STEPHEN CLARKE

Autorul bestsellerului
UN AN ÎN MERDE

în ce merde te bagă dragostea



STEPHEN CLARKE

ÎN CE MERDE TE BAGĂ DRAGOSTEA

Original: *Merde, Actually* (2005)

Traducere din limba engleză:
VERONICA TOMESCU



virtual-project.eu



RAO International Publishing Company

2008

„Totul este cum nu se poate mai bine în cea mai bună dintre lumile posibile”

Voltaire, *Candide*

„Infernul sunt ceilalţi”

Sartre, *Uși închise*

„Puţin Voltaire, vă rog”

Paul West, *În ce merde te bagă dragostea*

1: Sexe în provincie

1.

Florence și cu mine stăteam la patruzeci de kilometri la sud de Limoges, în Corrèze, drept în mijlocul Franţei. Dacă răstigneşti pe cineva în stilul lui da Vinci pe harta ţării, cu mâna dreaptă în Bretonia, stânga la Strasbourg, iar picioarele la Biarritz și Monaco, atunci Corrèze ar fi peticul unde ar face pe el.

Mama lui Florence avea o casă la ţară în Corrèze. Plănuiserăm să poposim acolo pentru un prânz scurt şi apoi să ne continuăm plimbarea de două săptămâni prin sud-vestul Franţei.

Dar lucrurile nu se petrecuseră tocmai conform planului, iar acum şedeam în soare, lângă o maşină recent buşită. După zece minute de stat în aşteptarea poliţiei sau a depanatorilor, Florence îşi lăsă capul în poala mea și rosti cuvintele fatale.

— Presupun că va trebui să rămânem câteva zile la Maman.

Fireşte, atunci încă nu ştia că voi încerca să o omor pe maică-sa. Nici eu. Nu eram împreună decât de vreo două luni, iar, dacă mi s-ar fi cerut părerea, aş fi zis că nu consider că tentativa de a o ucide pe mama prietenei mele e o baza solidă pentru o relaţie de succes.

Oricum, de fapt nici n-a fost vina mea. Eu dau vina pe şoferul francez.

— *Conasse*! zbieră el.

„Insultele franţuzeşti sunt de o gramaticalitate adorabilă", mi-am zis. Până și în focul unui război verbal trebuie să îţi aminteşti să treci înjurătura care înseamnă idiot de sex masculin, „connard", la forma feminină.

Dar era complet nedrept. Eu eram la volan, nu Florence. Zbiera la ea numai pentru că era mai aproape de el decât mine. Iar el tocmai produsese ceea ce părea a fi o gaură de mărimea unui asteroid în uşa din dreapta spate a maşinii nou-nouţe a tatălui lui Florence, nelipsind decât o microsecundă ca să fi făcut o gaură similară în Florence însăşi.

— Eşti rănită? am întrebat-o în engleză.

— Non. Mereu îmi răspundea în franceză. *Et toi, Paul*?

— Nu, dar mi-ar plăcea să mă duc să îi bag pe nas individului ochelarii de soare de firmă.

— Nu, nu poţi face asta, eşti englez. Trebuie să-ţi araţi flegma.

— Flegma?

Asta n-o mai auzisem. Credeau oare francezii că noi, britanicii, ne calmam când scuipam în stânga şi în dreapta? Probabil că au văzut prea multe meciuri de fotbal prin satelit.

— Da, eşti flegmatic. Ai sânge rece.

A, englezul ca reptilă, acum eram pe teren mai cunoscut.

— Nu, am zis, nu-i iert ochelarii.

M-am dat jos din Renault-ul Vel Satis bleumarin al lui taică-său şi m-am pipăit la repezeală să văd dacă nu mi s-au desprins extremităţile. Nu, ambele maşini aveau viteză redusă, aşa că nu mă deranja nimic mai grav decât gâtul înţepenit şi o senzaţie vagă că am chef să dau un pumn cuiva.

Am dat ocol maşinii până în dreptul autovehiculului roşu de teren fabricat în Asia care ne izbise. Nici măcar n-avea farurile crăpate.

Şoferul era un adolescent blond vopsit, de vreo patruzeci şi ceva de ani, care purta ochelari de soare cu lentile curbate pe tâmple, atât de negre încât mă miram că vede cerul, ce să mai zic de maşinile din faţa lui. Acest exemplar de războinic francez urban mă privi cum mă apropii, apoi începu să împungă cu degetul butonul ca să închidă geamul prin care zbierase.

— Sunteţi orb, poate? am întrebat, făcând un gest din cap înspre ochelari. I-am zis vous, fireşte, în loc de familiarul tu sau toi, pentru că nu fuseserăm încă prezentaţi.

— *Et toi*? îmi strigă prin geamul închis. I-am iertat obrăznicia, ţinând cont că era cu mai bine de douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. Nu cunoşti prioritatea de dreapta?

Pufni către nevastă-sa îmbrăcată în tricou şi către cei doi puşti campioni de skateboard. Se chiorau cu toţii la mine cu privirile înveninate de ură. Aveau şi de ce – căzând victimă şofatului de ageamiu al individului, le dădusem peste cap orarul de vacanţă al familiei. Micul dejun în Burgundia figura probabil în program, urmat de prânzul la Limoges, dar accidentul din Corrèze nu.

— *La prioritéà droite*? am zis. Este cea mai prostească şi mai periculoasă lege din lumea occidentală. Este legea franceză care defineşte că maşina ce vine din dreapta are prioritate. Înaintezi liniştit pe ceea ce are aspectul şi calitatea unui drum principal, iar dacă ţâşneşte o maşină de pe un drumeag ascuns şi mititel, fără să se uite dacă vine cineva, şi îţi nimiceşte astfel întreaga familie, este perfect legal pentru că venea din dreapta. Nu e *prioritéà droite* în sensul giratoriu, am spus.

— Sens giratoriu? Şoferul îşi trase în jos pe nas ochelarii de soare şi se uită împrejur de parcă numai atunci ar fi remarcat rondul mare, crescut cu

iarbă, de lângă maşina lui. Contemplă şi drumul evident circular din jur şi cele patru sau cinci ieşiri care duceau în direcţii diferite.

— Ce *merde* sensurile astea giratorii, gemu el, vorbind în numele unui număr considerabil de francezi care nu par să ştie la ce folosesc sensurile giratorii. Să dea de lucru administraţiei publice locale, poate? Sunt ceva *anglais,* nu? zise.

— Da. Le-am inventat să prevenim accidentele. Franţa e o naţiune tehnologică, aşa că nu ne-am gândit că o să aveţi probleme cu sensurile noastre giratorii. La urma urmei, stridiile sunteţi în stare să le deschideţi. Am cam riscat incluzând o glumă cu teribilul de dificil de pronunţat „huîtres”, dar eram pe val şi am nimerit-o.

— *Et vous*, *vous êtes anglais*. Asta era bărbătoasa de nevastă-sa, care se aplecă să răcnească peste volan. Măcar îmi zise *vous.* Voi, englezii, nu ştiţi să conduceţi pe dreapta.

— Şi soţul dumneavoastră ce scuză are? am întrebat.

Soţia îl apucă pe soţ de braţ şi îi şopti ceva grăbită. El dădu din cap.

Am ghicit ce îi spusese când el porni motorul şi băgă în marşarier. Cele două maşini se desfăcură ca doi amanţi cu pielea temporar lipită la sfârşitul unei copulaţii. Apoi maşina de teren întoarse frumuşel dintr-o mişcare şi dispăru pe drumul de pe care venise.

În timp ce se îndepărta în viteza, i-am reţinut numărul şi, fără vreun sens, feţele celor doi băieţi cu părul lung care îmi rânjeau prin lunetă. Papa tocmai devenise eroul care sfidează legea din propriul film cu urmăriri de maşini. Francezii adoră filmele cu urmăriri de maşini, *road movies.* Le spun „les rod-muu-vii”.

— Ce i-ai spus? întreba Florence.

— Nimic din cale-afară de jignitor. Crede probabil că n-o să ştiu cum să-l reclam pentru că sunt englez.

— Da, şi imediat după prânz sângele probabil că îi e jumătate vin, spuse ea.

M-am dus să admir lovitura de pe lateralul maşinii. O vânătaie roşie-albăstruie urâtă, care n-ar fi fost foarte gravă dacă impactul n-ar fi îndoit aripa din spate şi n-ar fi sfâşiat cauciucul, care fluiera acum un marş funerar în memoria vieţii sale scurte, dar cu presiune mare.

N-aveam cum să ajung la roată să o schimb. Trebuia să chemăm pe cineva să ne tracteze.

Am scos maşina de pe carosabil şi ne-am aşezat în iarba înaltă, cu vedere la un câmp de floarea-soarelui care se întindea pe sute de metri în spate. Nu văzusem niciodată atâta floarea-soarelui la un loc. Eu nu le ştiam decât crescând singure, ca nişte santinele ce veghează asupra grădinilor de la

periferie. Dar aici batalioanele de flori înalte de un metru jumătate dădeau impresia că Pământul a fost invadat de către o armată de extratereştri slăbănogi şi verzi.

— Sigur n-ai păţit nimic? am întrebat. Nu te-ai lovit la cap sau altundeva?

— Nu. S-ar putea să am nevoie totuşi să îmi masezi gâtul. Florence îmi surâse şi îşi coborî degetul subţire de la ureche la umărul moale şi dezgolit a cărui rotunjime ieşea din tricou. Prima dată când mă culcasem cu ea mă izbise netezimea incredibilă a pielii, de parcă şi-ar fi petrecut anii de adolescenţă într-o capsulă cu lapte de cocos. Era pe jumătate indiancă – taică-său era un tamilez de pe insula vulcanică franceză La Réunion, de lângă Madagascar – şi avea un corp care era un amestec desăvârşit de graţie franţuzească şi mlădiere indiană.

Îşi împinse deoparte bareta neagră a sutienului şi îşi afundă vârful degetelor în muşchiul din spatele claviculei.

— Va trebui să mă săruţi exact acolo. Gemu, dând de un loc dureros, şi închise ochii.

Totul suna foarte promiţător.

Asta până când mă anunţă că vom sta cu maică-sa.

•

Depanatorul sosi peste o jumătate de oră. Când auzi că accidentul îl cauzase o maşină pariziană (adică una cu ultimele două cifre din numărul de înmatriculare 7 şi 5), scrise bucuros o declaraţie pătată de ulei cum că nu avem nicio vină şi că celălalt şofer a fugit de la locul faptei.

Ne puse o vorba bună şi la perechea de jandarmi din zonă care veniră să cerceteze accidentul. Păreau stresaţi în pantalonii strâmţi şi chipiurile demodate. Era prima duminica din iulie, când prin regiune migrau către sud un mare procent al populaţiei franceze plus o hoardă măricică de turişti străini. Băuţi, supraîncălziţi, la capătul răbdării, rătăciţi şi zăpăciţi de vomitatul copiilor, de bagajele împrăştiate şi de soneria telefoanelor, milioanele de şoferi care goneau pe şosele aveau să producă mai multe accidente în următoarele două zile decât avuseseră loc în ultimele şase luni.

Aşa că, dacă văzură că nu suntem decât un caz simplu de accident uşor şi părăsire a locului accidentului, cei doi jandarmi se prefăcură grăbiţi că întocmesc un proces-verbal şi dispărură în micul lor microbuz albastru.

Sosirea chez Maman nu fu deloc triumfală, deşi fata probabil că nu mai apăruse niciodată într-un camion de depanaj portocaliu şi jerpelit.

Florence deschise o portiţă vopsită în alb şi pătrunserăm într-o grădină goală. Pe dreapta erau o pajişte netunsă şi o mână de pomi bătrâni. Se vedea cum păsările ciugulesc cu hărnicie cireşele enorme şi stacojii. Drept în faţă era un grajd de piatră cu o mustaţă de muşchi de-a lungul acoperişului

lucios de ardezie. La stânga era casa, o clădire din piatră cu un etaj, de culoarea bej-lăptoasă a cojii unui caşcaval maturat Saint Nectaire. Obloanele erau vopsite cenuşiu ca ardezia să se asorteze cu acoperişul şi erau toate închise, la fel ca uşa de la intrare.

— Îşi fac siesta, şopti Florence. O să aşteptăm până se trezesc.

Zău că te simţeai în centrul continentului aici! Mai adia din când în când vântul, dar în majoritatea timpului aerul atârna greu în jur, pâlpâind şi clocotind în soare. Frunzişul des şi crengile joase ale cireşului nu reuşeau să ofere o umbră confortabilă, aşa că am intrat în grajd să căutăm o umbrelă de soare.

Faptul că nu mai eram la vedere îmi dădu o idee.

Florence îmi citi gândurile.

Ei, poate că i-am dat un indiciu prinzând-o de mijloc şi lipindu-mi faţa de gâtul ei.

Se desfăcu.

— Nu, Paul, nu e o idee bună. Uite. Nu sunt decât grămezi de butuci şi pe jos e pământ. *Ce n'est pas pratique*. Unele fete devin ale dracului de *pratique* de îndată ce ajung în apropierea mamelor lor, nu? Ia tu umbrela, zise. Eu am un prosop de plajă pe care îl putem întinde pe iarbă. Se întoarse înspre pragul luminat de soare, apoi se opri şi scoase o înjurătură.

— Ce-i? am întrebat.

— Am lăsat bagajele în maşină.

— O, merde!

2

Până când găsirăm numărul proprietarului serviceului, îi explicarăm problema pe deasupra zarvei de la locul unui alt accident şi ni se spuse ca maşina era în siguranţă sub lacăt în curtea lui şi că el unul n-avea de gând să se ducă să descuie curtea numai să scoată nişte bagaje, casa începu să dea semne de viaţă.

În gradină ieşi în fugă un băieţel cu păr castaniu în slipi albaştri, care ne văzu întinşi sub umbrelă.

— Fio! chiţăi băiatul.

— Nepotul meu, explica Florence. Băiatul surorii mele, Semen.

„Ce nume ciudate au ăştia aici la ţară”, mi-am zis.

Băiatul se aruncă lângă ea pe iarbă să o îmbrăţişeze. În acelaşi timp, mă măsură bănuitor din priviri.

— E mic, spuse.

— Semen! Florence sâsâi de parca ar fi făcut o remarcă legată de un defect ruşinos. La vremea respectivă, nu m-am gândit prea mult la asta. Sunt înalt de 1,82 şi nu am deloc complexe în ceea ce priveşte înălţimea. Şi purtam pantaloni scurţi bufanţi, aşa că n-ar fi putut în niciun caz să comenteze vreun alt neajuns trupesc.

— *Bonjour. Je suis Paul.* Am întins mâna pentru ca prichindelul să mi-o strângă. Deveni pe dată de două ori mai bănuitor.

— Nu vrea să mă sărute? o întrebă pe Florence.

— E englez, îi spuse ea.

Asta păru să limpezească toate ciudăţeniile mele, iar băiatul – pe care între timp îmi dădusem seama că îl cheamă de fapt Simon – o ocoli pe mătuşă-sa şi mă sărută pe obraz.

— E totuşi mic, nu? îi şopti lui Florence.

Ea ţâţâi.

— Unde-i *grand-mère*?

— Încă mai sforăie.

— Michel e aici? întrebă Florence. Michel era fratele ei mai mare, despre care auzisem, dar pe care nu-l întâlnisem niciodată.

— *Oui*. Dar el nu se scoală niciodată.

Intrarăm în bucătărie să bem ceva. Micul Simon ţopăia în jurul lui Florence ca un căţeluş care nu a mai fost scos la plimbare de două zile. Dar mă veghea mereu cu coada ochiului de parcă aş fi fost pe cale să îi fur jucăria preferată. Încă îl mai deranja ceva la mine.

Bucătăria era o oază răcoroasă după soarele istovitor din grădină. Lespezile mari şi pătrate de pe pardoseală erau reci la atingere. Am desfăcut capacul unei sticle burtoase de bere Kanterbräu şi am turnat-o pe gât dintr-o înghiţitură binefăcătoare. Simţeam cum mi se condensează delicios transpiraţia pe ceafă.

Aşa că m-a cam şocat când m-am aşezat la masa lungă de bucătărie şi mi-am fracturat ambii genunchi.

— A, da, ar fi trebuit să-ţi spun, zise Florence. Ai grijă când te aşezi acolo.

M-am ridicat din nou (am descoperit că, de fapt, nu aveam genunchii fracturaţi, ci doar buşiţi, ca maşina) şi am cercetat masa.

Avea vreo trei metri, era făcută din lemn închis la culoare şi părea de înălţime normală. Dar sub tăblia zgâriată erau sertare adânci, care micşorau spaţiul pentru picioare, astfel încât n-ar fi putut să se aşeze comod la cină decât un pitic, şi el ghemuit.

— E o masă tradiţională din Corrèze, explică Florence. A făcut-o străbunicul meu când a construit casa.

— N-avea picioare?

— Ba da. Dar nu-i mai avem scaunele. Erau și ele foarte joase.

— Nu puteţi tăia din picioarele de la scaunele astea? Am mimat amputarea. Sau să adăugaţi câţiva centimetri la picioarele mesei?

— A, nu, nu i-ar plăcea lui Maman.

Micul Simon se agăţă din nou brusc de Florence.

— Vrea să ne taie scaunele? întrebă, îngrozit.

— Nu, nu, îl linişti Florence. N-are nimic, Paul, o să înveţi repede să mănânci întors într-o parte.

•

— *Ma chérie*!

În bucătărie își făcu intrarea o femeie îmbrăcată într-o rochie stil caftan, prin care era imposibil să-ţi dai seama dacă era subţire ca o umbrelă de soare sau voluminoasă ca masa ei de bucătărie. Se apropie săltat de Florence și o pupă zgomotos pe ambii obraji. Când se îmbrăţişară, am văzut că Madame Fio senior are un corp arătos, aşa, ca pentru o femeie de cincizeci de ani.

— *Maman*, *je te présente Paul*.

Maman se întoarse să mă privească. M-am ridicat şi am zâmbit cu toată recunoştinţa pe care trebuie să o arate un băiat femeii al cărei pântece îi născuse iubita.

Îmi răspunse călduros la zâmbet şi mă apăsă pe umăr până ce am devenit destul de scund să ajungă să mă sărute. Am încercat să nu-mi las creierul să înregistreze faptul că sânii imenşi ai soacrei mele îmi saltă în coaste.

— *Enchanté*, *Madame*. *Vous allez bien*?

— Spune-mi Brigitte, spuse, promovându-mă instant la tu. *Qu'il est mignon*! râse ea şi mă sărută iar pe obraz. Mignon ştiam că înseamnă simpatic. Deşi se poate folosi şi pentru a descrie un porcuşor de Guineea simpatic.

Brigitte era mică şi graţioasă, ca fiică-sa, dar nu ca o indiancă. Avea păr des roşcat închis – nuanţa în care se vopsesc femeile brunete ca să îşi acopere firele albe. Era tunsă scurt, iar pielea îi era foarte albă. Avea zâmbetul voios al lui Florence şi ochii ei râzători şi emana un fel de dragoste universală pentru omenire.

Şi nu cred că era toată dată de Prozac.

Am schimbat biografii sumare. Ea era învăţătoare, institutrice, într-un oraş de lângă Tours. Eu, un viitor proprietar de ceainărie englezească.

— Ah, oui, Maman, interveni Florence. Îmi dau demisia şi mă duc să lucrez în salonul de *thé*.

— Ce?

Brusc nu mai păream așa mignon. Se vedea că mă preschimbasem din prietenul exotic, dar inofensiv în influenţa corupătoare care o îmbrobodise pe biata odraslă a lui Maman să renunţe la o slujbă pe viaţă. Dragostea universală se evaporase și fusese înlocuită de dezaprobare neîndulcită.

— *Oui*, *Maman*, *mon boulot me faisat chier.* Slujba lui Florence „o făcea să se cace”, de parcă la birou constipaţia ar fi o stare ideală.

Se apucă să explice că firma ei iniţia un „plan social”, oferindu-le angajaţilor salariul pe un an sau pensie anticipată dacă pleacă. Până și când economia franceză o duce rău oamenii sunt rareori aruncaţi la groapa de gunoi.Așa că profitase de ofertă și mi se alătura la deschiderea ceainăriei.

— Şi în acest salon de thé ce vei face? O să faci pe chelneriţa? De asta ai diplomă de contabil? Brigitte îmi surâse vag, parcă vrând să arate că nu sugerează că fiică-sa e prea bună pentru cei de teapa mea. Deși așa era.

— E o afacere mică, Maman, o să facem noi tot. Ştii, Paul a fost director de marketing la o companie mare înainte să renunţe ca să își facă salonul de *thé*.

Brigitte se sprijini de poliţa de ardezie lustruită a căminului și mă cercetă din priviri, pe mine, străinul nebărbierit, în tricou și șort decolorat cu steagul Marii Britanii, care nu prea părea șeful a nimic, decât poate a vreunei asociaţii internaţionale de vagabonzi care dorm pe plajă.

— O companie franţuzească?

— Da, și înainte de asta la o companie englezească, spuse Florence.

— Hm. Nu se știe de ce, dar pe Brigitte o liniști informaţia aceasta. La Londra?

— Da, Maman, la Londra.

— Se spune că e cel mai scump oraș din lume.

— Este, dar din fericire salariile sunt proporţionale, am spus, îndreptându-mi spatele și crăpându-mi ţeasta de grinzile joase de tavan.

Maman se duse la frigiderul din colţul bucătăriei și scoase o carafă mare de sticlă plină de spumă roz.

— Vrei niște suc de căpșune? mă întrebă.

— Suc de căpșune?

— Da, avem atâtea că nu știm ce să facem cu ele. Le amestec, adaug niște apă, un pic de zahăr și suc de lămâie, și *voilà*.

— Mmm, trebuie să fie delicios, am spus, gândindu-mă că lichidul ăla arată ca un creier de oaie pisat.

Ne așezarăm la masă, cu genunchii răsuciţi într-o parte, și băurăm păhărele de scârboșenie spumoasă și roz care ţi se lipea de dinţi. Numai micul Simon putea sta comod. Restul eram ca trei Albă-ca-Zăpada ghemuite chez piticii.

— Deci unde e acest salon de *thé*? întreba Brigitte, doar uşor agresivă.
— Lângă Champs-Elysées, am spus.
— Chiria probabil că e foarte mare.
— Am negociat un preţ bun.
— Când se deschide?
— *Ala rentrée*, pe 1 septembrie, am zis.
— Da, Maman, o amenajează Nicolas. Îţi aminteşti de Nicolas?
— Oh, oui, era aşa drăguţ Nicolas! oftă drăgăstos Brigitte.

M-am întrebat cum de îl cunoaşte atât de bine pe arhitectul care se ocupă de reamenajarea ceainăriei. Florence îmi spusese că e un arhitect tânăr, care ne va cere un preţ bun – *un prix d'ami* – pentru că era „un băiat cu care am fost la şcoală". Pariziencele sunt înconjurate de „băieţi cu care am fost la şcoală", pentru că atât de puţini pleacă de la Paris să studieze sau să îşi găsească de lucru. Întrebarea e, fireşte, cu ce se ocupau ei când erau împreună la şcoală?

Nicolas ăsta era un tip de-a dreptul atrăgător dacă îţi plăcea genul înalt, palid, de artist, cu haine impecabile de firmă şi o supradoză de încredere de sine.

Mă simţeam uşurat că un prieten de-al lui Florence se ocupă de toate chestiile de care eu eram incapabil din punct de vedere lingvistic: să facă rost de avize şi cotaţii, materiale de construcţie, programarea diverşilor muncitori. Dar nu puteam să îmi scot din cap întrebarea legată de poziţia lui pe CV-ul sexual al lui Florence. Nu era oare o diferenţă între a angaja un arhitect pe care îl cunoşti şi a-i da de lucru unui fost iubit?

Mi-am propus să îl sun în weekend să mă asigur dracului că totul e pe roate pentru luni dimineaţă, când vin băieţii cu barosul să înlăture orice urmă că locaţia a fost nu de mult un magazin de pantofi.

— Era foarte mare, Nicolas? întreba micul Simon.
— Gura, Simon, sări Brigitte, adresându-mi un zâmbet care spunea: „Nu-l băga în seamă, se prosteşte".
— Bonn venitt, bonn venitt!

Prin uşa care dădea în hol intră aplecat un bărbat cam de vârsta şi înălţimea mea, tot numai un rânjet. Era fratele mai mare al lui Florence, Michel.

La fel ca Florence, era un cocteil perfect de sânge franţuzesc şi indian, un bărbat cu membre lungi, ochi negri şi pielea ca o cafea cu lapte. Spre deosebire de ea, avea o grămadă de păr pe corp şi un început de chelie pe măsură, pe care se străduia să o ascundă trăgându-şi părul pe spate într-o coadă scurtă de cal. Era la bustul gol, puţin burtos, iar pantalonii îi erau şi mai mototoliţi decât ai mei. Am presupus că dormise îmbrăcat.

O sărută pe Florence şi mă strânse de mână, cercetând cu un amestec de curiozitate şi milă individul care şi-o punea cu soră-sa.

Respingând printr-un gest oferta de suc de oaie, se duse la frigider, unde găsi o sticlă de apă acidulată Badoit, din care dădu pe gât jumătate, pufăind cu răsuflarea tăiată când bulele i se ridicară în nas.

— Michel, sticla aia e pentru toată lumea, îi spuse Brigitte, iar el râse, ca un copil care nu a fost niciodată nevoit să asculte de părinţi.

Florence şi cu mine relatarăm povestea accidentului, iar apoi Florence anunţă că, din moment ce vom rămâne câteva zile, am putea să ajutăm la treburile casei. O vacanţă în casa ei de la ţară nu era din câte se părea o vacanţă. Totul era mereu pe punctul de a se prăbuşi, de a putrezi sau de a fi mâncat de dăunători. Cunoşteam senzaţia.

Mi s-a dat să aleg între diferite variante de a-mi petrece prima după-amiază la Corrèze. Din nefericire, giugiuleala cu Florence nu apărea pe listă. Era culesul de salată, de ridichi, de dovlecei sau de căpşune, înlăturarea muşchiului de pe acoperişul grajdului sau săpatul.

Remarcasem o groapă mare, recent săpată, mai jos de grajd.

— Faceţi o piscină? am întrebat.

— Nu, e pentru *fosse septique,* mă lămuri Brigitte.

— Ce anume?

— Ştii tu, rezervorul pentru, ştii tu...

— Pentru caca şi pipi, chicoti Simon.

— Nu aveţi aşa ceva? am întrebat, văzând cu ochii minţii excursii matinale de fertilizat gardul viu.

— Da, da, dar e demodată.

— Demodată?

E o problemă dacă ai o fosă septică din sezonul trecut?

Florence îmi explică, în vreme ce Brigitte asculta tensionată. Era clar un subiect ce îi stătea dureros pe inimă.

Se pare că toate casele din sat aveau fosă septică, dar niciuna nu era „aux normes” – nu se conformau cu noile legi de construcţie. Se părea că e în regulă dacă poluezi periferia fiecărui oraş din Franţa cu panouri publicitare hidoase şi parcuri industriale, dar era ilegal să ai o fosă septică subdimensionată.

Cele din satul lui Brigitte erau practic toate nişte cămăruţe de cărămidă din grădină, unde se scurseseră şi fermentaseră de secole reziduurile în mod eficient. Însă, odată cu maşinile de spălat şi de spălat vase moderne, mult prea multe case pompau apă caldă în şanţurile de la marginea drumului, preschimbând drumeagurile în grădini subtropicale, pe care consiliul local abia putea să le ţină în frâu. Acum primarul obţinuse o subvenţie regională

să monteze fose septice moderne imense, care să păstreze toată apa murdară.

— Groapa nu o sapă? am întrebat.

— Da, da, dar... Brigitte se cutremură.

— Maman se teme că ne vor sparge ţevile sau vor reteza rădăcinile nucului, mă lămuri Florence.

— Ha, mârâi Michel. Pur şi simplu nu vrea să vină bărbaţi necunoscuţi să-i sape...

— Michel! Brigitte se făcu roşie ca sucul ei de căpşune.

— Oricum, continuă Florence, Maman vrea să săpăm noi groapa.

— Cred că prefer să culeg dovlecei, m-am oferit.

— OK, poţi să sapi mâine, spuse Brigitte. Numai să ai grijă că suntem foarte aproape să spargem fosa veche.

Pe scurt, vacanţa mea franceză ameninţa cu un început foarte de rahat.

3

Văzusem cele trei sau patru rânduri de dovlecei din spatele casei şi calculasem că n-o să-mi ia mai mult de cinci minute să le despoi, după care Florence va putea să îmi facă turul casei, culminând într-un dormitor retras.

Noi doi eram încă în faza aceea de început a relaţiei, când simţi mereu nevoia să îl atingi pe celălalt. Când, de îndată ce îţi atingi uşor degetele de pielea celuilalt, celelalte părţi ale corpului încep să spună că vor şi ele să ia parte la atinsul ăsta de piele. Probabil că nu e cea mai bună perioadă în care să stai la soacră-ta.

Iar acum, combinaţia de soare strălucitor, vegetaţie luxuriantă şi membrele dezgolite ale lui Florence (găsise un bikini în dulap) mă făcea să mă doară toata partea inferioară a corpului.

Aşa că m-am simţit eviscerat când am aflat că dovleceii pe care trebuia să-i culeg nu erau în micul petic cultivat în spatele casei. Erau la distanţă de zece minute pe partea cealaltă a drumului prin pădure. Mai rău, lui Florence nu i se dădu voie să vina cu mine pentru că trebuia să ajute la preschimbatul recoltei de cireşe culese de dimineaţă în *clafoutis,* un fel de tartă cu fructe-mamut.

Mi se dădură o pălărie veche de paie pe care ar fi refuzat-o şi un măgar de jerpelită ce era şi nişte cizme gigantice de cauciuc şi mi s-a spus să nu mă întorc până nu umplu un coş de rufe cu dovlecei.

Ca să se asigure că ştiu ce am de făcut, Brigitte ieşi din bucătărie şi îmi arătă o mostră.

— *Voilà*, asta vreau, spuse ea.

— Da, dovlecei, am fost eu de acord, arătând înţelegător către dovlecelul cu formă de dovlecel, de mărimea dovlecelului.

— Unii orăşeni îi confundă cu castraveţii.

— Eu nu, lucrez deja de cinci ani în industria alimentară.

— A, dar din dovlecei nu se face ceai, spuse ea şi, punându-mă astfel la punct, făcu o piruetă şi reveni în bucătărie.

În momentul respectiv recunosc că îmi trecu prin minte ideea matricidului.

•

De fapt, a fost amuzant să mă joc de-a ţăranul timp de câteva ore.

Indiferent unde eşti în sudul Angliei, oraşul te ajunge mereu din urmă sub forma unui vehicul de teren sau a unei găşti de lucrători de birou pe mountain bike-uri. Nu şi aici. Grădina de legume era o fâşie cultivată lungă de o sută de metri şi lată de zece în mijlocul unei sălbăticii medievale. Pe o colină molcomă, era un luminiş bătut de soare printre nişte castani imenşi, care se legănau. Până şi cochilia ruginită a unui camion abandonat părea veche de o sută de ani. Era unul dintre acele camioane franţuzeşti antice făcute din tablă ondulată, iar acum se biodegrada cu iuţeală, transformându-se din nou în minereu de fier, cu un copăcel care i se iţea prin geamul din spate şi lăzi din lemn pentru legume care îi putrezeau în loc de parbriz.

Când am luat o duşcă de apă din sticla pe care o adusesem, gâlgâitul meu fu singurul sunet omenesc din lumea înconjurătoare. Bâzâiau insecte, ţipau păsări, foşneau vârfurile copacilor şi absolut nimeni nu intra în mine cu maşina. Nu era la fel de plăcut ca afundat în Mediterană sau călare pe Florence, dar să petreci o după-amiază singur în centrul Franţei nu era la urma urmei chiar aşa de rău.

Deşi eram de unul singur, faptul că îmi umpleam coşul cu dovlecei mă făcea să mă simt parte a familiei. Fiecare avea sarcina lui, iar eu aduceam legumele. Era pentru prima dată când mă simţeam acasă în Franţa de zece luni de când stăteam aici – nu mă simţisem aşa nici când mă mutasem în apartamentul lui Florence de lângă cimitirul Père Lachaise, nici când învăţasem prima dată cum să mă bag în faţa cuiva şi să îi fur masa la o cafenea pariziană. Acum eram la fel ca nenumăratele mii de parizieni care se bucurau de o doză uşoară de vară, de viaţă ţărănească la maisonul de campagne al familiei. Era profund satisfăcător.

Aceasta era cea mai productivă grădină de legume pe care o văzusem vreodată – plantele de dovlecel erau pitite printre cartofi, roşii, fasole verde, vinete, ridichi, sfeclă (cred), morcovi, castraveţi, trei feluri de salată, căpşune, coacăze negre, un păr şi ceva ce părea să fie un migdal. La capătul

terenului mai era şi un smochin mic, cu crengi răsucite ca nişte arcuri, fructe mărunte şi necoapte şi frunzele falice, pe care le-am văzut cu toţii în picturi. Tipul care a ales pentru prima dată frunza de smochin să îşi camufleze organele genitale a nimerit-o la ţanc – lobul lung din mijloc al frunzei arată exact ca un penis care atârnă. Deşi a cam exagerat apropo de mărimea boaşelor.

Ceea ce nu ştiusem eu despre smochin e că, dacă bate soarele pe frunze, miroase delicios. Tot pomul emana un miros de smochine fantastic, care te îmbia să te aşezi şi să aştepţi o lună până se coc fructele să fie bune de mâncat.

Dovleceii erau surprinzător de ţepoşi şi enervant de aproape de sol. Dar, de fiecare dată când mă apuca durerea de spate, dădeam iama în plantele cu fructe.

Fiind în sud, la începutul lunii iulie, nu mai rămăseseră în zmeuriş decât vreo câteva kile, pe care le-am dat gata, apoi am purces la rândul al doilea, unde erau vreo câteva milioane de căpşune. Măcar atât era sigur – dacă muream de supraîncălzire, într-o zi urmau să-mi crească flori de tufe fructifere pe cadavru.

•

Când am revenit poticnindu-mă în grădină cu coşul plin de dovlecei, Florence aşeza pahare pe o masă lungă de tec de lângă zidul casei.

— Vin vecinii la *apéritif,* mă lămuri.

— Cred c-o să fac repede un duş, am zis. Vii să-mi arăţi, ştii tu, unde e? Am însoţit acel „ştii tu” de o ridicare interogativă din sprâncene, care însemna, ei, ştiţi voi...

— Îţi arăt eu cum funcţionează, spuse Brigitte, care sosise încărcată cu un braţ de sticle de alcool. Are o şmecherie.

M-am uitat rugător la Florence, dar ea, ca un soldat ONU fără mandat de intervenţie în caz de criză umanitară, ridică pur şi simplu din umeri şi mă lăsă în voia sorţii.

— *Allez, Paul!* Brigitte ajunsese deja în pragul uşii de la bucătărie. Musafirii sosesc în zece minute.

Era prima zi la grădiniţă. Lecţia numărul unu: acesta este un dovlecel. Lecţia numărul doi: cum să faci baie.

•

Mi se pare mie sau toate bateriile de duş din lume au o şmecherie diavolească? De asta, oare, am preferat noi, britanicii, să facem baie în cadă atâtea secole înainte să ne hotărâm că nu mai vrem să ne spălăm pe cap în chiuvetă?

Dacă ţi se dă o cadă, nu trebuie decât să umpli măgăoaia dracului cu apă. Dacă apa e prea fierbinte, mai adaugi apă rece. Cu duşul altcuiva trebuie să fii un fel de DJ de apă ca să îţi reuşească amestecul. Şi de ce e mereu de două ori mai complicat în baia mamei prietenei tale?

— Dă drumul la apă şi lasă să curgă două minute, îmi explică Brigitte, aplecându-se peste bazinul adânc de duş şi arătând către robinetul combinat. Avem încălzitor de apă Butagaz, aşa că trebuie să aştepţi până vine apa caldă de la bucătărie. *D'accord*?

— *D'accord*.

Aşa se zice OK în franceză.

— Nu schimba temperatura, pentru că altfel după două minute te faci sloi sau te arzi. *D'accord*?

— *D'accord*.

— Şi nu da drumul la maximum, că altfel o să împingă perdeaua de la duş afară din bazin şi o să ude pardoseala.

— *D'accord*.

În curând, avea să mi se consume alocaţia de zece minute pentru duş şi va trebui să îi întâmpin pe vecini înveşmântat într-un strat de praf şi transpiraţie.

— Bagă perdeaua de la duş în bazin înainte să dai drumul la apă.

— *D'accord*.

— Şi nu pune dopul, că pătezi cada.

Am descoperit că limba îmi refuza să mai spună „d'accord”. Am dat din cap.

— Şi ai grijă să închizi apa de tot când termini.

Am încercat să dau din cap, dar capul nu mi se deplasă decât un milimetru. Tot corpul îmi intrase în grevă.

— Dar nu strânge prea tare robinetul că se blochează.

N-am reuşit decât să îmi mişc ochii de sus în jos drept încuviinţare.

— Şi rămâi pe covoraş până te ştergi, că, dacă nu, o să laşi urme de paşi ude pe pardoseală.

Gata. Încă o instrucţiune şi îmi cade capul.

— *D'accord*? întrebă.

— Prosop? am reuşit eu să guiţez.

— Foloseşte-l pe cel mare şi albastru. Şi apoi întinde-l pe frânghia de rufe când termini, că pe urmă putrezeşte. *D'accord*?

Am zâmbit, nu numai ca să arăt că înţeleg, dar şi la ideea de a mă spânzura cu funia de rufe ca să scap de versiunea asta franţuzească maternă de tabără de instrucţie.

4

Duşul îşi făcu datoria de a mă destinde şi mă simţeam împăcat cu lumea când am ieşit în grădină peste un sfert de oră.

— A!

Am fost întâmpinat cu un oftat colectiv de plăcere, de parcă aş fi fost oaspetele care aduce singura sticlă.

— El e Pol, anunţa Brigitte, reuşind, ca toţi francezii, să sugereze că sunt înrudit cu un dictator de-al khmerilor roşii.

— *Bonsoir,* am spus.

În jurul mesei şedeau mama, fratele şi nepotul lui Florence, Florence însăşi şi doi bătrâni arşi de soare, care rânjeau cu toţi dinţii şi închinau în cinstea mea păhărele enorme de Pernod.

Fură prezentaţi drept Henri şi Ginette, proprietari de-o viaţa ai fermei vecine. Am presupus că sunt soţ şi soţie, dar semănau atât de tare că ar fi putut fi şi frate şi soră. Nu părea politicos să întreb. Aveau chipuri senine de copii îmbătrâniţi şi mâini bătătorite, care purtau cicatricele lăsate de toate muncile umilitoare pe care ţi le azvârle în cale o fermă mică. Mă întrebam dacă nu le surâde să mă înlocuiască mâine la programul de săpat al haznalei.

— Ce bei? întrebă Michel.

Henri şi Ginette făcură „Eh, oui?” interesaţi.

Obiceiurile de băut ale străinului deveniră brusc cel mai palpitant subiect de dincoace de Canalul Mânecii.

Era o alegere grea pentru că nu recunoşteam nici jumătate dintre sticle. Ce erau Suze şi Banyuls, de pildă? M-am gândit să risc şi să fac ca băştinaşii.

— O să încerc nişte Suze.

Am stârnit mai multe râsete decât cu majoritatea bancurilor pe care le spusesem anul acesta. Până şi micul Simon se alătură ilarităţii generale.

— E mai mult o băutură pentru femei, îmi spuse Florence în engleză.

— Bon iul? am încercat, şi din nou se râse pe seama mea, dar de data asta din pricina pronunţiei.

— Ban-iil-ss, mă corectă Michel şi îmi turnă cam o halbă din ceva ce se dovedi a fi un vin tare, asemănător celui de Porto.

Totuşi, măcar alegerea asta păru să mulţumească pe toată lumea şi îşi ridicară cu toţii paharele când le-am urat sănătate. Ciocnirăm, privindu-l ţintă în ochi pe comeseanul cu care tocmai ciocneam. Contactul acesta vizual este foarte important în Franţa. Se spune că, dacă îl eviţi, atunci o să ai o viaţa sexuală îngrozitoare pentru următorii zece ani. Până şi Henri şi Ginette se uitară în ochii celorlalţi, aşa că era limpede că încă mai sunt în putere.

Masa era o cursă cu obstacole de gustări – măsline, covrigei, cartofi prăjiţi, alune şi o farfurie cu ridichi pe care le mâncai cu un cocoloş de unt. M-am pus pe înfulecat. Mi se părea că trecuse o grămadă de vreme de când înghiţisem ultimul kil de căpşune.

Vecinii îmi zâmbiră cu o nepăsare binevoitoare când Brigitte îi lămuri că Florence şi cu mine urma să deschidem o ceainărie englezească la Paris. Am avut impresia că putea foarte bine să fi spus şi că e un salon de masaj pe Jupiter. Paris? Ceainărie? Englezească?

— *Les parisiens,* ei beau ceai englezesc? întrebă bătrânul Henri. Pronunţă „parizieen" cu e deschis şi nazal.

— Sperăm că da, am spus, la care toată lumea izbucni iar în râs. Era clar că se cam duce lipsă de bancuri aici la ţară.

— Ne trezim uneori cu parizieen, spuse Ginette de parcă ar fi fost un fel de diaree.

— Închiriază casa bătrânei Yvonne, adăugă Henri, declanşând o discuţie despre cauza morţii lui Yvonne (cancer, atac de cord sau ţuica făcută în casă?), despre care dintre fiii ei era acum proprietarul casei, cine o construise, când i se reparase ultima dată acoperişul, cine îl reparase, de unde cumpărase ardezia pentru reparaţii, care cariere de ardezie se închiseseră ultimele în zonă şi cum se curăţă muşchiul de pe ardezie. (Brigitte îmi aruncă nişte priviri pline de subînţeles cât dură ultimul subiect de conversaţie.)

Henri încheie dezbaterea:

— Se plâng pentru că nu au o chestie din acelea de spălat. Cum li se spune?

— *Lave-vaisselles,* spuse Brigitte. Maşini de spălat vase.

— Oui. Les parizieen ţin morţiş să aibă *lave-vaisselle.*

— Tocmai am cumpărat şi noi una, spuse Ginette, nu ca să îl contrazică, ci pur şi simplu informându-ne de noutate.

— Da, dar noi locuim aici, ripostă soţul ei.

— *Ah, oui*! Toată lumea subscrise la această logică şi continuă pălăvrăgeala, interesându-se de rude îndepărtate care muriseră sau se mutaseră la oraş, de copaci ce fuseseră tăiaţi, de fosele septice care fuseseră instalate, de legumele atacate de dăunători anul acesta, de perioada celei mai mari invazii de melci din ultimele două decenii şi dacă bătrâna Yvonne punea melci în ţuică.

Şedeam mulţumit, privind chipurile deschise şi prietenoase care explorau limitele cele mai îndepărtate ale conversaţiei pe subiecte mărunte şi bucurându-mă de faptul că sunt atât de departe de casă şi totuși acceptat în sânul comunităţii.

Lumea deveni portocalie, apoi roz, când muri soarele, iar alcoolul îmi ajunse la globii oculari. Pe la opt eram sătul și beat turtă.

— *On passe à table*, anunţă Brigitte. Ora mesei? Nu voiam decât să fiu lăsat în pace să mă odihnesc până mă apucă mahmureala.

•

Henri şi Ginette se duseră acasă – invitaţiile erau doar la băutură, nu şi la masă, din câte se părea. Noi, ceilalţi, intrarăm în şir indian şi consumarăm cu genunchii striviţi de masă cantităţi impresionante de friptură de porc, fasole verde, dovlecei, salată, brânză, căpşune proaspete şi tartă de cireşe, plus destul vin roşu de casă cât să bage sub masă o echipă de rugbi.

La zece era întuneric bezna afară şi mi se părea că nu mai rămâneau decât două variante, să te tolăneşti în faţa televizorului sau să te culci. Eu ştiam ce prefer.

— Spăl eu vasele, spuse Brigitte, apoi îmi strică bucuria adăugând: Henri şi Ginette te aşteaptă, Paul.

— Mă aşteaptă? De ce?

Vai, nu, mi-am zis, nu vechea poveste cu „nu te culci cu fiică-mea sub acoperişul meu până nu te însori cu ea”. Fusesem confruntat cu problema asta o dată, la Dundee, cu fiica unui predicator nehirotonisit, dar şi în Franţa?

— Câmpul, spuse Brigitte.

— Câmpul?

Deci urma să dorm sub cerul liber?

— Vino! Florence mă trase de pe scaun. Mă simţeam de parcă mi se triplase greutatea în ultimele câteva ore, deşi am remarcat cu plăcere că mâncarea părea să fi absorbit cea mai mare parte din alcool.

Florence mă conduse pe drumeagul întunecat înspre silueta unei ferme.

Pe lângă moliile care se zbăteau în raza lanternei, numai noi ne mai mişcam în întreg universul. Era un întuneric de care nu mai văzusem. Până şi lumina din fereastra lui Henri şi Ginette părea o stea îndepărtată.

Atingând cu degetele umărul dezgolit al lui Florence, mi-am amintit dintr-odată că trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când făcuserăm sex în apartamentul ei de lângă cimitirul Père Lachaise – şi o zi întreagă de abstinenţă era un record pentru noi la vremea respectivă.

— Hai să ne oprim câteva minute, am spus, străduindu-mă să nu mă milogesc. Nu ne vede nimeni.

— *Non*, *imbécile*. Ne aşteaptă. Vino!

Grăbi pasul, iar picioarele mele buhăite abia mai reuşeau să se ţină după ea.

Când deschiserăm poarta lui Henri, bătrânul se ivi îndată și aprinse un fel de far de ceață care emise un fascicul lung și drept de lumină ce trecu pe lângă mine și Florence și pătrunse în drum.

— Ați mâncat bine? întrebă el.

— *Oui*, *et vous*?

— *Très bien*. El a fost bun, porcul meu, non?

Ne lămuri că tocmai mâncaserăm o parte din porcul pe care îl dădăcise anul trecut. Îl chema Germain și se pare că fusese un fel de prieten de familie până nu îl înjunghiase Henri și nu îl atârnase în grădina din fața casei să i se scurgă sângele.

Henri ne conduse în josul aleii în întunericul negru precum cerneala. Plimbarea nocturnă era deosebit de înviorătoare, iar după senzația de pe picioarele goale, era foarte distractivă și pentru țânțarii din zonă. Deși eu încă habar n-aveam ce căutăm acolo.

După vreo sută de metri, Henri se opri și lumină până departe cu raza lămpii.

— *Voilà*, spuse el.

Nu se vedeau decât iarbă necosită și umbrele lugubre ale câtorva pomi.

— *Voilà*?

— *Voilà*.

— Acesta e câmpul de care ți-a zis Henri, adăugă Florence sărindu-mi în ajutor.

— Ce câmp frumos, am spus.

— Sunt câteva vipere în perioada asta a anului, dar le gonesc puii, spuse Henri. Acum dorm – mimă un pui care sforăie în caz că nu am înțeles – dar poți să vii să-i vezi mâine.

— Mâine? Excelent, am spus. Părea că totuși nu aveam să dorm sub cerul liber, ceea ce era o ușurare. Dar încă nimeni nu mă lămurise de ce trebuie să mi se arate hectarul asta de herbe în miez de noapte.

„O, Doamne, nu, mi-am zis, să nu-mi spuneți că undeva printre două pahare de Banyuls m-am oferit să tund imensitatea asta?”

Nu, mult mai probabil că îmi oferise Brigitte serviciile. Francezii cred că noi, britanicii, suntem toți experți în peluze, la urma urmei.

Pe bune că cerea să fie ucisă.

— Șut, spuse Florence. Nu-mi dădea permisiunea să îi trag un șut mamei ei, ci își punea degetul la buze și rostea varianta franțuzească pentru „șșș” – „chut”.

Ne întorseserăm în casă, unde domnea liniștea, în afară de zgomotul înfundat al televizorului care răzbătea din camera de zi.

Mă luă de mână şi mă conduse înspre dormitor. Era exact visul oricărui bărbat – franţuzoaica frumoasă te trage în budoarul ei. Abia dacă se distinge patul imens de lângă perete. În tăcere, vă lepădaţi amândoi hainele şi vă ghemuiţi între cearşafurile răcoroase. Buzele ţi le caută pe ale ei, iar undeva în întuneric se întâlnesc în sfârşit într-un sărut lung, nesfârşit.

Singurul lucru care nu se găseşte în vis – ei, nu în versiunea mea, cel puţin – este vocea unui băieţel francez care zice:

— Nu pot să dorm. Pot să vin la tine în pat, Florence?

Da, dormeam în aceeaşi camera cu puştiul.

— Nu, Simon, de ce nu dormi? sâsâi Florence.

Mă mângâie a scuze pe obraz şi se întoarse. Patul scârţâi puternic. M-am întors pe spate să mă bosumflu în pace, apoi, spre surprinderea mea, m-am rostogolit din nou peste Florence. Am încercat din nou. Nu, nicio şansă – iată-mă din nou în mijloc. Se petrecea ceva necurat şi nu se putea reduce totul la faptul că mă îngrăşasem patru tone de la prânz.

A reieşit că arcurile patului se striviseră complet şi erau la fel de elastice ca o minge de baschet dezumflată. Indiferent cât de mult ne străduiam să ne îndepărtam unul de altul, ne rostogoleam din nou înapoi ca doi beţivi într-un hamac. Ar fi fost foarte plăcut (de fapt nu voiam deloc să mă îndepărtez de Florence), dar patul era atât de lipsit de şira spinării încât dosul îmi era cu vreo jumătate de metru mai jos decât picioarele şi capul. Stăteam culcat şi în fund în acelaşi timp.

— Ia spune, Florence, i-am şoptit. A fost patul străgrand-père-ului tău, nu?

— *Oui*, răspunse ea. A murit în el. Noapte bună.

5

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, eram singur, cu faţa în jos, cu capul pe pernă, degetele de la picioare dincolo de picioarele patului şi cu pelvisul aproape lipit de podea. Primul lucru pe care l-am simţit a fost o criză intensă de lumbago, urmată de o posomoreală la gândul că muşchii deformaţi ai spatelui erau programaţi să îşi petreacă ziua săpând o hazna sau cosind un câmp infestat de şerpi.

Îmi luă zece minute să îmi îndrept spinarea şi să mă îmbrac în acelaşi tricou şi pantaloni scurţi, care prinseseră un miros rustic inconfundabil.

De îndată ce m-am făcut prezentabil, m-am dus să mă alătur zgomotelor care anunţau micul dejun din bucătărie. Şi am regretat imediat că mă trezisem.

Brigitte se preumbla desculţă într-o cămaşă de noapte lungă de bumbac, în care semăna cu un porc biped. Nu era tocmai transparentă, dar se subţiase cu anii şi i se lipea de sfârcuri, fese şi de smocul de păr pubian ce aducea cu un coral, într-un fel ce mă făcea să îmi doresc miopie cronică.

Mai rău, Florence purta un halat de casă din catifea, lung până în pământ, cu dungi verzi şi galbene orizontale, care ar fi ocupat locul doi pe lista Celor Mai Puţin Sexy Obiecte de Vestimentaţie Purtate Vreodată de Femei, imediat după scutecele pentru adulţi. Încă mai avea capul, mâinile şi picioarele tinere, dar restul era o pensionară ce face turul căminului de bătrâni.

„La dracu', mi-am zis, uite ce face izolarea rurală!"

Micul Simon stătea la masă, cu genunchii la bărbie, mâncând un sandviş lipicios cu Nutella.

Citisem un articol despre mâncarea franţuzească în care scria că această cremă tartinabilă de ciocolată şi alune este lipiciul ce ţine structura Franţei laolaltă. Aproape toţi copiii din ţară mănâncă Nutella la micul dejun. Adolescenţii şi absolvenţii şomeri o atacă cu lingura când sunt stresaţi. Sunt sigur că este singurul motiv pentru care nimeni din Franţa nu aminteşte de alergia la alune. Au alunele în sânge. Când încă mai lucram pentru o companie alimentară franceză, o colegă şi-a adus băiatul la serviciu să stea de vorbă cu mine. Avea nouăsprezece ani, un malac cu umeri de înotător căruia i se oferise un loc la Oxford. Vorbea superb englezeşte şi se vedea pe el că îşi va găsi locul la universitate. Şi singura întrebare despre Anglia care îl frământa a fost: „Se găseşte Nutella?"

Simon îmi rânji ciocolatiu şi continuă să fredoneze alături de cântăreaţa lipsită de voce de la radio, care nu înţelegea de ce nu o iubeşte nimeni. „Probabil pentru că nu se lasă de cântat", mi-am zis eu.

— *Bonjour*, am gemut.

Florence se apropie legănat în capotul înspăimântător şi am avut grijă să o sărut fără să ating catifeaua hidoasă.

— În asta a murit străbunica ta? am întrebat, nu prea tare în caz că îi aparţinea mamei ei.

Se încruntă, către mine de parcă aş fi uitat ceva, apoi mimă pupatul pe obraji.

M-am abţinut la timp să nu zic: O, Doamne, nu! Ăştia se sărută în fiecare dimineaţă.

M-am dus să mă mânjesc de Nutella, apoi m-am îndreptat spre chiuvetă, unde Brigitte freca una dintre tigăile de aseară pe care o lăsase la înmuiat. Fesele îi săltau în cămaşa de noapte ca doi bărbaţi chei care încearcă să scape dintr-un cort.

— *Bonjour*, *Brigitte*!

— *Ah, bonjour, Pol*! Se întoarse, mă pocni cu sânul drept, apoi mă pupă umed și zgomotos. Se părea că îi revenise dragostea universală. Ai dormit bine?

— Da, foarte bine.

Nu ştiam cum să spun „pentru cineva cu spatele fracturat".

— Ce bei dimineaţa? Cafea, ciocolată, ceai de plante...

— N-avem ceai de plante, Maman, spuse Florence miloasă.

— A, da, trece-l pe lista... Nu, Paul, știu ce bei tu – ceai. Pronunţă ultimul cuvânt de parcă ar fi fost marele premiu dintr-un concurs televizat.

— Nu, mersi, aş vrea o cafea, te rog, am zis.

— Nu bei ceai dimineaţa?

— Nu, cafea.

— Credeam că toţi englezii beau ceai dimineaţa.

— Eu prefer cafeaua.

— Avem nişte *thé Iingliish brek-fass*[1].

— Aş vrea o cafea, te rog.

— Dacă eşti sigur că nu vrei ceai.

— Sunt sigur. Cafea, te rog.

Acum, că ne lămurirăm cum stă treaba, mi-am surprins din nou în mod neplăcut vertebrele smucindu-le lateral ca să mă aşez la masă. Era ticsită de cutii de fulgi, praf de ciocolată şi plicuri de ceai, un platou cu *biscottes* (felii miniaturale de pâine albă uscată), o sticla de plasticde lapte sterilizat şi o franzelă rotundă cât toate zilele, din care jumătate fusese tăiată în felii groase inegale. La un capăt al mesei era un teanc de boluri şi tacâmuri.

La Paris eram obișnuit să nu beau decât cafea la micul dejun și cumpăram un croissant de la *boulangerie* în drum spre lucru, dar astăzi mi-am zis să îngurgitez nişte amidon cât de devreme se poate.

Am umplut un bol alb de porţelan cu fulgi de porumb, peste care Brigitte îmi turnă cafeaua.

„Ce metoda corréziană de a economisi timpul dimineaţa", mi-am zis eu. Dezgustător, dar neîndoielnic isteţ. De ce să serveşti separat cafeaua şi cerealele când poţi să le faci terci laolaltă?

— Vai, ce face? râse Brigitte. Ia uitaţi-vă!

Simon chiui de râs și era să cadă de pe scaun, iar Florence se apropie să ia parte la distracţie.

— În Anglia puneţi fulgi de porumb în cafea? întreba Brigitte.

— Nu, tu ai...

---

1 *English breakfast,* tip de ceai.

— *Oh là là*! Vrei şi nişte marmeladă englezească de portocale pe deasupra?

Brigitte pufni la cât de imbecil eram şi îmi luă bolul. Am căutat sprijin din partea lui Florence, dar ea era braţ la braţ cu Simon şi îşi storceau din plămâni ultimele rămăşiţe de râs.

— Sper că la săpat te pricepi mai bine decât la mâncatul fulgilor de porumb, spuse Brigitte golindu-mi bolul în vasul cu lături de lângă geam.

Fireşte, ar fi trebuit să îmi amintesc. Multe familii franceze servesc băutura de dimineaţă în bol. Aşa făcea şi fosta mea prietenă, Alexa, fotografa. De ce nu se obosesc producătorii francezi de porţelan să pună toartă pe toate recipientele de băut, nu ştiu.

— Sunt haine curate în casă? am întrebat-o pe Florence.

— *Ah*, *oui*. Se duse la dulapul din camera mamei ei şi reveni cu un tricou gri şi cea mai neplăcută pereche de pantaloni pe care o văzusem vreodată. Aveau elastic la brâu şi erau făcuţi dintr-un material în carouri albastre cu portocaliu, decorate cu flori roşii cât pumnul. Dacă nu cumva erau un accident industrial, păreau a fi opera unui drogat pradă LSD-ului şi destinaţi uzului casnic pentru daltonişti.

Florence îmi resimţi lipsa de entuziasm.

— Sunt din Africa, spuse ea.

— La fel ca virusul Ebola, am ripostat. Sunt ai fratelui tău?

— Nu. A, şi ai de gând să faci duş?

— Îmi trecuse prin minte, da.

— Păi, Maman zice – la asta, fesele lui Brigitte părură să îşi ciulească urechile –, dacă poţi, sa ai grijă să te ştergi complet pe covoraş, pentru ca ai lăsat o urma de apă pe pardoseală.

„Normal că am lăsat un căcat de urmă pe căcatul de pardoseală. E un căcat de baie, toata lumea lasă căcaturi de urme pe căcatul de pardoseală din căcaturile lor de bai, am vrut eu să spun”, dar mi-am înfrânat izbucnirea cu o tentativă de a bea cafea din bolul imens pe care tocmai mi-l dăduse Brigitte. Lichidul fierbinte se revărsă peste marginile bolului, mi se scurse pe bărbie şi mă arse pe vârful degetelor.

— Vrei un pai? mă întreba Simon.

•

Şi gândiţi-vă că numai cu o zi înainte eram un ţăran francez get-beget. Acum eram din nou nerodul englez, străinul care nu stăpâneşte nici măcar deprinderile de bază, cum ar fi servitul micului dejun.

Problema e că, deşi sună foarte evident, când te muţi într-o ţară străină eşti foarte departe de casă. Vreau să spun că eşti foarte departe de prieteni şi familie. Eşti silit să te integrezi. Nu poţi să te consolezi cu gândul că mai

târziu, la cârciumă, o să le povestești tuturor „și după aia mi-a turnat cafeaua peste fulgi” și toată lumea o să fie de partea ta.

Fireşte, situaţia este şi mai critică dacă umbli cu o pariziancă. Nu-i atât de greu să-i cunoşti prietenii (deşi, după cum am spus, n-ai de unde să ştii câţi dintre ei sunt foşti iubiţi), dar familia e altă mâncare de peşte. Eşti ca un câine adoptat de o familie nouă, care se trezeşte că în noua casă nu e voie să stai pe canapea, oasele se mănâncă, nu se îngroapă, şi toată lumea râde când te apuci să-ţi lingi dosul. Care-i problema cu linsul dosului, te întrebi tu. Așa face toată lumea acolo de unde vin eu.

6

Abia aşteptam să ies din casă şi să îmi descarc frustrările pe pământ. Brigitte coborî să îmi explice cum se ţine sapa cu coadă lungă şi cum se umple roaba. I-am acceptat sfaturile cu ochii plecaţi, fiindcă soarele din ce în ce mai puternic îi pătrundea prin cămaşa de noapte şi îmi arăta nişte contururi pe care zău dacă voiam să le văd.

Apoi am sărit în groapa adâncă de un metru şi m-am afundat în lutul lipicios.

— A, și vezi că e noroi mult. Ai grijă să nu te împotmoleşti, spuse Brigitte şi mă lăsă să îmi văd de treabă, scuturând din cap.

Veni Florence să râdă de mine. Avea şi de ce. Pe lângă pălăria de măgar şi cizme, acum purtam nişte pantaloni oribili, care erau atât de mari încât trebuia să suflec talia ca să nu cadă de pe mine şi un tricou ce fusese sfâșiat chiar sub piept de cineva hotărât să se dea mare cu muşchii abdominali. Arătam ca un cântăreţ de muzică pop din anii optzeci care a ajuns s-o ducă greu şi a trebuit să se angajeze pe vară la săpatul în rahat.

Florence, pe de altă parte, arăta de milioane într-un sutien de la costumul de baie şi pareo, cu părul lung şi negru adunat în coc în vârful capului. Dacă mi-aş fi putut dezlipi picioarele, m-aş fi căţărat pe pereţii gropii şi aş fi dus-o pe sus în hambar, fără să-mi mai pese de pământul bătătorit de pe jos.

— Trebuie să pregătesc prânzul, spuse ea. O să-ţi aduc ceva de băut la zece.

— La zece? Acum cât e ceasul?

— Opt jumate.

— La dracu’, înseamnă că m-am sculat în zori.

•

De fapt, Michel îmi aduse un pahar mare cu scârboşenie de căpşune.

Purta nişte pantaloni scurţi albaştri decoloraţi şi cizme desperecheate – una verde, una maro, ambele pentru piciorul stâng. Cel puţin nu eram singurul în haine de clovn.

— Uau, stai calm, frate, îmi spuse în engleză, cu un accent franco-american. Nu mai săpa atât de repede. Avem toată vara la dispoziţie.

— Toată vara?

Eu în niciun caz n-aveam de gând să rămân prins aici atât de mult.

— Da, o să aducă noua *fosse septique* la toamnă. Coborî pe scândura care ducea în capătul mai puţin adânc al gropii şi se apropie să îşi frece obrazul nebărbierit de al meu. Se părea că şi bărbaţii se sărută dimineaţa în familia asta. Indiferent dacă se rădeau sau nu. Câh.

Michel mă înlocui o vreme şi îmi explică de ce se poartă maică-sa aşa.

— Când e în oraş e terminată, frate. E o adevărată călătorie să meargă să se tundă. Îşi pierde cartea de credit de două ori pe an. Dar aici, la ţară, a hotărât că ştie ea mai bine. Îi mor plantele şi se panichează mereu că îi cade casa în cap, dar se simte la cârmă şi îşi spune că e ţărancă. De asta refuză Papa să vină aici. Ei, şi de asta.

— Nu vine niciodată aici?

Îl înţelegeam, dar mă mira.

— Nu. Oamenii de aici pe noi, copiii, ne acceptă pentru că ne cunosc de când eram bebeluşi. Dar un indian adevărat? În niciun caz. Nu sunt rasişti, de fapt, dar n-au mai văzut niciodată un individ cu pielea neagră care să nu, înţelegi, să nu golească... *les poubelles*?

— Containerele. Gunoiul.

— Gunoierii, aşa-i. Iar Papa e foarte complexat în privinţa clasei lui. E om de afaceri, spune el, nu gunoier.

— Ce afaceri face?

Nu-l cunoscusem niciodată pe tatăl lui Florence. Când ne-am dus să îi luăm maşina, era plecat în India.

— Importă batiste.

— Importă Kleenex?

„Bine gândit, mi-am zis, într-o asemenea ţară de ipohondri." La vechiul meu birou de la Paris, la automatul de ciocolată se vindeau şi pachete de batiste de hârtie.

— Nu, *tissus.* Ştii tu, ca bumbacul. Din care se fac cămăşile şi toate rahaturile astea.

— A, textile.

— Da. Zice că zboară cu clasa întâi până la Bombay, dar ţăranii îl cred gunoier. Şi mai are o problemă...

Glasul lui Michel se stinse, lăsându-mă mort de curiozitate.

— Ce problemă?

Se opri din săpat şi rânji.

— O ştii pe bătrâna Ginette?

Acum şoptea, de parcă ar fi tras cu urechea maică-sa de după hambar. Ceea ce n-ar fi fost exclus.

— Ginette? A lui Henri? Nu ştiam dacă să spun că e nevastă-sa sau soră-sa. Sau ambele.

— Da. Într-o noapte, Papa a băut prea mult vin şi a alergat-o pe câmp. Henri a tras cu puşca să-l sperie şi a nimerit o vacă. A fost un scandal mare în sat.

Îmi puteam imagina, într-un loc unde lumea petrece o jumătate de oră discutând despre melci.

— Şi taică-tău... a... cu Ginette?

Michel izbucni în râs şi se puse din nou molcom pe săpat.

— Nu, a venit acasă, s-a culcat, iar a doua zi nu-şi mai amintea de nimic. Până la urmă a plătit vaca numai să închidă gura lumii.

— Uau!

M-am uitat printre copaci înspre ferma liniştită a lui Henri şi Ginette, scena unei asemenea patimi animalice.

— Aşa că Maman vine singură în vacanţă şi face pe experta, dar vreau să spun că eu stau mult mai mult timp aici decât ea.

— Locuieşti aici?

Era greu sa mă abţin să nu par incredul.

— Nu, mă mut în funcţie de ce am de lucru. Când nu am de lucru, vin deseori aici.

— Ce lucrezi?

— Sunt electrician.

— Eşti electrician şi nu ai de lucru? Toată lumea are nevoie de electricieni.

Râse.

— Sunt electrician de cinematografie. Aşa că am mult de aşteptat între filmări. Mai ales pentru că îmi place să lucrez cu echipe americane şi ei nu prea vin pe aici.

— Dar nu poţi să te angajezi în altă parte între filmări? Ştiu şi eu, să repari defecţiunile electrice din case?

Râse din nou, de parcă ar fi fost cea mai suprarealistă sugestie pe care o auzise vreodată.

— Povesteşte-mi de salonul ăsta de *thé*, spuse.

În timp ce el săpa, eu m-am întins în iarbă și i-am prezentat versiunea lungă, necenzurată a poveștii. Aici chiar aveai timp să intri în detalii cu adevărat.

I-am povestit cum am fost recrutat de o companie pariziană, cum mi s-au pus în cârcă niște colegi francezi, printre care amanta șefului și o morsă care vorbea în ungurește, apoi am fost dat afară pentru că nu mă potriveam cu ambițiile politice ale șefului meu Jean-Marie, cel mai fermecător ipocrit din lume. Câștigase alegerile locale, iar acum se zvonea, din câte auzisem la radio, că va candida la șefia partidului la următoarele alegeri.

— *Vous parlez politique*, *c'est bien*!

De pe marginea gropii de noroi ne zâmbea un bărbat roșu la față, cu o cămașă bej în carouri și o pleată căruntă de rocker. Lângă el gâfâia fericit un retriever auriu tânăr.

— A, Monsieur Ribout! Michel aruncă sapa și își întinse încheietura să fie scuturată, așa cum fac bărbații francezi când au mâinile murdare.

Michel îl prezentă pe Monsieur Ribout drept primarul din sat, iar eu m-am apropiat să îmi scuture și mie încheietura.

— *Ah,les Anglais,* spuse Ribout. Ați invadat Dordogne, iar acum veniți aici, hm? Sperați să vină iar zilele când regele vostru Henri Huit voia să fie a lui întreaga Franță?

Fostul meu șef Jean-Marie ar fi declamat acest discurs antibritanic cu ochi scânteietori și ținând urna de vot deschisă cu o mână, dar Monsieur Ribout îmi zâmbea de parcă treaba mea în invazia asta britanică ar fi să împart gratis tuturor localnicilor chec cu fructe.

— Așa e, am spus. Noi, britanicii, vrem cu toții să locuim în Franța.

— Da, dar de ce vă duceți cu toții în Dordogne?

— Nu știu.

Te pune pe gânduri de ce se reunesc mereu britanicii numai în acel *département* din vestul Franței. Se pare că în picturile preistorice din peșterile de acolo, printre mamuți și rinoceri păroși, se disting schițe de Homo sapiens cu genunchi albi. Sunt britanici preistorici, care vizitează peșterile cu gândul de a le renova și de a oferi cazare într-un tunel secundar cu mic dejun inclus.

— *Allez,les garçons*, *e ora de apéro,* strigă Brigitte.

E mereu ora de *apéro*.

•

Michel și cu mine ne-am spălat pe mâini și ne-am alăturat primarului, doamnelor și micului Simon la masa de lemn de tec din umbra casei.

Erau acolo obișnuitele sticle, dar de data asta m-am mulțumit cu bere. Trecerea mea de la Banyuls a inspirat firește o lungă conversație despre

obiceiurile naţionale de băut, la sfârşitul căreia toată lumea a căzut de acord că vinurile şi tăriile excelente din Franţa dau naştere la cei mai sănătoşi alcoolici din Europa.

— A, da! La femei şi la vin suntem imbatabili. Monsieur Ribout îşi goli paharul de pastis şi îl ridică să îi fie umplut din nou. Dar femeile din familia asta preferă bărbaţii exotici, hm? Hm?

Brigitte şi Florence roşiră.

— Noi, francezii, n-avem nicio șansă la femeile astea, hm? O ciupi pe Brigitte de obraz, iar eu mi i-am imaginat pe amândoi săteni adolescenţi, jucându-se de-a v-aţi ascunselea în chiloţii lui Brigitte.

— De asta trebuie eu să mă mulţumesc cu căţeaua asta de când a murit nevastă-mea. Mângâie pe nas puiul de retriever şi îi dădu o sărăţea cu brânză. Deşi şi ea e englezoaică, hm? Ce zici de ea, Pol? Să mă-nsor cu ea, hm?

Aici, la ţara, ar fi putut fi foarte bine o întrebare serioasă.

— Depinde, am zis eu. Ştie să gătească?

Înainte să aibă vreme primarul să-mi dezvăluie reţeta căţeluşei de os bourgignon, se ivi bătrânul Henri să mă întrebe dacă vin la el la câmp. Din fericire, n-am avut nevoie să mă căznesc să găsesc o scuză.

— Îl duc pe Pol la plimbare cu maşina prin zonă, spuse Monsieur Ribout.

— *Aprèsla sieste,* decretă Brigitte.

O siestă? Da. O perspectivă îmbucurătoare. Mi-am lipit piciorul înveşmântat în pantalonii neplăcuţi de pulpa lui Florence. Îşi întinse mâna şi mă strânse de genunchi.

•

La prânz am mâncat restul de porc de aseară, cu altă fasole, alţi dovlecei, altă salată, alte căpşune şi cealaltă jumătate din tarta uriaşă. Am servit cafeaua afară, pe masa de *apéro,* şi am reuşit să o prind pe Florence singura zece secunde să o întreb unde va avea loc siesta.

În dormitor, mi s-a răspuns, iar Simon îşi făcea de obicei siesta cu *grand-mère.*

A trebuit să mă duc iute în dormitor, cu faţa la toţi pereţii pe care îi aveam la îndemână, ca să îmi ascund încântarea produsă de această veste bună.

După aşa o perioadă lungă de abstinenţă, eram foarte nerăbdător să trec direct la acţiune, dar n-am uitat de bunele maniere. Franţuzoaicelor le plac bărbaţii de modă veche, plini de curtoazie. Le mai place încă să le deschizi uşa, să le dai un trandafir roşu la restaurant, să le laşi să ajungă primele la orgasm. Chestii de şcoală veche.

Aşa că m-am prefăcut că aştept răbdător, afundându-mă din ce în ce mai mult în saltea, pe când Florence închise obloanele şi deschise ferestrele, apoi

își scoase rușinoasă sutienul şi pareo, dezvăluind că se plimbase fără chiloţi. O franţuzoaică virtuoasă, dar fără chiloţi. Părea aşa o risipă păcătoasă, de parcă ai lăsa un vas de căpşune proaspete să se încălzească şi să fermenteze la soare.

În sfârşit se rostogoli în pat lângă mine şi încercarăm să găsim o poziţie în care se ne lipim trupurile unul de altul în locurile corespunzătoare fără să ne rupem vreun ligament.

— A, să nu uit, spuse pe când eram gata să mă lansez într-un sărut pătimaş. Maman spune că nu mai trebuie să sapi.

Referirea la „maman” îmi domoli nivelul patimii, dar nu cu mult.

— Slavă Domnului! La urma urmei se presupune că sunt în concediu.

— Spune că n-ai săpat unde trebuie.

— Ce? E o groapă, n-ai unde să sapi decât în groapă.

— Spune că o să termine Michel groapa.

— Dar am săpat împreună, aşa că asta înseamnă că nici el n-a săpat unde trebuie.

De ce pierdeam vremea luând apărarea supermăiestriei mele n-am idee, dar îmi dădea ghes ceva.

Florence îşi ridică umerii la orizontală.

— Pe Michel nu-l critică niciodată. E îngeraşul ei. A, ne duce pe mine şi pe Maman cu maşina la supermarket după-masă şi am stabilit un rendez-vous să mergem la service să ne luăm bagajele.

— În sfârșit o să am hainele mele. Ale cui sunt hainele astea pe care mi le-ai dat, apropo? Ale lui taică-tău?

Râsul lui Florence făcu patul să se zguduie.

— Nu, Papa e la fel de scund ca Maman.

— Atunci ale cui sunt? Ale tatălui lui Simon?

— Dacă chiar vrei să ştii, sunt ale unui fost prieten de-al meu.

Mi s-a părut că aud o notă imperceptibila şi sfidătoare de vinovăţie. Am simţit un fior de gelozie în piept. Şi mai jos.

— Și când v-aţi certat a luat el toate CD-urile şi tu i-ai păstrat hainele? Te-a tras în piept.

— Nu.

Îmi duse mâna la gură ca să încheie conversaţia, dar eu, ca prostul, am continuat.

— Toată lumea îşi aminteşte foarte bine de uriaşul ăsta de fost prieten. De asta o tot dădea Simon înainte că sunt mic, nu?

— Da, avea un fizic... impozant.

— Impozant? Ce era, campion de judo?

Când stai culcat alături de prietena ta goală şi arzi de nerăbdare să faci dragoste, nu îţi alegi cel mai bine momentul şi locul să faci o scenă de gelozie. Şi nu ştiu de ce scena asta se înrăutăţea cu fiecare idee care îmi trăsnea prin cap.

— Nu era Nicolas arhitectul, nu? am întrebat.

— Nu.

— Dar şi cu el ai fost, nu?

— Da.

— E şi un arhitect bun?

— Da. Apoi, mai puţin hotărâtă: Cred.

— Florence, pentru numele lui Dumnezeu!

Îmi scădeau din clipă în clipă şansele să mai apuc să fac dragoste. Am strâns în palmă fesa stângă a lui Florence şi m-am hotărât să fac pace.

— Hai să nu mai vorbim de familia ta, de foştii tăi prieteni şi de grijile legate de afacere – nici discursul ăsta nu-i plăcu libidoului meu – şi să ne concentrăm la lucruri mai plăcute.

— Mmm, murmură Florence că e de acord şi îşi strecură o mână răcoroasă între coapsele mele.

— *Allez, Florence*! Vocea lui Brigitte era însoţită de o bătaie puternică în uşă. Trebuie să plecăm.

— Acum? Florence păru la fel de surprinsă pe cât îmi venea mie de tare să mă sinucid.

— Da, ştii că hipermarketul se închide devreme astăzi. *Départ dans deux minutes.*

— Două minute, i-am şoptit eu lui Florence. În starea mea actuală de frustrare terminală suna ca o noapte întreagă.

— Ţie ţi-ar ajunge şi treizeci de secunde, nu? mă tachină ea şi reuşi cumva să se rostogolească în sus şi să iasă din pat înainte să apuc să îi dovedesc că are dreptate.

Cred că Franţa a abolit legea cu „crime passionel”, dar sunt sigur că orice judecător din ţară ar fi declarat că suferisem destulă provocare să o ucid pe Brigitte în bătaie cu un dovlecel pe post de măciucă.

7

Nu prea mai avea sens să rămân singur în pat şi să aştept să mi se fixeze şira spinării în unghi drept, aşa că m-am sculat şi am pornit-o prin casa goală. În afară de dormitorul nostru, toate camerele dădeau una în alta. Intrai din bucătărie în salon, de acolo în dormitorul lui Brigitte (unde mi-am

ţinut ochii închişi să nu cumva să zăresc ceva ce mi-ar putea apărea în minte mai târziu), iar de acolo într-un hol cu trei uşi – una spre baie, una spre camera lui Michel, una spre gradină. Deci practic, dacă voiam să mă duc la baie, trebuia să trec prin grădină sau prin camera lui Brigitte. Era la fel de nepractic ca o masă de sufragerie la nivelul podelei.

M-am întors în sufragerie şi m-am aşezat pe canapea, o creaţie pseudorustică imensă, cu braţe de lemn mult prea încărcate şi perne grosolane cu ciucuri.

La televizor era Tour de France. Sunt sigur că, dacă urmăreşti întreaga cursă, înveţi mai mult despre francezi decât dacă faci un masterat de trei ani.

N-am înţeles niciodată de ce se face atâta caz de cursele de ciclism difuzate la televizor, dar în fiecare vară francezii sunt înnebuniţi după „Le Tour”. Critică deseori crichetul pentru că e plictisitor din pricină că poate dura până la cinci zile. Dar iată o cursă (deci fără minge, fără goluri, doar pedalare la nesfârşit) care durează trei blestemate de săptămâni. Zi după zi de privit bărbaţi nefiresc de slabi în lycra, care urcă şi coboară munţi pe bicicletă. Un comentator care dă informaţii despre populaţia şi specialităţile locale ale fiecărui oraş pe unde trec. Iată Grenouilles-les-Bains, unde sălăşluiesc trei mii de suflete, celebru în regiune pentru cariera de ardezie dezafectată şi inundaţiile spectaculoase.

Dar mulţimea îşi iese din minţi de entuziasm, fiecare kilometru de fâşie ce mărgineşte şoseaua este acoperit de spectatori, dintre care unii şi-au ridicat şi cortul. Fac cu mâna la camere pentru cele cinci secunde de celebritate, într-unul din cadrele filmate din elicopter am văzut o pictură imensă pe suprafaţa şoselei. Un falus alb cât toate zilele cu inscripţia „Je t’aime, Sophie”. Ruta se anunţă cu luni înainte, ca să ai tot timpul să te asiguri că îţi apare grafitti-ul la televizor dacă te sincronizezi cum trebuie. Comentatorul nu s-a tulburat deloc la vederea penisului gigant – şi foarte detaliat. A făcut doar o observaţie legată de cât de romantici sunt localnicii şi apoi au trecut la următorul cadru cu bărbaţi bronzaţi pe biciclete, care desfac batoane de proteine.

•

Aproape că-mi păru rău când bătu primarul la uşa bucătăriei şi strigă: „Bun-na, şineva e?”, intenţionat într-o engleză de baltă.

Se gătise cu o cămaşă roz şi pantaloni gri de costum şi fie se îmbăiase, fie băuse o sticlă întreagă de apă de colonie. Mă făcea de ruşine cu tricoul meu rupt, pantalonii groteşti şi subsuorile puturoase de zilier, dar el nu părea deranjat.

— *Viens, viens,* vom face un tur, îmi spuse cu accentul lui puternic.

Mergea super motorul Citroenului, iar aerul condiţionat era rece ca gheaţa, ceea ce fu o binecuvântare, pentru că soarele era la zenit şi se străduia să prăjească fiecare fărâmă de materie vegetală la vedere. Şi era grămadă de materie vegetală în jur. Pante întregi de meri cu ramurile colţuroase, tunse îngrijit, cu fructele deocamdată cât mingile de golf. Garduri vii, înalte şi demodate, separau păşunile de parcelele cu cereale, care urmau conturul unor mici văi ce se ridicau de ambele părţi ale pâraielor mărginite de timoftică.

Însă nici ţipenie de om. Le vedeam fermele – mici aglomerări de clădiri precum cea a lui Brigitte, cu câteva acareturi şi câte un coteţ de găini sau o baltă pentru raţe. Dar niciun om. Dorm toţi, am presupus eu. Sau se uita la Tour de France.

— Unde mergem? am întrebat.

— În oraş. Trebuie să schimb o vorba cu *le curé.*

Am trecut de un cimitir cu zid de beton, apoi am parcat în piaţeta de lângă o biserică mititică de piatră cu o staţie de autobuz şcolar.

— Aşteaptă-mă acolo, îmi spuse Monsieur Ribout. De cealaltă parte a pieţei erau la *Mairie*, ca un *château* clasic mititel de două camere, şi un monument de război simplu cu un soldat de piatră din Primul Război Mondial, care stătea pe loc repaus de parcă ar aştepta să-i vină rândul să se ducă să fie împuşcat. Se pare ca e un singur sat în toata Franţa care nu a pierdut pe nimeni în tranşee.

Dar Monsieur Ribout nu-mi spunea să mă duc să îmi aduc omagiul celor căzuţi. Ei, nu chiar. Arăta înspre clădirea cu vitrină care nu ieşea cu nimic în evidenţa dintr-un colţ al pieţei, pe care scria Café de la Mairie.

Pe atunci încă nu înţelegeam ceva foarte important legat de statul în cafenea într-o parte neturistică a Franţei rurale. Lumea nu e neapărat neprietenoasă. Numai că nu sunt deloc obişnuiţi cu străinii şi nici măcar nu te bagă în seamă. Sau, chiar dacă te văd, nu ştiu cum să procedeze. Barmanul ştie ce bea fiecare client al său în orice moment al zilei, aşa că sosirea unuia care nu e de-al casei nu se potriveşte. De ce stă cineva în locul lui Marcel când Marcel e mort de trei ani?

Le-am urat tuturor un „bonjour" amical şi m-am uitat ţintă în ochii tuturor bărbaţilor care se întoarseră înspre mine. Clienţii erau cu toţii bărbaţi, cu vârste între treizeci şi moarte. Erau vreo zece şi cel puţin jumătate purtau mustaţă. Aerul era plin de fum, bere şi comentarii despre Turul Franţei, o ambianţă amestecată domol de un ventilator de tavan.

Câţiva bărbaţi îmi răspunseră la salut, dar singurul cu care voiam eu de fapt să vorbesc nu reacţionă. Barmanul tocmai lua un gât de bere şi asculta patois-ul strident al unui bătrân de la bar.

„Ei, asta e, mi-am zis, sigur îl cunosc pe Monsieur Ribout. O să ne servească dacă vine el.”

Pe masă zăcea ziarul local, iar eu am buchisit reportajul de pe prima pagină despre accidentele de pe şoselele din zonă. De accidentul meu nu se amintea, dar nici nu se compara cu un Vel Satis prins cu două sute de kilometri la oră pe autostradă sau cu un camion transportator de vinuri, care pierduse controlul şi provocase şaizeci de kilometri de blocaj pentru că lumea se oprise să se servească cu sticle gratis de Côtes du Rhône. Vinul perfect pentru şoferul însetat, din câte se părea.

— Salut, Pierre!

Urmă un cor de saluturi când în cafenea păşi Monsieur Ribout cu o plasă burduşită de castraveţi.

— Cum? Încă nu l-aţi servit pe prietenul meu englez? spuse trântind castraveţii pe masa mea şi făcând înconjurul cafenelei ca să dea mâna cu toată lumea. Îi mustră pe toţi că sunt nesociabili, iar tinerii se apropiară să dea mâna cu mine şi să spună bonjour. Bătrânii păreau cusuţi de scaunele înalte de la bar.

— *Viens, viens,* strigă Ribout, iar eu m-am dus să stau la bar ca un bărbat adevărat. Îi lămuri cine sunt, ceea ce iscă o grămadă de clătinări din cap şi de ahuri.

— Nu erai mai înalt? întrebă unul dintre bărbaţi.

— Da, am spus eu. Înainte de operaţie.

— Nu, dar nu avea fata lui Brigitte... continuă interogatoriul.

— Şi nevastă-ta, ea n-are un amant de doi metri? interveni Ribout.

Orice altă discuţie despre fostul iubit al lui Florence fu înecată de râsete, bătăi pe spate şi insinuări.

Cu câteva minute înainte, stăteam singur şi nebăgat în seamă, iar acum primeam invitaţii de la toţi bărbaţii să mergem să bem ceva la ei acasă.

— Nu, nu acum, spuse Ribout, dându-şi pe gât cafeaua. Avem nişte vizite de făcut în sat.

Dădurăm mâna cu toţi în stânga şi în dreapta, iar Monsieur Ribout promise să meargă la *apéro* la fiecare casă în săptămâna ce vine. Descoperisem o modalitate sigură de a face avere aici – să înfiinţezi o clinică de transplant de ficat.

•

În următoarele două ore, Ribout mă plimbă cu maşina să dau bună ziua practic fiecărui fermier pe o rază de cinci kilometri de casa lui Brigitte. Erau bătrânei ai căror copii se duseseră să muncească la oraş – adică la Limoges, Tulle sau Brive. Erau cupluri mai tinere ai căror copiiplănuiau să muncească la oraş. O depopulare rurală în desfăşurare chiar sub ochii mei.

Am stat la masă în vreo duzină de bucătării şi am mâncat tartă de căpşune, prăjitură de căpşune, spumă de căpşune, căpşune în vin roşu sau pur şi simplu căpşune goale. Partea proastă cu mâncatul delicateselor de sezon e că nu mănânci nimic altceva cât durează blestematul de sezon.

Am băut vin şi *eau de vie* de vişine. Eram primit peste tot cu o curiozitate zâmbitoare şi mi se dăruiau căpşune şi dovlecei. Şi plasa cu castraveţi era pentru mine, un dar de *la curé.*

Mi se arătară hambare fascinante şi fose septice incitante. Mi se oferi ocazia să împuşc iepuri – „n-o să fugă", să sap după cârtiţe – „n-ai nevoie decât de o sută de piei să îţi faci o vestă" şi să mă uit la televizor – „prindem trei canale aici, şi încă destul de clar".

Pe la cinci eram beat, dădeam pe afară de căpşune şi mă ameţise doza atât de concentrată de viaţă de la ţară.

— Să ne ducem acasă *la apéro,* anunţă primarul.

•

Eram în vârful dealului, într-un pâlc de case de lângă centrul satului, iar eu am reuşit cumva să adun destulă energie cât să exprim un gând coerent. Acolo, sus, e posibil chiar să îmi funcţioneze mobilul, în vreme ce ferma lui Brigitte era jos într-o depresiune, ascunsă de toţi stâlpii de telefonie din Franţa. Las' pe arrière-grand-père să nu prevadă invenţia telefonului mobil.

— Pot să mă uit dacă am mesaje? l-am întrebat pe primar.

— Mais binensles, îmi spuse în engleza lui falsă şi se duse să stea în maşină.

M-am conectat la lumea exterioara. Aproape ca mă surprinse că mai exista aşa ceva. Aveam trei mesaje, inclusiv unul text de la fosta mea prietenă Alexa.

Fuseserăm împreuna toată iarna trecută şi eram sigur că ea e aleasa – mă simţeam extraordinar cu ea, îi treceau tot felul de idei trăsnite prin cap şi mai şi arăta splendid. Dar o dădusem în bară şi nu mai ţinuserăm legătura de luni de zile, după ce ne-am despărţit a doua oară. Prima dată mă culcasem cu altcineva din greşeală (se mai întâmplă), iar a doua oară făcusem un banc prost cu un politician (nu se întâmplă destul de des). Acum părea cam absurd. Cum să pui capăt unei relaţii dintr-un motiv care are atât de puţină legătură cu relaţia respectiva? Pare rezonabil să pui capăt pentru că te-ai culcat cu altcineva, pentru că îţi dai seama că nu mai aveţi nimic să vă spuneţi, sau chiar şi pentru că prietena ta te pune să te îmbraci în hainele fostului prieten, dar nu din motive politice. Dar Alexa era o fată serioasă.

Mesajul pe care mi-l lăsase nu era politic decât pe jumătate. Părea că se mai relaxează şi ea. „Bravo", îmi scria în engleza ei fluenta. „Am auzit k ti-ai dat dmisia cnd ai dscoperit k şeful e fascist." Nu fusese tocmai aşa, dar n-

aveam de gând să contrazic aşa o interpretare măgulitoare a concedierii mele. „Unde eşti acum?” întreba. „Deschizi salons de ceai? În Fr sau Ang? Eu sunt în Ang.”

Poate doar pentru că mă scotea din sărite Florence cu foştii ei iubiţi, dar am ales opţiunea „appeler” (sună).

— Alo?

I-am făcut un semn de „încă un minut” lui Monsieur Ribout.

— Alexa, bună, sunt Paul. Tocmai ţi-am primit mesajul.

— Paul? Bună. Unde eşti?

— Pe un deal în Corrèze.

— Corrèze?

— Da.

— Ce faci în Corrèze?

De parcă nu i-ar putea trece nimănui prin cap să se ducă acolo.

— Încerc să diger vreo cinci tone de căpşune.

— A, da, tu și cu digestia ta. Îmi amintesc de efectele budincii tale de Crăciun. Un strălucit exemplu de digestie englezească zgomotoasă.

— Nu budinca a fost de vină, ci crema de ou franţuzească. Nu avea destule cocoloaşe. Cocoloaşele ne ajuta să digerăm budinca de Crăciun.

— Să-mi aminteşti să nu vin la masa de Crăciun la saloanele tale de *thé.* Le deschizi?

I-am spus de deschiderea din septembrie, ea îmi spuse vestea ei – că e în Anglia în vizita la maică-sa, care se mutase acolo.

— Îţi aminteşti că era la Moscova cu ucraineanul ăla cu DVD-urile?

— Ce, acum şi-a găsit un pirat de DVD-uri englez?

— Nu, s-a mutat el în Anglia. E mai în siguranţa. Cumpără o echipă de fotbal.

— O echipa de fotbal? Care?

— Nu ştiu. Newcastle sau ceva de genul ăsta.

— Newcastle United? Să-mi bag picioarele, e unul dintre cele mai mari cluburi din Anglia. Eşti sigur că nu e băgat în afaceri cu plutoniu la mâna a doua?

— Poate. O să-i spun că te interesează.

Vraja fu spulberată de claxonul maşinii. Mă delectam după toată pălăvrăgeala aia cu ţăranii. Se părea că aveam din nou glume în meniu Alexa şi cu mine.

— Ce-a fost asta? S-a plictisit prietena ta? întrebă ea.

M-am întors şi l-am văzut pe bătrânul Ribout care mimează „e timpul să bem” prin parbriz.

— Nu, e primarul din sat. Întârziem la Pernod. Trebuie să închid.

— OK, pa.

— Pa, Alexa. Mă bucur că...

Dar închisese.

•

— Cine era? Un ami anglais? întrebă Ribout.

— Da, e un vechi prieten englez, am răspuns, întrebându-mă de ce mint. Probabil din pricina frustrării sexuale, mi-am zis. Genele mi se străduiesc să își arunce plasa mai departe. Dar se prosteau. Doar n-o să încep să am fantezii cu o fostă prietena, nu, așa cum n-o să încep să am fantezii cu Brigitte.

— Ce ai? întrebă primarul când mi-am închis strâns ochii şi am încercat să îmi alung din minte cu ambii pumni imaginea cămăşii de noapte a lui Brigitte.

•

Când ne-am întors în casă, m-am regăsit cu o altă veche prietenă – sacoșa. Măcar mă simţeam din nou aproape om şi nu un strigoi pipernicit din trecutul lui Florence. M-am schimbat în hainele mele – largi, ca să mai am loc de încă o cină gargantuescă.

Am mâncat terrine de cap de viţel, urmată de carne rece de porc şi avalanșa obişnuită de legume verzi enervant de abundente. Am ţinut piept vitejeşte mesei, până nu a venit rândul căpşunelor, când zău ca n-am mai putut să îmi vâr pe gât încă una din ticăloasele alea roşii şi lucioase.

Când se strângea masa, am sugerat, cu o intensitate atât de mică încât şi liliecii ar fi întâmpinat greutăţi săînregistreze, că poate lui Florence i-ar plăcea să facă o scurtă plimbare pe întuneric.

Probabil că Brigitte avea costumul de Batgirl sub caftan, pentru că declară că e rândul nostru să spălăm vasele, după care Florence trebuia să îi citească lui Simon o poveste.

Am pleoscăit în apa cu săpun cât era necesar, apoi m-am dus şi am adormit dus în pat. Cel puţin în vis aveam şanse bune să fac sex.

8

Ziua următoare, luni, se dovedi a fi ultima zi întreagă de vacanţă la ţară.

Urmă o altă dimineaţă strălucitor de însorită, după cum am remarcat de îndată ce m-am trezit, în jur de şase. Nu puteai să te saturi de cerul desăvârşit, lipsit de poluare.

La micul dejun, în timpul căruia Florence îmi transmise vestea că lăsasem apa să se scurgă în spatele chiuvetei seara trecută, când spălasem vasele,

ceea ce probabil că preschimba fundaţia casei în terci rece chiar pe când vorbea, am spus că mă duc să fac duş. Am aşezat mâna cu subînţeles pe genunchiul lui Florence (cedase rugăminţilor mele şi jurase că n-o să mai poarte niciodată capotul de catifea) ca să-i dau de înţeles că e o invitaţie. Singura cale de a nu fi deranjaţi, am cugetat eu, e să ne încuiem în baie. Dacă bătea cineva la uşă, îi spuneam că mi se zăpăcise biata digestie englezească cu toată mâncarea asta proaspătă şi aveam nevoie de o jumătate de oră de concentrare neîntreruptă.

Florence întinse mâna şi mi-o dezmierdă pe a mea şi părea ca suntem înţeleşi.

Aşa că, în timp ce făceam duş, mă simţeam netulburat de fericit la perspectiva de a ne săpuni amândoi şi de a găsi apoi o cale să facem sex în baie – să întindem nişteprosoape pe jos? Eu stau pe WC, ea pe mine? Existau posibilităţi nesfârşite şi toate erau la fel de ispititoare.

M-am lăsat masat de jet în vârful capului în vreme ce îmi imaginam diverse scene din filmul porno intitulat „Amour dans la Salle de Bains”. Când se strecură în sfârşit Florence în baie, eram, cum să spun, complet echipat să joc rolul principal masculin din film.

— Încuie uşa şi intră, am şoptit. Am tras perdeaua la o parte să îi arăt cât sunt de fericit să o văd.

Şi iat-o pe Brigitte, cu periuţa de dinţi în mână şi un ţipat sugrumat în gâtlej.

După expresia de pe faţa ei, ai fi zis că nu mai văzuse niciodată un bărbat cu un penis în erecţie ivindu-se de după perdeaua de la duş.

La cât de greu reuşi să îşi dezlipească privirea, ai fi zis şi că îi era teamă că nu o să i se mai întâmple niciodată.

•

Am găsit-o pe Florence în bikini lângă hambar. Ţinea un cuţit rupt şi ruginit. „Ce-i asta?” m-am întrebat. Mi se oferea o salvare onorabilă? Să retez membrul ofensator şi să dăm totul uitării.

Îmi aruncă o privire mustrătoare şi m-am prins că fuseseră rostite vorbe între mamă şi fiică.

— Ce ţi-a... am început, dar Florence mă reduse la tăcere cu o încruntătură. Se părea că urechile materne sunt în alertă de cod roşu.

— Azi nu culegi dovlecei, a zis ea.

— Nu?

— Nu, ai cules unii prea mici.

Era ultima picătură – sau dovlecel. Am săpat unde nu trebuie, am făcut duş incorect, iar acum asta?

— Dar nu e mai bine să omori tâmpeniile naibii până nu cresc prea mari? am zis. Locul ăsta e infestat de dovlecei.

Nu mai e mult şi tot departamentul va fi cucerit de dovlecei. O să îndiguiască râurile şi o să sufoce merii. Dovleceii, castraveţii şi salata. De ce plantaţi singurele legume din lume care nu se pot congela?

Florence ridică din umeri. Problema controlării unei explozii de populaţie de dovlecei nici nu se compara cu strădania de a nu o supăra pe maică-sa, ceea ce era de înţeles, la urma urmei.

— O să râcâi muşchiul de pe acoperiş, spuse ea. E o scară în hambar.

— Trebuie să folosesc vreo tehnică anume de râcâit? Draiv? Rever? Pe la spate? Spune-mi de pe acum, pentru că altfel sigur o să greşesc.

— Paul...

— Între timp poţi să-l suni pe prietenul tău Nicolas şi să te asiguri că se apucă de lucru în dimineaţa asta, bine?

— Hei, las-o mai moale, te rog, şopti ea. Nu e vina mea că te-ai expus mamei. Nici pentru mine nu e uşor, să ştii.

Părea supărată, dar se vedea că îi pare rău. „Poate că am şanse să mă consoleze cu o regulare cât de curând”, mi-am zis.

•

Tocmai scoteam târâş din hambar scara antică, pe jumătate putrezită, când se auzi o voce piţigăiată care striga „Monsieur” în spatele meu.

M-am întors şi am văzut doi jandarmi – unul de vreo doi metri, celălalt jumătate cât el – care stăteau la poartă. Se apropiau amândoi de vârsta pensiei şi păreau în pericol de diabet indus de exces de greutate. Probabil că era o tombolă la jandarmerie la care se paria căruia dintre ei îi vor plesni prima dată pantalonii.

Florence şi cu mine am ajuns în acelaşi timp la poartă, iar Brigitte ne urmărea de la uşa bucătăriei.

Jandarmii salutară.

— Monsieur Wess? spuse micuţul pe vocea sa ciudat de înaltă, confundând unul dintre sânii lui Florence cu un englez, după direcţia în care se uita.

— *Oui, c' est moi*.

— Aţi depus plângere în legătură cu un şofer care a părăsit locul accidentului? Acum avea impresia că reclamantul e buricul lui Florence.

— Da. L-aţi găsit?

— Ah. Păru îndurerat, aparent pentru că tocmai remarcase picioarele dezgolite ale lui Florence. Jandarmii din Montpellier au găsit persoana care corespunde numărului pe care l-aţi dat, dar, ah. Se holbă a scuză la pelvisul lui Florence. A spus că n-a fost la faţa locului.

— Ce? Am spus asta atât de tare încât își smulse în sfârșit ochii de la Florence. Dar l-am văzut.

— Spune că vă înșelați.

— *Mais c'est ridicule*! Florence părea pe punctul de a-l pocni pe unul dintre polițiști.

— *Calmez-vous*, *Madame*, spuse scundul, deși spera evident că va fi nevoie să i se împotrivească fizic.

— Dar ați verificat dacă are o mașină de teren roșie? Că, dacă are, atunci asta dovedește că avem dreptate, am spus. „Și încă fără putință de tăgadă", am adăugat în gând. Tot ce trebuie să faceți e să luați o mostră de vopsea de pe mașina noastră și să vedeți dacă... Nu-mi aminteam cum se spune că se potrivește. Corespunde, am zis. Francezii folosesc foarte des cuvântul ăsta. Sa vedeți dacă ar corespunde cu mașina lui. Și, dacă da, atunci plângerea noastră... corespunde.

— *Mais quel enfoiré*! Florence n-avea chef de dezbaterea mea argumentată. E mașina tatei. Era nou-nouță.

Acest *enfoiré* ne-a bușit în intersecția giratorie și n-aveți de gând să faceți nimic?

— Madame, Madame. Cel îndesat își întinse brațele, pregătit să respingă orice atac din partea sânilor lui Florence.

— Știți câte accidente au avut loc în weekendul acesta? întrebă jandarmul înalt, părând atât de istovit de parcă ar fi trebuit să facă proces-verbal la toate.

— Nu-mi pasă câte accidente au fost! strigă Florence. Acest *enfoiré* a intrat în noi și o să plătească pagubele.

„Chiar că trebuie să caut cuvântul ăsta, *enfoiré*, mi-am zis. Pare foarte la modă." Știam că înseamnă idiot, dar nu și de ce categorie.

— Ați văzut mașina noastră? am întrebat. Jandarmii scuturară din cap. Pentru că, dacă le puteți spune colegilor din Montpellier că pe mașina noastră e vopsea roșie și dacă puteți să demonstrați că numărul mașinii lui... corespunde cu o mașină roșie, nu ne înșelăm. *N'est-ce pas*?

Mi-am dat seama că formulasem o frază prea lungă. Nu vor mai avea timp până la pensie să deslușească toată logica asta.

— Îl știți pe Pierre Ribout? întrebă Florence.

Asta avu efect mult mai mare decât logica mea.

— *Pierre*, *oui*, *bien sûr*!

Numele primarului păru să evoce amintiri frumoase cu multe apérouri din trecut.

— Pentru că e un foarte bun prieten de familie, spuse Florence.

Îmi veni o idee.

— Haideţi să beţi ceva, am spus. E mult prea cald să stăm de vorbă în soare.

Nu părea să existe vreo regulă cu băutul în timpul serviciului, pentru că se instalară la masa de *apéro* şi dădură gata aproape o sticlă întreagă de vin în timp ce Florence şi Brigitte îi minţeau cum că Monsieur Ribout ne văzuse maşina şi remarcase roşeaţa ieşită din comun a buşiturii.

Se vedea cum se topeşte împotrivirea jandarmilor pe măsură ce li se aşază vinul în burţile masive, iar eu am abordat subiectul de a merge la service să se uite şi ei la maşină.

— Promiteţi să mergeţi? am întrebat cu paharul ridicat ca pentru un toast. Nu eram obişnuit să beau la nouă dimineaţa, aşa că eram cel puţin pilit. *Vous mettez votre main sur votre coeur et vous promettez*? Vă puneţi mâna pe inimă şi promiteţi?

La asta cei doi jandarmi schimbară o privire neliniştită, îşi goliră paharele şi se ridicară. Florence se holba la mine cu gura căscată. Brigitte părea să-şi fi pierdut suflul. M-am întrebat dacă nu cumva e trădare să le ceri jandarmilor să jure.

— Mesdames, Monsieur. Cel mic salută din cap, ieşi cu spatele în grădină şi se căzni să intre în maşină. Cel înalt îl urmă, cu o mână pe chipiu şi una pe sex. Ciudat.

— Eşti nebun? mă întrebă Florence când plecară jandarmii.

— Ce vrei să spui? N-am spus decât... şi am repetat, în franceză, punându-mi de data asta mâna pe inimă, ca să dau greutate vorbelor mele.

— O, Paul.

Pai n-a fost vina mea, nu? Aşa vorbesc britanicii. Spunem *ca* în loc de *car* şi *ba* în loc de *bar.* Nu pronunţăm r-ul. Aşa că nu e vina mea dacă atunci când spunem „coeur” sună de parcă am spune „queue”. Şi nu e vina mea nici că de fapt „queue” e o înjurătură care înseamnă penis.

Ar fi trebuit să se prindă jandarmii că nu aveam cum să le spun „puneţi mâna pe sculă şi juraţi”. Ce credeau, că sunt un Mafioso englez care îi castrează dacă nu se duc să se uite la urmele de vopsea roşie de pe maşina noastră?

Păi, da, se pare că asta au crezut.

Apoi îmi pică fisa. De ce nu mi s-a mai spus asta niciodată? Toţi turiştii ăia englezi care întreabă pe unde să o ia la Paris: „Excusez-moi, Madame, unde e catedrala sculei sacre?”

•

Brigitte trebui să se întindă să se calmeze după această a doua porţie de organe genitale bărbăteşti şi urmă o scurtă ceartă între mine şi Florence pe tema dacă nu cumva distrusesem orice şansă de a-l face pe şoferul vinovat

să plătească pagubele, în timpul căreia am învăţat un cuvânt nou. Nu tocmai o înjurătură, deşi Florence a folosit şi din alea. Am descoperit că şoferii francezi sunt atât de tâmpiţi încât au un cuvânt special numai pentru ei. Cuvântul normal pentru şofer e „chauffeur”. Un şofer prost e un „chauffard”. Condusul prost e o adevărată instituţie, încât a intrat şi în dicţionar.

Am încheiat cearta cu o simplă ripostă. Dacă eu stricam unele momente, poate că ea strica altele.

— L-ai sunat pe Nicolas? am întrebat.

Florence roşi şi îşi îndepărtă de mine tot corpul de parcă ar fi încercat să evite întrebarea.

— Oui.

— Ei, e la ceainărie? A început treaba?

Brusc păru excesiv de interesată de o mică şopârlă ce se căţăra pe peretele casei.

— *Pas tout àfait*, recunoscu în final.

— Nu cu totul? Nu au început cu totul? Ce înseamnă asta? E ca şi cum ai spune că bebeluşul nu s-a născut cu totul. Adică a ieşit din burta mamei sau nu?

A urmat o altă scurtă ceartă. Asta despre posibilele motivaţii de a alege un arhitect. Primul punct de pe listă: dacă e un arhitect sau o arhitectă bună. Jos, pe undeva pe la numărul cincizeci (cel puţin după părerea mea): mă regulam cu el înainte.

De data asta interveni Florence cu o întrebare ucigătoare.

— Dar nu tu mi-ai spus că motivul ce te-a determinat să vii să lucrezi în Franţa a fost să vezi lenjerie de corp feminină?

— Păi da, dar nici n-am prea mai văzut aşa ceva în ultimele două sau trei zile, am pufnit.

— Nu, pentru că nu port. Îşi agăţă degetul lung de elasticul de la pantalonii mei scurţi. Şi nici diseară n-o să port. Şi micul Simon merge la unchiu-meu la Brive.

Florence chiar că ştia cum să sfârşească elegant o ceartă.

•

Pe când se tot înălţa soarele şi începea să mă muşte de braţe şi picioare, am ras jumătate din mustaţa de muşchi a hambarului, răcâind cu cuţitul până când dispăru şi ultima moleculă de verde de pe suprafaţa cenuşie şi netedă a ardeziei. Unele plăci fuseseră înlocuite cu azbest, din câte am văzut. Pe alea nu le-am răcâit şi mi-am pregătit în minte un mic discurs în franceză în caz că Brigitte făcea scandal. Îmi pare rău, Brigitte, dar strămoşii tăi mi-au distrus deja genunchii şi şira spinării – nu le dau şi plămânii.

Michel se trezi chiar la ora apéroului de dinainte de prânz. Mă zgârie pe faţă cu obrajii din ce în ce mai nebărbieriţi şi îmi dădu o mână de ajutor la înlăturarea ghemotoacelor de muşchi împrăştiate pe iarba de la baza zidului hambarului. Ştiam cum se spune la azbest – „amiante” – de când încercasem să cumpăr o casă la ţară iarna trecută, aşa că am explicat cum stă treaba cu acoperişul toxic.

— Boh, pufni, de parcă mi-ar fi fost frică să nu mă înţep cu o tulpina de dovlecel. Se sui pe scară şi începu să hăcuiască plăcile moi şi cenuşii. Cuţitul îi proiecta în faţă o ploaie de bulgări de muşchi şi fulgi de azbest, dar nu păru să îl deranjeze.

„Nu le spusese nimeni francezilor despre treaba asta?” m-am întrebat eu. Dar plăcile fuseseră marcate cu numele unui producător francez, aşa că am presupus că nu. Ar afecta economia dacă ar interzice o otravă locală.

•

Apéroul decurse surprinzător de bine. Brigitte era efervescentă şi vorbăreaţă, de parcă n-ar fi avut loc incidentul cu exhibiţionistul ud. Veni Monsieur Ribout, urmat de câine, să bea un păhărel şi anunţă că va fi o petrecere la Salle des Fêtes în seara respectivă şi eram invitaţi. Mai ales eu.

— *Pourquoi moi?* am întrebat.

— Ah! Era o surpriză, din câte se părea. Am sperat doar că n-o să mă pună nimeni în juriul concursului de dovlecelul anului.

După un prânz format din porcul vecinului şi legume necongelabile, m-am oferit să fac cafea pentru toată lumea.

— O să o bem afară, spuse Florence, şi ieşi în grădină cu Michel şi Simon.

— Eu nu vreau cafea, spuse Brigitte. Mai bine tisane. Ceai de plante. Mă duc să mă culc. Poţi să mi-l aduci în dormitor?

„Vai, nu! mi-am zis. Se pregăteşte de răzbunare? Siesta nudă?”

•

Francezii adoră ceaiul de plante. Nu de căpşune sau de coacăze ori vreo infuzie din acelea dulcege după care ne dăm în vânt noi, britanicii. Francezii beau infuzii făcute din tot soiul de tufişuri. Unele nu sunt rele, dacă îţi plac ramurile fierte. Eu personal însă prefer să îndur o criză de gastroenterită decât să trebuiască să beau ceai de muşeţel.

La început n-am găsit nimic de plante printre pachetele de ceai şi cafea, apoi mi-am amintit. Se duseseră să cumpere de la hipermarket. Era probabil un test, mi-am zis. Va veni Paul să îmi ceară ajutor? Nu, nu va veni.

Am găsit dulapul imens în care îşi depozita Brigitte cumpărăturile recente şi acolo, chiar în faţă, era un borcan transparent de sticlă cu o eticheta înflorata pe care scria „Verveine”. Verveine e verbină, deşi n-am idee ce e verbina. Un fel de tufă, asta-i sigur. În borcan erau nişte pliculeţe de

muselină extraordinar de complicate, ca nişte testicule cu franjuri. „Probabil că e o tufă de calitate deosebită”, mi-am zis.

Am făcut cafeaua şi am dus-o afară în timp ce se făcea infuzia de verveine. Când tizana se coloră în verde scârbos, am turnat puţin într-o ceşcuţă de porţelan subţire (de ce nu le folosesc pe astea la micul dejun? m-am întrebat) şi m-am îmbărbătat în vederea unei misiuni-fulger de predare. Intru în camera lui Brigitte, pun ceaşca pe noptieră, ies. Nici nu mă uit la pat.

Şi totul decurse conform planului. Am văzut cu coada ochiului că Brigitte e întinsă pe pat în caftanul ei du jour şi citeşte. Ce uşurare, nu doarme goală. Nici măcar nu avu timp să îşi ridice privirea până să ies eu pe uşă şi să mă întorc în salon.

M-am alăturat lui Florence şi celorlalţi în grădină şi tocmai mă delectam cu prima sorbitura de cafea, când izbucni ţipatul din casă.

Ne oprirăm cu toţii din sorbit sau amestecat şi ne uitarăm unul la altul. Auziserăm bine?

Al doilea ţipăt ne confirma că da. Florence şi Simon ţâşniră în casă. Michel şi cu mine îi urmarăm cu prudenţa, în caz că era vorba de o problemă strict feminină.

Patul lui Brigitte era gol. Singurele semne că îl ocupase cu puţina vreme înainte erau cartea azvârlită cât colo şi ceaşca de porţelan răsturnată. Din baie se auzeau zgomote de vărsături şi jumătăţi de propoziţie sugrumate din conversaţia dintre femei. Curgea apa.

Florence ieşi încruntata din baie. Ridica ceaşca de pe pat şi o mirosi.

— Ce i-ai dat lui Maman să bea?

— Verveine.

— Arată-mi.

Fam arătat.

— *Imbécile*, gemu când văzu pachetul.

— Ce?

— Sunt de baie.

— Ce?

— Au săpun. Sunt cristale de baie *parfumés à la verveine.* N-ai citit ingredientele?

— Să citesc ingredientele? Evident că nu. Nu citesc ingredientele de pe pachetele de ceai şi cafea. Scria verveine pe eticheta. De unde era să ştiu că va îmbăiaţi în aceeaşi chestie pe care o şi beţi? Noi, britanicii, nu bem săpun.

— Oh, Paul! Maman a băut aproape întreaga ceaşca dintr-o înghiţitură. Crede că ai încercat să o otrăveşti.

— Oh, merde!

Michel, Florence și Simon mă contemplară solemn, încercând să își dea seama dacă sunt un făcător de ceai execrabil sau un ucigaș din cale-afară de ineficient.

Din fericire pentru mine, Michel izbucni primul în râs. Biata Florence trebui să se întoarcă în baie și să o ajute pe maică-sa să vomite apa cu săpun. Noi trei, băieții, puturăm să ieșim și să ne rostogolim pe pajiște, hohotind înspre cerul de un albastru pur.

9

Mi-am cerut scuze, firește, și am rezistat eroic când o Brigitte vizibil de palidă mă întrebă dacă o să pățească la fel și clienții din ceainăria mea.

Drept pedeapsă, am petrecut după-amiaza cu Michel făcând cu rândul la râcâitul de plăci toxice și netoxice. (Chiar așa, cine încerca să otrăvească pe cine?)

Brigitte nu se arătă nici la *apéro*, nici la cină (pentru care fiersesem în mod subversiv paste), iar Florence spuse că n-ar trebui lăsată singură.

— Nu pot veni la Salle de Fêtes cu tine. Trebuie să stau cu Maman.

— Tu vii, nu, Michel? l-am implorat.

— *Ah non,ça m'emmerde*. Adică îl plictisește, literalmente îl umple de rahat. E ca „faire chier". Francezii par să aibă mahmureli psihologice de când au învățat să folosească toaleta.

Asta însemna că am urcat dealul singur în amurgul violet. Niște țânțari uriași încercau să mă doboare la pământ ca niște berbeci și să îmi extragă sângele, dar i-am plesnit să scap de ei și mi-am continuat ca un catâr marșul ascendent și avansator, îndreptându-mă către pata de lumină de neon ce înconjura Salle de Fêtes din centrul satului.

Sala arăta de parcă ar fi fost un dar din partea Rusiei Sovietice de prin anii șaptezeci. Era modernistă și se făleacu asta, cu pereți de sticlă care se ițeau din pământ în diverse unghiuri, ca traiectoria particulelor de plutoniu în primele milisecunde de după o explozie nucleară.

Incinta principală acoperea o arie de mărimea a trei sau patru terenuri de tenis, dar din pricina proiectului unghiular nu păreau să fi rămas decât vreo zece metri pătrați în mijloc, unde puteai de fapt să organizezi o fête. Pe fereastră se vedea că locul era ocupat de o masă lungă de placaj pe un cadru de capră, ce gemea de sticle.

Am recunoscut toate fețele pe care le-am văzut – erau oamenii la care mă dusese Monsieur Ribout în vizită. Singurele nume de care îmi aminteam erau Henri și Ginette.

De îndată ce am pătruns prin uşile duble, am fost întâmpinat cu un alt „ah" de-al lor. Acesta se porni cu un singur glas şi crescu pe măsură ce lumea vedea la ce se refera ahul şi i se alătura.

„Cum de sunt atât de încântaţi să mă vadă? m-am întrebat. Doar nu auziseră de tentativa mea de omor asupra lui Brigitte?"

— Pol! Ribout se ridică şi mă prinse de braţ. Câinele îi lătra la călcâie. Cei doi mă dirijară până la masă şi am făcut turul să dau mâna cu toată lumea. Şi femeile dădură mâna cu mine, poate pentru că eram prea tânăr şi prea străin să mă sărute. Eram mezinul, mai mic cu cel puţin treizeci de ani.

Era ucigător de cald în acvariul acesta abstract – soarele încălzea aerul de la începutul lunii mai, iar acum cel puţin zece persoane înlocuiau oxigenul cu fum. Însă nimeni altcineva nu mai părea să transpire. Bărbaţii arătau foarte în largul lor în cămăşile de duminică, iar unele dintre femei purtau chiar jerseuri subţiri. Eu eram în tricou,blugi şi şlapi, dar simţeam că orice în afara de şlapi e superfluu.

Am ridicat paharele cu vin roşu călduţ şi am băut în cinstea reginei şi în amintirea Prinţesei Diana (sau „Leddy Dii", cum îi ziceau ei).

Am legat câteva conversaţii pe tema „mă gândesc că în Anglia nu e la fel de cald" şi „deci locuieşti la Paris, nu?", în vreme ce Monsieur Ribout mă veghea binevoitor, de parcă aş fi fost un căţeluş fără stăpân, care face un efort frumos de a da din coadă şi e pe cale să îşi găsească o casă, la fel ca retrieverul său.

Când se alătură în sfârşit discuţiei, se opri toată lumea din vorbit şi ascultă.

— Vezi casa de peste drum? Acolo era cafeneaua, spuse el. Iar *la commune* (satul) tocmai a cumpărat-o. O s-o deschidem din nou pe post de cafenea. Avem licenţa.

Se încuviinţă aprobator, iar cineva îşi aminti cu nostalgie de fostul proprietar, care, dacă am înţeles bine, se spânzurase în grădina din spatele casei.

— Şi avem un magazinaş care e deschis dimineaţa. Dar avem licenţa de tabac, aşa că o să găsim pe cineva care să ţină deschis toată ziua.

— Şi duminică dimineaţă, interveni o femeie de la capătul mesei.

— Şi duminică dimineaţă, confirmă Ribout.

I-am felicitat cu o gură de vin şi am simţit pe dată că îmi ţâşneşte prin pori preschimbat în transpiraţie.

— Avem un danez care trăieşte în sat, dar el nu încearcă să se integreze. Vine vara şi de Paşti, uneori de Crăciun, dar vine cu maşina de camping şi îşi aduce de toate. Îl vedem cum îşi descarcă baxurile de bere şi pachetele de brânză.

— Şi PQ, adăugă cineva, la care se râse copios. Ştiam că PQ înseamnă sul de hârtie igienică. Prescurtarea de la papier cul, hârtie de fund.

— Dar englezii nu-s aşa, continuă Ribout. La Tulle trăiesc nişte familii de englezi, iar ei locuiesc în casele lor aproape tot anul. Şi cumpără brânza şi vinul din localitate.

— Şi PQ, adăugă acelaşi bărbat, la care se râse şi mai cu poftă.

— Se integrează, spuse Ribout. De asta îşi mai are Dordogne pieţele. Englezii îşi trimit până şi copiii la şcolile de acolo.

Cercul de chipuri zâmbitoare părea să sugereze că starea sănătoasă a economiei din Dordogne mi se datorează numai mie.

— Aşa că ne bucurăm că te-ai hotărât să te muţi aici. Eşti primul, dar, odată ce o să fie un englez în sat, o să vină şi alţii. Ştim noi.

Chipurile încă îmi mai zâmbeau, dar expresia mea de dragoste de semeni pălise puţintel. Ce tot spunea Ribout ăsta?

— Suntem siguri că o să găseşti ce cauţi într-una din casele pe care le-ai vizitat.

— Sau terenurile, spuse Henri, ridicând paharul.

— Da, spuse Ribout. Dacă preferi să construieşti, îţi garantez că nu vei avea nicio problemă cu autorizaţia de construcţie, dacă înţelegi ce vreau să spun... Toata lumea chicoti. E valabil şi dacă vrei să renovezi în stil englezesc după gustul dumitale, nu va fi nicio problemă. Şi evident că e mult mai ieftin aici decât în Dordogne.

Se uitau cu toţii plini de aşteptări la mine. Sunt sigur că zâmbetul meu cu jumătate de gură îmi stătea lipit de faţă ca o anşoa marinată, atârnând acolo, aşteptând să cadă şi să dezvăluie grimasa de oroare de dedesubt.

În mod bizar, primul meu gând nu fu: cum de le poate trece prin cap că vreau să-mi petrec restul vieţii aici? Pentru că vedeam avantajele de a locui într-un sat unde cele mai mari surse de stres sunt: cu cine să iau azi apéroul şi ce dracu' mă fac cu cinci tone de fructe şi legume necongelabile?

Nu, primul meu gând fu: o omor pe Brigitte. M-a prins în capcană, invitându-şi vecinii să îmi vândă terenul şi apoi convingându-l pe primar să mă ducă să vizitez imobilele de cumpărat din zonă.

Dar îndată după aceea – şi aici mă izbi oroarea – veni gândul, Florence. În prima seară, Henri şi Ginette trebuie să-şi fi zis, bingo, *un anglais*, şi au improvizat pornind de la asta. Altfel m-ar fi dus să văd terenul ziua, nu? Nu vinzi o casă sau (am presupus eu) un teren când nu se vede decât populaţia actuală de molii şi ţânţari.

Florence trebuie să fi ştiut ce se petrece când m-a condus pe drumeag. Şi când am plecat în după-amiaza aceea să mi se bage pe gât căpşune de către fiecare fermier care a votat pentru Ribout. Şi trebuie să fi ştiut şi ce o să se

petreacă în seara asta. Mă îndoiam profund că toţi prietenii pe care îi adusese chez Maman se făcuseră cu o astfel de primire civică.

Ştia şi că încercasem – şi eşuasem spectaculos – să cumpăr o casă la ţară anul trecut.

Era cel mai evident exemplu din câte ştiam eu, şi cunoşteam câteva, de a-ţi arunca iubitul în merde.

— *Merci*, *merci*, am bolborosit, agăţându-mă cu disperare de zâmbetul-anşoa. Am luat o gură sănătoasă de vin şi l-am lăsat pe Ribout să îmi umple la loc paharul. Sunt foarte... mişcat. Cuvintele dumneavoastră... Nu-mi venea niciun verb cu care să termin propoziţia. Cuvintele dumneavoastră... corespund cu adevărat.

Toată lumea încuviinţă fericită. Poate că însemna de fapt ceva.

— Dar acum trebuie sa mă întorc acasă, am zis. Brigitte e puţin bolnavă.

„Slavă Domnului că am otrăvit-o, mi-am zis. Ce scuză fantastică."

— Vai, nu!

Deci încă nu auziseră de incidentul cu verbina.

— Da, o boală misterioasă. Nu ştim ce e.

M-am ridicat, rânjind de parcă mi-aş fotografia noua dantură la dentist şi am dat mâna cu toată lumea drept rămas-bun.

•

Afară, în aerul cald, dar fără fum, mi-am împuns telefonul, sunând-o pe Alexa cu o apăsare pe buton. În clipa respectivă părea cea mai cu picioarele pe pământ şi cea mai neutră persoană pe care o cunoşteam. Singura care avea să înţeleagă ce se petrece.

— Nu poţi să scapi din Corrèze? întrebă ea şi i se citea amuzamentul din glas.

— A, nu. M-am îndepărtat până am pierdut din vedere Salle des Fêtes şi i-am povestit tot. Nu numai chestia cu cumpăratul casei, ci şi urmele de apă din baie, incapacitatea mea de a culege mărimea corecta de dovlecel sau de a săpa o groapă corespunzătoare, precum şi tentativa de otrăvire.

Ajunsesem la jumătatea coborâşului până când am terminat şi m-am oprit din mers ca să nu pierd semnalul.

— E simplu, spuse Alexa. Părinţii mei fac terapie încă de dinainte s-o inventeze Sigmund Freud (ea pronunţă „frod"). Aşa că ştiu. Lichidul e sexualitate. Urmele de apă din baie, chiar şi ceaiul de plante, sunt un schimb sexual.

— Schimb? Nici vorbă.

— Da. Ea însăşi e casa, pardoseala din baie. Iar dovleceii sunt falici, fireşte.

Vorbea serios.

— Săpatul? E sex, cu siguranţă.
— Nu, am săpat doar o groapă, Alexa. Cu sapa, nu cu...
— O sapă mare și tare?
Mi-am amintit de coada lungă şi dreaptă de la sapă. Doamne, nici dacă ar fi fost vopsită în roz n-ar fi putut fi mai limpede.
— Și mi-a zis că nu sap unde trebuie. O, nu!
— O, da, vrea să sapi cu sapa altundeva. De exemplu, între picioarele ei.
— Alexa, opreşte-te, te rog!
— Îmi pare rău, mie mi se pare foarte clar.
— OK, OK. Dar s-a terminat acum, nu mai vrea să sap. M-a pus să curăţ muşchiul de pe acoperişul hambarului. Deci s-a calmat, nu?
Alexa cugetă.
— Cum cureţi acoperişul?
— Cu cuţitul.
— Hm. Probabil că are fantezii că îi razi părul pubian.
— O, Doamne, apără-mă!
— Ce?
— Acum vrea să îl spăl cu furtunul.
— Da, vezi, e aşa de clar! Vrea să o razi, apoi să o împroşti cu furtunul. Sau poate, când se fac destul de mari dovleceii...
— Nu, te rog, Alexa, opreşte-te! E o tâmpenie. Nu sunt decât munci gospodăreşti întâmplătoare. Culesul de legume, săpatul în grădină, curăţatul acoperişului. Chestii normale de la ţară. (Deşi trebuia să recunosc că plimbatul în cămaşă de noapte transparentă şi holbatul accidental-intenţionat la scula mea nu mai erau la fel de normale.)
Dar acum, că am încercat s-o otrăvesc, o să interpreteze ca un fel de mesaj subconștient, nu? Lasă-mă în pace, că altfel te omor?
— Da, nu te teme, mă aștept să se termine acum.
— Slavă Domnului.
— Şi, pe lângă asta, totul merge bine? Alexa râse. Vai, bietul Paul... Aproape că părea cuprinsă de nostalgie.
— Da, da, dar tu?
— Mă întorc la Paris în vreo două sau trei săptămâni, spuse. O să lucrez la un film.
— Acum faci şi filme, pe lângă fotografii?
— Încerc. E – cum se spune – experienţă de lucru? La un film de lungmetraj de cinema.
— Uau!
— Se filmează nişte scene la Paris, iar eu sunt asistentă. Ai putea să treci pe acolo într-o zi. Dar presupun că n-o să fii la Paris?

— Nu ştiu. Dacă nu mă lasă să plec de aici?

Râse ca la o glumă.

•

Când m-am întors acasă, totul era cu susul în jos. Ardeau toate luminile, iar uşile din faţă şi din spate erau deschise. Florence şi Michel alergau de colo-colo cu cârpe şi mopuri.

— Ce e? am întrebat.

— Maman, spuse Florence. Era leoarcă şi plină de spumă de la genunchi în jos. S-a sculat să dea drumul la maşina de spălat şi a uitat să pună furtunul în cada de la duş. Maşina tocmai a pompat nouăzeci de litri de apă cu detergent peste pardoseala din baie. S-a scurs şi în pivniţă şi a înmuiat toate legumele pe care le-ai cules tu.

— Nouăzeci de litri de apă caldă cu detergent? Din furtun? Peste dovleceii mei?

Brigitte intrase în explozie nucleară freudiană.

Gata, m-am hotărât eu – de îndată ce se şterge apa, ne cărăm din casă. Din sat. Din Corrèze. Undeva unde nu sunt sape şi acoperişuri cu muşchi şi dovlecei. Mai ales dovlecei.

2: M-am Ars

1

Francezii n-au niciun fel de falsă pudoare să spună bancuri jignitoare. Se glumeşte o grămadă, spunându-se că toţi cei din Auvergne sunt zgârciţi, elveţienii vorbesc prea rar, iar belgienii au o inteligenţă inferioară francezilor.

Să-l luăm, de pildă, pe ăla cu belgianul care cade în puţul liftului: pe când cade, îşi zice (cu accentul lui belgian gutural): hei, nu-i chiar aşa rău. Nu doare deloc. Nu, tot nu doare. Tot nu doare. Tot nu doare. Au!

OK, nu te face să te tăvăleşti de râs, dar eu râdeam în sinea mea pentru că mă preschimbasem în belgianul ăsta.

Mă aştepta o coliziune cu pământul la 150 de kilometri pe oră şi mă simţeam excelent. Urma să fie a zecea, a douăzecea oară, iar eu nu mă mai săturam.

Acum prindeam viteză, 320 de kilometri pe oră cel puţin, cu picioarele în sus şi capul vâjâind. Îmi ziceam că aruncarea din avion fără paraşută ar fi o experienţă fantastică dacă te-ai putea bucura de libertatea zborului fără să te îngrijorezi ce o să se întâmple când te izbeşti de pământ.

La început am simţit zguduituri, apoi se făcu întuneric, iar lumea se întoarse cu susul în jos. Am simţit că îmi plesneşte gâtul, iar apoi, fleoşc, totul reveni la normal, iar eu zăceam pe burtă, rânjind cu răsuflarea tăiată către iubita mea cu sânii goi.

Ultimul val fusese mai mare decât celelalte, îmi smulsese scândura din mână şi mă dăduse peste cap. Ar fi poate cazul să mă mai odihnesc.

Mi-am ridicat scândura, mi-am înclinat capul spre dreapta şi spre stânga să îmi golesc urechile şi am pornit-o pe nisip înspre Florence. Zăcea întinsa pe un prosop de baie portocaliu cât toate zilele, cu ochii închişi, meditând (speram eu) la ce bine era la câteva sute de kilometri depărtare de maică-sa.

Eram pe île de Ré, o insulă ca o panglică de treizeci de kilometri în apropiere de La Rochelle. Pe hartă arată cam ca un picior sfrijit de pui cu laba lungă şi curbă înspre vest. De fapt, nici măcar nu e o insulă, pentru că acum – după multă târguială ecologistă – a fost agăţată de continent printr-un imens pod suspendat.

Nu eram acolo decât de câteva zile, dar ajunsesem deja la concluzia că pe Ré găseşti tot ce-ţi poţi dori de la viaţă. Asta dacă nu cumva eşti un explorator arctic, un căutător de informaţii sau un vânător de rinoceri.

Pentru început, în orăşelul în care stăteam noi era în fiecare zi deschisă piaţa unde se vindeau fructe de mare pescuite în zonă şi pepeni, nectarine şi piersici cât să mă ajute să uit până şi faptul că există dovlecei şi căpşune. Era un stand mare, unde se vindeau vinurile strălucitoare şi uşoare de pe insulă, care îţi ridicau moralul fără să ţi-l trântească apoi cu brutalitate. Mai ţinea şi o bere cu gust de drojdie produsă de microfăbricuţa din centrul insulei, iar dacă nu-mi venea să o beau acasă, erau destule baruri şi cafenele unde ceilalţi clienţi erau la fel de anonimi ca şi mine.

Valurile de pe partea Atlanticului erau destul de mari pentru ca un amator ca mine care merge pe burtă să trăiască nişte senzaţii nautice tari, dar nu atât de mari încâtsă-i atragă pe cretinii şmecheri care se dau în picioare şi care încearcă să-ţi spintece burta cu surful dacă îndrăzneşti cumva să le furi valul.

Unde mai pui că, fiind la începutul lunii iulie, se putea umbla fără şosete. Am descoperit că, dacă am degetele de la picioare neîncătușate, atunci şi restul corpului simte aceeaşi libertate de a se undui și de a se simţi în largul său.

Și mai era și Florence, scăpată în sfârşit de inhibiţiile materne.

Florence era fata perfectă cu care să te duci în concediu (cel puţin aşa mi se părea atunci) – nu numai că avea un corp de ziceai că bikiniul a fost inventat special pentru ea, mai avea şi o capacitate nesecată de a se bucura de sex sau cel puţin de a se preface în mod deosebit de convingător. Sunt nişte fete care îţi trântesc câte un „A, nu te gândi la mine, simte-te tu bine", de te fac să te simţi complet nepriceput. Nu şi Florence. În niciun caz nu era femeia la care s-a gândit Madonna când a scris „Like a Virgin". Era mai degrabă fata din „Do It To Me One More Time".

Stăteam în casa de vacanţă a lui taică-său, care avea trei dormitoare şi o puzderie de paturi, plus câteva canapele şi o cadă supradimensionată, dintre care toate participaseră la acţiune în scurtul timp petrecut acolo.

Şi, stând deasupra ei pe plajă şi lăsândsă-mi picure din păr două boabe de apă de mare în buricul ei auriu, abia aşteptam să ne întoarcem acasă s-o luăm de la capăt.

Ştiu că e o tâmpenie care le place bărbaţilor, să-ţi trezeşti prietena stropind-o cu apă rece. Dar e irezistibil.

O faci să ţipe şi să se zvârcolească, i se contractă muşchii de pe burtă, i se înalţă carnea din jurul buricului, iar sânii i se umflă şi îi joacă. Apoi, daca ai

noroc, îţi zâmbeştefericită şi nu mai vrei decât să îngenunchezi şi să-i săruţi zâmbetul de bun-venit.

— Nu trebuie iar să te dau cu cremă de soare peste tot? am întrebat-o.

— Dar nici n-am intrat în apă.

— Pai atunci s-o şterg pe cea veche şi să te mai dau o dată? Trebuie să ai mare grijă cu arsurile astea de soare.

— Nu, trebuie doar să am grijă să mă apăr de mâinile tale pline de nisip.

„Ei, asta e, nicio grabă”, mi-am zis, şi m-am prăbuşit lângă ea pe prosopul de plajă. Nu făceam parte dintre cuplurile care au prosoape separate.

— Eşti ud tot, Paul, du-te pe prosopul tău.

M-a luat gura pe dinainte.

Zăceam pe o plajă lungă şi albă de pe coasta de nord-vest a insulei, pe partea de sus a labei piciorului de găină. Nu era deloc o plajă modernă – nu puteai să-ţi iei ceva de mâncare sau de băut decât de la studentul care împingea un cărucior de gustări de colo până colo pe nisip. La vreun kilometru depărtare, lângă vechiul far, erau câteva blocuri naziste masive, care se rostogoliseră de pe dune pe plajă, dar pe porţiunea unde stăteam noi nu erau decât mare, nisip şi turişti. Ziceai că întreaga istorie omenească fusese dedicată vacanţelor la mare. „Ce super ar fi lumea dacă ar fi adevărat, mi-am zis.”

Deşi aveam mintea plină de astfel de sentimente nobile, era imposibil să trec cu vederea faptul că o grămadă de bărbaţi înregistrau în memorie sânii goi ai lui Florence. Dar, atâta vreme cât nu aveau tupeul s-o fotografieze (deşi a trebuit să mă aplec să îi blochez vederea unui individ care se prefăcea că e nevoit să îndrepte telefonul spre Florence ca să prindă semnal), zău că nu-mi pasa. Mai ales pentru că eram liber să mă desfăt cu celelalte splendideexemplare de feminitate prăjită la soare din jur. Partea asta de plajă era ca o şedinţă foto pentru un catalog de costume de baie cărora nu le fuseseră furnizate sutienele. Şi eram la limita unei secţiuni unde nu sosise nicio parte din costumul de baie. Acolo, prosoapele de plajă erau ocupate de persoane între două vârste bronzate peste tot, cu iritaţie de la aparatul de ras şi tatuaje în nişte locuri despre care aş fi preferat să n-am informaţii.

Nu puteam să mă uit la femei fără să îmi aduc aminte de Brigitte. Şi de ce, m-am întrebat eu, se simt oare obligaţi bărbaţii, când se ridică să intre în apă, să petreacă mai multe secunde holbându-se la pacheţelele micuţe de carne care le atârnă între picioare? La cât de mulțumiţi de sine păreau, ai fi zis că agenţiile de turism ar trebui neapărat să enumere şi organele lor genitale în lista obiectivelor arhitecturale ale insulei.

Nefiind obişnuit cu plajele de nudişti, am remarcat pentru prima dată ceva legat de corpul bărbătesc. Ceva ce nu-ţi arată nici în filmele deocheate.

— Ia uite-te la ăla, i-am zis lui Florence. Acolo pe dreapta, ăla cu burta şi sfârcurile păroase.

— Da?

— Are nişte boaşe mari şi umflate şi o sulă mică.

— Sull?

— Da, ştoangă, ştii tu, *queue*.

— A, da.

Se lăsă din nou pe spate, cu desăvârşire indiferentă la descoperirea mea senzaţională în materie de fiziologie umană.

— Nu prea seamănă cu o pereche de alune şi un cârnăcior, ci mai degrabă cu două kiwi şi o ciupercuţă. Nu crezi că e ciudat?

— Pe bune, Paul, dacă un bărbat are un zizi mic în repaus, nu înseamnă că nu e mare când se excită. Parcă îi lua apărarea, aproape că mi se părea că vrea ca tipul s-o şi audă. Ştii, de multe ori un bărbat are ceva ce pare o queue mică, dar când e *dans le feu del' action* ai o surpriză foarte plăcută.

— OK, OK, m-am prins, mersi.

Sunt câteva lucruri pe care nu vrei să le afli despre o femeie, ca de exemplu cât de extins e studiul pe care l-a făcut în materie de ziziuri excitate.

— Eşti complexat? întrebă, deschizând un ochi batjocoritor.

— Nu, crezi c-ar trebui?

— *Ah,leshommes*. Îşi închise din nou ochii, ca să poată filosofa mai bine. Aveţi cu toţii ceva de oferit, să ştii. Şi cei mai buni sunt cei care ştiu ce anume au de oferit şi care oferă cu generozitate. Fără să vreau să te fac să te simţi arogant, *mon chéri*, eşti un băiat spontan de generos.

La asta îmi săltă puţin moralul, la fel ca boxerii.

— Dar pe alţi bărbaţi, continuă ea, uneori trebuie să îi convingi că sunt generoşi şi să le arăţi în ce fel. Îmi amintesc de unul, avea un zizi mult mai mic decât al tău, dar...

E o regulă de bază în viaţă, presupun. La fel ca şi cea care spune să nu păşeşti în puţul liftului fără să te asiguri mai întâi că e acolo liftul. Nu comenta în legătură cu zizi-urile altor bărbaţi, că te trezeşti c-o iei la vale.

2

Ca orice bărbat, de îndată ce mă urc pe bicicletă, încep să am probleme sexuale. Probleme cromozomiale, mai exact. Eu personal nu vreau să

pedalez cât pot de repede, ci cromozomii mei bărbăteşti sunt cei care tânjesc după viteză.

Acum mă îmboldeau să o las pe Florence în urmă în timp ce ea venea încet spre casă. Voiau să o zbughesc să explorez drumuri lăturalnice, să o iau înainte, apoi să mă întorc după ea sau măcar să merg în zigzag fără să ţin mâinile pe ghidon.

Însă s-a dovedit că, deşi pedalam cât de tare puteam, tot aş fi pierdut până şi în faţa unui homar cu un singur picior. Şi asta pentru că magazia de piatră din spatele casei tatălui lui Florence adăpostea cele mai vechi şi mai ruginite biciclete cunoscute de om. Cadrul, roţile, lanţul şi ghidonul erau maronii cu pete; până şi pe cauciucuri era rugină, ceea ce aş fi zis că e o imposibilitate ştiinţifică.

Se pare că erau acolo când a cumpărat el casa, iar Florence a insistat să le folosim, deşi transformau ceea ce ar fi fost o cursă sprinţară de şase kilometri pe nişte drumuri de bicicletă fără urcuşuri şi bine îngrijite într-o bătălie zdrăngănitoare şi scârţâitoare între două stive de fier vechi şi picioarele noastre vulnerabile.

Trebuie să recunosc că e foarte sexy să vezi o fată frumoasă pe o bicicletă veche – din pricina contrastului, e ca o prăjitură fierbinte servită cu îngheţată. Dar nu găseşti nimic sexy într-un coccis fracturat de o şa tare ca piatra şi de nişte suspensii inexistente. Fiecare crăpătură din asfalt îmi vibra în pelvis şi ameninţa să îmi disloce câţiva dinţi.

•

Întoarcerea acasă pe bicicleta aia ruginită era doar puţin mai dureroasă decât traseul nostru şerpuit prin Franţa cu destinaţia île de Ré.

În dimineaţa de după ce şi-a inundat Brigitte baia, l-am convins pe Michel să ne ducă cu maşina până la Brive, unde am prins un tren local prin Dordogne. *Le train régional*, un TGV mititel, era atât de nou încât lumea se urca şi zicea „Oh, pardon", fiindcă se credeau la clasa întâi. Apropo, niciunul dintre ceilalţi pasageri care traversau Dordogne în puf nu erau vorbitori de engleză, ceea ce arată cât de mult ne-am dezvăţat să călătorim cu trenul din pricina stării îngrijorătoare a căilor noastre ferate.

Partea fără griji şi cu aer condiţionat a călătoriei a luat sfârşit când am ajuns la Bordeaux. Ne aştepta un tren principal (aşa sunt de politicoase căile ferate franceze – legăturile sunt aşteptate să sosească), dar nu ne rezervaserăm locuri. Şi monstrul ăsta de douăzeci de vagoane era înţesat cu lume care îşi făcuse rezervare cu mult înainte pentru migraţia de-a lungul coastei de vest de la Biarritz la Nantes. Dacă n-ar fi fost zâmbetele estivale şi îmbrăcămintea de plajă, ai fi zis că întregul sud-vest al Franţei fugea din calea unei invazii spaniole. Compartimentele de opt persoane erau pline de

familii care își luau gustarea, pălăvrăgeau, jucau cărți, ale căror valize blocau coridoarele sau se balansau precar perafturile de bagaje, gata-gata în orice clipă să-l trezească fără menajamente din moțăială pe bunicul.

Florence și cu mine ne-am croit drum prin două vagoane, cățărându-ne peste oameni și bagaje ca niște păianjeni pe o movilă de cărbune, până ce am abandonat lupta și ne-am găsit loc în fața unui WC de clasa întâi. Aici furăm deranjați din minut în minut de către pasageri nemulțumiți care bănuiau că nu avem clasa corespunzătoare să ne aflăm în vagonul lor și, în final, de către un controlor care ne spuse că trebuie să plătim supliment pentru a sta în fața unei asemenea toalete privilegiate.

Am plătit, dar numai cu condiția să ne găsească loc, iar el se conformă. Un loc pe care i l-am cedat galant lui Florence, în vreme ce eu am revenit să mă joc de-a ușierul în fața spălătorului de director.

Ne-am dat jos din tren la Rochelle și ne-am dus să ne îndesăm valizele în compartimentul de bagaje al unui autocar sufocant de supraîncălzit. Dar, după o jumătate de oră în blocajul de pe podul care traversa pe insulă, ne treziräm brusc în zonă turistică și ni se păru firesc să asudăm într-un autocar încins de soare. Treceam prin sate cu case joase și albe, cu acoperișuri de țiglă de culoarea bronzului. Oamenii care se preumblau pe acolo erau pe jumătate dezbrăcați și deloc grăbiți, evident în drum spre sau dinspre plajă. Florence își dădu jos tricoul să își scoată la iveala sutienul de la costumul de baie, iar acum ședeam alături de o bunoacă de plajă.

Indicatoarele de pe marginea drumului promiteau să închirieze ieftin biciclete și ne ispiteau cu fructe de mare proaspete sau indicau drumul spre campinguri, hoteluri și sate de vacanță. Până și afișele circului itinerant, cu clovnul multicolor și elefantul zăbăuc, reușeau să emită un zumzet de vacanță.

Toată lumea se holba acum concentrat pe geam, îmbibând până la cel mai mic detaliu al locului unde urmau să petreacă următoarele două săptămâni. Sau, fiind vorba de francezi, una-două luni.

Zic „toată lumea", dar exista un grup select de pasageri care păstrau o indiferență studiată în legătură cu peisajul de vacanță. Cu autobuzul nostru făceau naveta fiicele bogătanilor care își petreceau vara pe insula. Aveau toate cozi de cal aurii, tricouri strâmte fără mâneci și ochelari de soare de firmă și erau permanent conectate la celular sau la MP3 player. La aproape toate stațiile de pe insulă cobora câte o fată sau două, așteptată de către un tată cu pielea tăbăcită și pantaloni scurți tăiați și o mașină cu număr de Paris sau de către un frate cu ditamai pectoralii dezgoliți și un Mini Moke.

Florence şi cu mine ne îndreptam către celălalt capăt al insulei, spre micul port cu minunatul nume Ars[2], care se pronunţa exact pe cât de vulgar speram eu. Insistasem să cumpăr eu biletele de autobuz, numai şi numai pentru plăcerea de a mă urca şi de a-l întreba pe şofer: „Mergeţi până în arse?" Există oraşe în Anglia unde te-ar omorî pentru întrebarea asta. Şi abia aşteptam următoarea cină pariziană, unde se va discuta de vacanţă şi voi putea să-i spun unei fete: „Îmi place la nebunie arse".

Una peste alta, un loc superb să cumperi o casă de vacanţă, dacă nu de altceva, măcar pentru vederile pe care să le trimiţi tuturor prietenilor.

•

Acum, a doua zi la rând, eram pe cursa de ciclism distrugătoare de oase de la plaja de surfing înapoi la Ars.

Zdrăngănitul prin île de Ré era şi mai dificil din pricina unei brize laterale care încerca să îmi folosească placade surfing pe post de velă ca să mă zboare în şanţ. Aleea de biciclete trecea printre vii aflate în plin proces de coacere şi şanţuri de irigare ce duceau apa de mare de la şi înspre mlaştinile sărate. Printre garduri vii şi pâlcuri de copaci, se întrezăreau grămăjoare albe de sare care fuseseră strânse cu grebla de către *sauniers*, adunătorii de sare. Se pare că îşi inundă câmpurile cu aspect de tablă de şah, apoi îndiguiesc cursul, lăsând apa de mare să se evapore în soare până ce pot râcâi crusta de sare rămasă în urmă.

Un tânăr gol, cu excepţia pălăriei de paie cu boruri largi şi a unui şort decolorat, ruginiu, se opri din greblat când trecurăm noi şi îi făcu cu mâna lui Florence. Aveam dureri mult prea mari ca să mă mai întreb cine e.

Cel mai rău era că suferinţa mea era complet inutilă. La un minut de mers de acasă se găsea un magazin de biciclete unde aş fi putut închiria una nou-nouţă, cu o şa care să îmi dezmierde părţile pline actualmente de vânătăi şi zdrelituri. Dar Florence refuză să se gândească la o schimbare practică.

— Tu eşti bine mersi, ai nişte pernuţe de la natură pe care să stai, m-am împotrivit. Nu prea mari, fireşte, şi foarte pitoreşti...

— Nu, Paul. Familia mea a folosit mereu bicicletele astea şi nu văd de ce să le schimbam numai pentru că tu nu eşti obişnuit cu mersul pe bicicletă. O să ţi se aclimatizeze curând fundul.

— Asta dacă nu îmi cade.

— Nu schimbăm.

Şi puse capăt discuţiei.

---

[2] *Arse* (engl., vulg.), fund.

Aş fi putut s-o ignor şi să-mi închiriez o bicicletă, dar, când eşti musafir în casa cuiva, în ţara cuiva, încerci săeviţi să îl jigneşti. Cel puţin până nu devine insuportabilă durerea.

Totuşi, atitudinea ei mă făcu să încep să îmi pun problema că vedem lucrurile complet diferit. Trăisem cu iluzia că şi părerea mea mai merita luată în considerare din când în când. Florence nu părea să fie de acord.

Evident că o întrebasem de ce nu mă avertizase de chestia cu terenul lui Henri şi de ce nu amintise că petrecerea de la Salle de Fêtes era probabil programată să se încheie cu un joc de bingo la care premiul cel mare ar fi fost contul meu din bancă.

Dădu pur şi simplu din umeri. Ce conta, spuse, ce cred nişte ţărani babalâci? Ştia că nici prin cap nu-mi trece să cumpăr acolo o casă sau un teren, aşa că ce sens mai avea să mă îngrijoreze?

M-ar fi scutit de o situaţie jenantă dacă aş fi ştiut de ce mă îndoapă toată lumea cu băutură şi căpşune, i-am zis.

Iar eu aş fi scutit-o pe ea de o situaţie jenantă, ripostă ea, dacă n-aş fi făcut-o pe maică-sa să borască pe jos în baie.

Şah mat.

•

Într-un final, după o jumătate de oră şi mai bine de pedalat, cu fesele încleştate ca nu cumva şaua îngustă să facă cunoştinţă mai îndeaproape cu colonul meu, intrarăm în blocajul de biciclete care indica apropierea de Ars.

Era un blocaj tipic parizian, adaptat la vehicule pe două roţi şi transportat la cinci sute de kilometri distanţă. Mountain bike-uri, rable antice şi imitaţii de Tour de France erau, toate, nevoite să stea la coadă, roată la roată, pe ultimele sute de metri ale aleii de biciclete, apoi înţesau drumul care trecea pe lângă restaurantele de pe chei şi (hm-hm) magazinul de închiriat biciclete.

După cinci minute, cotirăm pe aleea pe care se afla casa cumpărată de tatăl lui Florence. Era drăguţă, ca majoritatea caselor din oraş. O colibă de pescar cu două etaje şi terasă, cu obloane de un albastru-cenuşiu şi o curte mititică în care creştea o pasiflora ca o viţă-de-vie pe zidul de piatră. Depozitarăm bicicletele în magazie, iar eu am hotărât că era timpul să accept faptul că rugăciunile îmi vor rămâne fără răspuns şi ca bătrânele capcane de tetanos nu se vor descompune în praf de rugină pe timpul nopţii.

— Îmi pare rău, Florence. Mâine dimineaţă am să închiriez nişte biciclete cumsecade.

Ţâţâi.

— Tu chiar nu înţelegi, Paul? Nu ai observat diferenţa dintre bicicletele noastre şi bicicletele celorlalţi.

— Ba da, am observat diferenţa. Ale lor merg în linie dreaptă şi nu clampăne ca nişte mori de vânt din Evul Mediu. Asta vreau să spun. Vreau să fiu la fel ca toata lumea. Vreau să fiu de aici.

— A, nu. Noi suntem de aici. O să-ţi arăt diseară când ieşim la cina. Acum nu te mai plânge atâta de biciclete şi hai să mă ajuţi să mă curăţ de nisip şi cremă de soare.

— OK.

La urma urmei, în viaţa sunt şi lucruri mai importante decât bicicletele.

3

Era la începutul serii. Acoperişurile joase din Ars încă mai sclipeau în soare.

Florence şi cu mine ne plimbam ţinându-ne de mână pe o alee plină de flori aflată la doar câţiva metri de centrul oraşului, dar liniştită şi pustie. Pe zidurile înalte care înconjurau grădinile se căţărau clematite şi plante ale căror denumiri nu le cunoşteam. Deasupra aleii atârnau smochini şi meri.

Florence îmi dădea o lecţie de sociologie franceză.

— Vezi? Arată bine aici vopseaua verde aprins, nu? Ciocăni pe obloanele lucioase ale unei case recent renovate.

— Da, înveselește cenușiul zidului.

— Hm, dar e foarte nouveau. Şi cea de-acolo, oh! Arătă înspre partea cealaltă a străzii. Numai necunoscătorii au obloane albe. N-au vrut să plătească vopseaua colorată? Se cred la Paris? Acestea sunt mult mai bune. Se opri să culeagă un solz de vopsea verde mat de pe un oblon străvechi care se cojea. Verdele acesta e acceptabil, atâta vreme cât e decolorat, ca aici. Dar nici unele nu au de fapt culoarea corectă.

— Nu?

— Nu, nimeni de pe stradă nu o are. Culoarea corectă este cea folosită de tata. Albastru-cenușiu, asta e culoarea adevărată pentru ferestre şi uși pe île de Ré.

— Și oamenilor chiar le pasă de chestia asta?

— O, da, vino să îi vezi pe unii.

Venise vremea lecţiei de antropologie.

Strada principală care duce din centrul oraşului în port era înţesată de maşini, biciclete şi pietoni. Era cu sens unic, dar bicicliştii nu luau în seamă indicatorul și mergeau pe contrasens. Din nou, exact ca la Paris.

Ne-am oprit la un colţ de stradă şi Florence îmi arătă un bărbat. Un individ înalt, de vreo cincizeci de ani, nebărbierit, oarecum neîngrijit, având

aerul ca e încrustat cu sare, se plimba ca un marinar ce face înconjurul lumii şi care şi-a rătăcit catamaranul.

— Fac pariu ca are obloanele de culoarea care trebuie.

— E pescar? am întrebat eu.

— A, nu. E aproape sigur parizian sau poate din La Rochelle. Stă aici numai vara. Uită-te la ceasul lui, la pantofi, la ochelarii de soare atârnaţi de şnurul din jurul gâtului. Vezi, afişează semne discrete de opulenţă ca să nu creadă nimeni că e doar un beţivan de pescar de creveţi. Dar când se duce la piaţă vorbeşte cu pescarii de parcă ar fi prins peştii împreună. E numai snobism. Şi uite-l pe ăsta.

Pe o bicicleta veche şi şubredă trecea un adolescent chipeş. Avea cămaşa albă şi blugii Levis vechi mototoliţi şi pătaţi, de parcă ar fi petrecut ultimele şase luni pe plajă, învelindu-se noaptea în pături de alge uscate.

— Puşti de bani gata, pufni Florence. Precis are şi o maşină ruginită, poate şi o placă de surf ruginită.

Erau atâtea niveluri de snobism inversat încât am început să ameţesc. Iat-o pe Florence, o pariziancă ce dispreţuieştelumea pentru că are biciclete şi obloane de parveniţi, dispreţuindu-i pe cei care fac exact la fel ca ea. De ce nu renunţă pur şi simplu şi nu-şi cumpără o bicicletă cumsecade?

Florence nu era în niciun caz ruginită sau şubredă în seara aceea. Îşi lăsase acasă bicicleta veche şi arata superb, cu pielea aurie unsă cu ulei şi aromată, cu un maiou de lycra şi pantaloni albi, care nu lăsau pe nimeni pe o rază de cincizeci de metri să aibă dubii cum ca se poate lăuda cu lenjerie de corp de categorie superioară. I se vedeau baretele de la sutien, iar T-ul chiloţilor i se arcuia pe deasupra taliei de la pantaloni de parcă ar fi încercat să le comunice să se care dracului de acolo. Părul desfăcut îi gâdila curbura umerilor goi, buricul era deosebit de buricos, iar umflătură mititica din partea de jos a abdomenului te ispitea chinuitor să o săruţi.

Am luat un apéro la o cafenea din piaţa bisericii, apoi ne-am îndreptat către chei. Am prins-o de mână pe Florence, în principal ca să nu încerce nimeni să mi-o răpească.

— Nu, spuse ea, doar mă însoţeşti. Când ieşi la cină, nu mai încerci să arăţi ca un pescar. Trebuie să mă etalezi, să te lauzi cu mine de parcă aş fi premiul cel mare din concursul vieţii. Concursul Kama Sutra. M-ai câştigat, iar la sfârşitul serii mă vei duce acasă şi te vei bucura de toate plăcerile posibile ale corpului meu.

— Păi aşa şi e, nu? am sperat eu.

— Probabil. Dar nu pari destul de mândru de asta.

— OK.

Nu prea cunoşteam regulile de afişare a prietenei pe post de jucărie sexuală, dar Florence păru satisfăcută când am cuprins-o de mijloc, iar cu mâna cealaltă am prins-ode mână, de parcă aş fi condus-o într-un dans de pe vremea lui Jane Austen.

La prima vedere, restaurantul era cam dezamăgitor pentru doi câştigători ai concursului Kama Sutra. Era o baracă imensă de un albastru spălăcit lângă un garaj semipărăsit, cu o greblă mecanică veche azvârlită în curtea din faţă, cel mai probabil un fel de unealtă de cules sare.

Interiorul era o combinaţie de lemn alb, plase de pescuit şi flori uscate, care în mod normal m-ar fi determinat să chem poliţiştii de la brigada de prost-gust. Cu toate acestea, drept în uşă se formase deja o coadă de trei cupluri cu o înfăţişare de un şic nonşalant, care încercau să prindă o masă. O chelneriţă tânără şi frumoasă cu cercel la buric îi refuza printr-o încruntătură.

Însă noi aveam rezervare, aşa că ne conduse în grădină, la o măsuţă de sub un măslin. Dacă am fi avut un vas cu saramură la noi şi câteva luni de pierdut, ne-am fi putut marina propriile gustări de aperitiv în vreme ce aşteptam să comandăm.

Apăru o altă tânără, o brunetă prietenoasă, dar intimidant de indiferentă, cu un meniu scris pe o tablă. Îl cocoţă pe un scaun lângă masa noastră şi ne lăsă să cugetăm. Când ne întoarse spatele, dezvălui un şliţ adânc la fustă din care îi urca în spirală un tatuaj în formă de şarpe. Dacă şi mâncarea era la fel de delicioasă ca personalul, ne aştepta o adevărată trataţie.

Un bărbat de la o masă învecinată opri chelneriţă când trecu pe lângă el. Era o versiune puţin mai tânără a pescarului pierdut, dar bogat pe care îl văzuserăm înainte, îmbrăcat în pulover Lacoste şi tricou.

— Adu-ne o sticlă din vinul nostru obişnuit, spuse el.

— Care e? lungi fata vocalele. Au!

Cina fu atât gustoasă, dar şi servită cu gust. Am mâncat fiecare câte un biban întreg la cuptor sau bar de ligne, „de ligne” însemnând că fusese prins cu cârligul şi cu undiţa, şi nu în plasă. Locul era căutat pentru că se mânca bine, am realizat eu, şi nu pentru că hotărâse cineva că e la modă.

Dar Florence reuşi să îmi strice pofta de desert (o „soupe de pêches” – „supă de piersici” rece – cu denumire ciudată, dar delicioasă) anunţându-mă că a doua zi urma să sosească „Papa”.

— Aici? am întrebat eu.

— Da, aici. E casa lui.

Deşi fusese mai amuzant cât timp era doar casa noastră. Şi asta însemna că va trebui să schimbam aşternuturile mototolite de pe toate paturile.

— Spune că abia aşteaptă să te cunoască, spuse ea.

— Zău?

N-aveţi decât să mă credeţi laş, dar eu nu aşteptam deloc să îl cunosc pe tipul la buşirea maşinii căruia contribuisem.

4

A doua zi m-am sculat înainte să se trezească Florence şi m-am hotărât să îmi rezolv problema cea mai usturătoare (la propriu).

— Ar fi trebuit să veniţi sâmbătă după-masă sau duminică dimineaţă, îmi spuse tipul cu mâini unsuroase de la magazinul de închiriat biciclete.

— Nu eram pe insulă. Eram în Corrèze.

— Ah! Compătimea din suflet pe oricine fusese în Corrèze. Asta-i tot ce mi-a rămas.

Făcu un semn cu freza de surfer legată cu eşarfă înspre un mountain-bike de superclasă cu atâtea viteze încât putea să mă urce pe Everest şi cu spatele.

Ré este o insulă complet plată. Un bâtlan de înălţime medie ar vedea dintr-o parte în alta fără să poarte tocuri. Aşa că nu aveam de fapt nevoie decât de două viteze – una de pornire, una de mers. Vehiculul pe care mi-l propunea el era de o tehnologie atât de avansată încât mă uitam după telecomandă.

Însă era o urgenţă, aşa că l-am închiriat pentru o săptămână – am plătit cam cât ar fi costat cu totul o bicicleta normală – şi m-am dus să o testez în oraşul pe jumătate adormit. Comparativ cu una dintre bicicletele lui Florence era ca şi cum m-aş fi dat pe o pernă de aer cald.Nu trebui să dau din pedale decât de două sau de trei ori ca să mă propulseze până în piaţa bisericii.

Vizavi de clopotniţa alb cu negru din Ars era o cafenea imensă, plină de lume care tocmai îşi cumpărase ziarul la un chioşc numit Ars Presse, ce mie îmi suna ca o schemă de luptă ilegală. Lângă chioşcul de ziare era poşta, o clădire grandioasă, cu obloane cenuşii, care trebuia să se deschidă.

Când clopotul bisericii bătu ora nouă, diriginta ieşi agale din casă, traversă piaţa şi descuie oblonul imens care bloca intrarea principală. Scoase astfel la lumină un abţibild lipit de uşa de sticlă – „accès internet". Mi-am legat repede bicicleta cu lanţ şi am zbughit-o înăuntru, primul client al zilei.

— Încă n-am deschis, îmi spuse diriginta. Zâmbea călduros, cu expresia unei femei care se bucură într-adevăr că nu a fost pusă şefa unui oficiu poştal din nord-estul industrial.

— Nu vreau decât să-mi citesc e-mailurile.

— A! Arătă spre un iMac de lângă fereastră. Ştiţi cum se porneşte?

— Da.

— OK, poftiţi. Pot să vă rog să deschideţi oblonul?

— Bineînţeles. Am împins deoparte obloanele grele, am pornit calculatorul şi mi-am băgat cartela de telefon în orificiu. Nu se întâmplă nimic.

— Aveţi nevoie de o cartelă specială, mă informă diriginta. Acum era în spatele ghişeului. Vă pot vinde eu una. Ridică un pachet de plastic.

În cele câteva secunde cât îmi luă să păşesc până la ghişeu să închei tranzacţia, intră cu paşi măsuraţi un tip de treizeci şi ceva de ani cu ochelarii de soare cocoţaţi învârful capului, care cântări situaţia din priviri şi se năpusti spre computer.

Dacă n-aş fi avut de-a face de aproape un an cu cozile franceze, poate că m-aş fi resemnat să ocup locul al doilea. Dar eram în formă pariziană de vârf şi m-am băgat agresiv în faţa lui.

— Eram deja aici. M-am aşezat şi am inserat cartela înainte să aibă timp să protesteze.

— Dar...

— Era deja aici, mă sprijini diriginta.

Individul mârâi nefericit şi se lăsă să cadă pe un scaun de lângă peretele din spatele meu. Îi simţeam pe ceafă fiecare răsuflare nerăbdătoare.

Lista de e-mailuri includea unul de la amicul meu poetul american şi unul de la Alexa. Hm.

M-am hotărât ca pe ăsta să-l las la urmă. Deseori las la sfârşit cel mai incitant e-mail de pe listă. Dacă ar fi fost unul din partea arhitectului Nicolas cu titlul „Am început lucrul la ceainărie”, l-aş fi deschis imediat. Dar Alexa? Ceva mă făcea să vreau să o savurez.

Erau două sau trei e-mailuri despre ceainărie, chestii de toate zilele. Înfiinţarea unei societăţi fusese surprinzător de simplă, dar de atunci primeam un val nesfârşit de scrisori şi e-mailuri de la diverse oficii de asigurări sociale, companii de sănătate şi organizaţii ale micilor întreprinzători, dintre care toate voiau să le plătesc câteva sute de euro să mă lase în pace. Era treaba lui Florence – contabilitate –, mi-am zis şi le-am marcat cu steguleţ.

— Mai aveţi mult? Pierzătorul în cursa de citit e-mailuri stătea aplecat peste umărul meu.

— Încă două de citit, i-am zis, deşi nu-l privea.

L-am citit pe cel de la Alexa. Individul îmi stricase pofta de a o lăsa la urmă.

Ataşase un document. Am auzit cum geme individul în spatele meu când am dat clic şi computerul străvechi deschise o fereastră albă din care se vedea că descarcă. Nu era vina mea că oficiul poştal nu are bandă lată, mi-am zis, dar am sperat că Alexa nu mi-a trimis poze. Deşi eram acum la fel de bun ca un parizian la băgatul în faţă, încă mai aveam complexul de vinovăţie britanic când venea vorba să fac oamenii să aştepte.

Îmi trimisese un articol despre interpretarea viselor cu apă. Îmi aminti de primul e-mail pe care mi-l trimisese, care includea un text al unui guru cum că bucuria şi tristeţea sunt legate inextricabil. Şi când mi-a dat papucii îl citase iarăşi pe acest guru ştie-tot, spunând că, după părerea ei, eu sunt capabil numai de tristeţe şi de bucurie nu. Era o profeţie care se împlinea singură, nu? Doar n-aveam cum să mă bucur că mă părăsise.

Eseul ăsta cu visurile umede îmi provocă prea multe amintiri de coşmar cu perdele de duş corrèziene şi maşini de spălat orgasmice, aşa că am revenit la mesaj.

„Ce fericire să citesc că nu sunt singura persoană hărţuită sexual de către apă”, i-am scris. „Şi, apropo de hărţuirea sexuală, cum te descurci cu bărbaţii din Newcastle? Ai probleme bilingve?”

Asta fusese o altă teorie de-a ei – că oamenii de origini lingvistice diferite nu pot fi fericiţi împreună pentru că nu vor comunica niciodată cu adevărat. Din nou îşi dovedise singură teoria părăsindu-mă.

Când am apăsat pe butonul de trimitere, am sperat dintr-un motiv sau altul că o să-mi răspundă că nu are ocazia să aibă probleme bilingve cu niciun englez, deşi nu aveam niciun drept să gândesc aşa. Doar eram cu Florence, nu?

— Deci acesta este ultimul dumneavoastră e-mail, mă întrebă sau mai bine zis mă informă umbra când am deschis mesajul lui Jake. Nu l-am luat în seamă.

Jake era acelaşi ca întotdeauna. De când îl cunoscusem în toamna precedenta, engleza i se tot ofilise ca un virus atacat de anticorpi francezi. Am avut nevoie de toate cunoştinţele mele de franceză să descifrez ce încerca să spună.

„Mă anşenez cu o noua parte a proiectului meu de poezie”, scrisese. Îşi continua proiectul de poezie. Asta era ambiţia lui, să se culce cu câte o femeie din fiecare naţionalitate care locuieşte la Paris şi să scrie o poezie după fiecare contact. Ultima dată când vorbisem cu el, încerca să se hotărască dacă o fată dintr-o familie de refugiaţi sârbi bosniaci merge şi pentru Bosnia, şi pentru Serbia. Contează etnia ca naţionalitate şi viceversa? Dacă nu, avea să îşi petreacă restul vieţii alergând după exilate din triburi munteneşti tailandeze. „Dar acum m-am decis să mă editez în linie.” Urma să

se autopublice pe net. „Mai ai şi alte idei de titlu? Dacă nu, restez cu a mea”. Iniţial intenţionase să le tipărească, iar eu sugerasem (în glumă, fireşte) titlul „În jurul lumii în optzeci de tipe”. Ei, oricum era mai bună decât propunerea lui (complet serioasă), ca să schimbe „l”-ul din „Pilduitorul” în „z”. O, da.

Îl întrebasem dacă într-adevăr crede că o să intre cineva într-o librărie să comande aşa ceva.

Dacă erau prea pudici să o comande, atunci nu meritau să o citească, spusese el (în cuvinte franglezeşti cu acelaşi sens). Bine, am zis eu, dar asta n-o să te ajute să acoperi costurile publicării.

Acum îmi scria că el crede că titlul lui e perfect pentru o publicare on-line, fiindcă oricine tasta cuvântul cu „p”într-un motor de căutare îi va accesa automat poeziile. De parcă ăia poezii caută.

„Dă-i drumul, Jake”, i-am răspuns. „Dar nu-ţi pot promite un link de pe adresa cafenelei mele.”

Tocmai voiam să ies de pe adresa mea când am văzut că îmi răspunsese Alexa. Era pe net.

— Credeam că e ultimul e-mail!

M-am întors înspre el.

— Dacă n-aveţi răbdare, cumpăraţi-vă un computer, i-am zis. Sau veniţi înainte de ora nouă să aşteptaţi. Eu aştept cincisprezece minute aici până se deschidea poşta.

Când aveţi de-a face cu un francez nerăbdător, minţiţi întotdeauna cu neruşinare, fără să vă pese dacă nu vă crede. Vă urăşte oricum deja pentru că îl faceţi să aştepte.

— Nu aţi cumpărat computerul. Gesticula în vecinătatea capului meu cu ochelarii de soare pe care şi-i dăduse acum jos de parcă şi-ar fi dorit să aibă în mâna o sticla goala de vin.

— Nu, dar plătesc ca sa îl folosesc şi mai am... m-am prefăcut că verific ceasul din partea de jos a ecranului... patruzeci şi cinci de minute dacă vreau. Aşa ca daţi-mi voie...

Franceza are atâtea modalităţi de a spune „du-te dracului” politicos.

Alexa trimisese un alt document. De data asta era unul măricel, dar revolta mea alimentată de conştiinţa că am dreptate nu mă mai lăsă să îmi pese cât durează să îl descarc.

În curând însă mi-am dorit să nu mă mai fi obosit. Fotografia care se materializa încet era cu Alexa şi un tip. Spătos, blond, plin de sine, cuprinzând-o pe Alexa de umeri cu un braţ.

Arăta mai frumoasă ca niciodată. Părul de un blond mai închis decât al tipului era tuns scurt şi zburlit. Nasul pe care îl muşcam eu odinioară era

încreţit la fel de delicios ca de obicei când zâmbea. Privirea i se afunda în a mea, dar ştiam ca de fapt nu mă vede. Zâmbea pentru altcineva.

— Da, e frumoasă, dar are deja prieten, interveni omul cu ochelarii de soare.

— Vă rog să îmi daţi pace patruzeci şi cinci de minute.

— Nu rămâneţi atât de mult. Aţi promis că vă opriţi.

— *C'est cela, oui*.

Era un fel oarecum politicos de a spune „du-te dracului”.

„Iată problemele mele bilingve,” scrisese Alexa. „Nu, nu bilingve. Sacha e ucrainean, iar engleza e a treia limbă după rusă şi ucraineană, iar pentru mine a doua. Aşa că de fapt avem probleme cvintilingve. Există cuvântul ăsta?”

Ca sa fiu sincer, cui îi mai păsa?

Apoi îmi pică fisa. Ucrainean? Deci ăsta era fiul prietenului mamei ei? Ăsta e incest, nu? În cel mai bun caz suna exact la fel de pervers ca problemele mele cu Brigitte.

„Numai să nu vă încâlciţi limbile când vorbiţi”, fu tot ce îmi veni drept răspuns. Şi ce imagine scârboasă evoca, limbile încolăcite ca doi melci ce se împerechează.

M-am îndepărtat de computer cât de repede am putut şi m-am dus să descui bicicleta.

Următoarea confruntare a dimineţii – dezvăluirea noului meu mod luxos de transport lui Florence.

5

Florence era singură, mânca biscottes cu cafea în curte, întinsă pe un şezlong de tec de parcă ar fi făcut reclamă la mobilă. Soarele mistuise pâcla dimineţii, dar Florence nu era cu sânii goi, ca la primele mese de dimineaţă servite de noi aici. Influenţa tatei se făcea simţită încă dinainte ca el să sosească.

Îşi purta combinaţia de sutien cu pareo, cu un picior lung şi neted descoperit în bătaia razelor. Câteva clipe m-am simţit vinovat, sau poate idiot, din pricina recentei crize de gelozie legate de Alexa. Florence era în carne şi oase, nu o încărcătură de pixeli de lângă un ucrainean.

— Mi-am luat o bicicleta, i-am spus.

— Unde e?

— Am lăsat-o afară.

— A, n-ai curajul să mi-o araţi?

— Curajul?

M-am dus și mi-am despriponit noul armăsar de pe lampadar.

Sosirea sa în micuța grădina se asemănă cu intrarea unui portavion într-o curte țărănească, așa că am iertat-o pe Florence pentru izbucnirea ei într-un râs șocat.

— Vai, Paul, du-o înapoi, e caraghioasă.

— Poate, dar e eficientă.

— O sa mă prefac că nu ești cu mine.

— Ştiu, nici eu nu voiam una ca asta, dar ia te uită! Am înfipt un deget în perna şeii. Ţi-ar masa fundul aproape la fel de bine ca degetele mele.

— Vibrează? întreba ea.

Ca de obicei, neînţelegerea se sfârşi în dormitor, apoi în baie, apoi iar în dormitor.

— Deci când soseşte taică-tău? am întrebat-o după vreo oră şi ceva, pe când zăceam răşchirat pe pat, incapabil să-mi mişc vreo parte a corpului în afară de buze şi corzile vocale. Mă adresam fundului lui Florence, în vreme ce ea îşi alegea nişte chiloţi din grămăjoara din valiza deschisă. Una dintre fese încă mai purta urma degetelor mele. „Sau oare ale ei?” m-am întrebat leneș.

— După-masă.

— Perfect, avem timp să ne ducem la plaja până vine.

— N-am chef.

— N-ai chef să mergi la plaja?

— Nu, e şi vacanţa mea. Nu vreau să muncesc atât de mult în fiecare zi. Oricum, nu cu bicicleta. Mă plesni peste picior cu o pereche de chiloţi înfloraţi. Ei, pereche e o descriere exagerată pentru o asemenea piesă minusculă de vestimentaţie. Un chilot la singular ar fi mai potrivit.

— Dacă mă laşi să-ţi iau o bicicletă ca lumea, nu te-ai mai chinui deloc.

— Nu vreau sa fac nimic în dimineaţa asta. Vreau pur şi simplu să stau întinsă în curte, să citesc şi să nu fac nimic.

Am rumegat spusele ei până îşi alese ea un tricou şi un alt pareo şi le pregăti pe pat pentru după duș. Să stai degeaba toata ziua mi se părea o risipă de o zi de plajă, mai ales având în vedere că urma să rămânem ancoraţi la Paris luni de zile odată ce puneam pe roate cafeneaua. Dacă reușeam vreodată.

— O să ai timp să-l suni pe notre ami Nicolas în dimineaţa asta, nu?

— Mai târziu, Paul. Nici nu mi-am terminat micul dejun, ai uitat?

— OK, îl sun eu înainte să mă duc la plaja. E, cât, zece jumate? Muncitorii trebuie să se fi apucat de două ore deja.

— OK, sună tu.

Intră în baie. Nu era problema ei.

Chiar că nu înţelegeam cum putea să fie atât de activă şi de comunicativă în pat şi atât de pasivă în legătură cu orice altceva. Nu mă plângeam în legătură cu sexul, fireşte. Eram doar de părere că n-ar fi fost rău daca ar fi dat dovadă de acelaşi spirit de echipă şi în celelalte aspecte ale relaţiei noastre.

Însă e foarte greu să rămâi înciudat pe cineva care tocmai a făcut anume chestii cu trupul tău înfiorat, aşa că mi-am înghiţit mândria şi am pus mâna pe telefon.

Zăceam gol pe pat, ca şi când aş fi vrut să-i fac în ciudă lui Nicolas în legătură cu cine este amantul lui Florence în prezent. Meschin, ştiu, dar ai nevoie de toate atuurile când ai de-a face cu un arhitect francez.

— Vor începe luni cel mai târziu, mă asigură, după ce avu nevoie să i se reamintească cine sunt. Ce face Florence? Considera evident că epuizaserăm subiectul plictisitor al lucrului.

— Ce face Florence? am trecut la engleză, pe care o înţelegea foarte bine. Asta-i tot ce ai de spus? Ce vreau eu să ştiu e ce face ceainăria? Cum o să mai poată fi terminată la timp? Asta ar trebui să te întrebi. Cum se faşe că am intihziat deja pathu zile şi niş macah n-am inşeputt?

Accentul franţuzesc fals avea să îl scoată din minţi, dar şi ce dacă?

Câştigă amorul propriu.

— *T'inquiète pas, Paul, pas de panique*, gânguri, spunându-mi să nu-mi fac probleme şi tutuindu-mă ca între prieteni.

— Dar eu îmi fac probleme, Nicolas. Acum revenisem la vocalele englezeşti pure şi limpezi. Eram directoarea şcolii private cu fiţe care îi explica de ce omisiunea spălatului după urechi îl va trimite drept în iad. Îmi fac probleme şi ar trebui să-ţi faci şi tu. Fiindcă, dacă ceainăria se va deschide târziu, te voi plăti târziu. Foarte târziu. OK, *mon ami*?

6

— Bonjour, Monsieur Bourbon.

Am strâns mâna întinsă şi m-am străduit să arăt ca unul care merită să facă sex cu fiică-sa în casa lui de vacanţă. Îmi pusesem un tricou curat şi cea mai bună pereche de boxeri de înot.

— Bonjour, Paul.

Îmi pronunţă numele corect, ceea ce îmi căzu bine. Atât de puţini francezi se oboseau.

Arăta foarte bine pentru vârsta lui, ca un fel de veteran de Bollywood. Avea pielea perfecta, mult mai neagră decât a lui Florence, şi arăta de parcă tocmai ar fi stat cineva ore întregi ca să îi radă bărbia şi obrajii până la netezime desăvârşită. Spre deosebire de fiul lui, nu chelea, iar părul negru şi des îi era tuns ca al lui Hugh Grant la mijlocul anilor nouăzeci. Ciufulit, dar cu stil. Avea vreo cincizeci şi ceva de ani, dar se îmbrăca de parcă ar fi avut cu douăzeci mai puţin, în blugi decoloraţi şi o cămaşă largă, de culoarea prunei, care îi acoperea burta nu prea mare, semn al prosperităţii. Îşi purta tenişii de marinar fără şosete. Se citea pe el la prima vedere că merge pe o bicicletă ruginită, deşi tocmai sosise într-un taxi de La Rochelle.

— Am auzit multe despre tine. Dădu mâna cu mine călduros. Mai ales despre talentul tău de a prepara infuzie de plante.

— Oh, oui, îmi pare foarte rău.

Am încercat să par copleşit de vinovăţie.

— A, nu-ţi face probleme. Pufni în râs, de parcă ar fi fost o chestie ce i se întâmpla mereu lui Brigitte, ceea ce probabil că era adevărat.

— Şi îmi pare îngrozitor de rău de maşină.

Râsul îi pieri de parcă ar fi fost lovit de o maşină de teren coreeană.

— De maşină?

O, la dracu’, nu ştia.

— Florence? întrebarăm amândoi.

Florence scoase un „of” de iritare şi turui o scurtă lămurire despre cum s-a întâmplat, din care, după mine, nu reieşea clar că sunt complet nevinovat.

— Mi-aţi distrus maşina? Pielea de un cafeniu-închis se înroşise pe falcă.

— Nu, un om s-a izbit în mine. Pe mine. Cu mine. M-am apărat în cea mai bună aproximare de franceză juridică de care eram în stare.

— Deci pagubele le plăteşte asigurarea lui?

— Păi... dacă aş fi ştiut că trebuie să ţin discursul ăsta, mi-aş fi pregătit o scurtă prezentare în Powerpoint să îmi expun cazul. Dar expresia mea jenată părea să spună „Nu, frate, plăteşti tu”.

Noul meu socru îşi puse în şolduri mâinile ce se puteau lauda cu o recentă şedinţă de manichiură şi îşi exprimă enervarea. Originar din insula vulcanică La Réunion, se pricepea cum să se descarce. Toată lumea de la oficiul poştal la plaja de surfing trebuie să fi auzit ce crede despre mine şi Florence – nerecunoştinţa, incompetenţa, lipsa derespect, lipsa de maniere, şofatul prost, lipsa de orice ne-ar putea înălţa deasupra nivelului puilor de cimpanzeu.

Apoi, brusc, Papa se opri din zbierat şi urcă bocănind la etaj să arunce cu bagaje şi mobilă.

— Nu te nelinişti, îmi şopti Florence după ce păstrarăm un moment de reculegere pentru încheierea vacanţei noastre liniştite. O să se calmeze foarte repede. Tot timpul urlă aşa, dar, dacă nu-l contrazici, uită tot în câteva minute.

— Nu cred că o să uite că i s-a distrus maşina. Nu i-ai spus?

— Noh, răspunse ea, un „non” cu un pufnet de indiferenţă încorporat.

Iată-i din nou pasivitatea enervantă.

— Ce, e ca şi cu mine şi câmpul lui Henri? Nu ţi s-a părut că merită amintit?

— Vai, Paul, te rog, nu începe.

Avea dreptate, mi-am dat eu brusc seama. Nu avea niciun sens să încep. Pentru că oricum n-o interesa ce aveam să-i spun. Maşina buşită era departe, în trecut şi în Corrèze, iar în ceea ce o privea, putea foarte bine să rămână acolo. Ajungeam cu repeziciune la concluzia că era incapabilă să facă faţă problemelor.

Urma să aibă un şoc serios la cafenea, mi-am zis. Dacă nu recuperam întârzierea, problemele nu aveau pur şi simplu să ne urle în cap cum făcuse taică-său, aveau să vină şi să ne pocnească drept în mutră.

7

După cum prevăzuse Florence, vulcanul se potoli curând.

Monsieur Bourbon sună la service, se informă, se gudură pe lângă jandarmii din zonă, iar spre seară se simţea împrospătat şi plin de bonomie. Îmi dădu voie să-i spun Charles şi să-l „tutoyer”.

Ca să mă revanşez, am făcut cinste în hambarul şic. A fost foarte amabil. A propus chiar să mergem cu toţii să bem ceva într-un bar de pe chei.

— O să fie spectacol, cred. Muzică şi dans.

— Super, am spus eu diplomat.

— Sunt prea obosită, vreau să mă duc acasă, căscă Florence drept dovadă.

Era oare oboseală autentică, m-am întrebat eu, sau doar plictiseală de părinte? Şi dacă era plictiseală de părinte, de ce n-a putut să mă includă şi pe mine?

— OK, Paul şi cu mine mergem la bar, spuse Charles.

Se duse la toaleta şi, în timp ce aşteptam împreuna cuFlorence afară în briza răcoroasă a oceanului, am implorat-o să vină să bea doar un pahar.

Nicio şansă.

— Numai să nu-l laşi să bea prea mult, spuse ea. Devine cam ciudat când e beat.

— Deci de asta eşti brusc aşa de obosită? Nu vrei să faci pe infirmiera pe lângă taică-tău – mă pui pe mine?

— Oui, recunoscu ea fără ruşine. Poţi să faci fleacul ăsta pentru mine, nu? Îşi lipi de mine corpul minunat şi îmi dădu un sărut irezistibil privindu-mă cu ochi de căprioară.

„Dar cum să-l opresc pe taică-său din băut”, m-am întrebat eu. Nici pe mine nu mă pot opri.

•

Curând, Charles şi cu mine stăteam pe terasa unui restaurant mare, frecventat de turişti, vizavi de debarcader, într-un colţ în care mesele fuseseră debarasate de tacâmuri şi se putea din nou comanda doar de băut.

Sosi un chelner tânăr şi alert, bronzat şi sigur pe sine după trei săptămâni de muncă de vacanţă.

— *Messieurs*, *qu'est-ce que je vous sers*?Învăţase de minune cum să turuie ca un chelner adevărat.

— Apă minerală? am propus eu.

Charles mă privi de parcă m-aş fi îmbolnăvit brusc de boala vacii nebune.

— *Deux ballons de blanc*, spuse el. Două pahare de vin alb.

— *Petit*, *moyen*, *grand*? întrebă chelnerul.

Îmi veni să râd. Nu îmi dădusem seama că aici chelnerii încearcă să jefuiască şi turiştii francezi.

Charles se făcu roşu ca lava.

— Nu te-am mai văzut în cei douăzeci şi ceva de ani de când vin la casa mea de vacanţă din Ars. E primul tău sezon, nu? Pe buza de sus a lui Charles apăruse o broboană de sudoare.

— Oui. Chelnerul se muta de pe un picior pe celălalt.

— Și s-a schimbat limba franceză de când lucrezi aici?

— Monsieur?

— „Un ballon” înseamnă un pahar obişnuit de vin, n'est-ce pas? Atunci cum poţi să întrebi dacă vrem unul mare? E ca şi cum ne-ai întreba dacă vrem un litru mare de bere. Nu eşti de acord, tinere?

Chelnerul nu mai era chiar atât de tânăr ca să nu-şi dea seama că nu are rost să se certe. Ne întrebă ce fel de vin vrem şi se îndepărtă.

— Ah, părinţii lui închiriază o casă timp de o lună pe an şi îşi imaginează că e insula lor, spuse Charles, probabil cu sensul că el e băştinaş autentic pentru că şi-a cumpărat casa de vacanţă.

— Și ştii cât plătesc chiria la una dintre căsuţele astea? Charles strâmbă din nas către lumea din jur, unii dintre care nu remarcaseră că se întunecase şi încă mai purtau ochelari de soare.

Nu ştiam şi îmi spuse. Am fost şocat.

— Da, e adevărat, spuse. Şi într-una din zilele astea, dacă vor să cumpere o casă ca lumea pe aici, una care nu e doar un cub prefabricat într-o infestaţie de cuburi prefabricate, oh là là! Din nou, îmi spuse preţul. Ai putea cumpăra toate fermele din Corrèze cu banii ăştia, exagera el puţin. Sau trei case pe continent, la doar câţiva kilometri. Dar au hotărât că locul ăsta e şic, aşa că plătesc.

Sosiră băuturile, cu un bol mic de creveţi şi câteva scobitori (înmuiate probabil în curară).

— Dar este o insulă foarte frumoasă, am spus eu. Observasem că unii oameni de la mesele alăturate se simţeau jigniţi de discursul audibil al lui Charles pe tema tendinţelor de pe piaţa imobiliară. La urma urmei, nu e politicos să vorbeşti despre bani în Franţa.

— O, da, e o insulă frumoasă. Verde, fertilă. Mă apucă cu mâna de picior, de parcă eu aş fi fost sursa fertilităţii.Însorită, sexy, continuă el. Dar, când am cumpărat eucasa, aproape nimeni nu voia să vina aici. Erau doar câţiva parizieni bogaţi care veneau aici pentru că era atât de inaccesibil. Înainte să se construiască podul, trebuia să stai la coadă câteva zile ca să prinzi un loc de maşină pe feribotul mic. Aşa că toţi parizienii ţineau pe insula Citroënuri 2CV ruginite. Cele mai periculoase maşini din Europa. Marea le topea ca zahărul din cafea şi niciun ştiai când avea să se facă bucăţi vreuna până nu-i cădeau roţile. Cam cum ai făcut tu cu maşina mea, nu? Noroc! spuse în engleză şi mă plesni peste pulpa.

— Noroc. Şi îmi pare foarte rău de *votre voiture*.

— Se rezolvă. Şi spune-mi „tu”. *Hei, le petit*!Îi făcu semn chelnerului. Ce spuneam? A, da, snobii aia cu maşinile lor ruginite. Ha!

Nu înregistrase faptul că la mai multe mese din jurul nostru se lăsase o tăcere sumbră.

Am încercat din nou manevra cu apa minerală, cu tot atâta succes ca prima dată, apoi am renunţat. La ce era bună o vacanţă în Franţa dacă nu să stai pe terasă şi să bei vin în timp ce iahturile din port îşi zdrăngăne greementul de parcă ar ciocni pahare?

Fiecare pahar părea să deschidă o nouă cutie a Pandorei de provocări.

— Suntem cu toţii imigranţi, se porni Charles când gustă din al treilea sau al patrulea *ballon*. Suntem cu toţii imigranţi pe insula asta, le comunică el celor de la mesele vecine despre cine vorbeşte. Dar eu cred că sunt mai băştinaş decât oricare dintre ei. Unul dintre strămoşii mei, un francez alb, o, da, a navigat de la Rochelle pe La Réunion înainte de revoluţie. Şi fac pariu că nimeni nu mai are un prenume la fel de francez ca al meu!

— Charles e foarte francez, da, am căzut eu de acord.

— A, nu, nu Charles mă cheamă de fapt. Nu e numele întreg. Prenumele mele sunt Charlemagne Napoléon Vercingétorix. Se cam chinui să-l pronunţe pe cel din urmă, pe care oricum nu-l mai auzisem niciodată.

— Ver...?

— E numele unui gal. Regele care le-a ţinut piept romanilor. Sunt fratele indian al lui Astérisc!

Râgâi un gât de vin şi convinse un cuplu din apropiere că e ora de plecat acasă.

— Şi ştii de ce scrie Napoleon şi aşa mai departe pe certificatul meu de naştere?

— Pentru că taică-tău nu ştia cum se scrie Charles?

— Nu. Din pricina minunatei legi franceze care hotărăşte prenumele copiilor. Când te duci la primărie să declari numele copilului, persoana de la ghişeu – *l'employé au guichet* – îl poate respinge. Nu uita că *l'employé au guichet* e cea mai puternică persoană din Franţa. Orice *guichet*. *Vive le guichet*!

Am închinat paharul. Îi întâlnisem şi eu pe ăştia când încercam să obţin permisul de rezident. Trăisem pe pielea mea cum se poate ca starea de spirit a unei singure persoane să îţi decidă tot viitorul.

— Şi *l'employé au guichet* a hotărât că numele pe care-l voia tata nu era destul de francez. Era un nume indian, Rajiv, ca fiul ctitorului independenţei indiene. „Ce n'est pas français, ça", a hotărât ea, aşa că tata a spus Charlemagne, Napoléon, Vercingétorix din glumă, iar ea le-a scris pe toate, a pus ştampila şi *voilà*. M-a transformat dintr-un viitor preşedinte indian în doi regi şi un împărat francezi. *Vive le roi*!

Îşi goli paharul şi începu să răcnească un fel de cântec regalist pentru care ne-ar fi dat cu siguranţă afară dacă n-ar fi distras atenţia tuturor explozia unui pescar.

8

Pe o scenă din apropierea portului, lălăia un cântec marinăresc, bătând tactul cu piciorul, un bărbat cu cămaşă roşie de pânză şi şapcă albastră cu cozoroc. Microfonul amplifica fiecare consoană ca pe o rachetă de semnalizare explozivă. De parcă n-ar fi fost îndeajuns, i se alăturară trei amici, gonind din apele teritoriale franceze toţi creveţii de pe coasta de vest.

Charles era fie prea beat, fie prea surd ca să bage de seamă. Se ridică.

— Hai să dansăm!

Regele Charlemagne nu acceptă niciun refuz și mă ridică în picioare cu forţa.

Din fericire, nu am fost singurii care ne-am ridicat. Ne-am alăturat unui mic grup de dansatori băştinaşi în costume populare, care executau o gigă ce părea să ceară un efort imens cu absolut niciun rezultat, un fel de spectacol în aer liber de constipaţie în grup.

Am participat la ceilidhuri scoţiene în care îţi ridici în aer partenera sau vă tot rotiţi până ce vă cad chiloţii de la forţa centrifugă. Aici însă lumea se uita fix la propriul tropăit şi bătea din braţe cu energia ţinută în frâu a unui papagal ce se teme să zboare.

Charles cunoştea toţi paşii şi primi semne admirative din cap din partea doamnelor în rochii gen dirndl pentruversiunea lui aproximativă de Bollywood a gigăi, cu accentul pe ridicări sugestive din sprâncene. Îşi alese o dansatoare populară căruntă, cu înfăţişare de fată bătrână, şi păru să execute un dans pescăresc al fertilităţii în onoarea ei, cu el drept trailer şi ea drept biban. Confirmă povestea lui Michel despre incidentul cu Ginette, bătrâna nevastă de fermier. Când se făcea criţă, lui Charles păreau să i se aprindă călcâiele după ţărăncile trecute.

Pentru moment, actuala sa victimă îşi continua giga săltăreaţă nederanjată, doar cu câte o ocheadă la pelvisul rotitor al lui Charles. Între timp, eu alergam pe loc şi mă rugam să se prăbuşească imensa lună roz şi să pună capăt devreme petrecerii.

— Ai văzut-o? mă întrebă Charles când se termină giga iar eu am reuşit să îi desfac degetele de pe tivul fustei bătrânei dirndl. E ceva de capul ei, hm? Ce zici, să-i cer numărul de telefon?

— Nu, am zis eu. Hai să mergem acasă.

— Încă nu, uite! Charles arăta către scenă, pe care un babalâc în blugi strâmţi chiuia o versiune asurzitoare a melodiei cu da-du-ron-ron.

N-avurăm încotro, trebui să ne alăturăm hoardei de francezi care dansa swing, ceea ce ar fi fost distractiv dacă în loc de Charles aş fi avut-o drept parteneră pe una dintre franţuzoaicele fiţoase. Mi-am zis că e mai bine să mă ataşez de el, ca să nu plece dănţuind în căutarea unei alte pensionare ce nici nu ştie ce-o aşteaptă.

N-am reuşit să-l smulg de pe ringul de dans decât după ce se prăbuşi în timp ce încerca să facă o răsucire deasupra capului meu.

— Unde mă duci? mă întrebă poruncitor.

— Acasă? am sugerat eu.

— Nu, e mult prea devreme, strigă. Să bem ceva! Picioarele îi rătăciră în direcţii diferite de parcă n-ar fi reuşit să cadă de acord asupra aceluiaşi bar.

L-am prins să nu cadă din nou. Dacă se prăbuşea, ar fi trebuit să cer ajutorul pescarilor cântăreţi ca să-l duc acasă.

— A, eşti supărat pe mine din pricina femeii, spuse ofensat. Să nu fi supărat pe mine. Nu e vina mea. Ai văzut-o pe Brigitte, aşa că înţelegi de ce nu mai întreţinem relaţii sexuale.

Nu mai întreţin relaţii sexuale? Aşa se explică obsesia lui Brigitte cu dovleceii şi baia inundată.

Am început să trag de Charles să ieşim de pe chei, în principal pentru ca lumea din jur să nu fie nevoită să ia cunoştinţă de amănuntele scârboase ale vieţii sale sexuale inexistente.

— Mai demult făceam sex tot timpul, zbieră el ca să acopere muzica. Tot timpul. Avea sâni frumoşi. Ca ai ei. Bonsoir, Madame! L-am smuls din preajma noii sale iubite, care de fapt era un bărbat obez în tricou roz. Era foarte bună şi la sex oral, anunţă Charles tare ca o sirenă de vapor. Cu limba, îmi făcea-aa...

Ultimul cuvânt i se prelungi într-un icnet şocat de durere când se izbi de un stâlp de beton.

Acum, că îi închisesem gura, am reuşit să-l apuc de subbraţ şi să-l duc cu forţa până acasă relativ paşnic.

— Am ajuns.

Am deschis zăvorul porţii şi l-am împins înăuntru.

Dintr-odată Charles îşi recăpătă cunoştinţa.

— *Bonnenuit, Paul, bonne nuit.* Nu-ţi face griji în legătură cu dansatoarea. O să avem mai mult noroc mâine seară, hm? Mă bătu pe obraz şi intră cuminte în casă, fredonând în ton cu măcelul de cântec ce venea dinspre chei.

Era miezul nopţii. Oarecum eram prea istovit să mă culc. „E timpul să fac o plimbare cu bicicleta la lumina lunii”, mi-am zis.

Singura problemă era că bicicleta mea ultimul răcnet nu era dotată cu lămpi. Cum se face, m-am întrebat, că tehnologia poate face asemenea salturi imense şi înapoi, nu numai înainte? N-au auzit proiectanţii de mountain-bike-uri de faruri? Şi de aripi? Când eram copil, mă puteam duce la plimbare cu bicicleta după ploaie fără să arăt după aceea de parcă m-aş fi scăpat în pantaloni.

N-aveam de ales, trebuia să iau unul dintre vechile instrumente de omor. Le-am rotit roţile şi am descoperit că una dintre ele avea un dinam ruginit, dar funcţional. Nemaizăbovind decât cât să prind de şa cu un elastic una dintre pernele de pe şezlong, am pornit în noaptea zgomotoasă şi luminată de lună.

Aleile pentru biciclete erau pustii şi sinistre şi îmi luă cel puţin douăzeci de minute să ies din raza muzicii din port. Când m-am oprit lângă o baltă neagră precum cerneala din mlaştinile cu sare, se auzeau foşnetul trestiilor, un peşte ce sări în apă cu un pleosc, ţipătul speriat al unei păsări sau al unui animal – dacă al vânătorului sau al vânatului, nu ştiam. M-am uitat înapoi înspre clopotniţa luminată şi înspre şiragul de lumini de la debarcader şi am inspirat aerul cu miros de sare. Şi dintr-odată am simţit nevoia să o sun pe Alexa.

Ce să îi zic însă, de ce o sun? Mai ales atât de târziu. Când nu e vorba de prietena ta, trebuie să ai o scuză.

Aş putea să amintesc că tocmai dansasem swing ca francezii, aşa cum încercase ea odată să mă înveţe, dar asta n-avea decât să ne aducă aminte amândurora de prima noastră despărţire, când eu am sfârşit o seară debeţie şi de dans folosind un prezervativ în patul altei tipe. Aş putea să o întreb cu o falsă indiferenţă de natura exactă a relaţiei ei cu tipul din fotografie. Nu, nu suna bine.

Sau aş putea, pur şi simplu, să îi zic că vreau să vorbesc cu ea.

Asta era cea mai înspăimântătoare scuză dintre toate. Pentru că era adevărată. Nu, doar pe jumătate adevărată. Nu numai că voiam să pălăvrăgesc vrute şi nevrute cu ea. Trebuia să îi relatez grijile şi îndoielile mele. Sejurul pe insula paradisiacă se năruia după modelul aventurilor mele dezastruoase din Corrèze. Exista oare o nepotrivire între mine şi vacanţele franceze? Voiam să ştiu ce crede ea, pentru că îi respectam părerile.

Şi voiam să vorbesc şi despre chestiile ei, despre cursul ei de film, despre planurile ei. Îmi plăcea să îi împărtăşesc energia. Îmi plăcea cum chicotea când făcea glume pe seama ei sau a mea.

Şi, dacă stau bine să mă gândesc, îmi plăcea pur şi simplu să-i aud vocea.

„La dracu'! Te-au dat gata luna și vinul", mi-am spus. Am apăsat pe buton înainte să am vreme să îmi piară curajul.

Telefonul strălucea puternic în întuneric, conectându-se la satelitul ei.

— Alo?

— Bună, sunt Paul.

— Ce? Cine?

— Alexa?

— Da, nu te aud. Tăceţi din gură!

Se auzea un zumzet vesel de voci în fundal. Era undeva în oraş.

— Sunt Paul.

— Paul, bună! Ce faci?

Gălăgia din fundal fu acoperită de o voce puternica de bărbat. N-am desluşit ce zicea.

— Mai tăceţi odată! strigă ea. Cuvintele erau de iritare, dar glasul îi râdea. Hei, Paul, am fost pe net în acelaşi timp. Nu-i ciudat?

— Îhî, dar eram la poştă şi nu puteam...

— Cum? Nu te aud.

— Am spus că eram la poştă...

— Cum? E gălăgie mare aici. Suntem la cârciumă.

— Da, se aude. Nu-i nimic, nu e urgent. Te sun altă dată.

M-am urcat pe bicicletă şi am ieşit din mlaştină cât de repede am îndrăznit fără să risc să-mi rup gâtul. Combinaţia aia dintre „suntem" şi cârciumă. M-am simţit pe dinafară, singur.

„Dar faci pe prostul, mi-am zis în timp ce pedalam. Eşti pe o insulă superbă, cu o femeie incredibil de sexy, începi o noua viaţa în Franţa." După cum ar fi spus una dintre fostele mele prietene englezoaice, Ruth, lasă-te de smiorcăit şi pune-te pe chefuit.

9

Florence era pe podea şi îşi făcea exerciţiile Pilates, o combinaţie între yoga şi aerobic. În mod bizar, abia dacă era mai sexy să o văd cum le face dezbrăcată decât dacă m-aş fi uitat la o fată care se epilează în zona inghinală. Îi anulau tot misterul trupului.

— Bună dimineaţa, i-am zis din pat.

— Bonjour. Cum a fost aseară?

Florence îşi flexa un braţ de parca ar fi bătut la uşă în reluare.

— Super. Am dansat.

— Da, Papa adoră să danseze. Se întinse pe spate şi lovi cu piciorul încordat în aer. M-am hotărât că nu mai vreau să vad şi altele aşa că mi-am fixat atenţia pe tavanul liniştitor de alb şi de gol.

— Îi place să danseze cu femei bătrâne, oricum.

— A. A băut mult?

— De două ori cât mine.

— Deci nu l-ai oprit?

— Nu. Şi noroc că m-a avertizat Michel că pe taica-tău îl apucă drăgostelile când e pilit.

— Ţi-a spus?

De parca Michel ar fi trebuit să păstreze pentru sine avertismentul.

— Da, mi-a spus. Slavă Domnului. Şi e încă un lucru pe care ai fi putut să mi-l spui tu, Florence. M-am ridicat şi ochii mi-au căzut drept între picioarele ei desfăcute, fiindcă tocmai îşi întindea muşchii de pe pulpă.

— Ţi-am spus.

— Nu, nu mi-ai spus. Mi-ai spus că devine cam ciudat când bea. Şi despre cine nu se poate spune aşa ceva? Dar, în orice caz, de acum înainte, dacă vrea să se ducă să se îmbete, n-are decât, eu n-o să-l opresc. Sau ieşim cu toţii, iar atunci putem să-l oprim amândoi dacă vrea să agaţe dansatoare populare. OK?

— OK. Florence îşi întoarse dosul către mine şi îşi continuă Pilatesul.

N-o deranja câtuşi de puţin relaţia asta a noastră necomunicativă.

•

În următoarele trei sau patru zile, ai fi zis că ne facem concediul separat. Eu plecam cu bicicleta să prind fluxul, în timp ce Florence consuma jumătate din rezerva mondială de loţiune de soare relaxându-se în curte, iar taică-său pornea înspre terenurile de tenis.

Seara luam cina cu Papa, pe care încercam să-l dirijăm subtil înspre abstinenţă. Florence avea grijă să aibă mereu paharul de apă plin cu Badoit, iar eu mă asiguram că nu avem niciodată nevoie de o a doua sticlă de vin. Astfel nu dădea deloc semne că ar vrea să plece în căutare de senzaţii tari cu pensionarele din zonă.

De câteva ori, Florence şi cu mine ne-am dus la club. Prima dată a fost o experienţă cu adevărat exotică să mă uit la adolescenţii de şaisprezece ani cum şi-o trag pe sec în vreme ce DJ-ul chiuia „Shake iit, shake iit, yé!” peste ritmul de proastă calitate al R’n’B-ului franţuzesc. A doua vizită deja a fost în plus.

Am făcut un drum matinal la poştă să îmi citesc e-mailurile.

Alexa îmi răspunsese, dar nu se prinsese de intensa mea curiozitate în legătură cu Masculul şi făcuse doar o glumă despre ucraineni că sunt ca anglo-saxonii. Sunt nebuni după fotbal şi băutură, spunea ea. Aminti din nou că o să lucreze la filmări şi îmi spuse că o să mă anunţe când i se va deschide propria expoziţie de fotografii la Paris. Era o poză cu mine pe care i-ar plăcea să o văd, îmi spuse. Eu însă nu-mi aminteam când m-a fotografiat. Probabil că dormeam. Speram doar să nu-mi fi curs saliva din gură.

•

Acum eram pe insulă de o săptămână şi ceva.

Mă întorceam cu bicicleta de la plajă după o după-amiază petrecută pe coama valurilor, când am simţit o vibraţie neobişnuită în fund. Nu, mi-am zis, nu-mi folosesc telefonul pe post de supozitor. Probabil că are ceva bicicleta.

Avea. Pană de cauciuc. Îi ieşise complet aerul.

Cum dracu’ s-a întâmplat, am gemut eu, cu roţile astea groase de tractor?

N-auzisem pocnetul şi nici n-am simţit cum se reduce brusc presiunea, aşa că am dedus că trebuie să fi fost o gaură mică. Trebuia doar să o umflu cât sa mă ţină pe distanţa scurtă până la magazinul de închiriat şi o să fie OK.

Şi atunci am remarcat problema mai mare. Bicicleta avea cadrul făcut din aluminiu pentru fuselaje de avion, ghidonul proiectat de o echipă de fizioterapeuţi, frâne care să oprească şi un tren, dar un rahat de pompă nu.

Mai mult, valva era atât de a dracului de modernă şi de complicată, încât nimeni din cei care treceau pe lângămine nu avea o pompă care să realizeze şi altceva în afara unui fâsâit zadarnic în încercarea de a da cauciucului meu sărutul vieţii. Cel mai rău a fost când o încrezută pe un Raleigh medieval mi-a ţinut un discurs despre cum ar fi trebuit să mă mulţumesc cu vechea şi fiabila tehnologie englezească în loc să încerc să-mi dau aere cu echipamentul ăsta de Formula 1.

— Acum n-aveţi decât să mergeţi pe jos până acasă cu piesa dumneavoastră de artă modernă, îmi spuse şi porni zdrăngănind mândră într-un nor de particule de rugină.

•

Însă se dovedi că se înşelase.

Nu mersesem decât câteva sute de metri, când am văzut o maşină care trecea pe şoseaua paralelă cu aleea de biciclete. Era un microbuz mare şi verde cu un semn de taxi pe suportul de bagaje de pe acoperiş.

Un miracol care se cerea a nu fi trecut cu vederea.

Am făcut un salt de pe alee până în mijlocul drumului, fluturându-mi braţele în gestul universal ce înseamnă „Dacă nu te opreşti, îţi umplu parbrizul de pete de sânge”. Şoferul, un bătrân vânjos cu chelia bronzată şi pistruiată, se aplecă pe geam.

— Vreţi Ars? întrebă.

— Ah, oui, am zis, cu vocea unui om ce are nevoie disperată de Ars.

— Fiindcă numai până acolo merg.

— E perfect. Am închiriat bicicleta asta la Ars şi trebuie să o repar. Sunt găurit.

Încărcarăm bicicleta în spate şi pornirăm.

— Sunteţi englez, spuse el.

— Da.

— Aţi făcut o greşeală.

De parca ar fi fost recomandabil să mă fi născut francez.

— Serios?

— Da, aţi spus „je suis crevé”.

— Da.

— Asta înseamnă „Sunt foarte obosit”.

— A, da?

— Ar fi trebuit să spuneţi *J'ai crevé*. Asta înseamnă că am o gaura în cauciuc. *Enfoiré*!

Ultimul cuvânt nu fu o expresie a dezgustului său faţă de folosirea greşită de către mine a limbii franceze, ci o insultă adresată unui adolescent care tocmai făcuse o săritură de motocros de pe pista de biciclete peste şosea drept prin faţa noastră.

— *Crever* înseamnă şi să mori. Aproape că *a crevé*, hm?

Ne-am desfătat împreună cu gluma.

— Frumoasă bicicletă, spuse el, gesticulând din cap peste umăr spre maşinăria mea nefolositoare.

— Vă place? E prea complicată.

— Am şi eu una ca asta. Mă plimb cu ea pe aici prin pădure în fiecare dimineaţă când nu lucrez. Şi de multe ori mă duc cu ea de acasă până la barcă, aici, la canalul principal. Arătă înspre nord de Ars, unde se revărsa în mare canalul debarcaderului. Mă lămuri că la reflux, canalul nu era adânc decât de câteva degete, iar el îşi ţinea barca aproape de mare ca să nu trebuiască să o împingă prin noroi decât câţiva metri. Aşa putea să se ducă la pescuit oricând voia.

— Sunteţi pescar? am întrebat, puţin cam prea incredul. Nu semăna nici pe departe cu acordeoniştii dănţuitori pe care îi văzusem. Era un bărbat complet modern, într-un tricou imprimat cu bambuşi. Nici urmă de cămaşă de pescuit sau impermeabil.

— Iarna. Vara sunt de obicei taximetrist.

— Locuiţi aici tot anul?

— A, da. Tot anul.

— Şi aveţi un mountain-bike, nu una dintre vechiturile astea ruginite pe care le foloseşte lumea de aici?

— Ha! Izbucni într-un hohot puternic de râs, un muget care era să sfredelească parbrizul. Nu, la fiecare doi sau trei ani îmi cumpăr un mountain-bike nou la sfârşitul sezonului, când se vând ieftin bicicletele de închiriat.

„Ce ironie splendidă”, mi-am zis. Ce păcat că bicicleta mea de înaltă tehnologie nu era echipată şi cu dictafon ca să îi pot dovedi lui Florence că îşi toceşte degeaba osul pelvian. Adevăraţilor băştinaşi le plac la fel de mult şeile noi şi pedalele bine unse ca şi mie.

— Atunci de unde îşi ia lumea bicicletele astea vechi şi ruginite? Le importă cineva din India sau Africa?

Îşi repetă mugetul.

— N-ar fi o idee rea. Ai scoate ceva bani de pe parizieni, hm?

— Sau să lași în ploaie bicicletele de închiriat din sezonul trecut, am sugerat. Ruginesc și apoi le vinzi foarte scump.

— Să le spunem băieţilor de la închirieri, hm? O să deschidă o nouă afacere. Ha!

Chiar înainte să ajungem în oraş, coti de pe şosea pe unul dintre drumeagurile care merg înspre bălţile de sare marină. Un ibis mare şi alb îşi luă zborul îngrozit când apăru maşina hurducăindu-se pe drum.

— Veniţi, îmi spuse, să bem ceva.

— Şi bicicleta mea?

— A, magazinul de închiriat e deschis până târziu. Veniţi.

Opri între câteva maşini relativ noi parcate în faţa unei colibe de lemn lungi și albe. Fusese construită lângă o capcană de stridii pe care tocmai o umplea fluxul cu un şuvoi maro-verzui printr-o poartă.

Deasupra intrării în colibă era o tăblie bătută în cuie: „Amical des anciens pêcheurs." Asociaţia foştilor pescari.

Înăuntru mirosea a smoală, creveţi uscaţi şi bere alterată. Dar, pe lângă o grămadă de capcane de homari recent reparate, arăta exact ca o cafenea obişnuită. O tejghea veche de lemn cu un automat de cafea, dozatoare de bere şi sticle de vin şi de tărie. Scrumiere pe fiecare dintre cele cinci sau şase mese acoperite cu muşama, trei grupuri de bărbaţi care vorbeau, beau şi fumau, iar vocile lor aveau ecou în încăperea cu pereţi netencuiţi. Genul de indivizi vânjoşi care petrec mult timp în aer liber şi sunt sănătoşi tun pentru ce vârstă trebuie să fi avut, cu excepţia unui bătrân care părea să aibă vreo mie de ani, cu pielea ca foile de napolitană peste pomeţi şi gene lungi, cu o crustă de sare. Şedea la o masă mare, lăsând fumul de la ţigară să se adune într-un nor în faţa unei fotografii cu o flotă numeroasă de trailere ce ies în larg. Un memento din zilele când apele acestea erau pline de ton.

— Salut, Albert, strigă unul dintre fumători când intrarăm.

Albert, salvatorul meu, făcu turul încăperii şi dădu mâna cu toată lumea, prezentându-mă drept „un englez pe care l-am găsit pe marginea drumului".

— Cum te cheamă, fiule? întreba unul dintre bărbaţi, un om scund cu faţa adânc brăzdată de soare. Mă tutui.

— Pol, i-am zis, cu gândul să evit o pierdere de vreme.

— Vrei ceva de băut, Pol?

— Da, o bere, *s'il vous plaît*, şi una pentru prietenul meu Albert.

— *Ah*, *non*, *pas de bière*, protesta Albert. Scoate le Pineau.

Mai băusem din ăsta. Era Pineau de Charentes, un vin întărit din zonă. Tare de tot, un fel de hibrid între vin şi coniac.

Individul cu faţa brăzdată se ridică şi turnă două pahare de Pineau alb cu gheaţă. Ne aşezarăm cu toţii în jurul celei mai mari mese şi ciocnirăm, având grijă să ne privim în ochi.

— În sănătatea mountain bike-urilor! închină Albert.

Povesti cum mă găsise şi le spuse ce-am zis despre bicicletele ruginite. Asta duse la o lungă discuţie despre cine sunt „adevăraţii" băştinaşi. Unii dintre pescari proveneau de pe continent, dar locuiau aici tot anul, ceea ce, spuneau ei, îi făcea rétais adevăraţi.

— Şi v-aţi bucurat când s-a construit podul? i-am întrebat.

— Ho! Da, spuse Albert. Bătrânul marinar zâmbi aprobator. Am fost încântaţi, pur şi simplu încântaţi, hm? Ceilalţi încuviinţară cu toţii din cap. Nu-i de mirare că plecau toţi tinerii. Îţi dai seama, o femeie însărcinată, cu complicaţii pe timp de iarnă, trebuia să aştepte să vină vremea bună ca să o ducă cineva la spitalul din La Rochelle cu elicopterul, hm?

— Şi copiii plecau oricum, interveni altul. Dacă rămâneau în şcoală după cinşpe ani, trebuiau să plece pe continent şi nu mai veneau înapoi.

— Oricum, continuă Albert, numai parizienii au spus că podul o să strice specificul insulei. Ei nu voiau decât să fie liniştit în luna august. Iar acum se bucură în sinea lor pentru că pot să vină cu Ronj Roverul lor până la uşa casei de vacanţă, ceea ce i-a crescut preţul de zece ori.

— Şi alor noastre la fel, spuse tipul foarte bătrân.

La care toată lumea râse, se comandară din nou băuturi şi se povesti despre persoane care şi-au vândut vechile barăci de depozitat plasele de peşte ca să fie convertite în case de vacanţă. Era exact opusul bietului Corrèze.

— Însă n-am vrut să plecam, hm? îi întrebă Albert. Nu, vremea de aici le prieşte mult oaselor bătrâne. E un microclimat. Nu îngheaţă niciodată aici.

— Ca în Anglia. Acolo e mereu cald. Francezii adoră glumele despre vremea din Anglia. Nimic nu te face mai plăcut decât să faci glume referitoare la reputaţia ţării noastre de a avea 365 de zile de ploaie şi ceaţă, deşi sud-estul Angliei e mai uscat decât unele părţi din sudul Franţei.

Bancul îmi câştigă încă un pahar. Am început să mă întreb cine plăteşte. Şi dacă Albert lăsase taximetrul pornit. Dar Pineaul nu te lasă să ai gânduri mohorâte multă vreme.

— Hei, hei! lui Albert îi veni o idee. Joci baby foot?

Aşa spun francezii la fotbalul de masa.

— Da, răspund eu.

La fel ca swingul, este o modalitate de socializare indispensabilă în Franţa.

— OK, să scoatem masa.

Brusc se împinseră deoparte scaunele şi doi bărbaţi se duseră într-o încăpere din spatele barului de unde reveniră cărând o masă de baby foot.

În curând ne instalarăm pentru un campionat. Se formară perechi. Eu eram într-o echipă multinaţională cu Albert.

— Vom fi echipa cu cel mai mult fairplay, spuse el. Avem un englez.

Mă lămuri că, atunci când joci fotbal de masă „cum trebuie”, fără să învârţi jucătorii, se numeşte „jouer à l’anglaise”.

— Spui că englezii sunt fairplay, zic eu. Dar asta nu-i decât un fel politicos de a spune că pierdem mereu.

Alte râsete, alte băuturi, fotbal de masă, alte băuturi.

În curând, soarele apunea pe deasupra mlaştinilor. Mi s-a părut că aud bătaia clopotului de la biserică. Era şase sau şapte? Sau zece?

10

E adevărat că se cunoaşte mereu când încearcă un bărbat beat să intre în casă fără să facă zgomot. Spun „bărbat” pentru că n-am auzit niciodată vreo femeie beată să încerce să intre în casă fără să facă zgomot. Fie am dus o viaţă foarte retrasă, fie se pricep într-adevăr mai bine să nu facă zgomot la beţie.

În orice caz, când sunt beat, fizic sunt incapabil să ajung acasă în linişte. Dacă m-aş hotărî să deschid uşa şi să mă întind pe covorul din hol până îmi pică în cap ziarul de dimineaţă, poate că aş avea o şansă să mă strecor în casă fără să scol pe toată lumea.

Dar, dacă mai adăugaţi şi factorul de a fi fost adus acasă de un grup gălăgios de pescari la fel de beţi, încercarea de a încăpea prin poartă cu un mountain bike ce s-a preschimbat brusc într-o caracatiţă uriaşă, nereuşita localizării yalei pe uşa casei, demolarea barăcii în căutarea unei surse de lumină, criza de chicoteli la conştientizarea amintirii că oricum uşa nu e încuiată niciodată, prăbuşirea peste scările pe care cineva le-a aşezat drept în mijlocul holului intenţionat pentru a pune piedică, scoaterea unei perechi de sandale în capul scării şi apoi aruncarea lor discretă până la parter ca pe o pereche de grenade de mână, păi, puteţi fi siguri că dimineaţa următoare va debuta cu o serie de runde de reproşuri.

Mai mult, eu sunt unul dintre aceia pe care viaţa i-a vitregit. Poate că n-am mâncat destulă slănină când am fost mic. Poate că e de vină corpul meu, poate lipsa unui strat respectabil de grăsime în jurul rinichilor sau inimii, dar rezultatul e că din când în când mă loveşte câte o mahmureală la fel de distrugătoare ca un tanc.

Îmi lansează proiectile termosensibile în cap, îmi opăreşte gura cu aruncătorul de flăcări şi se dă de-a dura încolo şi încoace pe burta mea cât e ziua de lungă. Zac dorindu-mi moartea sau măcar o canistră de cocteil de îngheţată cu morfină. Nu, nu asta. Nimic cu lapte şi în niciun caz nimic scuturat. Doar să fiu lăsat să zac nemişcat până mă târăşte înapoi trecerea timpului la viaţă şi relativă lipsă de durere.

Dar Florence nu avea de unde să ştie asta, pentru că a doua zi în zori mă boscorodea fără milă, accentuând diversele puncte ce demonstrau că sunt un beţiv mizerabil cu lovituri în salteaua care sălta ca un cal de rodeo. Probabil că se folosea de cuvinte, dar le simţeam ca pe nişte ace înfipte în ureche.

Am încercat să îmi cer iertare. Limba nu părea să-mi funcţioneze, însă iar ea nu acceptă „huze" drept răspuns.

— Unde ai fost? întrebă pentru a cincea oară. Am încercat să te sunăm de la restaurant, dar nu răspundeai la telefon.

— Peşti, am gemut eu. Nu cea mai bună indicaţie, ştiu.

— Peşti?

— Biclă, taxi, peşti, baby foot.

— Hî?

— Capcane de homari, am adăugat, completând cu nişte amănunte mai explicite.

— Paul, ce tot spui acolo?

— Pineau, am încheiat, cu accentul pe „o".

— Ce s-a întâmplat?

Era proastă sau ce? Doar tocmai îi explicasem.

— Mor, am spus în franceză.

— Ce?

— Nu, sunt foarte obosit.

— Hî?

— Cauciuc, biclă, fff?

— *Ah, tu as crevé*?

— Da.

Pentru cineva atacat de o îmblânzitoare de cai sălbatici, eram aproape fericit. Măcar se lămuriseră lucrurile.

— Dar cum ai ajuns de acolo la a veni acasă beat criţă la miezul nopţii?

Şi o pornirăm într-o nouă rundă de rodeo la pat.

— Cafea? am reuşit să cerşesc după o ţopăială cât jumătate din statul Wyoming. Multă? Te rog?

— După ce-mi explici unde ai fost.

— Unde am fost? însăşi perspectiva cafelei păru să-mi fi focalizat creierul. Unde ai fost tu? Dacă ai fi fost cu mine, ai fi fost cu mine.

Ei, poate că „focalizare” nu e tocmai cuvântul cel mai potrivit. Era felul meu bălmăjit de a spune că nu prea ne petrecem concediul împreuna în prezent.

— Ia mai tăceţi odată!

În cadrul uşii se materializase un indian morocănos cu păr zburlit şi pijamale de mătase roşu-închis.

— Da, scuze.

Îi dădeam dreptate. Era mult prea mult zgomot.

— Nu-i de ajuns că trebuie să îmi împart casa de vacanţă cu doi oameni care o consideră un hotel gratis, acum mai şi sunt trezit în miez de noapte de o gaşcă de bărbaţi care cântă „Dumnezeu s-o apere pe regină” cu nişte accente franţuzeşti atroce, ca să ascult după aceea cum unul dintre ei încearcă să-mi dărâme casa.

— Da, scuze, am repetat eu.

Odată mânia consumată, se linişti şi mă lăsă în pace. Cât de uşor era să te înţelegi cu el comparativ cu Brigitte! Sau cu Florence, dacă veni vorba.

•

Următorul lucru de care am fost conştient fu o ceaşcă albă ce mi se înălţa în dreptul capului.

A, cafeaua.

Creierul amorţit făcu un efort să trimită braţul cel mai apropiat în direcţia noptierei, iar degetele făcură contact cu recipientul de băut.

Ceaşca era rece. Cafeaua trebuie să fi stat acolo ceva vreme. Nicio problemă. Hămesitul nu cere ca prima îmbucătură de pâine să-i fie uşor prăjită.

Singurul neajuns în încercarea de a bea cafea întins cu faţa în jos e că gura umană nu e localizata pe lateralul craniului.

Ţinând ceaşca ispititor de aproape de gură, mi-am înălţat capul de pe pernă la câţiva centimetri aducători de durere şi am reuşit să-mi vărs jumătate de cafea în ureche. Ei, asta e, o parte mi se va scurge până la urmă în gură, am raţionat eu, sau mi se va absorbi prin timpan în sistemul nervos.

— Paul! Mă asculţi sau nu?

Am privit dincolo de ceaşcă spre sursa sunetului. Adevărat, în timpul tentativei mele de a bea cafea remarcasem că cineva vorbeşte tare, dar mi se păruse de importanţă secundară faţă de nevoia mea de cofeină.

În picioare lângă pat era Florence, cu o înfăţişare cam tremurata, mi-am zis eu. Poate că o paşte vreo boală.

— Da?

— Du-te jos acum!
— De ce?
— Ai primit un cadou de la prietenii tăi.
— Ce prieteni?
— Pescarii.
— Nu.
Indiferent ce-mi aduseseră, să fi fost şi o porţie din cei mai de calitate homari prinşi vreodată pe coasta atlantică, putea să aştepte.
— Vino acum.
Florence mă trăgea către prăpastia înfricoşătoare de la marginea patului.
— Nu, te rog. Sunt pană de cauciuc. Nu vreau decât să fiu pană.
— Paul!
Un şuierat criminal, ca o cobră gata să te muşte de jugulară. Instinctul îmi spunea că ar fi mai bine să mă duc totuşi jos.
Scările erau mult mai abrupte decât îmi aminteam, iar pereţilor părea să le vină greu să rămână verticali, dar am ajuns jos în hol, unde plăcile de gresie erau delicios de răcoroase sub tălpi. Îmi venea să mă întind pe ele.
— Paul. Afară.
Florence arăta înspre curte, dar lumina de acolo era mult prea violentă ca să desluşesc ceva. M-am întrebat dacă pescarii îmi aduseseră lampa farului şi uitaseră să o stingă.
— Hai, ieşi să vezi.
După ce am clipit cu înverşunare, am reuşit în sfârşit să cuprind cu ochii conţinutul curţii.
„A, au făcut copii”, a fost primul meu gând.
Sprijinite într-un şir ordonat de poarta barăcii erau cel puţin şapte biciclete ruginite. Unele nu aveau roţi, şei sau ghidoane, toate cauciucurile erau dezumflate şi putrezite, majoritatea lanţurilor erau cafenii şi atârnau până înpământ, dar tot se cunoştea că sunt biciclete sau foste biciclete.
— De ce? am filosofat eu.
— M-am întors de la boulangerie şi am dat de nişte bărbaţi care umpleau curtea. Prietenul tău Albert zicea că au scotocit prin grădini şi adăposturi pentru bărci ale prietenilor şi ţi-au adus toate bicicletele vechi pe care le-au găsit. Le-am spus să se care dracului, dar au refuzat să le ia înapoi. Au spus că sunt pentru tine.
— Pentru mine?
— Se pare că deschizi o afacere? Vinzi biciclete ruginite turiştilor?
— Eu?
— Da.
— Nu.

— Ce e bordelul ăsta? Papa, în echipament de tenis, stătea în uşă şi se holba la noua colecţie de rugină pescărească.

Florence îmi făcu semn să explic.

— Am făcut pană de cauciuc, am zis, bucuros că am nimerit-o măcar o dată.

Regele Charlemagne fu cuprins de o furie napoleonică. Ce, credeam că nu are destule probleme cu maniacii la serviciu fără să îi mai aibă pe cap şi în concediu? După ce am încercat să-i otrăvesc soţia, speram acum să-l omor prin infarct? Plănuiam, oare, şi să livrez vreo duzină de maşini buşite, ca să o înlocuiesc pe cea nouă pe care o distrusesem?

Nu se opri din perorat decât când în faţa porţii trase pe dreapta un microbuz albastru cu dungi roşii şi albe pe acoperiş.

Ne holbarăm cu toţii la jandarmul cu barbă din aceea franţuzească fără mustaţă care coborî din microbuz şi îşi puse chipiul. Salută.

— Monsieur Bourbon? întrebă.

— Oui, mărturisi Charlemagne prudent.

— Sunteţi proprietarul unui Renault Vel Satis?

— Oui.

— Am o plângere depusa împotriva dumneavoastră.

Florence şi Charles se uitară amândoi în expectativa la mine, de parcă urma să fie vina mea. Ceea ce nu era deloc. Ei, nu în întregime.

După explicaţia jandarmului, proprietarul maşinii roşii de teren coreene, găsindu-se acuzat pe nedrept de a fi provocat un accident, se hotărâse în sfârşit să curme tăcerea cu privire la adevăratele împrejurări ale accidentului. Se simţea acum obligat moralmente să dezvăluie că Vel Satisul mergea cu viteza ilegală, ceea ce explică de ce nu a putut evita accidentul la intersecţia cu sens giratoriu, iar acum voia să depună plângere oficială, cu sprijinul companiei de asigurări, care refuza să plătească pagubele.

Şi asta nu era tot. Monsieur auzise, fără îndoiala, continua jandarmul, de cazul unui Vel Satis care a fost văzut mergând cu vreo două sute de kilometri la oră în vecinătatea localităţii Brive în aceeaşi zi, aparent din pricina unei defecţiuni de fabricaţie la acceleraţie. Deşi rapoartele descriau toate o maşină de altă culoare decât cea a lui Monsieur Bourbon, jandarmeria se vedea acum nevoită să cerceteze teoria potrivit căreia e vorba de unul şi acelaşi Vel Satis în ambele cazuri. Se căutau martorii incidentului de depăşire a vitezei pentru a fi testaţi de daltonism.

Pe când lua sfârşit acest mic discurs, faţa lui Charlemagne se făcu de un roşu atât de intens încât ar fiidentificat-o şi cel mai daltonist dintre martori. Vulcanul urma să erupă şi să îngroape tot oraşul.

Deschise gura şi dădu drumul şuvoiului de lavă. N-am încercat să-l contrazic, am aşteptat să se calmeze izbucnirea, dar mă găseam faţă în faţă cu Krakatoa. Iar eu eram Pompei.

— Îmi pare rău, spuse, când explozia i se preschimbase dintr-o furie universală în sudalme trimise drept la ţintă. E prea mult bordel aici. Va trebui să pleci din casa mea. Folosea forma „tu” de singular, aşa că numai eu eram exilat.

— Dar Papa... se rugă Florence.

— E ultimul meu cuvânt, se răţoi Charles.

— Nu-i nimic, Florence, am zis. Tu rămâi, eu plec. Oricum trebuie să mă întorc la Paris să văd ce mai face prietenul tău Nicolas.

M-am întors şi am intrat nesigur în casă.

Înainte să ne apucăm de băut, Albert îmi dăduse cartea lui de vizită cu numărul de mobil în caz de urgenţe. Ars Taxi scria pe ea. Un nume foarte potrivit pentru vehiculul care urma să îmi petreacă fundul de pe insulă.

3: În loc să împroşti cu merde, mai bine răzbună-te

1

Am revenit la Paris pe 14 iulie, Ziua Bastiliei.

La orizont, avioane de luptă desenau dâre spiralate de fum colorat. Întreaga zonă din jurul Champs-Elysées-ului era decorată în roşu, alb şi albastru şi inundată de soldaţi, poliţişti şi turişti care agitau steguleţe în aşteptarea paradei. Am rămas şi eu să casc gura ca să văd dacă merită tot tamtamul ăsta, dar am plecat apoi iute. Din punctul meu de vedere, o paradă de tancuri prin centrul oraşului nu e o sărbătoare, ci o ameninţare.

De ce nu făceau şi ei o paradă a viticultorilor, a fotbaliştilor şi designerilor de lenjerie de corp, m-am întrebat. Cu asta ar trebui să se mândrească Franţa.

•

Aceeaşi dezamăgire mă aştepta şi la ceainărie – patru pereţi goi şi nici urmă că ar fi trecut pragul măcar vreun meşter cât timp fusesem eu plecat.

Însă nu pe muncitori dădeam vina. Constructorii francezi sunt la fel ca omologii lor pretutindeni în lume. Sunt cu toţii implicaţi într-un complot mondial. De la Tunbridge Wells în Turkmenistan, se folosesc de aceleaşi şmecherii – încasatul Avansului Şi Cărăbănitul Timp De O Lună, Închiderea Apei Tot Weekendul, Plasarea Negreşit A Ţevilor În Locuri Inaccesibile Pentru Ca La Cea Mai Mititică Scurgere Să Fie Nevoie Să ZdrobeştiFiecare Placă De Faianţă Din Baia Renovată. Chestii de rutină.

Așa că nu aveam de ce să mă plâng de muncitori – erau exact la fel de neserioşi pe cât mă aşteptasem. Aveam de împărţit cu Nicolas. Consideram că e de datoria lui să nu se încreadă în promisiunile muncitorilor şi să îi ameninţe cu falimentul până nu îşi termină treaba. Dar fostul partener de regulări al lui Florence avea impresia că treaba lui era doar să printeze nişte schiţe şi să bage în buzunar un fabulos zece la sută din devizurile diverşilor constructori drept onorariu.

M-am hotărât să profit de singurul avantaj al unei prietene care s-a culcat în trecut cu arhitectul, şi anume că, dacă arhitectul nu-ţi răspunde ţie la telefon, poţi s-o pui pe ea să îi transmită mesajul că, daca numitul arhitect nu e la locaţie a doua zi dimineaţa la opt și jumătate, atunci e concediat.

•

A mers ca prin farmec.

Nu un farmec deosebit de fermecător, dar măcar a mers.

La ora opt a doua zi dimineaţa, am intrat şi am încercat să cioplesc mozaicul mov şi caraghios de pe doi dintre pereţi. La drept vorbind, era treaba muncitorilor, dar era super ca să îmi descarc frustrările – legate de tatăl lui Florence, de pasivitatea lui Florence şi, fireşte, de fostul iubit al lui Florence. Da, m-am gândit mult la Florence pe când ciocăneam ca disperatul în perete.

Se făcuse noua fără zece când Nicolas îşi bagă pe uşa deschisă vârful nasului său aristocratic. Mă aşteptasem să întârzie – pentru cei de teapa lui, punctualitatea e un semn de slăbiciune.

Ai fi zis că nu văzuse în viaţa lui cărămidă netencuită. Când văzu ce mizerie făceam, se dădu înapoi ca unul încolţit de hoţi.

— Bonjour, îmi strigă din prag.

— Bonjour, Nicolas, mă bucur să te văd în sfârşit.

În ciuda umezelii, purta o haină de in de culoare deschisă peste cămaşa albă apretată. Ziceai că nu face niciodată atât de mult efort încât să se încălzească. De ce alesese să se asocieze tocmai cu o activitate atât de fizică precum construcţia habar n-am. Îmi lăsa impresia că ar fi preferat să fie dirijor dacă nu i s-ar fi părut obositor să tot vânture din baghetă. Când ne arătase prima schiţă a planului subsolului, netezise hârtia cu mâna de parcă ar fi fost o simfonie, şi nu planul toaletei. Astăzi însă arăta mai degrabă ca unul dintre bâtlanii de pe île de Ré pe care îi văzusem în mlaştini – gât lung şi alb; picioare imense, subţiri ca nişte beţe; mişcări încete, studiate.

Nu m-am ostenit să-i întind mâna. Era evident că degetele nu i se atingeau de nimic ce nu fusese şters recent cu un şerveţel umed.

La fel ca la telefon, avu o tentativă de a se preface că suntem nişte cunoscuţi care se întâlnesc ca să pălăvrăgească despre vacanţă.

— Da, da, Florence e foarte bine şi probabil că stă în pat şi visează cu mine, l-am asigurat. Dar eu nu sunt bine deloc. Nu sunt fericit. Suntem în întârziere două săptămâni şi nu se întâmplă nimic. Unde sunt muncitorii?

— A, muncitorii, gemu Nicolas. Expresia feţei sugera că întreaga viaţă îi e oropsită de acest fenomen incomprehensibil al „muncitorului” care lovise pe neaşteptate naţiunea.

— Da, muncitorii. Unde sunt?

Nicolas ridică din umeri.

— Poţi să suni să te interesezi de ce nu sunt aici?

— Ştiu de ce nu sunt aici. Au o altă treabă de terminat.

Nu sunt deloc un tip violent, dar începeam să îmi doresc să nu am un ciocan în mână, pentru că în curând craniul elegant al lui Nicolas urma să se pricopsească cu ditamai gaura.

— Normal că au o altă treabă de terminat, Nicolas. Muncitorii au mereu altceva de terminat. Dar treaba ta este să-i aduci aici la treaba mea. Pentru asta te voi plăti. Am avut grijă aici să folosesc timpul viitor, ca să comunic că plata e foarte îndepărtată de prezent. L-am lăsat să mai rumege o dată amenințarea voalată. De îndată ce deschise gura să răspundă, l-am întrerupt. Sună-i acum. Spune-le că, dacă nu încep mâine, sunt concediați.

Ai fi zis ca l-am atins pe sacoul de in cu o cârpă îmbibată în ulei. Era să facă pe el.

— Nu pot! N-o să găsim alți muncitori!

— Știu asta și știu și ei, dar suntem în Franța, Nicolas. Dacă nu te înfurii, nu se întâmplă nimic. Așa că te rog să te înfurii. E treaba ta.

Trebuie să recunosc că execută o interpretare excelentă. Îi linguși, îi amenință, iar la urmă se lansă într-o lamentație în legătura cu „clientul" său „chiant" – literalmente, căcăcios de enervant – care spune că renunță la toată afacerea dacă nu se apucă de lucru mâine. Pe când mă numea „chiant", îmi aruncă o privire care voia să însemne scuze, dar era clar că e cel mai sincer cuvânt din toata conversația.

Ca să fiu sincer, mă durea undeva. Anul petrecut la Paris mă antrenase perfect pentru așa ceva – mă durea în cot dacă lumea mă ura, numai să facă ce voiam eu.

Și, miracol, la ora opt a doua zi dimineață, apăru o dubă mare și albă care își revărsă încărcătura de muncitori și scule.

Muncitorii erau un grup de polonezi, patru tipi pe nume Fred, Pavel, Stan și Ștefan, care abia dacă îngăimau cincizeci de cuvinte franțuzești la un loc. Dar nu-mi păsa, pentru că mâinile cu cicatrice lăsate de daltă și spinările musculoase trădau toate abilitățile necesare amenajării ceainăriei.

Fură foarte impresionați că eram acolo să îi întâmpin – să fii treaz la locația construcției la ora opt într-o dimineața de iulie era cel mai neparizian lucru posibil. Dar își pierdură entuziasmul când constatară ca n-aveam de gând să o șterg și să-i las în ale lor. Știam că nu se va face treabă decât dacă mă prezint în fiecare zi și rămân proțăpit acolo, întrebând pe oricine se îndreaptă spre ieșire unde crede că merge cât timp nu e terminată încă ceainăria.

— Facem mult zgomot, mult merde, mă avertiză capul găștii, Pavel, cu vocea lui dogită. Nu avea decât vreo treizeci și cinci de ani, dar avea vocea la fel de hârâită ca un sergent major ieșit la pensie.

— Perfect, am spus. Mai mult zgomot, mai mult merde, asta înseamnă mai mult progres. Trebuie să deschid ceainăria pe 1 septembrie.

— 1 septembrie? Pavel le traduse gluma prietenilor săi. Ceilalţi trei bărbaţi, cu pielea de aceeaşi nuanţă de cenuşiu de ghips, îşi dădură capul pe spate şi izbucniră în râs.

— Vorbesc serios, le-am spus. E în contractul cu Nicolas, arhitectul.

— Ha, contract, mârâi Pavel. Eu spun ţie ceva despre contract.

Îmi spuse şi, de îndată ce am înţeles toate implicaţiile a ceea ce îmi spusese, am început să formez numărul lui Nicolas şi să repet o rafală de insulte franţuzeşti pe care să i le răcnesc prin telefon. Dar apoi ceva mă făcu să apăs butonul roşu şi să anulez apelul. Nu, m-am hotărât, ar fi mult mai bine să mă gândesc la o cale de a mă răzbuna pe ticălos. După cum spun francezii, răzbunarea e o mâncare ce cade mai bine rece.

•

Nicolas nu-şi mai arătă faţa până când muncitorii nu împliniră o săptămână de lucru. Ajunseseră la capătul etapei de demolare şi praf; iar acum se îmbarcau în etapa de umplere-a-fiecărui-milimetru-pătrat-de-podea-cu-mi-zerie-(şi-iar-praf).

Ceainăria în devenire era ticsită de grămezi de plăci de gresie, un iglu de cărămizi de ghips, o tejghea de oţel pentru alimente pe jumătate asamblată şi un WC singuratic, care şedea tentant şi vulnerabil în capul scărilor ce duceau la subsol, unde atmosfera era formată dintr-o treime oxigen, o treime praf de cărămidă şi restul înjurături în poloneză.

Eram ca şi mort de plictiseală şi pe jumătate asurzit, dar în sinea mea eram satisfăcut – lucrurile avansau repede şi avusesem timp să mă gândesc cum să îl iau pe arhitectul meu jegos.

Era o dimineaţă de iulie tipic de asudătoare. Cu fiecare weekend, Parisul se tot golea de parizieni, iar acum părea o staţiune de pe litoral la sfârşitul sezonului. Magazinul de haine de prost gust de lângă cafenea încerca să scape de costumele de baie la suprapreţ înainte să părăsească Parisul şi ultimul parizian cu fiţe. Agenţia de recrutare din partea cealaltă nu avea în vitrină decât oferte pentru înlocuitori temporari.

Ca de obicei, Nicolas nu consideră necesar să treacă pragul şantierului pe care se presupunea că îl supraveghează. Aşa că arhitectul meu şi cu mine stăteam în faţa agenţiei de recrutare, sub un plop bolnăvicios. Până şi la umbră erau copleşitoare zăpuşeala şi umiditatea, iar gazele de eşapament care pluteau dinspre mereu aglomeratul Champs-Elysées atârnau greu în aer ca un parfum ieftin.

I-am dat lui Nicolas întâi vestea bună, felicitându-l pentru alegerea impecabilă a muncitorilor. Măcar atât reuşise şi el la perfecţie. Nu numai că

se pricepeau la demolare, făcuseră un curs de pregătire despre cum să răspundă la mobil în timp ce împing roaba încărcată cu saci de ciment pe trotuarul aglomerat. Nu voiam să îmi îndepărtez viitorii clienţi mutilându-i într-un accident industrial înainte măcar să aibă ocazia să deguste prima lor ceaşcă de ceai englezesc adevărat.

— *C'est bien*, *c'est bien*. Nicolas îi aruncă o privire paternă unui polonez ce se apropia, care se metamorfoză într-o microgrimasă de dezgust când Pavel ajunse în raza de adulmecat transpiraţia.

— Dar avem ceva de discutat, Nicolas, am spus.

— Oui? Se încruntă seducător, etalându-şi cuta de pe fruntea-i nobilă unei turiste ce trecea pe acolo.

— Contractul.

— Oui?

— Cred că e o greşeală.

— Greşeală? Ho! Asta i se părea cam la fel de credibil ca un francez care bea vin californian.

— Hai înăuntru să-ţi arăt.

Adusesem cu mine majoritatea actelor ceainăriei, înghesuite la adăpost într-o plasă groasă de plastic. De fapt o pungă de gunoi, una din ultimul pachet pe care mi-lcumpărasem pentru a-mi proteja pantofii înainte să învăţ cum să mă feresc să nu calc în merde de câine parizian în fiecare zi.

— De ce nu-l aduci aici afară? Nicolas îşi netezi după urechi părul lung proaspăt spălat şi aşteptă să mă conformez.

Când am revenit cu punga de plastic, vorbea la telefon. Rosti un „oui, oui, OK” cu emfază înainte să-şi plieze micul Nokia elegant.

— Îmi cer scuze, Paul, trebuie să mă duc la un şantier urgent, spuse.

„O, ce de rahat eşti”, mi-am zis. Nici măcar muncitorii nu se mai prea folosesc de faza asta. Riposta e atât de evidentă.

— Şi ăsta e un şantier urgent, Nicolas.

— Îmi pare rău, chiar că trebuie să mă duc. Ciao!

Şi brusc recordul la viteză din zonă fu doborât de picioarele sale.

L-am lăsat să se ducă – nu făcea decât să amâne inevitabilul.

— Tu nu spui lui, nu? zise Pavel. Stătea în prag, urmărindu-ne conversaţia.

— Nu, încă nu.

— Când spui lui?

— Data viitoare. Dacă nu fuge iar.

Ne întoarserăm să râdem de silueta cu aspect de păianjen care dispărea dincolo de orizontul de asfalt.

— OK, şefu'. Acum noi mergem să cumpărăm nişte lucruri, spuse Pavel.

— Plecaţi?

— Da.

— Nu toţi?

— Da. Cumpărăm lucruri grele. Apoi e prânz. Ne întoarcem ora două. OK, şefu'?

Erau deja în camion înainte să apuc să protestez. „Ei, asta e, mi-am zis. Măcar am ocazia să mai şterg praful."

•

După vreo oră sună telefonul.

Era Florence. Vorbiserăm aproape în fiecare zi de când plecasem de pe Ré, deşi aveam impresia că nu prea e exaltată de veştile mele. Înţelegeam de ce – când zaci pe şezlong într-o grădina de lângă Atlantic, e probabil dificil să te pui în locul cuiva care se entuziasmează pentru că tocmai au sosit patru polonezi cu o chiuvetă de inox.

Astăzi însă exista un aspect al afacerii care o interesa la nebunie: contractul cu Nicolas. Era ceva în neregulă? voia ea să ştie. *Notre ami l'architecte* încercase evident să scoată ceva de la ea.

— A, nu e decât o problemă legata de termene, am minţit. Ştii că suntem în întârziere. Instinctul mă făcu să nu îi dezvălui adevărul.

— Da, păi, n-are sens să te porţi urât cu el. Totul o să fie OK. Îl cunosc foarte bine pe Nicolas.

„Exact, mi-am zis, tocmai asta e problema."

2

Un miraj nu e o halucinaţie, nu? E când ceva adevărat care e departe pare mult mai aproape. Imaginea oazei e proiectată de dincolo de orizont înspre tine prin atmosfera fierbinte, deformată.

În cazul meu am presupus că vaporii încărcaţi de poluare care atârnau pe deasupra acoperişurilor Parisului îmi trimiteau viziuni. Oaza îmi fusese catapultată drept în prag.

— Tocmai mă gândeam la tine, am spus înainte să mă pot abţine.

Roşi.

— Bună, spuse şi se aplecă să mă sărute, se retrase văzând cât sunt de murdar, apoi, zicându-şi ce mai contează, îşi lipi obrazul de al meu.

Da, obrazul, nu buzele. Era Alexa. Şi, când apăru în pragul şantierului, la câteva zile după întâlnirea mea cu Nicolas, mă izbi brusc că e numărul unu pe lista de oameni pe care mi i-aş fi dorit să apară acolo. Poate cu excepţia

reîncarnării lui John Lennon, care să îmi cânte nişte cântece să pară mai scurtă ziua. Şi să îmi dea un autograf pe o chitară pe care să o vând pe ebay.

Am ieşit din ceainărie să o privesc mai bine. Şi fu cu adevărat bine.

Se schimbase în lunile de când n-o mai văzusem. Avea părul mai înfoiat – influenţa englezească, am presupus eu. Englezoaicele nu-şi lasă niciodată părul în pace, ca franţuzoaicele. Trebuie să fie „coafat". Însă era coafat drăguţ, cu o idee de roşcat în nuanţa blondă.

Corpul îi era tot superb, la fel ca aparenta ei ignoranţă cu privire la cât e de superb. Oare chiar nu observa că bareta genţii de umăr îi împinge sânii în afară ca pe tetiera visurilor mele?

Şi sunt aproape sigur că era prima dată când o vedeam purtând o fustă fără colanţi. Acum picioarele îi erau etalate la vedere şi aveau o nuanţă superbă de... păi, bej. Lumea zice că bejul e o culoare ştearsă, dar zău că era a naibii de interesantă aplicată pe picioarele ei. Ar fi putut fi fata de pe coperta revistei *Bejul e frumos*.

— Ai picioare, i-am spus.

Roşi din nou.

— Le-ai mai văzut, Paul. Sau ai uitat?

— Nu, nu. Nici vorbă. Deseori visez... adică...

Slavă Domnului că discuţia asta e în engleză, mi-am zis, aşa că nimeni nu înţelege. Stan şi Pavel dădeau târcoale uşii, prefăcându-se că se consultă absorbiţi în legătură cu o cadă de ciment de gresie.

— Prietena ta, ea, nu e aici? întrebă Alexa, mijindu-şi ochii să vadă prin praf.

— Nu, ea nu prea e genul care să stea pe şantier.

Mă măsură din cap până în picioare.

— Iar tu eşti?

Şi eu care-mi ziceam că arăt ca un bărbat adevărat.

— Păi da, dar sunt şi genul care să te scoată la o cafea dacă vrei.

— Am o idee mai bună. Mă duc la o expoziţie. Hai cu mine.

— Cu fotografiile tale?

— Nu, râse ea. Noua expoziţie Monet. La Grand Palais. N-ai fost să o vezi? Din tonul întrebării ei se subînţelegea că toate speciile mai evoluate decât creveţii fuseseră la expoziţie, ceea ce făcea din mine un fel de melc-de-mare.

— Nu, am avut prea multă treabă să mă duc la expoziţii de artă.

— Păi hai acum cu mine!

— Cum? În halul ăsta? Mi-am plesnit cracul blugilor eliberând un mic gheizer de praf de tencuială.

— Da, toată lumea o să creadă că eşti sculptor. E foarte şic să te duci la o expoziţie în haine murdare.

— Nu pot. Muncitorii o să dispară cu toţii.

Se întoarse înspre Stan şi Pavel şi le acordă un zâmbet orbitor înainte de a li se adresa în franceză prin norul poftelor trupeşti ce emanau din ei.

— Bonjour, Messieurs. Pot să vi-l răpesc pe Paul o vreme?

— A, oui, horcăi Pavel, căutându-se deja după cheile de la dubă.

— Ne întoarcem în, să zicem, o oră. Pe la patru. O să mai fiţi încă aici, nu? Avea un ton complet nevinovat, ceea în mod ironic suna de parcă tocmai se ducea să se schimbe în lenjerie de corp şi tocuri.

— Oui, spuse Pavel. Noi suntem aici.

— Super. Se întoarse către mine. Et voilà.

Ce fată naivă.

•

Nu eram decât la cinci minute de mers pe jos de la Grand Palais, care e la capătul de jos al Champs-Elysées. Pe când păşeam agale pe trotuarul fierbinte ca tigaia, am remarcat în sinea mea diferenţa faţa de parada prin Ars cu Florence. Aceea fusese o expoziţie în sine. Un spectacol.

Cu Alexa eram pur şi simplu doi oameni care stau de vorbă, dintre care unul tocmai a scăpat cu viaţă dintr-un accident la o moară.

— Deci acum locuieşti la Newcastle? am întrebat.

— A, nu. Stau la Londra în prezent. Partenerul mamei, Yuri, îşi conduce afacerea de acolo. Din casa lui din Notting Hill.

— Notting Hill, hm? Select. Şi tipul asta al tău, Sacha, locuieşte şi el acolo, nu? Sacha era spătosul cu rânjet din fotografia pe care mi-o trimisese.

— Da. Privi evaziv la vitrina unui magazin Courrèges, un festival retro din anii şaizeci de rochii albe etalate în faţa unui perete alb sub un neon alb. Parcă te uitai într-un nor. Vreau să fac o poză, spuse Alexa, scotocind prin geantă, cu sânii bălăngănindu-se necontrolat. Îmi venea să o apuc de sâni să îi priponesc trupul pentru binele ei.

— Dar n-o să se vadă nimic. E totul alb.

— Exact. Stai în faţa vitrinei.

— Vrei sa apar şi eu în poză?

După cum am mai spus, nu mă fotografiase niciodată cât timp am fost împreună, cel puţin nu cât fusesem treaz. Acum îmi zâmbea din spatele micului ei aparat digital, cântând „White Light White Heat”[3].

— Cum să stau?

— Aşa cum eşti. Cu mâinile în buzunar, cu ochii la aparat. Da. Privi micul ecran de pe spatele aparatului. Perfect. Acum dacă vrei putem să mergem la

---

[3] „Lumina albă, căldura alba”, melodie a formației The Velvet Underground de pe albumul cu același titlu, 1967.

o cafenea şi poate vrei să te speli puţin de praf înainte să mergem la expoziţie.

Am rămas cu gura căscată. Auzisem bine?

— Să mă spăl de praf?

— Da.

— Stai puţin. Acum cinci minute îmi ziceai că ar fi marfă să mă duc murdar.

— Şi?

— Deci m-ai chemat la plimbare numai ca să poţi face poza asta, nu?

— Nu, bineînţeles că nu. Roşi, jenată sau enervată, nu ştiu care.

— Tot rahatul ăla că arăt ca un sculptor. N-a fost decât... vrăjeală, nu?

Jumătate din mine zicea şi ce dacă. Cealaltă jumătate nu se putea abţine să nu o confrunte.

— Nu. Când am văzut vitrina mi-a trecut prin cap că o să iasă bine. Apoi mi-am zis că poate nu-ţi place să fii aşa murdar.

— Sincer, Alexa. Eşti exact ca şi Florence. Mă laşi să fac pe nebunul ca să te distrezi tu.

— Ce tot spui?

Stătea cu mâinile în şold, într-o atitudine de autoapărare.

— Când eram în Corrèze, m-au îmbrăcat în haine caraghioase, m-au pus să mă mânjesc de jeg, au încercat să-mi vândă pământ. M-am simţit ca bufonul familiei.

— Păi, dacă ai probleme cu prietena ta, nu e problema mea, Paul. Eu nu sunt prietena ta, OK? Am văzut magazinul alb, eşti acoperit de praf alb, mi-am zis: ce poză bună. Et basta.

— Dar felul în care ai zis „acum poate vrei să te speli". Am redat o imitaţie de voce feminină cu un uşor accent franţuzesc. A sunat atât de snob... De parcă într-adevăr ar trebui să mă curăţ puţin ca să nu pară că te asociezi cu cei fără adăpost.

Acum Alexa rămăsese cu gura căscată.

— OK, Paul. Poate că în loc de „poate vrei să te speli" – îmi oferi o excelentă imitaţie a imitaţiei mele – aş putea spune „poate vrei să te cari"? Asta e o expresie nouă pe care am învăţat-o în Anglia. Cară-te. Sună bine, nu?

Şi, de parcă ar fi vrut să-mi dovedească, se cără, ducându-şi fusta cu forme ispititoare la o plimbare pe Avenue François Premier.

Strada a fost numită după Francisc I, îmi spusese fostul meu şef Jean-Marie, un rege care încercase să se împrietenească cu Henric al VIII-lea şi i se spusese să se care. Era limpede că numele lui nu e de bun augur pentru relaţiile anglo-franceze.

— Alexa!

Se întoarse pe jumătate.

— Cară-te!

Privind-o cum ajunge la zece, douăzeci, treizeci de metri depărtare, ştiam că n-o să mai vorbesc cu ea niciodată. Mersul ei, care fusese băţos şi sacadat, deveni treptat mai relaxat, paşii i se scurtară şi i se încetiniră, de parcă întregul corp i se lepăda de amintirea mea.

Odată ce va da colţul, va fi dusă pentru totdeauna.

3

Nu ştiu cine a fost de vină pentru accident.

Moralmente, ar fi trebuit să fie vina scuterului. Adică orice accident între un pieton şi un scuter care are loc pe trotuar trebuie să fie din vina scuterului. Faptul că la Paris scuterele se folosesc adesea de trotuare în loc de străzi e irelevant.

Deşi trebuie să recunosc că de fapt nu pe trotuar mergea. Tocmai se suia să îşi lege cu lacăt scuterul de baza uneia dintre hărţile imense pentru turişti, în formă de paletă de ping-pong, care se găsesc pretutindeni în oraş. Însă n-ar fi trebuit să asculte ipod-ul. Asta era clar periculos. Dacă ar fi avut urechile neastupate cu căşti, ar fi remarcat englezul prăfuit care sprinta la vale strigând „Stai!"

Acum eram sigur că Alexa e o halucinaţie. Sau un înger, care mă contemplă din rai, luminat din spate de soarele orbitor.

— Paul, ai păţit ceva?

Măcar vocea îi suna adevărată.

— Cred că nu. Mi-am mişcat rapid degetele de la mâini şi de la picioare ca să mă asigur. Totul părea la locul lui. Iar vederea n-avea nimic. Vedeam la perfecţie toate cele patru picioare ale Alexei.

— Poţi să te ridici? mă întrebă cu o îngrijorare drăgălaşă.

— Nu.

— Nu?

— Adică încă nu. Îmi faci o poză?

— O poză?

— Da, cu scuterul. În caz că vreau să-l dau în judecată pe cretin.

•

Îmi descrise accidentul pe când îmi spăla cotul julit cu apă caldă dintr-un ceainic. Îl tampona cu un şerveţel mare de bumbac.

Stăteam într-o cafenea, unde înfăţişarea Alexei ne câştigă instant din partea chelnerului serviciul de categoria de lux. Doua beri reci și o trusă medicală aburindă.

— M-am întors, iar tu parcă zburai. Te ciocniseşi de scuter şi apoi... Făcu semnul pe care îl folosesc arbitrii de baschet ca să arate că cineva a făcut paşi cu mingea.

— M-am dat peste cap?

— Da. Printre tip și chestia aia, ca un geam.

— Parbrizul.

— Da, și te-ai răsucit în aer şi bum, ai aterizat în picioare şi apoi ai căzut pe spate de parcă ai fi fost surprins că eşti întreg.

— Aşa şi eram. Surprins, adică. Au!

Julitura era dureroasa, dar curată. Nu ştiu cum mă zgâriasem. Probabil că mă frecasem cu braţul de parbrizul ca o lamă. Cel puţin speram. Nu mă ispitea o julitură pe trotuarele văratice ale Parisului, care mustesc probabil de bacterii *E.coli* zămislite în merde de câine.

Alexa sorbi prelung din bere.

— OK, mergem la expoziţie? întrebă.

— Adică tot mai vrei să mergi? Cu mine, adică?

— Păi doar alergai după mine să-ţi ceri iertare că ai fost un imbecil, nu?

— Da.

— Atunci hai să mergem.

După toate legile care guvernează universul, de la crearea unei noi celule de sânge la explozia unei supernove, ar fi trebuit să o sărut.

Părea să mă îmboldească din priviri chelnerul care ne privea de la bar, cu tava goală încă în mână. Până şi vrabia care ţopăia singuratică pe lângă roata unui Smart parcat în faţă părea să ciripească: „Hai, sărut-o”.

Alexa se ștergea de bere pe buze de parcă ar fi făcut loc unui sărut. Sau de parcă s-ar fi mânjit de spumă ca să am o senzaţie completă.

Dar n-am sărutat-o.

Ceva îmi spunea că, dacă se şterge pur şi simplu de spuma de bere, iar vrabia se plânge că nu are aer condiţionat la pene, atunci o să par un dobitoc de primă clasă când o să mă întrebe ce dracu’ cred că fac. Ea are un alt prieten, eu sunt cu Florence. Aşa că sărutul nu prea intră în program.

Da, eram mult prea logic. Probabil aveam o contuzie.

Alexa mă privea cu o îngrijorare care mă invita chinuitor să o sărut.

— Te stresează salonul de *thé*, nu?

— Da. La câte pahare cu apă intră în toate ceaiurile alea, am o grămadă de furtuni. Şi trebuie să le ţin piept de unul singur.

— Ea când se întoarce la Paris să te ajute?

— De îndată ce se risipeşte praful, presupun. De îndată ce locaţia e terminată şi gata de deschidere.

Numai așa se puteau explica lucrurile. Lui Florence nu-i plăcea haosul. Era contabilă, obişnuită cu dulapuri curate pentru dosare şi cifre calculate îngrijit. Odată ce avea să se deschidă ceainăria şi viaţa urma să se asemene mai mult cu unul dintre dulapurile ei, avea să-şi găsească şi ea locul. Presupuneam eu.

— Hai să ne uităm la tablouri. O să te facă să uiţi de probleme, spuse Alexa. Şi acum, cu braţul rănit, lumea o să te creadă un performance artist.

•

Vestea proastă era că prin curtea Grand Palais-ului şerpuia o coadă de anaconda. Toate perechile de pantaloni scurţi din Paris se hotărâseră să vină să piardă vremea în faţa muzeului.

Oraşul cunoaşte prea bine puterea de atracţie a impresioniştilor săi, aşa că este mereu măcar unul în orice expoziţie. Femeile lui Renoir, notele de plată ale spălătoresei lui Manet. Orice scuză. Şi trebuie să fi fost cel puţin două sute de oameni care stăteau la coadă să vadă tablourile lui Monet şi ale celor câţiva necunoscuţi trecuţi pe acelaşi afiş. Turişti de toate tipurile gâlgâiau apă, se frecau cu cremă de soare sau se coceau pur şi simplu în curtea deschisă, lipsită de aer. Erau grupuri de americani bine echipaţi cu rucsacuri dotate pentru junglă şi adidaşi de înaltă tehnologie. Cupluri de japonezi tineri, la modă, îmbrăcaţi pentru platforma lui Jean-Paul Gaultier, care aparent nu erau conştienţi de căldură. Familii de englezi cu copii supraponderali ce lingeau îngheţate enorme până să nu li se topească şi să le curgă în jos pe braţele arse de soare. Şi încă vreo duzină de subspecii turistice, care ne-o luaseră toate înainte mie și Alexei.

Părea să fi venit degeaba.

— Haide, îmi spuse Alexa şi mă trase către intrare. Sunt prietena muzeului, spuse arătându-mi un fel de permis.

— Dar eu nu sunt.

— Nu, tu eşti artist. Vino!

Şi reuşirăm. Îl îmbrobodi pe paznicul de la intrare, care era mult prea nepăsător şi mult prea fascinat de corpul ei ca să se obosească să ne oprească.

La recepţia din interior, lucrurile nu mai merseră la fel de uşor.

— Dacă nu are legitimaţie de la Maison des Artistes sau de la École des Beaux-Arts, nu poate intra fără să plătească, spuse femeia din spatele acestui ghişeu. Avea păr negru lins, ochelari negri pătraţi şi un suflet negru şi rece. Sau cel puţin unul cu aer condiţionat. Îşi avea propriul răcitor de aer în spatele ei pe podea, care îi sufla în fustă o briză plăcută.

— Dar e artist. Nu are nicio legitimaţie la el. Lucrează, spuse Alexa.

Mi-am ridicat cotul ca dovadă că sufăr pentru arta mea.

Femeia ridică din umeri nepăsătoare ca orice pariziancă, cu conştiinţa confortabilă că fişa postului nu îi cere decât să stea cocoţată pe scaun cu fundul la răcoare până nu se închide muzeul.

— Nu-l puteţi lăsa să intre? E artist englez şi vreau să-i arăt nişte artă franceză.

Alexa nu știa, dar felul în care se aplecă peste ghișeu să se roage ar fi obţinut intrare liberă pentru noi și pentru toţi membrii familiilor noastre, până la cel mai îndepărtat, numai să fi fost femeia de orientarea sexuală potrivită.

— Nu. Am nevoie de o legitimaţie. Era neclintita.

Alexa scoase un chiţăit de disperare.

— Dar va trebui să stăm la coadă ore întregi.

— De ce? întreba femeia. Mergeţi şi plătiţi.

Ne uitarăm la casele unde plăteau vizitatorii. Li se permitea să intre din curte în hol în grupuri mici de trei sau patru, care stăteau apoi la coadă la unul dintre ghişeele de plată.

Femeia cu părul negru era genială. Traversarăm pur şi simplu holul, ne puserăm la coada cea mai scurta şi peste două minute aveam bilet. Într-o naţiune în care băgatul în faţă e un sport, noi tocmai câştigaserăm aurul olimpic.

Expoziţia în sine fu o dezamăgire. O pânză cât toate zilele pe care bătrânul Monet pe jumătate orb trântise nişte pete de vopsea ce puteau fi crini, răni lăsate de gloanţe sau rezultatul unui concurs impresionist de azvârlit cu plăcinta, plus o serie de panorame cu Franţa secolului al XIX-lea pictate de unii după care copacii arată ca verzele.

Comentariul ne lămurea că aceştia erau cu toţii „artişti – înzestraţi mai mult sau mai puţin cu har – care se descătuşau de limitările studioului”. „Ce păcat, mi-am zis eu, că unii dintre ei nu se descătuşaseră cu totul de limitările picturii.”

Plimbându-ne noi prin expoziţie, oamenii se holbau la mine, apoi, văzând-o pe fata de lângă mine, zâmbeau în sinea lor. Părea că Alexa are dreptate. Iată, presupunea toată lumea, un artist cu muza lui. M-am străduit din răsputeri să par intelectual, sculptând din când în când aerul de parcă m-ar fi inspirat vreunul dintre tablouri. Am făcut-o de câteva ori pe Alexa să râdă şi mă şi fotografie un individ pe care nu-l mai văzusem în viaţă mea. Am ajuns la concluzia că e grozavă viaţa de artist.

Pe când ajunserăm la semnul de ieşire, mă săturasem până peste cap de distracţie artistică, dar Alexa mă târî înapoi la intrare şi se lăsă să cadă pe o bancă în faţa Monet-ului.

— Ce părere ai? mă întrebă.

Of, Doamne, a venit momentul comentariilor inteligente.

— Păi mie îmi plac picturile impresioniste. Ştii tu. Cafenelele, picnicurile. E o artă veselă, nu?

— Da. Alexa zâmbi. Se părea că o nimerisem. Se întoarse înspre Monet şi încuviinţă din cap. E vesel, spuse.

— Exact. Atât de franţuzesc.

— Deci tu crezi că suntem cu toţii veseli?

— Nu, vreau să spun că e vorba de stilul de viaţă, nu?

— Stilul de viaţă? Alexa îşi întrerupse contemplarea crinilor, sau tartei de zmeură, sau ce-o fi fost.

— Păi da. Îmi amintesc că am fost odată cu şcoala la Londra să vedem o expoziţie mare de impresionism. Și, pe lângă toate doamnele cărnoase, ce mi-a plăcut mie a fost că se distrau. Au inventat maniera asta de a picta cu viteză ca să aibă mai mult timp să-şi toarne absint pe gâtlej.

— Ce? Asta nu prea părea să se potrivească cu ce învățase Alexa la cursul ei de artă.

— Da. Vreau să spun, cine a fost ăla care a pictat toate dansatoarele alea de cancan?

— Toulouse-Lautrec?

— Așa. Ce mai scuză să zaci prin baruri toată ziua chiorându-te pe sub fuste! Și ăla care s-a dus în Tahiti...

— Gauguin.

— Da. El a mers până la capăt, nu? Nu voia decât să se ducă să se reguleze cu o grămadă de femei exotice.

Alexa râse dispreţuitor.

— Păi mulţumesc mult, Paul, pentru această nouă interpretare a istoriei artei noastre. Monet a inventat impresionismul ca să meargă la cât mai multe picnicuri.

— Nu mă înţelege greşit: îi respect pe cei care merită respectul. Cea mai mare contribuţie recentă a Marii Britanii în domeniul artei a fost să taie în două vaca cu fierăstrăul. Dacă eu aş fi într-adevăr artist (mi-am coborât vocea ca să nu-mi dezamăgesc publicul), ştiu de ce m-aş duce la ţară. Să pictezi la picnic ar fi mult mai distractiv decât să dai iama cu drujba în cireadă. Nu crezi?

Speram că e de acord.

Mă privea de parcă aş fi fost şi eu un tablou, pe care să-l cercetezi în căutare de simboluri şi înţeles, şi nu putea să se hotărască dacă nu cumva nu eram totuşi decât o masă de urme de penel lipsite de noimă.

— Cred că ai dreptate, spuse în sfârşit.

— Serios?

— Da, Monet nu a mers până la a-şi vinde patul vechi pe post de obiect de artă, dar a făcut primul pas.

— Serios?

— Da, stil de viaţa. Totul e stil de viaţă. Mi-ai dat o idee splendidă.

— Serios?

— Da, pentru o serie de fotografii. Nu! ţipă, iar lumea se întoarse să vadă cine încearcă să o violeze. Un film. Un documentar. Da! ţipă iar, iar lumea se uită din nou să mă vadă cum profit de neaşteptatul ei consimţământ.

— Un film?

— Da. Genial.

Şi mă sărută.

Se pare că există un anume gen de sărut pe care i-l dă o fată tipului care tocmai i-a sugerat un documentar.

E aplicat direct pe buze. E umed şi pătimaş, de parcă tocmai i-ai fi spus că o iubeşti. Dar e nonsexual. Pentru fată, cel puţin.

Şi nu durează decât o secundă înainte ca viaţa să revină la normal.

•

Afară, canicula zilei se potolise cu un grad sau două pe străzile ce se cufundau în umbră. Urcarăm agale dealul, la o distanţă respectabilă de şase centimetri unul de altul.

Când ne întoarserăm la ceainărie, Alexa fu sincer surprinsă să vadă că muncitorii nu ne aşteptaseră.

— Vai, nu sunt aici, spuse ea.

— Nu, de multe ori nu sunt. Va trebui să-i sun şi să zbier puţin ca să apară mâine dimineaţa devreme.

— OK, păi... Rămase în faţa mea întrebându-se cum să îşi ia rămas-bun.

Am aşezat cast o mână pe braţul ei deasupra cotului şi mi-am lipit obrajii de ai ei.

— Va trebui să ne mai vedem ca să-mi explici despre ce va fi vorba în documentarul ăsta.

— Da, da. Dar trebuie să mă întorc mâine la Londra. E ziua lui Sacha. O să fie o petrecere mare.

— Nu zău? Face opşpe ani, nu?

Sunt rău, ştiu.

— Ha, nu. Douăzeci şi unu.

— Corect.

N-avea decât douăzeci şi trei de ani şi deja trecuse la gigolo tinerei. Splendid.

— Te sun eu când mă întorc la Paris.

— O să-mi facă plăcere.

— Păi... Făcu şi ea chestia aia cu datul din cap cu sprâncenele ridicate pe care o fac actorii americani când li se epuizează replicile şi scena încă nu s-a terminat.

Am cruţat-o.

— Ma bucur că te-am văzut, Alexa. Mersi că ai venit şi mi-ai mai luat gândul de la probleme.

Şi mi l-ai umplut cu altele noi, voiam să spun.

4

Avantajul de a fi până la gât în merde de lucru e că nu-ţi dă timp să te gândeşti la toate celelalte feluri de merde în care ai fi tentat să te bagi.

În decursul următoarelor două săptămâni, am fost nevoit să-mi concentrez toate energiile în vederea amenajării ceainăriei şi am avut succes. Pavel şi compania ciocăneau şi dădeau cu mistria şi încet-încet lucrurile prindeau formă.

Au fost şi câteva crize, ca atunci când şi-au dat seama că planurile lui Nicolas pentru WC,-uri presupuneau ca de fapt clienţii să se suie pe vasul de toaletă să poată închide uşa, dar le-am rezolvat cu bun-simţ, ceea ce a fost mult mai puţin costisitor decât expertiza lui Nicolas.

La sfârşitul fiecărei zile scoteam mopul şi spălam pe jos ca meşterii mei să înceapă pe curat în fiecare dimineaţă. Într-o seară, am remarcat un miros bizar între corpurile de bucătărie din spatele noii mele tejghele de oţel inoxidabil. Îmi luă o jumătate de oră de târât încoace şi încolo pe podea şi de înţepenit partea de sus a trupului prin dulapuri ca să localizez sursa. Şi credeţi-mă că, adunând cu degetele resturile vechi de două săptămâni ale prânzului muncitorilor, îţi aminteşti de ce îţi plăcea să lucrezi confortabil la birou.

Cam cum lucrează şi Florence, care urmează să îşi dea demisia ca să se asocieze cu mine la ceainărie.

Odată cu trecerea zilelor, era din ce în ce mai evident că nu-şi dădea seama ce-o aşteaptă. Ca întotdeauna, închidea ochii să nu vadă problemele.

Eu, pe de altă parte, înainte să fi servit măcar o ceaşcă de ceai, ajunsesem să îmi dau seama mult prea bine că partenerul de care am nevoie – dacă

aveam într-adevăr nevoie de un partener – trebuie să aibă ochii larg deschişi.

Vedeam acum că tot ceea ce e necesar pentru supravieţuirea unei mici afaceri e dorinţa de a trudi douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână şi capacitatea de a-ţi îndesa în capul care zvâcneşte de durere până la cel mai neînsemnat amănunt al afacerii. Administrarea ceainăriei urma să fie ca parcurgerea maratonului jonglând cu zece farfurii de spaghete. Şi în niciun caz nu vrei să ai lângă tine pe cineva care te tot trage de firele de păr de sub braţ.

Şi seara, când voi încerca să plasez o comandă pentru linguri de plastic pe internet, Florence va spune: „Of, m-am săturat de asta. Hai să ieşim".

Şi eu mă voi fi săturat de muncit până târziu, dar eu voi vrea să termin înainte să mă relaxez. Numai aşa vom ajunge la faza în care vom putea să plătim pe cineva să comande lingurile.

Ştiam ce urmează.

Partea cinstită din mine îmi zicea: trebuie să accepţi. Tu şi cu Florence aţi avut o vacanţă superbă, dar acum nu mai merge.

Neajunsul era însă că, dacă îi spuneam că totul s-a terminat între noi, urma să am o problemă majoră de logistică – locuiam fără chirie în apartamentul ei. Dacă ne despărţeam, rămâneam fără acoperiş deasupra capului. Şiultima dată când căutasem un apartament la Paris eşuasem lamentabil. În niciun caz nu aveam timpul sau energia să mă confrunt din nou cu umilinţa aceea.

Aşa că părea ca va trebui sa suport cu zâmbetul pe buze, chiar dacă asta însemna că sunt un ipocrit desăvârşit. Mă priveam în oglinda toaletei mele pe jumătate terminate şi încercam să ridic din umeri fără mustrări de conştiinţă în stil tipic parizian: „Hypocrite, moi?" Dacă pronunţam destul de repede, parcă ziceam „Pocneşte-mă".

Acest masochism intern e singura explicaţie pe care o pot găsi pentru faptul că m-am dus la apartamentul lui Florence, am împachetat în graba câteva lucruri esenţiale şi m-am întors să îmi încropesc locuinţa în pivniţa ceainăriei.

•

Comparativ cu opulenţa patului dublu proiectat pentru orgii al lui Florence, era incomod să-mi aştern să dorm pe o pardoseala de beton, dar am găsit că dorm mai bine cu conştiinţa împăcată decât pe salteaua ei scumpă.

Mai mult, acum, că mă eliberasem de datoriile morale faţă de Florence, puteam să închid capcana lui Nicolas.

A doua zi dimineaţa, Pavel şi cu mine ne-am retras să ne înţelegem asupra detaliilor în franceza noastră agramată, dar eficientă.

Pavel urma să îl sune pe Nicolas şi să îi spună că au o problema urgentă cu WC-ul pe care el trebuie să o rezolve. Îi va spune că eu sunt plecat – într-o vizita-surpriză pe île de Ré, de pildă –, aşa că nu mă puteau întreba pe mine. Şi, de îndată ce Nicolas punea piciorul în clădire, urma să sar pe el.

— E plan bun, e plan foarte bun. Chicotitul nemilos al lui Pavel ne exprima perfect sentimentele.

Aşa că în aceeaşi după-amiază m-am instalat cu un entuziasm copilăros pe toaleta de la subsol, până când Pavel avea să îl conducă pe Nicolas spre locul unde aşteptam să îi fac o surpriză precum o păpuşă cu arc ascunsă în cutie. Aveam în poală contractul lui Nicolas, alături de devizul pe care îl oferise Pavel pentru lucrare. Le-am recitit şi, da, omul-bâtlan îşi merita pe deplin şutul pe care avea să îl primească în penajul cozii.

Veni, fireşte, cu douăzeci de minute întârziere la întâlnirea cu Pavel, dar într-un final am auzit glasuri pe scară.

— Oh, bonjour, am zis, când Nicolas deschise uşa. Ochii şi nările pline de panică îi coborâră la nivelul pantalonilor mei ca să vadă dacă folosesc cu adevărat WC-ul.

— E o problema cu...? Se opri încruntat. Ghicise deja că e o capcană. Şi o privire rapidă peste umăr îl convinse că n-are niciun sens să încerce să-şi joace numărul cu dispariţia – Pavel şi amicii săi şedeau pe scări ca publicul unui spectacol de comedie de la subsol.

— Nu, nicio problemă. Stăteam şi eu aici şi citeam.

I-am întins cele două documente să le compare. Păru nedumerit, ceea ce nu era o surpriză, având în vedere că trebuie să fi fost năucit cum de pusesem mâna pe unul dintre ele.

— Nu înţeleg, spuse. Scutură din cap de parcă documentele ar fi fost o declaraţie că arhitecţii sunt creaturi mitice, ca monştrii zăpezilor. Ca să fiu sincer, aproape că îmi doream să şi fie aşa.

— Acesta este contractul tău, cu devizul calculului celor zece la sută. Petrecusem o oră bună pregătindu-mi frazele în franceză de care aveam nevoie în acest mic interviu. Deviz în franceză e „devis", ceea ce pare înrudit cu „deviner", adică a ghici. Chiar că sunt foarte sinceri. Şiacest al doilea deviz, mult mai mic, este cel pe care ţi l-a dat Pavel pentru aceeaşi lucrare.

— Ţi-a dat...?

— Da, zice că nu e prima dată când faci aşa. Vezi diferenţa?

— Da, dar eu...

„... sunt un rahat de hoţ", am vrut eu să spun, dar asta nu-mi pregătisem.

— Îmi pare rău, Nicolas, dar, după ce am văzut asta, i-am oferit lui Pavel o înţelegere. Îi voi plăti devizul plus un bonus dacă termină la timp. Ţie îţi voi plăti destul pentru că ai desenat planurile şi comisionul pentru angajarea lui Pavel, pentru comanda unor materiale, et cetera şi nimic mai mult.

— Eşti un...

Am ridicat o mână prăfuită destul de aproape de haina lui ca să-l conving să nu mă întrerupă.

— I-ai spus lui Florence că ne oferi un *prix d'ami,* dar ne jefuieşti. Aici am folosit verbul „arnaquer”, un cuvânt foarte practic pe care îl învăţasem de la prietenul meu complet lipsit de simţ practic, Jake poetul american.

— Eu... nu poţi face asta. Am semnat un contract.

Până şi Nicolas cel care nu transpira niciodată asuda acum ca un cal.

— În contract scrie că lucrarea începe la data aceasta. Am indicat pagina respectivă. Nu a început. În contract scrie că vei veni să supraveghezi începutul lucrării. Nici asta n-ai făcut. Şi contractul tău cu mine conţine un deviz fals pentru lucrare. De asemenea, această toaletă era complet greşită. Dacă nu eram Pavel şi cu mine, n-ai fi reuşit să deschizi uşa şi să dai de mine.

Nicolas rămase fumegând de furie. Am presupus că m-ar fi pocnit dacă locaţia bătăii n-ar fi fost atât de jegoasă.

— Poftim, i-am spus, întinzându-i alte două foi de hârtie. Unul este un nou contract între noi, cu noile mele condiţii. Cealaltă e o scrisoare pe care o voi trimite la Société des Architectes Français dacă nu semnezi noul contract.

Nici măcar nu luă la cunoştinţă existenţa lor.

— Asta e gelozie pură, pufni. Nu eşti decât gelos că s-a culcat cu mine.

— Poate. Nu mi-a plăcut ideea că i-ai tras-o lui Florence. Dar îmi place şi mai puţin că ai vrut să mi-o tragi şi mie.

Îmi înţelese greşit rânjetul. Eu nu eram decât încântat că îmi construisem corect fraza în franceză, dar el trebuie să fi crezut că îmi imaginam pofticios o partidă în trei, pentru că ridică din sprâncene de parcă ar spune „Nicio şansă, prăfuitule”.

— O să-mi plăteşti tot, că, dacă nu, o să ai probleme, mă ameninţă şi tropăi în sus pe scări pe lângă muncitorii ce se hlizeau cu gura până la urechi, cu fesele încleştate în postura unuia care ştie că are ca martori la retragere patru muncitori polonezi.

Se încleştară şi mai strâns când publicul izbucni într-un hohot răguşit.

5

Cel mai bun moment pentru a invada Franţa este la prânz în prima miercuri din fiecare lună. Fix la ora douăsprezece, încep să urle toate sirenele antiaeriene, iar francezii le ignoră cu desăvârşire. Forţele aeriene cotropitoare ar avea mai multe minute la dispoziţie să invadeze nestânjeniţi până să se prindă lumea că nu e vorba de exerciţiul lunar şi chiar bâzâie bombardierele în jurul Turnului Eiffel.

Prima miercuri din august ar fi ideală. La vremea aceea, întreaga clasă conducătoare a Parisului va fi părăsit oraşul. Inclusiv miniştrii guvernului, care sunt bine instalaţi în casele lor de vacanţă şi au uitat până şi cu ce se mănâncă politica. Într-o vară, recent, în Franţa a fost un val de căldură care făcea ca bătrânii să piară ca muştele – mai ales cei lăsaţi singuri la Paris de familiile plecate în vacanţa – şi puţinii doctori şi asistente pariziene care nu plecaseră în concediu implorau ministrul sănătăţii să declare stare de urgenţă. Replica lui a fost ceva de genul: păi aici, pe plajă, bate o briză plăcută, ce vă tot jeliţi atâta?

La peste doua sute de ani de la Revoluţia Franceza, încă mai e valabilă faza cu „să mănânce cozonac”. N-au decât să-şi cumpere sprayuri de faţa Evian.

În această primă miercuri din august, mă simţeam de parcă alarmele sunau şi pentru mine.

Nu numai că dormeam pe o saltea gonflabilă într-un şantier, n-aveam decât patru săptămâni până la inaugurare. Tot n-aveam personal, mobilă şi meniuri – tipograful francez îmi tot trimitea şpalturi cu noi greşeli de tipar. De unde scosese „sandviş cu şapcă” şi „chel cald cu unt”?

Mai mult, după ce aduseseră eroic ceainăria la un pas de terminare, Pavel şi prietenii săi se căraseră. Părea că înfrăţirea noastră împotriva lui Nicolas nu avusese destulă însemnătate ca să îi împiedice să adopte vechea tehnică muncitorească Lăsatul Pe Jumătate Neterminat Pentru Ca Astfel Clientul Să Fie Atât de Recunoscător Că Te întorci încât Să Nu-i Mai Pese Dacă Faci Varză Finisările.

Un exemplu crud de completus interruptus.

Cu aerul de pe străzi ai fi putut fierbe sparanghel. Iar înăuntrul acvariului de ceainărie, fără aer condiţionat montat, era la fel de rău. Indivizii terminaseră circuitele electrice la subsol, dar lăsaseră parterul decorat cu ghirlande de cabluri atârnate, ca să nu pot nici măcar să bag un ventilator în priză în partea principală a ceainăriei, unde lucram.

Apoi își făcu apariția Michel, fratele lui Florence, nonșalant ca de obicei, perfect echipat pentru caniculă, cu o cămașă indiană lăbărțată și pantaloni largi cu șiret. Se uită în jur și dădu din cap a admirație.

— Ai făcut progrese mari, Paul. Felicitări!

— Da, dar acum se oprește, i-am răspuns în franceză. Sunt ca un jeep în merde. Sunt blocat, dar nu pot să ies să mă împing.

Michel trase de firele necuplate, ca un electrician care admiră talentul altui electrician de a lăsa lucrurile neterminate.

— Nu, îmi place gresia, foarte curată. Și tejgheaua. Foarte spațios. Va fi o cafenea excelentă.

— Mersi.

Însă nu venise doar să îmi admire noua podea. Era îngrijorat, îmi spuse. Trecu la engleză să îmi explice. Se dusese la apartament, găsise o grămada din lucrurile mele, dar nici urmă de mine.

— Știam că nu ești pe Ré, așa că m-am întrebat unde ești. Stau în apartament de două zile și tu nu te întorci deloc. M-am întrebat, vreau să spun...

Își înclină capul ca un spaniel care așteaptă să fie scos la plimbare și am înțeles cum sta treaba. O întrebase pe Florence dacă știe unde sunt, primise un „nu" mirat drept răspuns și trăseseră împreuna concluzia că mă mutasem cu o femeie.

— Dorm aici, la subsol.

— Aici? Se strâmbă, uitându-se împrejur la goliciunea complet lipsită de caracteristici rezidențiale a locului.

— Da. E o sală de sport pe partea cealaltă a Champs-Elysées. Fac duș acolo în fiecare dimineața. Mi-am cumpărat o saltea gonflabilă. Am niște haine, un sac de dormit și cele necesare. E OK.

— A...

Se vedea ca îl mănâncă în fund sa pună întrebarea esențială. Urma să mă întorc în apartament? Mai eram sau nu cu Florence?

Începu din nou să pipăie firele, răsucind cele trei cabluri care se ițeau dintr-o gaură din zid ca un coral rămuros. Îmi trecu prin minte că s-ar putea să fie conectate la rețea, caz în care urma curând să umple locul cu un miros neplăcut de carne arsă care va alunga eventualii clienți. Dar probabil că își cunoștea treaba.

— Dacă ai nevoie de ajutor... îmi propuse.

— De ajutor?

— Cu electricitatea. Sunt la Paris în așteptarea unei lucrări. Începe un film nou, dar în prezent n-am bani pentru că n-am orele.

— Orele?

— Da, când lucrezi în cinematografie, dacă lucrezi destule ore pe an, primeşti ajutor de şomaj în restul timpului. Foarte mulţi bani. Dar dacă nu-ţi faci orele nu primeşti nimic.

Era evident că preferă să discute despre dedesubturile (şi circuitele) industriei de film decât despre detaliile scabroase ale legăturii mele cu sora-sa, pentru că se aşeză şi îmi explică incredibilul sistem de şomaj al actorilor de film francezi. Mulţi actori de renume, spunea el, primesc drept ajutor de şomaj de la stat când nu lucrează aceeaşi sumă pe zi ca pentru ultimul film pe care l-au făcut. Aşa că primesc aceiaşi bani indiferent dacă lucrează sau lenevesc pe iaht la Saint Tropez.

— La fel şi regizorii, scenariştii, toată lumea. De asta vrem toţi să lucrăm în cinematografie. Dar numai dacă ne facem orele. Bietul băiat avea privirea dezolată a unuia care nu e destul de înalt să ajungă să deschidă dulapul cu băuturi.

— Păi, după cum vezi, chiar am nevoie de un electrician, am spus.

— Cât mă plăteşti?

— Cât ceri?

Îmi spuse cât primeşte pe zi ca electrician la filmări, iar după ce mi-am revenit după infarct zise că o să termine electricitatea în două zile la preţ de una, în bani gheaţă.

Ceea ce însemna că, atunci când sosi primul candidat la interviu în după-amiaza respectivă, în fundal era un electrician care dovedea sârguincios că My Tea Is Rich eo afacere dinamică, unde nu se pierde vremea. Personalul fu angajat în timp ce ceainăria lua naştere sub ochii lor. E posibil ca Michel să le fi lăsat impresia că e OK ca unii angajaţi să lucreze la bustul gol şi să cânte fals, dar eram mult prea încântat că lucrurile o porniseră din nou ca să îmi mai fac griji şi în legătură cu asta.

•

Pe la sfârşitul zilei, atât eu, cât şi Michel avurăm un sentiment de împlinire.

Eu văzusem şapte candidaţi şi nu speriasem decât doi cu franceza mea proastă şi cu politica personalului nefumător. Michel îmi făcuse toate corpurile de iluminat şi conectase până şi aerul condiţionat. Hotărârăm să ieşim împreuna la masă să ne sărbătorim realizările.

Acest moment îl alese Florence ca să îl sune să îi ceară raportul.

Michel îi spuse unde stau şi adăugă „Da, singur” şi „Da, sunt sigur”.

Apoi însă îi scăpă că se află la ceainărie şi, mai rău, că lucrase acolo. Rosti „Scuze” din buze şi îmi întinse telefonul.

— Bună, Florence, ce faci? am întrebat, foarte amical, după mine.

— L-ai pus pe Michel să lucreze la salonul de *thé?*

— Da. Muncitorii n-au...

— Deci ai scăpat de fostul meu prieten şi acum te foloseşti de fratele meu?

— Mă folosesc de el? Îl plătesc.

— Nu te credeam aşa exploatator.

— Exploatator? I-am aruncat o privire incredulă lui Michel, care scutură din cap de parcă ar fi zis „Surorile astea”.

— Da, Nicolas munceşte din greu pentru tine şi tu nu faci decât să încerci să eviţi să-l plăteşti.

— Îl plătesc cât a muncit, dar nu cât a încercat el să mă fure.

— O să te dea în judecata dacă nu-i dai cei zece la sută. Părea că Nicolas plânsese foarte detaliat pe umărul fostei sale prietene.

— Dacă mă dă în judecată, va pierde şi mai mulţi bani. Am dovada că a încercat să mă fraudeze.

— Serios, Paul, nu-ţi stă capul decât la bani şi afaceri. Abia dacă mai părea că merită să continui discuţia, dar am continuat totuşi.

— E adevărat că sunt oarecum obsedat de încercarea de a nu-mi arunca toţi banii împrumutaţi la WC, da. La WC-ul pe care prietenul tău Nicolas nici măcar n-a reuşit să-l proiecteze drept, apropo.

Dacă încă nu murise deja oricum relaţia noastră, acum primi un şut fatal în boaşe când ea închise telefonul.

6

Se mai joaca încă Sus Jos? Probabil că nu, e mult prea simplu ca să fi făcut din el un joc pe calculator.

Dar iată-mă cu senzaţia din copilărie când alunecam pe unul din pitonii aceia lungi, care rânjeau. Înapoi la prima căsuţă. Nu, înainte de prima căsuţa, pentru că măcar când sosisem la Paris, în septembrie trecut, aveam un serviciu şi un loc decent unde să dorm. Acum nu aveam unde să stau şi nici de lucru, în afară de cheltuirea banilor împrumutaţi. Singura constantă era că, la fel ca de obicei, eram din nou în merde major la capitolul femei.

Şi cea mai nepotrivita persoană din lume căreia să-i cer sfatul cu privire la femei, poate în afară de mama lui Florence, era Jake poetul grunge. Dar, în starea mea prezentă de autoflagelare, presupun că era firesc să-l sun. Ne-am înţeles să mergem împreună la un spectacol în aceeaşi seară la ce numea el „clubul ăsta complètement genial” din Belleville.

•

Mă aştepta la o cafenea tunisiană de pe colţul unei vechi galerii comerciale care văzuse şi vremuri mai bune – vremuri când avea chiar şi magazine, adică. Clubul, zise el, era în fundul galeriei.

Această parte din josul Belleville-ului, dintre zona comercială cu mărci răsunătoare de la République şi prosperitatea zonei de restaurante chinezeşti de mai sus, era mărginită de magazine ieftine cu produse de import şi braserii ponosite. Umezeala lipicioasă şi lumina de neon fără lustră mă făcea cu adevărat să mă simt de parcă aş fi fost în kasbashul din Marrakech şi nu la câţiva kilometri la nord de Sena. Pe străzi treceau femei cu voal şi, la intervale regulate, pe trotuarele înguste discutau intens grupuri de negri. Străzile erau mult mai aglomerate în zonele etnice ale oraşului – probabil pentru că, dacă unele dintre aceste persoane părăseau cartierul, oficialii de la imigrări nu le-ar mai fi lăsat niciodată să se întoarcă.

Jake locuia aici acum, îmi spusese, cu cea mai recentă femeie din atlasul sau.

— Hei, Paul! strigă de îndată ce mă zări apropiindu-mă dinspre staţia de metrou. Am avut impresia că toată lumea de pe întreaga stradă se opreşte să vadă la cine se strigă.

Era singurul european de pe terasă, deşi era îmbrăcat în stilul cel mai oriental. Avea o cămaşă lungă şi largă, cu gât rotund şi guler brodat, în vreme ce toţi bărbaţii arabi erau în haine occidentale. Ca un fel de concesie adusă caniculei, îşi tunsese mai scurt părul lins, care arăta acum ca o cască de duş blondă. Părea cu adevărat în largul lui, tolănit într-un fotoliu alb de trestie, cu o narghilea marocană între picioarele întinse.

— Sunt legale chestiile astea? am întrebat aşezându-mă lângă el.

— E doar tabac, frate. Încearcă.

Îmi întinse muştiucul de alamă de pe tubul lung, dar mie îmi ardeau deja plămânii de la atmosfera încinsă. I-am făcut semn să îl îndepărteze.

— Allez, fii marfă, integrează-te!

— Dacă insişti... Am luat muştiucul şi am suflat, provocând o erupţie satisfăcătoare de bulbuci în sticla de apă şi un rânjet din partea lui Jake.

— Nu iei nimic la serios, frate. Pufăi prelung, de parcă ar fi simţit nevoia să le dovedească arabilor din jur că el unul nu lua peste picior suptul de fum printr-un pai lung.

— Cu ce te mai ocupi, Jake?

Povesti în felul său haotic. Încă mai preda engleză, deşi nu avea multe ore pentru că elevii săi de la engleza de afaceri erau plecaţi cu toţii peste vară. Oricum, plănuia să renunţe la predare, îmi spuse. Asta implica „un pas înapoi ca să meargă înainte”. Nu puteam decât să presupun că asta înseamnă ceva

în bizara nonlimbă de care se folosea, pentru că refuză „pentru instant” să explice.

În ceea ce privea femeile, acum locuia cu o algeriancă.

— Eşti nebun? Un american care trăieşte în păcat cu o musulmană?

Lăsă filosofic să i se prelingă dintre buze o dâră de fum alb.

— Nu te anchieta. E vovă.

— Ce e?

— Ştii tu. Ce naiba. *Une veuve*? Cu soţ mort?

— Văduvă.

— Da. Văduvă. La dracu’. În orice caz, oamenii de la ea din bloc sunt foarte OK. Nu sunt religioşi. Sunt contenţi că şi-a găsit şi Kalifa pe cineva. Începu să chicotească de parcă narghileaua ar fi fost umplută cu un soi de fum mai puţin legal. Ai încercat vreodată o vovă?

— Nu, de obicei mă limitez la generaţia mea.

— Da, păi n-are decât patruzeci de ani, deşi pare mai bătrână fin’că a avut trei petits. În orice caz, ştie cum să-şi ia piciorul.

— Să-şi ia piciorul? Şi oare unde şi-l pune, m-am întrebat eu.

— *Prendre son pied*? Ştii tu – să se simtă bine. Cum spunem noi?

Zău că nu voiam să ştiu, i-am spus. Aveam destule probleme cu versiunea mea proprie de masochism, fără să mai cercetez autoflagelarea de pe alt continent.

— În orice caz, comment ça va pentru tine, Paul? Nu très bien, hî?

— Nu, deloc bien.

Dădu din cap cu înţelepciune şi supse alama cât timp i-am expus eu sentimentele mele legate de telefonul lui Florence şi de sânii halucinanţi ai Alexei. Pe când vorbeam, oraşul se întunecă, ţânţarii prinseră curaj, iar eu am avut timp să elimin prin transpiraţie tot ceaiul de mentă pe care îl comandasem.

— OK, dacă am înţeles bine, dădu el sentinţa în final, ai rupt-o cu o prietena care e franţuzoaică şi eşti atras de o fostă prietenă care e şi ea franţuzoaică. E evident de ce eşti în merde. Trebuie să-ţi lărgeşti orizontul geografic.

Îmi venea să urinez în narghilea ca să dau tutunului o aromă corespunzător de sarcastică.

— Da, păi, mersi de sfat, Jake. Anunţă-mă când renunţi la poezie şi te apuci de scris cărţi de psihologie aplicată. Ce fel de concert e ăsta, apropo?

— O cântăreaţă de jazz lituaniană.

— Jazz lituanian? Cum sună asta?

— Nu ştiu. Probabil ca jazzul estonian.

Aşa-mi trebuie dacă am întrebat.

— Recunoşti diferenţa?

— O, da. Francezii, ei nu au gusturi la muzică. Nu ştiu ce e bun şi ce e merde. Aşa ca ascultă orice. De asta e Franţa un loc atât de prielnic pentru Muzica Lumii. Pentru că nu se pot hotărî.

— Şi fiecare tip de spectacol de Muzică a Lumii atrage femei de naţionalităţi diferite?

— Exact.

— Dar tocmai mi-ai spus că trăieşti cu o algeriancă.

— A, n-o deranjează proiectul meu de poésie atâta vreme cât nu aduc femeile acasă. Hei, Mokhtar! Flutură din mână înspre cafenea, iar tânărul chelner apăru să-şi ia banii.

Mă izbi faptul că Jake e genetic incapabil să-şi facă griji. Dacă i-ar fi supt sângele vreunul dintre ţânţarii care bâzâiau în jurul nostru, ar fi hotărât că viaţa e prea scurtă să te mai osteneşti cu toată tevatura asta cu pişcatul şi s-ar fi dus să se relaxeze într-o scurgere. OMS n-ar avea nevoie decât să-l trimită pe Jake să facă un tur al Lumii a Treia, iar el ar eradica malaria.

•

Clubul ăsta de la subsol era la fel de bine ventilat ca interiorul unui motor de avion. Tavanul jos, vopsit în negru, şi luminile îndreptate către scenă ridicaseră temperatura de la jungla ambientală de la nivelul străzii la ceva ce aducea cu suprafaţa soarelui. Talia blugilor îmi era leoarcă înainte să trec pragul şi să mă scurg pe un scaun de la bar.

Pe scena erau un microfon singuratic, un mic ansamblu de tobe şi un contrabas, despre care mă aşteptam să se topească la unison în orice clipă.

Însă ochii lui Jake nu erau îndreptaţi către scenă. Privea intrarea.

— Trebuie să fie nişte lituanience pe aici, nu? Poate şi letone. Trebuie să le întrebi pe toate femeile pe care le întâlneşti.

Astfel că, pe măsură ce se umplu locul, iar noi combăturăm deshidratarea cu sticle de bere care păreau să se evapore înainte să avem ocazia să le bem, m-am distrat întrebând fiecare femeie care se apropia de bar ce naţionalitate este. Majoritatea erau, evident, franţuzoaice şi numai trei sau patru dintre ele se simţiră jignite de interogatoriul meu.

Distracţia luă sfârşit când apăru cântăreaţa slăbănoagă, sorbitoare de vodcă.

Bănuiesc că sunt şi dive adevărate în Lituania, dar fata asta era mai degrabă nocivă. Guiţa şi răcnea şi nici măcar protecţia dată de şase beri şi de fumul de marijuana al tuturor celorlalţi nu reuşea să anestezieze atacul ei neprovocat de „Samărr-tam”.

— Mai am una, i-am spus lui Jake, care era adâncit în conversaţie cu o fată cu înfăţişare slavă.

— Ce ai?

— O poezie pentru tine. Era o chanteuză din Ulan Bator, care se mâţâia că e uşor...

Mă opri înainte să apuc să mai fac rău literaturii mondiale.

— Asta e o merde, frate. Ulan Bator nu e în Lituania. Nu ştii nimic în geografie.

Mi-am dat seama că are dreptate. Abia dacă îmi mai aminteam unde locuiesc, ceea ce e întotdeauna semnul că trebuie să te duci acasă.

Mai mult, mă deprima toată tema asta est-europeană. Am bănuit-o pe cântăreaţă că a strecurat şi nişte jazz ucrainean doar ca să-mi facă în ciudă.

După o plimbare cu taxiul, am revenit la ceainărie, unde m-am lăsat să cad cât eram de lung pe salteaua mea gonflabilă, amintindu-mi cam târziu că nu o umflasem înainte să plec.

Un masochist rămâne.

7

Întrebarea era dacă să-i mai complic viaţa Alexei cu vestea: precum un Picasso încuiat în seiful unui colecţionar privat timp de cincizeci de ani, Paul West revenise pe piaţă. N-avea nevoie să îşi mai facă griji că o să am conştiinţa încărcată dacă îi mai venea să mă sărute.

Înainte însă să iau o decizie, mă sună să îmi dea şi ea o veste. Era la Paris.

— Vino să mă vezi, îmi spuse. Sunt la locaţia de filmare. Sunt aici nişte staruri franţuzeşti adevărate.

— Unde?

— La Bastille. Vii?

— Da. Super.

— Şi adu-ţi cartea de vizită, poate că închei o afacere să le livrezi tehnicienilor de mâncat şi de băut. Cafeaua de aici e oribilă.

Am ieşit din metrou şi am întors spatele noii Opere Bastille – ei, cât de cât nouă, pentru că deja părea mai veche şi mai ponosită decât cea originală din secolul al XIX-lea din al Nouălea. Mai multe intrări deveniseră pisoarele celor fără adăpost, o scară imensă era folosită ca zonă de picnic de către turişti şi o întreagă latură a clădirii era pansată cu plasă ca să nu le cadă în cap trecătorilorbucăţi de zid şi să-i omoare. Probabil că a fost proiectată de mentorul lui Nicolas, mi-am zis eu răutăcios.

Am trecut pe lângă un magazin care vindea canapele de piele albă, pantere de porţelan de mărime naturală şi candelabre împopoţonate care ar fi părut kitsch şi la o petrecere de travestiţi cu muzică Abba. Era unul dintre

ultimele vestigii ale epocii când zona era plină de ateliere de mobilă. Trecusem odată pe aici cu Florence, în drum spre un club latino, şi se lamentase de dispariţia meşterilor, dându-se cu scârbă înapoi din faţa acelor „horreurs”, cum le descria ea, din magazinele de mobilă rămase.

Acum strada era mărginită de lanţuri de magazine internaţionale, plus o mâna de talente locale, inclusiv o clădire gotică Jean-Paul Gaultier, unde se aciuase un vagabond sălbatic. Poate că, după campaniile în care folosise modele de marinari rafinaţi, Jean-Paul trecuse la un look mai lăţos, cu infecţii dermatologice?

Am intrat pe o stradă lăturalnică, unde dispăreau marile lanţuri, iar lucrurile luau o întorsătura mai de cafenea şi designer.

Soarele bătea drept de-a lungul străzii înguste, umplând-o de aer fierbinte, neclintit. Parcă păşeam printr-un tub de sos de ardei iute. Dar la o sută de metri mai încolo, pe partea opusă a unei uşi neatrăgătoare, care dădea înspre pasajul unde se ţinea filmarea, sosul de ardei iute se limpezea brusc.

Eram pe o stradă privata ascunsă, cu blocuri de apartamente dărăpănate de-a lungul unei alei pietruite, ce dădea într-o grădină umbroasă, plină de copaci. Viţa-de-vie care se căţăra pe clădirea zugrăvită în alb din stânga mea părea să expire oxigen pur. Aici erau magazine ale meşterilor tradiţionali – se vedeau fâşii de piele viu colorată atârnateîntr-o legătorie şi hălci de lemn cioplit ce aşteptau să fie lăcuite şi asamblate într-o clădire joasă, ticsită de scaune pe jumătate terminate.

Însă unde era echipa de filmare?

M-am dus să o întreb pe o fată drăguţă, cu chipul rotund, care se tolănise pe o căruţă veche pe la jumătatea pasajului. Când m-am apropiat, am văzut că, pe lângă picioare lungi dezgolite şi şorturi strâmte, mai avea în posesia ei şi un transmiţător. Semn bun.

— Bonjour, am zis. Filmul e aici? Întrebarea mea suna cam ciudat. Ca a tipului care vine să ridice DVD-ul de „interes special” pe care l-a comandat în magazinul de articole erotice.

— De ce? şopti ea răguşită.

— Am venit pentru Alexa.

Un nume foarte bun pentru un DVD porno.

— Ah, oui, Alexa.

Asta ar fi fost cea mai bună replică a mea din film.

Tot în şoaptă, mă lămuri că va trebui să aştept până i se dă undă verde prin radio ca să poată să-i transmită Alexei un mesaj. Se pregăteau să filmeze o scenă. Nu puteam să presupun decât că aceia care se pregăteau erau undeva sub pământ, pentru că nu se vedea niciun semn de viaţa

nicăieri. Nici măcar nu ieşea vreo lumină neobişnuit de puternică din vreo clădire.

— Cât durează? am întrebat.

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poţi să stai aici cu mine dacă vrei.

M-am întrebat cum era ea amintită pe generic.

Şezător-şef pe căruţă?

Sau lărgitor de şorturi. Şorturile respective erau întinse la limită pe pulpele ei netezi, rotunde, pe care le scărpina gânditoare cu antena de la transmiţător.

— Eşti prietenul ei? Mă măsură din priviri, cu ochii zăbovindu-i asupra a ce speram eu că e o umflătură adecvată în şortul meu.

— Nu. I-am întors complimentul şi m-am desfătat o clipă admirând triunghiul de decolteu care se iţea din tricoul ei portocaliu mulat. Purta o cruciuliţă cu pietre preţioase pe un lanţ în jurul gâtului, iar Isus se chiora într-o manieră hotărât necreştină între sânii ei.

— Nu, nu pari ucrainean, zise ea. M-am întrebat ce ditamai umflătură ar trebui să am ca să mă calific pentru asemenea onoare. Nu eşti francez, nu?

— Nu, englez.

— Ah, oui? Mă înveţi şi pe mine? Felul în care puse întrebarea părea de asemenea ieşit dintr-un DVD porno. Fata cu ochi de căprioară care cere instruire în ale dragostei.

„Învaţă-mă engleză” e ceva ce i se cere frecvent unui englez în Franţa. Dacă e femeie cea care vrea lecţii, e deseori un fel de cod, iar răspunsul corect e să o întrebi, cu o sclipire ironica în ochi, ce are de gând să te înveţe ea în schimb. Mi-am dorit să fi fost Alexa cea care mă întreabă, dar în prezent studia vocale central-europene lingând pe interior gâtlejul unui ucrainean.

— Chiar ai timp să predai engleză, Paul? Alexa se apropiase fără zgomot pe la spate şi mă scuti de efortul de a răspunde.

Era îmbrăcată în pantaloni scurţi kaki bărbăteşti şi în ceea ce ar fi fost un sutien excelent daca ar fi avut un clips la spate şi nu ar fi fost legat cu o cârpă. Emana aceaatracţie înfiorătoare care rezultă din partide de sex dese şi satisfăcătoare cu altcineva.

Ne-am sărutat pe obraji drept salut, iar Alexa mă prezentă lui Virginie, care îşi depăşise evident de multa vreme numele.

— Pe curannd, spuse Virginie în engleză pe când Alexa mă târa mai încolo prin pasaj.

— Ce filmaţi? am întrebat eu.

Alexa îmi făcu semn să tac.

— Asistenta de regizor se va enerva dacă facem zgomot, chiar şi când nu se filmează. E o scorpie. Ne-a trimis pe unul dintre noi să ne ducem să oprim vorbăria din pasaj. Am presupus că trebuie să fie vorba de tine.

Mă trase printr-o altă arcadă neatrăgătoare într-o oază umbroasă. Era un rând de trei case cu vitrină aşezate într-o curte mică, liniştită. Curtea pietruită era înţesată de tineri îmbrăcaţi sumar, care şedeau pe lăzi de metal pentru aparate. Dintr-una din case se revărsa un torent de cabluri groase înspre un colţ al curţii, unde cobora o scară de piatră într-un fel de studio subteran. Se vedeau vârfurile sculpturilor de metal care se iţeau dintr-o mare de lumină albă.

— Acolo sunt starurile. Trebuie să facem linişte. Alexa mă apucase de braţ să mă reţină în prag, de parcă ar fi avut motive să se teamă că mă voi năpusti în mijlocul curţii să îmi execut versiunea falsă de karaoke a „Hi Ho Silver Lining”.

— Tu ce rol ai în film? am întrebat.

— Asistent.

— Asistent de ce?

— Asistent de orice. Ca şi ceilalţi. Câştigăm experienţă.

Deci asta făceau. Curtea era plină de băieţi de mingi neplătiţi care câştigau experienţă pentru CV nefăcând nimic mai folositor decât să-şi uzeze fundurile, dar visând să ajungă să facă asta în mod profesionist un număr necesar de ore pe an.

Alexa îşi coborî glasul şi mai mult şi îşi lipi gura de urechea mea.

— Uneori devine foarte plictisitor.

— *Taisez-vous, bordel!*

De pe scară scosese capul o femeie cu păr lung şi cască în ureche şi ne spusese să ne ţinem gura, bordelul de noi. O rugăminte franceză comună. Poate bordelurile lor sunt deosebit de zgomotoase.

Femeia ne săgetă pe amândoi cu privirea cu aceeaşi ferocitate. Nu păru să remarce că nu fac parte dintre băieţii de mingi.

— Nu putem merge să stăm de vorbă undeva? i-am şoptit. Nu mă tenta să şed pe o ladă de metal toată după-amiaza.

Alexa îi făcu semn unui tip care se îndeletnicea cu citirea textului de pe o cutie de Cola. Îi aduse la cunoştinţă că ia o pauză. Tipul dădu din cap de parcă l-ar durea undeva.

•

Virginie făcu semn cu mâna şi cu ochiul drept-rămas bun, dar n-am avut ocazia să răspund, căci Alexa mă tractase la trap înspre stradă.

— În sfârşit, libertate, spuse când ne izbirăm de zidul de sos de ardei iute de pe partea cealaltă a intrării în pasaj. Mă simt ca o călugăriţă.

— Atunci de ce mai stai?

— A, cunoşti lume, iar regizorul e cu adevărat superb. E minunat să-l vezi cum lucrează.

— Dar nu vezi nimic. E în pivniţă.

— Îl vedem cum se pregăteşte, îi auzim explicaţiile. A, ţi-ai adus cartea de vizită?

— Da.

I-am întins-o.

— O să i-o dau asistentei de regizor.

— Dar tocmai a urlat la mine, o să mă urască.

— Nu, urlă la toată lumea. Şi te-a văzut. Asta contează. De asta stăm acolo.

Ne-am dus şi ne-am aşezat într-o cafenea care îşi anexase o porţiune imensă din trotuar drept terasă, marcându-şi teritoriul cu ghivece de bambuşi ca să le transmită riveranilor că şi-au pierdut pe veci accesul.

Alexa comandă două sucuri de fructe roz incredibil de groase – „pêche de vigne” sau piersică de viţa, ce-o mai fi fost şi aia. Sucul era îmbuteliat, dar după gust ai fi zis că tocmai s-a scurs din storcător.

Se lăsă pe spate şi îşi masă gâtul înţepenit. A trebuit să îmi întorc privirea. Mă gândeam că aş fi putut face eu asta. Şi mă întrebam dacă îşi dorea să-i facă altcineva. Dar, până să apuc să o întreb dacă vrea s-o ajut, începu să o dea înainte cu petrecerea de ziua cretinului de Sacha.

Curseseră râuri de caviar, lacuri de vodcă şi şampanie, iar strada din faţa casei păruse un blocaj în parcarea piloţilor de Formula 1. Paznici armaţi îşi făcuseră tabăra pe o jumătate de duzină de acoperişuri. Printre cadourile primite de Sacha s-au numărat un Ferrari şi un studio de înregistrări. Şi nu, nu un casetofon mare pentru dormitor, ci o întreagă clădire dotată cu echipament de înregistrare,instrumente muzicale şi ingineri de sunet. Acum era şeful Studioului lui Sacha din Soho.

Şi, de parcă n-ar fi fost îndeajuns de interesant, tatăl lui Sacha, Yuri, piratul DVD, promisese să finanţeze noul documentar al Alexei.

N-am îndrăznit sa întreb daca promisese şi să nu scoată o versiune-pirat. Ar fi avut iz de struguri acri.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Pentru ce?

— Pentru idee. Îşi ridică sucul şi ciocnirăm din sticle. M-am asigurat că o privesc în ochi. Na zdorove! închină ea şi bău un gât.

„Vai nu, mi-am zis, o transformă în tanchist al Armatei Roşii.”

— Locul unde stăm noi în Notting Hill seamănă puţin cu pasajul asta, spuse Alexa. Mai şic însă. Nici nu părea să-i treacă prin cap că aş putea să vreau să vorbesc despre noi. Sau „noi”.

Am ascultat-o neajutorat cum se lansează într-o descriere a filmului pe care îl fac. Era povestea unui artist care trece printr-o criză a vârstei a doua şi nu ştie dacă vrea să fugă cu tânărul model sau să rămână cu nevastă-sa scriitoare, despre care ştie ca o înşală şi îl încurajează să îşi facă damblaua. Foarte franţuzesc.

— La sfârşit, modelul se sinucide.

— A, da, comedie, nu?

— Voi, englezii, credeţi ca totul trebuie să fie comedie.

— Da, păi voi, francezii, credeţi că totul trebuie să fie despre dragoste. Şi că dragostea este atât de serioasă încât nu ai voie să râzi. Nu râdeţi, sunt îndrăgostit. Un film francez tipic.

Ce ironie, dar mă simţeam exact aşa. Poate că mă preschimbam într-un francez.

— Atunci un film englezesc cum e? „E oare destul de bun să obţin un contract să fac un film de acţiune la Hollywood?" Asta-i tot ce-i interesează pe regizorii voştri.

— Măcar e mai interesant decât regizorul vostru, care îşi rezolvă problemele conjugale. Dacă l-ar chema pe el să facă un film de acţiune hollywoodian, ar ieşi ceva de genul ăsta: când naţiunea e ameninţată de terorişti nucleari şi un puhoi de lăcuste mâncătoare de oameni, preşedintele începe să se întrebe dacă nu cumva îl înşală nevasta.

Alexa se tăvăli brusc de râs.

— Voiam să te strâng de gât, dar ai dreptate, spuse. Asistenta de regizor e amanta regizorului. Şi ştii cine a scris scenariul? Soţia regizorului. Bătu din palme. Ar trebui să fie o comedie. Amanta regizorului îl ajuta pe regizor să facă un film scris de nevastă-sa, care se încheie cu sinuciderea amantei. E superb. De asta îmi place să stau de vorba cu tine, Paul.

— Da?

— Da, n-ai nici cea mai vagă idee despre artă sau cinematografie, dar faci afirmaţii mai rezonabile decât toţi ceilalţi.

Lăsând la o parte remarca ei acidă despre cât sunt de incult, din nou împrejurările erau prielnice pentru o celebrare deplină, cu gura, şi limba, şi tot ce e necesar, a apropierii noastre. Dar n-aveam la dispoziţie decât gâtul unei sticle de suc.

— Ce bine e când stăm de vorbă, continuă ea. Îmi dai idei. Şi nu doar idei pentru un documentar... Ridică din sprânceană sugestiv.

— Nu?

Mi se dădea oare ocazia să amintesc de actuala mea disponibilitate privind ideile noi pe care şi-ar dori să le dezvolte?

— Pentru un alt proiect de-al meu, continua ea. Încă nu-ţi pot da toate detaliile.

— A...

Deci această nouă idee pe care i-o dădusem nu fusese, de pildă, să ne ducem să petrecem tot restul zilei în pat.

— Nu fi dezamăgit. O să-ţi spun în curând. Şi poate o să-ţi dau şi eu ţie nişte idei.

A, deja îmi dăduse. Numai că nu găseam momentul potrivit să i le expun.

— Acum trebuie să mă întorc, spuse.

— Pleci? Deja?

— Da.

Îmi spuse că era ultima zi de filmare – pleca la Londra a doua zi.

— Dar mereu mă suni cu o zi înainte de plecare.

— Știu. Îmi pare râu. Lucrurile se cam precipită în prezent. Îmi organizez expoziţia, încerc să pornesc filmul ăsta nou, vin aici să cunosc lume... Data viitoare te voi suna mai devreme.

— Data viitoare? Când anume?

— Curând.

Se ridică şi se apleacă mult să mă sărute drept rămas-bun. Fireşte că n-am rezistat să nu mă chiorăsc pe sub tricoul ei strâmt la delicioasa porţie dublă de carne ţinută captivă dedesubt. Când m-am uitat din nou în ochiiei, zâmbea cu colţurile gurii. Ştia exact la ce mă uitasem, aşa cum presupun că știu toate fetele când își pun un astfel de tricou.

— Îmi pare rău, Paul.

— Pentru ce?

— N-am avut destul timp să stăm împreună astăzi. Am vorbit prea mult de ale mele. Dar ne vedem în curând şi o să mai vorbim. Nu pari fericit. Trebuie să-mi spui de ce.

Mă mângâie pe mână şi se întoarse.

Am vrut să mă uit după ea, dar am fost distras de un câine şobolănos care începuse să se urineze la baza ghiveciului aflat la aproximativ opt centimetri de piciorul meu. Am scos un şuierat şi m-am făcut că îi trag un şut în dosul osos.

Şobolanul câinesc muşcă în aer şi mârâi, la fel ca proprietara, care îi sări brusc în apărare.

— Hei, nu te atinge de ea, e gentille!

Micuţa căţea era „drăguţă”, din câte se părea. O femeie între două vârste în blugi scumpi smulse bestia lătrătoare din preajma mea.

— Și el la fel, Madame, spuse o voce în spatele ei. Alexa era la câţiva metri mai încolo pe trotuar. E foarte drăguţ, strigă.

Îmi trimise un sărut și o luă la goană înspre pasaj.

•

„Ce mă-sa a mai fost şi asta?” m-am întrebat.

Am rămas acolo să îmi picur în gură zaţul sucului roz de piersici și să încerc să analizez situaţia.

De ce mă sună cu o zi înainte să plece de la Paris și apoi îmi spune că n-am avut destul timp să stăm împreună? Şi oare turuiala ei fericită despre petrecere și despre filmare era o tactică de a evita subiecte mai sensibile? Saudoar un semn că era atât de fericită de viaţa ei, încât turuia nonstop?

Nu sunt cel mai grozav comunicator din lume, dar ea îmi transmitea mesaje mai contradictorii decât jurnalul video al unui schizofrenic.

Pe când sticla îmi cedase şi ultimele picături de suc de piersici, ajunsesem la concluzia că erau doar două lucruri în care puteam să mă încred cu totul.

Alţii vin la Paris să se îndrăgostească. Dar, dacă n-aveam grijă, eu aveam să las să îmi scape printre degete orice şansă de amour.

Şi doi: nu era absolut nicio consolare să ştiu că, dacă se ajungea la ce e mai rău, măcar aveam să fiu angajat să furnizez sandvişurile la nunta Alexei şi a lui Sacha.

4: Liberté, Egalité, Salon de Thé

1

Când te culci cu cineva pentru prima dată e ca şi cum ai mânca o clementină. Nu, nu pentru că poţi să scuipi sâmburii după aceea.

Când te uiţi la o clementină, nu ştii niciodată cum e pe dinăuntru. Uneori coaja este foarte strâmtă, iar curbura fructului se deosebeşte prin înveliş. Dar clementina însăşi poate fi tare ca piatra şi fără strop de zeamă.

Daca are coaja largă, fructul poate fi copt gata să plesnească sau poate fi sfrijit şi neapetisant. Nu ştii niciodată. Clementinele te tachinează întotdeauna, nu ca merele sau bananele.

Fireşte, o diferenţă importantă între dezbrăcatul unei femei şi curăţatul unei clementine este că fructele nu îţi vorbesc între timp.

Acesta este unul dintre numeroasele motive pentru care decojitul sau mai degrabă dezbrăcatul franţuzoaicelor este interesant. De când îţi strecori primul deget pe sub elasticul de la talie şi până când zaceţi amândoi cu respiraţia tăiată, auzi o grămadă de sunete străine.

Trebuie să fie foarte exotic şi pentru o franţuzoaică să se culce cu un englez. Câţi francezi chiuie „Tally ho!” ca la vânătoarea de vulpi, strigă „Bizmillah!” sau „Huo, arbitrul!” când ajung la punctul de fierbere? Nu că eu aş face aşa ceva, evident.

Dar m-a cam luat gura pe dinainte.

Era opt fără zece în a treia miercuri din septembrie. Ceainăria ar fi trebuit să se deschidă în prima luni a lunii, deşi ştiusem tot timpul că nu va fi aşa. Muncitorii tot muncitori rămân, la urma urmei.

Era lumină, iar străzile tocmai începeau să se aglomereze. Femeile bocăneau pe tocuri în drum spre birou sau ca să îşi descuie buticul. Maşinile dădeau târcoale în căutare de locuri de parcare recent eliberate. Proprietarii de câini zăboveau, ferindu-se să atragă atenţia în timp ce îşi alegea Fido locul unde să facă caca. Eu stăteam în pragul sclipitoarei mele ceainării nou-nouţe, întrebându-mă ce lucruri esenţiale uitasem să fac.

Zilele premergătoare deschiderii fuseseră un fel de săritură cu coarda elastică, în timpul căreia mă întrebam, apropiindu-mă vertiginos de fundul prăpastiei, dacă urma să resimt fiorul saltului sau să mă strivesc ruşinos. Încă nu eram sută la sută sigur că îmi amintisem să îmi leg elasticul de

glezne. Vom deschide oare uşile ca să descoperim ulterior că nu avem plicuri de ceai? Îşi vor comanda oare clienţii de mâncare şi vor întreba apoi de ce nu sunt scaune?

Ca să îmi liniştesc emoţiile, molfăiam un măr. Îl curăţăm şi îl feliam în timp ce mâncam, ceea ce nu făcusem niciodată înainte să vin în Franţa. Aici lumea se pare că decojeşte tot, inclusiv nectarinele care te umplu de suc lipicios până la subsuori. Şi, pe când ciopleam bucăţi de fruct, mă gândeam că aş prefera să decojesc o clementină.

Dar nu, mi-am zis, ultimele câteva săptămâni fuseseră complet lipsite de clementine – în afară de o excepţie foarte siropoasă – şi cu mult mai simple în consecinţă.

Clementinele te scot din minţi dacă le laşi să te afecteze.

•

Florence avusese o ultimă tentativă de a mă scoate din minţi.

Când reveni în sfârşit la Paris la mijlocul lunii august, mă sună de acasă şi mă chemă să îmi iau restul lucrurilor.

Înainte însă să apuc să fac asta, a trebuit să mă las percheziţionat de garda ei de corp. Sau cel puţin impresia asta am avut-o. Când am sunat la uşă, mă întâmpină o pereche de umeri care probabil trebuiseră să se întoarcă în lateral să încapă în apartament. Pe ei şedea un cap ras şi chipeş cu o bărbiţă neagră.

— Pul? întreba, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu face bucăţi pe cine nu trebuie.

— *Oui*, *Paul*. *Bonsoir*. Am întins mâna, pe care o strivi îndată dându-i forma şi consistenţa unui iepure călcat de maşină.

— Jean-Paul, replică.

Florence mă pândea din spatele lui, bronzată şi sexy de îmi lăsa gura apă, dar comportându-se dureros de rece.

Dacă aş fi avut vreme să îmi bat capul cu chestii ca mândria, m-aş fi gătit puţin să vin să îmi iau rămas-bun. Dar, când îţi muţi bagajele după o zi întreagă de renovat magazinul, nu ai timp să te schimbi în nimic mai graţios decât nişte blugi tăiaţi împroşcaţi cu lac şi un tricou roşu străvechi, care se preschimbase acum într-un cort roz.

Florence îl prezentă pe individ ca fiind vechiul ei antrenor de Pilates. Îmi spusese odată că fusese cu antrenorul ei de Pilates. Se lămuri pe dată misterul giganticilor mei pantaloni corrèzieni şi de ce credea toată lumea din satul lui Brigitte că sunt pitic. Acesta era fostul ei iubit supraomenesc, tipul cu muşchii precum frânghiile pejumătatea de sus a corpului, dar lipsit de gust în alegerea modelului de ţesătură. Deşi în seara asta arăta de-a dreptul ca un homosexual bine îmbrăcat în blugi şi un tricou argintiu

enervant, croit pentru ca bărbaţii cu muşchi să se poată lăuda cu bicepşii şi mameloanele. „Poate, mi-am zis eu, şi-a lăsat cele mai hidoase haine în Corrèze pentru a fi folosite la umilirea rituală a noilor prieteni ai lui Florence.”

Am remarcat că e în defensivă, ceea ce era satisfăcător. Iată un tip care poate să treacă pe lângă o echipă de zidari şi să le spună „Hei, băieţi, aveţi nevoie de o mână de ajutor?”, iar ei s-ar năpusti să-i găsească o cască, şi care mă privea de parcă aş fi un fel de Bruce Lee.

Deci până şi indivizii ca el pot suferi de complexul i-a-pus-o-altcineva-iubitei-mele, am realizat eu. Era bine de ştiut.

Am întrebat, cu îngrijorare frăţească, ce urma să se facă Florence cu serviciul. Dăduse cu flit postului ei de la o mare companie ca să poată să mă ajute să deschid ceainăria.

— Nicio problema, spuse ea. Sindicatele obligaseră compania să sisteze concedierile, iar ea ceruse să fie reangajată.

Normal, mi-am zis. Se întorcea la vechea ei viaţă, de parcă n-aş fi existat niciodată să o tulbur.

Conversaţia noastră tocmai îşi dăduse obştescul sfârşit când la uşă sosi Jake, poetul şi consilierul meu pe probleme de viaţă. Mă ajuta cu mutatul. Urma să ţină la el – şi fără îndoială să folosească – excesul meu de haine şi ustensile de gătit franţuzeşti bizare şi parcase camioneta închiriată în vreme ce eu am urcat să îi spun bună şi bun rămas lui Florence.

Aveam însă o dilema. Îţi dictează oare eticheta franceză să îţi săruţi iubirea pierdută la plecare?

Nu ieşise în faţă să îşi frece obrajii de ai mei când intrasem şi îşi încrucişase chiar braţele de parcă ar fi vrut să mă ţină la distanţă. Părea să fie supărată pe mine, deşi tot ce făcusem, din câte îmi dădeam eu seama, fusese să mă apuc de treaba pe care intenţionasem tot timpul să o fac. A, şi să nu mai fiu îndrăgostit sau atras sau ce-o fi fost de ea. Dar la asta eram chit.

Am hotărât să îmi inventez propria eticheta franceză. Declarând cu o voce puternică „au revoir, Florence”, pentru a aduce la cunoştinţă tuturor celor aflaţi în încăpere că nu intenţionez să o port pe braţe până pe balcon pentru o ultimă rundă de Pilates nud, am păşit înspre ea. Nu se feri şi chiar îşi coborî braţele. M-am aplecat de la talie ca să reduc la minimum orice risc de contact genital şi am rostit „moa” înspre fiecare obraz. Ea făcu la fel, atingându-mi chiar fugar umărul cu mâna, ceea ce nu era strict obligatoriu.

Mirosea, ca de obicei, dulceag a nucă de cocos şi am trăit un moment de regret, simţind o moliciune la nivelul genunchilor, că o adulmecam pentru ultima dată, înainte să-mi aduc aminte că e mai bine că se încheiaseră zilele

cu nucă de cocos. Am mâncat brânză Cheddar, chec cu fructe şi sandvişuri calde cu şuncă, pentru a-mi îndrepta gândul către prezent.

2

— Fierbe apa, Katy? an întrebat. Trebuie să fiarbă să iasă ceaiul bine.

— Da, dacă fierbătorul nu scoate curând aburi, o sa explodeze.

— Cunosc senzaţia.

Katy era o englezoaică ce chipurile lucra ca ajutor de profesor de engleză la un lycée, dar care avea liber aproape în fiecare zi pentru că profesorii se cam temeau să aibă la oră un vorbitor de engleză autentic. Îmi amintea puţin de vremurile când o cunoscusem pe Alexa. Se vedea că nu are experienţă în cafenele, dar cui îi păsa? Era efervescentă, zâmbea tot timpul şi nu va considera că are clienţi la dispoziţie ca să aibă pe cine să ignore sau să insulte. Cel puţin speram.

Katy stătea lângă cazanul imens de inox din mijlocul tejghelei care marginea peretele din dreapta. În faţa ei era un mănunchi de ceainice din ceramică imprimate pe o parte cu numele „My Tea Is Rich”. Erau aranjate în aşa fel încât să fie primul lucru pe care îţi cad ochii când intri pe uşă. Voiam să fie clar că e un salon de *thé anglais*, chiar dacă nu era tot numai lambriuri de stejar, pot-pourri şi şorţuri cu volănaşe, aşa cum s-ar aştepta francezii.

Ideea era că, după ce admiri ceainicele, ochii îţi vor aluneca în mod firesc de-a lungul tejghelei sclipitoare. Avea blat de sticlă, ca să te poţi holba la toate delicatesele gastronomice britanice din ofertă în timp ce stai la coadă (presupunând că va veni destulă lume să se formeze coada).

Aşezate în expectativă în spatele acestor minunăţii erau două persoane hotărât nebritanice.

Era o fată din Madagascar al cărei nume adevărat avea vreo paisprezece silabe, aşa că le zicea tuturor să îi spună Jeanne. Vorbea o franceză impecabilă şi o engleză acceptabilă, iar gesturile pe care le făcea în timp ce vorbea erau unele dintre cele mai blânde mişcări pe care le văzusem vreodată executate cu mâna. Era stomatolog rezident şi venise în Franţa în speranţa să i se recunoască diploma, dar se împotmolise în ciondăneala dintre cei doi miniştri ai sănătăţii. Lucra pe unde se nimerea şi se apucase din nou de Facultatea de Stomatologie. Din nefericire pentru ea, se potrivea la perfecţie în ceainărie.

Lângă Jeanne stătea Yannick, versiunea franceză a lui Bill Gates, cu un smoc anemic şi ochelari cu ramă de metal, care te făceau să vrei să spui „student la ştiinţe” de îndată ce îţi cădeau ochii asupra lui.

De fapt foarte puţine dintre delicatesele gastronomice pe care urmau să le servească Jeanne şi Yannick erau sută la sută britanice. Altfel clienţii s-ar fi năpustit afară pe uşă ţipând. Salata de cartofi cu curry era preparată cu cea mai bună maioneză franţuzească. Toate celelalte salate erau drese în modul cel mai puţin englezesc din Europa. Iar ingredientele sandvişurilor calde – caşcaval, caşcaval şi şuncă, caşcaval şi roşii, sau dacă te simţeai deosebit detemerar, şuncă şi roşii – nu traversaseră niciodată vreo graniţă naţională.

Numai când ajungeai la jumătatea mâncărurilor apetisante şi te simţeai deja ca acasă lucrurile începeau să devină puţin mai britanice. Adusesem nişte tikka de pui autentic din Bradford şi cârnaţi de Somerset adevăraţi (bine rumeniţi ca să nu mai pară atât de blegi şi de neputincioşi comparativ cu franţuzeştile saucisses).

Numai dulciurile nu aveau complexe de naţionalitate. Francezii adoră deserturile englezeşti. Cafenelele pariziene fac deseori tartă caldă de fructe (care se mănâncă rece dintr-un motiv de nepătruns), iar tortul de morcovi are o mulţime de fani pe partea aceasta a Canalului Mânecii. Acestea, împreună cu bunătăţile noastre pentru ceai, ar fi ispitit şi un supermodel francez să uite de dieta ei Atkins cu un rinichi de vrabie pe zi.

Iar la capătul cel mai îndepărtat al acestui rai pământean aşteptam eu la casa, ca să am şansa să ating toţi banii al căror clinchet (sau preferabil foşnet) se va auzi din sertarul în care se vor aduna să achite nota de plata ameţitoare a muncitorilor.

Numai după ce îşi vor fi adunat toată mâncarea şi vor fi plătit nota de plată vor putea clienţii să meargă să se aşeze la una dintre cele cincisprezece mese de plastic laminat rezistente la şocuri pe care le importasem din Marea Britanie.

•

Însă toate acestea erau deocamdată pură teorie, pentru ca era puţin înainte de ora opt şi uşile erau încă închise.

— OK, e gata toata lumea? mi-am azvârlit mărul mutilat în coş şi m-am uitat în jur pentru ultima oara. Prea târziu să îmi mai fac griji acum.

Am primit un „Da!” vesel din partea lui Katy, care se simţea evident mult mai sprinţară şi mai fericită decât mine. Îşi prinsese părul scurt în două codiţe ca nişte antene care parcă îi canalizau energia în zâmbet.

Jeanne părea să fie la fel de calmă cum aş fi fost eu dacă mi s-ar fi dat ocazia să aleg între a face un ceainic de ceai şi a scotoci cu degetele în gura oamenilor.

Gilles, cel mai înalt dintre cei doi bucătari elevi, rânjea a încurajare de pe ultima treaptă a scării care ducea la bucătărie. El şi cu prietenul său Julien,

ambii în ultimul an la şcoala de bucătari, urmau să stea cu rândul la bucătărie.Îl văzuseră pe Jamie Oliver la Cuisine TV şi li se părea că e la fel de marfă să lucrezi într-o cafenea englezească şi să faci ture cu scuterul pe coridoarele Palatului Buckingham.

Numai Yannick era la fel de agitat ca şi mine şi se juca cu ecusonul.

Aveam cu toţii ecusoane. Voiam ca astfel clienţii să simtă că angajaţii sunt prieteni apropiaţi şi nu duşmani, aşa cum încearcă deseori să îţi dea impresia sectorul francez de servicii.

Nu mai aveam nevoie acum decât de clienţi.

•

Dar, când am tras zăvorul, prima persoana pe care îmi căzu privirea fu fostul meu şef.

Jean-Marie Martin, directorul grupului alimentar VianDiffusion (sau VD[4]) şi primarul oraşului normand Trou-sur-Mayenne, aşteptase în maşina parcată neregulamentar pe partea opusă a străzii. Acum traversa, neluând în seamă traficul şi provocându-i pe toţi să-l calce dacă au tupeul. Nimeni nu răspunse provocării. Cei autoritari ca elnu au nevoie să aştepte să se oprească maşinile, nici măcar în Franţa.

Intră şi se uită împrejur de parcă ar fi fost proprietarul. Ceea ce era. Ei, cel puţin al pereţilor şi pardoselii. El cumpărase iniţial locaţia împreună cu alte şase sau şapte altele din Paris când mă angajase să deschid un lanţ de ceainării pentru compania sa. După ce se răzgândise şi mă dăduse afară, păstră magazinele şi le închirie. Când m-am hotărât să fac o încercare de unul singur, l-am convins să îmi închirieze unul pe un an, cu opţiunea cumpărării proprietăţii la preţul pieţei când se încheia contractul de închiriere.

— Bună şi felicitări, declară Jean-Marie în engleza sa excelentă. Bună, repetă zărind-o pe Katy. Nu-şi lepădase obiceiul de a încerca să hipnotizeze femeile.

— Bine ai venit, Jean-Marie. I-am strâns mâna care, ca de obicei, i se iţea dintr-un costum croit superb. Astăzi era într-o creaţie gri-cositor cu căptușeala de culoarea somonului afumat proaspăt feliat. Avea o cravată de mătase violet-închis înnodată de o echipă de ingineri de mecanică fină. Aceeaşi echipă îi netezise şi părul rar, vopsit în castaniu, pe deasupra frunţii bronzate desăvârşit.

Iată un om obsedat de detalii, aşa că fu o uşurare să îl văd aprobând din cap când îşi făcu ochii roată prin ceainărie. O uşurare aproape la fel de mare ca la venirea inspectorului sanitar cu o săptămână mai devreme.

---

[4] În engleză, de asemenea abrevierea de la *venereal desease*, boală venerică.

— Cu ce te servesc? am întrebat.

— A! Zâmbi către public. Poate fermecătoarea şi tânăra Katy mă poate servi cu o ceaşcă de ceai englezesc?

— Fireşte, domnule, de care doriţi? Ca toate femeile, până şi cele de trei ori mai tinere decât el, Katy îl privea în ochi de parcă abia aştepta să i se ceară să facă sex oralcu el. Nu ştiu de unde îşi cumpăra farmecul, dar nu de la tejgheaua de loţiuni de ras a vreunui magazin găsit de mine.

Jean-Marie ofta în aşteptarea plăcerii ce avea să vina şi îşi lăsă privirea să alunece pe lista de ceaiuri de lângă cazan.

— Darjeeling? Cu un *nuage* de lapte?

Katy chicoti şi îşi făcu treaba cu ceainicul.

— Hai, avem de discutat, îmi spuse Jean-Marie. Ceea ce suna ameninţător.

Stând faţa în faţă cu el la masa albă laminată, mi-am amintit de ultima noastră întâlnire din mai. Mă dusesem la el acasă şi îl şantajasem să mă lase să folosesc numele My Tea Is Rich, care, la drept vorbind, aparţinea companiei lui. Ca să îi obţin acordul, l-am ameninţat sau, mai bine zis, am sugerat că mă aflu în poziţia de a-l ameninţa, că voi dezvălui presei faptul ca importase carne de vită englezească interzisă în Franţa.

La vremea respectivă, candida pentru primăria oraşului, pe care nu avea nicio şansă să o câştige fără sprijinul a doua partide ultrapatriotice, aşa că nu voia să se răspândească zvonuri legate de comerţ ilegal cu duşmanul tradiţional al Franţei.

De atunci devenise cu rapiditate un jucător mult mai mare în jocul politic naţional.

Partidele politice franţuzeşti par să se fracţioneze şi să se recompună cu o frecvenţa incredibilă, de îndată ce personalitatea vreunui şef de bisericuţă o învinge pe a altuia. Şi, după foştii mei colegi, credinţa în sine înnăscută a lui Jean-Marie şi cercul său de prieteni influenţi îl proiectaseră deja într-o poziţie în care nu mai trebuia să ţină decât câteva discursuri-cheie pentru a se găsi la şefia unuipartid nou-desprins, de tipul celor ce propovăduiesc valori tradiţionale. Anti-război, pro-familie, fără luare de poziţie în ceea ce priveşte Europa, neîncredere în America şi friptură franţuzească pentru toată lumea. Care alegător în ale cărui vene curge măcar o uncie de sânge galic va găsi ceva împotrivă?

Aşa că am presupus că mă aştepta o ameninţare cu moartea politicos formulată, menită să sugrume în faşă orice viitoare zvonuri privind carnea de vită englezească.

— Te-am urmărit, spuse el.

— Zău?

— Când m-am întors la Paris în timpul verii, te-am văzut lucrând aici. În ultimele două săptămâni ţi-am urmărit progresul. Decorul e excelent, spuse indicând câteva dintre tablourile înrămate de pe pereţi. În loc să aleg scene de golf, cricket şi croquet, optasem pentru o colecţie de fotografii de un kitsch superb, ale unui britanic pe nume Martin Parr. Detalii ţipătoare cu prăjituri fluorescente, o coadă la un restaurant cu cartofi prăjiţi, turişti arşi de soare cu îngheţate topite şi o grămadă de poze similare, care făceau mişto cu drag de mâncarea britanică.

— Şi... cum se spune façade?

— Faţadă.

— Serios? Da, faţada arată foarte bine. Numele – My Tea Is Rich. Arată excelent, nu?

— Da, mersi, Jean-Marie. Ştiu că a fost ideea ta şi a fost o idee bună.

— Deşi la început ai spus că e rea?

— Da, ştiu. Am dat din cap ruşinat, deşi nu spusesem niciodată că nu e un nume bun. Cuvântul pe care îl folosisem fusese „îngrozitor". Dar asta fusese înainte să mă prind că francezii adoră „My Tea Is Rich", pentru că e unjoc de cuvinte bazat pe ceea ce au învăţat ei mereu că e o propoziţie tipic englezească – „my tailor is rich", croitorul meu e bogat. Nouă, britanicilor, nu ne spune nimic, fireşte, dar la urma urmei noi întrebăm în stânga şi în dreapta „Où est la plume de ma tante?" (Unde e stiloul mătuşii mele?), ceea ce le dă impresia francezilor că rudele noastre sunt foarte neglijente cu instrumentele de scris.

— Şi, cum se spune, sloganul? „Le plus British des salons de *thé.*"Îmi place.

— Mersi.

„Acum urmează, mi-am spus. După ce îmi aminteşte cât de mult am de pierdut, o să îmi spună exact cum voi pierde."

— Vom veni la petrecere.

— Da? A, ce bine.

Era vorba de inaugurarea oficială care urma să aibă loc peste două săptămâni. Am preferat să mă asigur întâi că totul merge ca pe roate înainte să anunţ în mod oficial că am deschis. Va fi un lucru bun să îl avem pe Jean-Marie la petrecere. Un star politic minor ca el va face minuni la relaţiile cu publicul în cartier.

— Cu soţia. Şi fiul meu.

— Benoît? Ce mai face?

— Ah. O mică tresărire de exasperare îi tulbură pentru o clipă masca. După ce a trecut de la medicină la biologie, acum va face... cum se spune... *oenologie*.

— Oenologie?

Asta n-avea legătură cu masturbarea?

— Da, ştii tu, studiul vinurilor. *Franchement,il se fout de ma gueule*. Această propoziţie despre fi-su pe care-l durea undeva fu rostită cu acelaşi mârâit de care se folosise cu luniîn urmă când mă înjurase pentru că îl şantajam. Are acum douăzeci şi cinci de ani, bordel. Trebuie să lucreze.

— Da. Şi ce face...

Aveam de gând să îl întreb de Elodie, generoasa sa fiică, care îmi dăduse cu mult mai mult decât o cameră când îmi subînchiriase apartamentul. Dar Jean-Marie nu epuizase subiectul Benoît. Ridică o mână să mă oprească şi mă privi ţintă în ochi.

— Trebuie să-l angajezi.

— Ce?

— Pe Benoît. Trebuie să lucreze aici.

— Aici? Dar avem toate...

Mâna i se încleştă încet, dar ferm pe antebraţul meu. Vocea îi deveni un tors ca de pisică.

— Vom veni sâmbătă. Cu Benoît şi un jurnalist care va face un reportaj de televiziune despre mine. Ţi-ai dori ca salonul tău de *thé* să apară la televizor, mă gândesc?

— Sigur, da.

Îmi dădu drumul.

— Bine, îi vei propune lui Benoît să lucreze aici. Cu fermecătoarea Katy, poate? Se întoarse să o privească peste umăr şi să îi zâmbească.

„Ce dracu’ avea de gând?” Benoît o seduce pe Katy, o duce acasă să-i prezinte părinţii, iar Tati i-o fură incapabilului său fiu să petreacă cu ea un weekend la vreun château luxos? Nu, în niciun caz. Tocmai a cunoscut-o pe Katy. Trebuie să mai fie vorba de ceva aici în afară de preferinţa unui babalâc pentru carnea tânără şi impresionabilă. Dar ce?

Jean-Marie bătu din palme să încheie întâlnirea şi se ridica să plece.

— Ceaiul e excelent, spuse, deşi nici nu se atinsese de el. Când trecu pe lângă casă depuse o bancnotă de zece euro pe tejghea. Ca şi serviciul. Îmbujorarea lui Katy deveni şi mai roşie, ceea ce nu părea să mai fie omeneşte posibil.

Jean-Marie traversă strada, vrăji un poliţist de la circulaţie să nu-i dea amendă şi porni, făcând cu mâna publicului format din angajaţii mei care căscau gura la el pe fereastra.

Nu-şi dădeau seama că, după toate probabilităţile, tocmai îl deposedase pe unul dintre ei de slujbă. Însă nu tocmai după asta se cunoaşte un mare om politic? Te trimite în şomaj şi tu totuşi îl votezi.

3

După o primă dimineaţă liniştită, lucrurile începură să se pună în mişcare. Locul nu se umplea niciodată ochi, dar, începând cu a doua zi, abia dacă se golea vreodată de tot, ceea ce era fantastic.

Problema era că, odată cu rutina zilnică ce se instalase, aveam timp să mă gândesc şi la altele.

La clementine, de pildă.

Tot mai aveam o grămadă de învăţat despre ele.

De ce, de exemplu, când lucrurile luaseră o întorsătură promiţătoare între mine şi Alexa, îmi trimise ea o clementină numai bună de mâncat la uşă?

•

La sfârşitul acelei prime săptămâni, am primit un telefon de la cineva care îmi spuse că îmi luase numărul de la Alexa.

Era frumuşica de Virginie, fata de la filmări. Vreau să spun, iată o clementină care în diverse zone-cheie dădea semne ca e toată numai grepfrut. Ce credea Alexa că voi face? O voi scoate la cină şi voi duce o conversaţie politicoasă despre condiţiile de muncă din industria cinematografică franceză?

Nu, evident că nu. Alexa trebuie să fi ştiut ce se va întâmpla, aşa că nu puteam decât să presupun că îi dăduseundă verde lui Virginie să meargă până unde o duceau instinctele.

Şi ce mai instincte!

La o zi după ce a sunat – într-o sâmbătă –, am scos-o la cină la un restaurant couscous super de lângă Bastille, unde se serveau tocăniţe condimentate, vin nord-african ca siropul şi dulciuri cleioase, care îi dădură lui Virginie ocazia să-mi arate că nu-şi făcea complexe să-şi lingă degetele în public. La prima unduire a limbii, îi făcu pe bărbaţii de la celelalte mese sa leşine de invidie.

Apoi mă duse într-un bar prost luminat de după colţ, unde tavanul era decorat cu sutiene, ceea ce stimula în mod previzibil o conversaţie cam sugestivă în legătură cu lenjeria de corp feminină şi tipul de lenjerie pe care îl prefera Virginie.

Peste drum mai era un bar, cu canapele lungi şi joase, unde doi oameni care tocmai se cunoşteau mai bine se puteau relaxa şi lăsa pe spate în colţ, ca să vadă dacă membrelor şi buzelor lor le place să se frece unele de altele.

Propunerea veni firesc: „La mine sau la tine?” şi, după o scurtă plimbare cu taxiul până în al Douăzecilea arrondissement, ne jucam de-a alergat hormonii în sus pe scări până în garsoniera ei.

Cele mai bune clementine sunt evident cele care se decojesc cel mai uşor, iar lui Virginie îi luă cam trei secunde să-se decojească şi să sară în pat.

Aici interveniră sunetele acelea exotice. Fiecare atingere a degetelor mele produse un nou cuvânt. Unele sunau ca de pe meniul restaurantului unde fuseserăm. Şiiş. Kiiiifff. Muuhaah. Altele erau cuvinte franţuzeşti autentice, un exerciţiu de pronunţie cu încetinitorul.

C'eeest booooon. Doouuucement. Şi unul pe care-l mai auzisem, dar îmi făcu plăcere să-l aud iar. Ooouuuiiii.

•

— Uau, am spus când ajunserăm amândoi la bizmillah.

— Vrei să rămâi? întrebă ea. Nu mă deranjează dacă te duci acasă. Dar poţi rămâne.

— Aş vrea să rămân, da.

Ar fi o noutate pentru mine să dorm pe o saltea adevărată cu o femeie adevărată. Şi micul dejun s-ar putea să fie şi el amuzant.

— Trebuie să-ţi spun. Nu prea mă interesează să-mi găsesc un prieten. Stătea rezemată în cot şi arăta teribil de vinovată, aşa cum arată deseori o femeie recent regulată, chiar şi când nu are niciun motiv.

Trase de cruciuliţa care mai stătea încă lipita de reazemul ei confortabil dintre sâni. Nu o condamnam. Sânii se dovediseră chiar măi ceva decât îmi imaginasem. Avea nişte sâni din aceia minunaţi, care se unesc la mijloc şi te ispitesc să te joci tot felul de jocuri murdare.

— Nu?

— Nu, tocmai m-am certat cu prietenul meu. Mă călca pe nervi, atât era de plictisitor. Spuse că o „gonfla" – o umfla, aşa spun francezii. După toate aparenţele, îi reuşise perfect. Le-am spus prietenilor mei despre tine, continuă ea, iar ei au zis: dă-i drumul, distrează-te cu el!

— Păi mulţumeşte-le din partea mea. Mă izbi ceva. Alexa ţi-a spus aşa când ţi-a dat numărul meu?

— Nu, ea nu e tocmai o prietenă. O cunosc de la filmări.

— Ce a spus despre mine?

— Nu mare lucru.

— A...

Virginie îmi interpretă greşit confuzia şi i se păru că mă simt jignit.

— Însă se vede că-i place de tine, spuse.

— Înţeleg, am spus, deşi nu înţelegeam deloc.

— Nu trebuie să rămâi. Nu-mi pasă. Dar ar putea fi amuzant, nu crezi?

— Ba da.

— Bine. Îţi place când îmi pun sânii aici... şi aici?

Nu mai fu nevoie sa confirm verbal.

Dar nu mă puteam abţine să mă întreb. Oare chiar asta voia Alexa să fac?

4

O altă chestie de care mă puteam ocupa acum era găsirea unui apartament.

Zău că nu era practic să-mi îndes în fiecare dimineaţa salteaua gonflabilă în spatele unei perdele. Oricare dintre clienţii care coborau la toaletă trebuia doar să o ia înainte pe micul coridor ca să dea cu ochii de nefericitul adevăr legat de gazda lor primitoare de mai sus. Era practic fără adăpost.

Aici se dovedi folositor Yannick, studentul la ştiinţe.Încă nu se pricepea extraordinar de bine să scoată din gril sandvişurile prăjite, dar avea nişte prieteni care căutau un al patrulea în apartamentul lor.

Era tocmai în al Cincisprezecelea, într-o parte a oraşului în care trăiau mai multe familii din clasa de mijloc și nu era nemaipomenit de plin de viaţă. Dar Yannick îmi spuse că prietenii lui sunt de gaşcă. Erau în ultimul an la Facultatea de Economie și făceau cu toţii practică la companii franceze mari. Și încă practica plătită, ceea ce era o veste bună. Nu voiam să fiu eu cel care plăteşte chiria în fiecare lună.

Am stabilit să mă duc să îi întâlnesc într-o seară după ora închiderii.

•

Ar fi trebuit să ghicesc după reacţia taximetristului că lucrurile erau sortite să se ducă de râpă.

— Rue Eugène, i-am spus.

— Rue Eugène? N-o ştia.

M-am uitat din nou pe bileţel şi mi-am dat seama că uitasem să-i spun a doua parte a numelui. După ce l-am citit pe tot, se hlizi pe tot parcursul drumului de cincisprezece minute. Habar n-aveam de ce.

Clădirea în sine nu era deosebit de amuzantă. Era unul dintre blocurile acelea tipice franţuzeşti de şase etaje, care par să fi fost toate construite în aceleaşi două săptămâni din 1890. Sau, mai bine zis, șase, luând în considerare întârzierea muncitorilor.

Cu un cod digital intri într-un hol cu dale mititele negre și albe. Se vede un rând de cutii de scrisori, dintre care câteva dau mereu pe afară de prospecte și fluturaşi. Apoi o uşă de sticlă cu rama pictată în aşa fel încât să dea impresia că e lemn natural. Lângă asta, pe perete, un interfon de aluminiu nevopsit, cu două rânduri de butoane. Aici alegi un nume de pe lista şi apeşi butonul corespunzător. Uşa sună, tu o împingi şi te găseşti într-o casă a scării strâmtă, care, dacă eşti ghinionist, va include un lift mititel de o

persoană, ce a fost instalat să umfle valoarea apartamentelor de la etajele de sus. Zic ghinionist pentru că, dacă urci ca şi mine la etajul cinci, eşti tentat să te foloseşti de el şi, de îndată ce se trânteşte uşa ca o armonică, începi să te întrebi dacă o să îţi ajungă oxigenul pe timpul călătoriei.

Sunt mii de astfel de clădiri la Paris şi nu am remarcat variaţiile subtile până nu mi le-a expus Jake.

Trebuie să verifici dacă cutiile poştale au fost sparte (în acest caz nu sărea în ochi că vreuna dintre încuietori fusese forţată) şi dacă scările sunt nevopsite şi murdare(nu e concierge sau nu-şi face treaba), acoperite cu covor roşu (locatari cu fiţe şi concierge cu nasul pe sus), sau lustruite atât de tare încât ai nevoie de crampoane să te ţii pe ele (concierge mândră de clădirea ei, care ar putea fi dispusă să accepte să facă curăţenie şi în apartamentul tău).

Liftul din clădirea asta era nou şi aluneca în sus destul de lin, deşi am avut timp berechet să citesc avertismentul ce spunea că e interzisă folosirea liftului în caz de incendiu. Atât doar că n-ai fi văzut afişul decât când ai fi intrat deja şi s-ar fi închis uşa după tine.

Şi clădirile astea n-au niciodată scări de incendiu. „Ce se presupune că trebuie să faci daca locuieşti la etajul cinci şi izbucneşte un incendiu pe casa scării? Te împroşti cu apă Perrier?”

•

— Eşti Puul? Îmi deschise uşa o fată cu răsuflarea tăiată, păr scurt cenuşiu, obraji îmbujoraţi şi un rânjet oarecum smintit, şi îmi făcu semn să intru până să apuc să spun da sau nu. Sunt Marie-Christine, spuse.

În holul de la intrare stăteau în expectativă doi tipi care se holbau la mine cu o nerăbdare intimidantă. Mă simţeam ca într-un film în care eşti invitat la cină şi apoi te trezeşti că tu eşti cina.

Cei trei dădură mâna cu mine şi mă salutară într-un soi de engleză. Erau Théodore – mic, cu părul negru, neras; Matthieu – mai înalt şi decât mine, blond şi pistruiat; şi gâfâita de Marie-Christine, care se jena că e cam grasă şi părea să ţopăie de colo-colo în permanenţă ca să nu ai răgaz să o priveşti. Îmi spuseră să le zic „Théo”, „Matt” şi „Marie-Hii”, deşi eram sigur că „Hii” e un tic nervos şi nu parte a numelui.

— Intaaiş. Din fericire, mă obişnuisem cu accentele francezilor şi am înţeles că Mărie mă invita în camera de zi şi nu îmi poruncea să-mi fac sepuku.

M-am aşezat într-unul dintre cele patru fotolii de piele hărtănite din faţa unui televizor pitic. Podeaua fără covoare părea dubios de curată pentru un apartament închiriat de mai mulţi, mi-am zis. Nu tu pete de vin, nici măcar o singură revistă rătăcită, vreo pată de vomă falsă de plastic sau o perucă

făcută scrum pitită pe sub vreunul dintre fotolii. (Da, am stat la vremea mea în nişte apartamente închiriate cu adevărat bizare.)

Atât sufrageria, cât şi holul, mărginit de pantofi ordonaţi grijuliu şi haine atârnate aranjat, mirosea suspect a curăţenie. Şmotru frenetic după o petrecere canibală cu şuvoaie de sânge, poate?

— Tu bei? Am ghicit că Théo îmi oferă ceva de băut şi nu se interesează dacă nu cumva sunt alcoolic.

— Da, te rog. Am acceptat o sticlă de bere şi am continuat să şed sub tirul privirilor celor trei care voiau să mă mănânce.

— Deci căutaţi un al patrulea colocatar? am întrebat ca să curm tăcerea.

Se chiorâră la mine.

— Pat hui? întrebă Marie.

— Vreţi pe cineva să stea aici cu voi?

— A, da, vem pe şine.

— Tu hanglez sau hamerican? întrebă Matt.

— Englez.

— Super, mi plaş sa ud hanglez.

— Da iţ plac pintenii?

Nu ştiam cum să răspund la întrebarea lui Marie. Părea să fi reintrat în teritoriul cu „în tâiş”.

— Pintenii?

— Da, ştii tu. Has, cal ler.

Poate era o nouă tendinţă economică ce-mi scăpase, mi-am zis. Se putea ca rasul cailor să fi devenit o parte esenţială a comerţului internaţional de când terminasem eu gastronomia.

— Nu prea cunosc, am mărturisit.

Era să pice de pe fotolii de uluire.

— Nu cu naşi pintenii? exclamă Theo.

— Nu, niciodată.

— Tu te uzi. Marie sări în sus şi ieşi în fugă din cameră.

Acum chiar că mă speriasem. Dacă revenea cu burete, săpun şi o pereche de foarfece de tuns, o ştergeam de acolo drept la salteaua mea gonflabilă.

Ceilalţi doi îmi zâmbiră cât timp aşteptarăm. Am auzit paşii mărunţi ai lui Marie tropăind înapoi pe coridor şi m-am încordat, gata de start.

Dar nu reveni cu nimic mai sinistru decât un DVD player portabil. Şi după ce apărură pe ecran primele imagini, m-am relaxat.

Zdrăngăniră chitări, iar în jurul unei fântâni ţopăiau nişte actori cu tunsori bufante idioate de ani nouăzeci.

— Prietenii tăi! am spus. Ross, Chandler.

— Da! chiuiră cu toţii. Fibi, Ha-şell, Şo-ii.

— Tu cu naşi asta, da? mă întrebă Théo.

— Normal.

— Uf, spuse, de parcă tocmai i-aş fi tras un pumn. Dar ştiam că aşa exprimă francezii un oftat de uşurare.

După această neînţelegere iniţiala, am petrecut de minune. Eu i-am învăţat cum să pronunţe „Chandler”, iar ei m-au tot îmbiat cu bere. Un schimb cinstit.

Mi-au spus cât e chiria, o sumă acceptabilă, îmi indicară diverse compartimente goale din frigider, care erau de departe suficient de mari să facă faţă ambiţiilormele modeste de gătit la domiciliu şi îmi arătară locul de pus paharul cu periuţa de dinţi dintr-o baie ce era năucitor de lipsită de fire de păr cârlionţat.

Mai mult, curăţenia nu se baza pe ture terifiante de curăţenie în comun, ci pe ideea splendidă de a face chetă să plătim portăreasa, care era dispusă până şi să calce cămăşi şi să frece tigăile care scăpau de sub controlul chiriaşilor.

Suna ca o ocazie excelenta şi m-am întors cu cele necesare la zece în aceeaşi seară. Marie îmi împrumută până şi lenjerie de pat, ceea ce era să mă facă să plâng de recunoştinţă.

Simţeam că viaţa tocmai mi se mai curăţase puţin de merde.

Prostul de moi.

5

În ziua dinainte de petrecerea de ceai inaugurală am primit un e-mail bizar de la Alexa, care îmi ura succes şi mă sfătuia să nu mă spetesc cu munca.

„Nu uita să-ţi faci timp şi pentru tine”, îmi spuse. „Relaxează-te, alintă-te.”

Oare asta chiar însemna ce credeam eu? Îmi spunea s-o mai sun pe Virginie pentru o recreaţie cu aromă de fructe?

Nu e tocmai întrebarea pe care să i-o pui unei fete direct.

Am răspuns că m-am alintat cum se cuvine cu câteva zile înainte şi i-am mulţumit că mi-a transmis numărul de telefon.

Apoi sună Jake să îmi transmită o informaţie foarte îngrijorătoare, în felul său inimitabil de neinformativ.

— Nu cred că situl tău e branşat, spuse.

— Ce nu e cum?

— Ştii tu, situl tău Web. Nu e pe linie.

— Nu?

— Nu. Tocmai îmi postam pozia...

— Ce făceai?

— Îmi postam pozia. O puneam pe linie. Ştii tu. Îmi editez poeziile pe linie, nu? Şi, oh, frate, à propos, amgăsit un sit estonian super. Cum ar veni estonienii reuniţi? Toate femeile alea. E genial. Ştii că au legătură cu bascii?

O dădu înainte cu legăturile lingvistice dintre estonieni, basci, finlandezi și unguri și cu șansele de a se culca cu partea feminină a populaţiilor respective, în vreme ce eu am început să-mi fac griji serioase în legătură cu pagina mea de internet. Ar fi trebuit deja să fie on-line. Ultima dată când vorbisem cu proiectanta, totul decurgea după program. Poate că greşise Jake adresa?

— Jake...

— Aşa că Europa ar trebui să fie OK, dar terminarea cu Africa e foarte dur, frate.

— Jake...

— Vreau să spun că nu e nicio femeie la Paris din Sudan, Somalie, Eritrea. Ceea ce e prea ironic.

— Ironic?

— Da, formează ca un corn al Africii. Bărbaţii de acolo ar trebui să fie uşor de încornorat.

— OK, atunci ce zici de asta: Negăsind nicio fată din Corn, a trebuit să mă mulţumesc cu porn'?

N-aveam pic de milă, dar ştiam că, dacă nu fac mişto de el, n-am nicio șansă să stăvilesc fluxul de informaţie geo-sexuală.

— Hei, frate, ţi-am mai spus, trebuie să arăţi puţin respect faţă de pozia mea.

— Da, scuze, Jake. Să ştii că-ţi respect pozia. Dar vreau să te întreb de pagina...

— O, la dracu', trebuie să-nchid. Vine șefa.

— Eşti la serviciu?

— Da, fac un curs cu Madame Brunerie.

— Eşti în timpul orei?

— Da, i-am zis că o să-i prindă bine să asculte o conversaţie telefonică autentică în engleză. Dar vine șefa. La mâine. Ciao!

Închise, iar eu m-am întrebat ce a învăţat eleva. Interesantul verb „a-şi posta pozia". A, și faptul că profesorul e obsedat sexual.

Şi tot nu-l dădeau afară?

•

Însă avea dreptate. Pagina mea de internet nu era conectată. Şi când am sunat-o pe proiectantă îmi explică de ce. Era de fapt foarte simplu – nu ştia cum să pună paginile pe internet.

— Dar eşti designer de pagini de internet, i-am reamintit în cea mai calmă franceză pe care o aveam la dispoziţie.

— Da, proiectez pagini de internet. Dar asta nu înseamnă că ştiu şi să le pun pe internet.

— Dar asta e ca şi cum un conductor de locomotivă ar spune că el ştie să conducă trenul, dar nu şi să-l oprească.

— Nu-i adevărat, spuse ea.

— Atunci cine o să-l pună pe internet?

— Nu ştiu, spuse ea.

— Dar am nevoie să fie pe internet la petrecerea de deschidere.

— Păi atunci ar trebui să te grăbeşti să găseşti pe cineva.

Avea o logică atât de buimăcitoare, o indiferenţă atât de desăvârşită, încât trebui să mă pocnesc de câteva ori cu telefonul în cap drept omagiu adus geniului ei.

6

Era sâmbătă după-amiază, cu puţin înainte de patru.

Îmi chemasem întreg personalul să ajute la petrecere – Katy, Jeanne, Yannick, cei doi bucătari şi un tip care lucra cu jumătate de normă, Fabrice, un corsican scund, care nu putuse să vină în ziua deschiderii pentru că trebuise să se înscrie la cursul de poloneză de la universitate. Nu că avea intenţia să studieze limba respectivă – voia asigurare de sănătate ieftină pentru studenţi. Facultăţile de limbi est-europene erau, se pare, pline de studenţi care nu mergeau niciodată la cursuri şi de profesori plătiţi ca să nu facă nimic.

Mi-am aliniat trupele şi i-am felicitat pentru o treabă bine făcută. Închiseserăm după îmbulzeala de la prânz, rearanjaserăm mesele într-un L lung şi le umpluserăm până la refuz cu delicatese cvasienglezeşti pentru ceai. Tejgheaua era ocupată de ceşti şi însăşi sfânta infuzie. Cazanul era decorat cu felicitările pe care le primisem să îmi ureze succes, inclusiv una din partea părinţilor mei, care îşi cereau scuze că nu vin la petrecere şi îmi reaminteau că nu au destui bani să îmi plătească datoriile dacă o dădeam în bară. Mersi pentru încredere, dragii mei.

Eram cu toţii echipaţi în tricouri My Tea Is Rich şi, aşa cum stăteam în spatele redutei de prăjituri şi sandvişuri,aranjaţi pentru poză, păream o gaşcă de noi recruţi potrivit de tânără şi de entuziastă.

Fireşte, iniţial sperasem că fotografiile le va face Alexa, dar nici măcar nu îndrăznisem să o rog. Ar fi fost atât de complicat să-i expun toată situaţia cu Virginie! Aşa că până la urmă am angajat pur şi simplu un tip din Pagini Aurii.

•

Unul dintre primii oaspeţi la petrecere fu însăşi Virginie. Nu ne văzuserăm din noaptea aceea pătimaşă, dar niciunul dintre noi nu părea să considere acest lucru o insultă. Mă sărută cu gura deschisă într-un mod destul de explicit ca să îmi informeze întreg personalul că ne-o puseserăm, iar apoi se îndreptă către masa unde instalaserăm prăjiturile. Deşi mie mi se părea ca nu prea mai e loc în pantalonii ei strâmţi, cu talie joasă, pentru chec cu ciocolată.

Apăru şi fostul meu coleg Bernard, morsa umană, ceea ce mă izbi ca fiind foarte amabil din partea sa, date fiind tensiunile care existaseră între noi când lucraserăm împreună. Jean-Marie îl silise să vorbească în engleză la toate întâlnirile, ceea ce fusese o cruzime la fel de mare de parcă ar fi pus o morsă să alerge cursa de patru sute de metri garduri. Se izbise de fiecare obstacol lingvistic şi căzuse lat.

— Ai fost în soare, i-am zis, în franceză, ca să-i arat că e în timpul liber. Avea fruntea şi nasul roşii ca racul, în contrast izbitor cu obrajii palizi şi mustaţa blondă ţepoasă, aşa că acum nu mai semăna cu o morsă, ci cu o brioşă păroasă cu căpşune.

— Da, spuse el. Norvegia.

În vizită la rudele sale morsele, am presupus eu.

— Ei, acum poţi să uiţi de peşte crud şi să mănânci nişte mâncare englezească gustoasă.

— Mâncare englezească gustoasă? Se îndepărtă hlizindu-se de acest concept absurd.

Alţi doi foşti colegi de serviciu sosiră împreună. Stéphanie, blonda agresivă care, din câte ştiam eu, încă mai era amanta lui Jean-Marie. Şi Nicole, tăcuta controloare financiară care fusese amorezată de mine în secret.

Nici nu intră bine pe uşă, că Stéphanie îşi aţinti ochiul critic de şef de achiziţii pe plicurile de ceai, pe veselă şi pe rulourile cu cârnaţi, de parcă ar fi putut deduce după formă dacă fusesem tras în piept.

— *Pas mal*, *pas mal*, admise. Să-ţi gust cârnatul.

— Te rog.

Mă simţeam flatat. Asta era una dintre ofertele pe care le rezerva de obicei pentru Jean-Marie.

Nicole îşi frecă obrazul de al meu şi spuse cât de încântată era că toate îmi mergeau bine. Apoi se mută la masa cu sandvişuri unde ronţăi timid trei tone de pâine prăjită.

Vecina mea cea cu nasul pe sus, proprietara magazinului de haine, veni şi îmi spuse că ceainăria nu arată deloc englezească.

— Ar trebui să fie covor roşu, canapele de piele, majordomi care servesc ceaiul.

De asta, am presupus eu, nu părea să aibă niciodată clienţi în magazin. Rămăsese blocată pe undeva prin anii 1940.

— Majordomi? am zis. Nu se mai găseşte aşa ceva în zilele noastre.

Dar mulţi francezi ar fi căzut de acord cu ea. Mulţi încă mai cred că toţi englezii poartă melon şi fac sex cusoţia o dată pe an înainte de începerea sezonului de croquet.

Din fericire, acei francezi sunt iute depăşiţi ca număr de compatrioţii lor după care Anglia e un loc modern plin de staruri de muzică pop, prinţişori sexy şi tort de morcovi.

•

După câteva minute, în timp ce încăperea se umplea iute de oameni şi fum, avui o surpriză. Apăru soţia lui Jean-Marie, superfemeia Dior îmbunătăţită pe cale chirurgicală, având-ul ca remorcă pe fiul ei Benoît. Ultima oară când o văzusem fusese în seara când mă dusesem să-l şantajez pe Jean-Marie, când mă tratase, foarte firesc, de parcă tocmai m-aş fi urinat pe covorul ei oriental preferat.

Acum însă era amabilitatea însăşi, ceea ce era, mi-am zis eu, la fel de firesc. La pensionul pentru superfemei Dior, le învăţau fără îndoială pe viitoarele soţii de oameni politici francezi să se poarte fermecător cu şobolanii şi gândacii de bucătărie, ca să le antreneze pentru soiul de vieţuitoare pe care va trebui să le vrăjească dacă vor ca soţii lor să aibă succes. Să te porţi frumos cu un fost şantajist englez era floare la ureche.

— Bonjour, Paul, mă salută cu o căldură foarte convingătoare.

— Bonjour, Madame Martin. I-am atins degetele întinse şi m-am simţit neputincios din punct de vedere social pentru că n-aveam tupeul să le sărut.

— Catherine, spuse, strângându-mi mâna. Dacă n-aş fi fost în toate minţile, mi-aş fi zis că flirtează.

Era îmbrăcată al naibii de sexy în felul ei clasic. O fustă strâmtă până la genunchi care încătuşa cele mai netede şolduri, o bluză apretată de bumbac, croită să îiscoată în evidenţă sânii, a căror parte de sus se vedea o idee deasupra unui nasture descheiat. Aceştia, ca şi faţa, prezentau zero semne

de riduri în ciuda vârstei. Şi aş fi putut să jur că îi crescuse măsura bustului de când n-o mai văzusem. Primise cadou de ziua ei un voucher la chirurgie estetica, poate.

Cu mâna încă încleştată pe a mea, mă felicită că realizasem totul atât de „merveilleusement".

Era de speriat. Nu suna deloc de parcă ar fi învăţat replicile pe de rost pentru o petrecere în aer liber la Camera Comerţului. M-am pomenit chiar că fac și eu ca mulţi alţii: când o femeie îţi vorbeşte despre ceva complet nesexual, tu te apuci să cauţi indicii dacă nu cumva vrea să se culce cu tine. I se dilatează pupilele, se linge mult pe buze? Chestii de genul ăsta. Ceea ce era de-a dreptul ridicol cu soţia lui Jean-Maire. Pe lângă faptul că ar fi fost sinucidere comercială şi poate chiar fizică, eram cu numai doi ani mai în vârstă decât fiul ei.

A, da, fiul. Benoît stătea în spatele şi deasupra ei, zâmbind cu bunăvoinţă mulţimii. Îşi tunsese buclele anemice şi îşi netezise părul pe spate, aşa că acum arata ca un Jean-Marie mai tânăr, mai puţin bronzat şi de un milion de ori mai puţin înfipt. După expresia sa de curiozitate lipsită de conţinut, habar n-avea că fusese târât încoace să facă cunoştinţa cu noul său şef.

Am însoţit-o pe Madame înspre tejgheaua cu ceai, mi-am descleştat în sfârşit degetele şi i-am turnat o ceaşcă din cel mai fin Lapsang înainte să mă năpustesc înapoi înspre uşă să confrunt apariţia terifiantă care tocmai intrase agale din stradă.

Părul individului părea să fi fost dat cu lipici, faţa bărbierită cu trei zile înainte de un bolnav de Parkinson orb şi pe buza de jos i se dezintegra o ţigară răsucită execrabil deel însuşi. Singura nepotrivire era noul său costum cenuşiu-închis, care sugera că tocmai jefuise magazinul unui designer.

— E costumul meu! am bocit cât de discret am putut.

— Ă, da, frate. Voiam să te demandez.

— Costumul meu Paul Smith, Jake.

Ăsta era la urma urmei un tip care, dacă Pământul ar fi cucerit de extratereştri de pe planeta Împuţiciune, ar fi ochit de invadatori drept zeu şi ales conducător etern al imperiului Împuţiţilor. Să-l laşi să poarte costumul ăla era ca şi cum ţi-ai împrumuta cel mai bun ceainic taurului care tocmai ţi-a făcut ravagii în magazinul de porţelanuri.

— Îl încerc ca să mă aclimatizez.

— Cu ce? Cu restul hainelor mele?

— Nu. Pentru interviu.

— Ce? Nu-mi spune că te-au dat în sfârşit afară.

Trase prelung şi morocănos din ţigară.

— Nu asta-i problema. Şi începe să preseze. Fac slujba asta ca profesor de engleză de patru ani aproape. Şi simt că mi se ridică toxinele aproape la creier. Aşa că postulez pentru o nouă slujbă în relaţiile publice.

— În relaţii cu publicul? Am spus asta nu atât ca să-i corectez engleza, cât din şoc pur. Nicio companie întreagă la cap n-o să-l lase pe Jake să aibă niciun fel de relaţii cu publicul, poate doar la departamentul de reclamaţii. Aruncai o privire asupra lui Jake şi îţi dădeai seama că nu ţi se va rezolva niciodată problema.

— Da. Ţi-am spus. Am un plan.

— Plan?

— Da. Îţi aminteşti. Se apleacă înspre mine, ca să nu-l dezvăluie maselor băutoare de ceai şi mestecătoare de prăjituri. Vreau să avansez mergând înapoi.

— Sper că n-o să-ţi pui sloganul ăsta în capul CV-ului, Jake. Sună de parcă ai încerca să vinzi aparate de vâslit.

Plescăi din limbă impacientat şi mă mustră că nu sunt în stare să-i înţeleg „conceptul limpid".

— Vreau să ies cu spatele din cursa de şobolani. Să obţin o slujbă mai bună de unde va fi mai uşor să fiu dat afară, apoi o să primesc *indemnités de chômage* mai bun.

— *Indemnités*? Adică ajutor de şomaj?

— Da. Se calculează după ultimul salariu. Dacă eşti dat afară dintr-un post bun, primeşti un cum îi zice? Ajutor super.

— Deci vrei să fii angajat în relaţii cu publicul numai ca să o faci lată?

— Da. Genial, nu?

A trebuit să-mi închid ochii şi să mă sprijin de tocul uşii o clipă. Viaţa acestui individ era atât de istovitoare. Era ca un meci de fotbal american, o înşiruire nesfârşită de salturi scurte înspre ziduri de cărămidă. Numai că el nu simţea niciodată nici cel mai neînsemnat impact.

— Du-te să mănânci nişte prăjituri, Jake. Şi încearcă să nu dai pe costumul meu.

•

Eram pe cale să mă duc să conversez cu oaspeţii când l-am zărit pe Jean-Marie traversând strada. Era adâncit în conversaţie cu o femeie înaltă, simandicoasă, cu o haină lungă de piele, care îi permitea să o ţină de cot. Oare chiar era într-atât de nebun încât să-şi aducă una dintre amante la o petrecere cu ceai unde îl aşteaptă nevastă-sa? Şi unde cealaltă amantă, Stéphanie, făcea comparaţii obscene între cârnaţii englezeşti şi franţuzeşti? Deşi eram în Franţa, aşa că poate se cuvenea, atâta vreme cât nu te apucai să i-o pui noii amante sub ochii tuturor.

I-am făcut semn fotografului să fie pe fază şi am întins braţele cu atitudinea gazdei încântate.

— A, Paul! Jean-Marie mă apucă de mână şi se întoarse instinctiv către obiectiv. Arăta la fel de elegant ca întotdeauna, de parcă ieşise drept dintr-o cabină de proba Karl Lagerfeld. Permite-mi să ţi-o prezint pe Nathalie. E reporter. Lucrează la un portret al meu pentru televiziune.

M-am întors şi am fost izbit de nişte ochi şi mai hipnotici decât cei ai lui Jean-Marie. Erau albaştri ca lichiorul de curaçao şi parcă luminaţi din interior. Aveam impresia că îmi vede direct în cap. Zău că ştie cum să-şi aleagă femeile, fu gândul pe care l-ar fi zărit înăuntru.

Avea vreo treizeci şi cinci de ani, era aproape la fel de înaltă ca mine în cizmele sexy cu toc, cu un chip zvelt, ruj roşu-închis şi părul blond legat într-o coadă largă, prinsă de ceafă cu un creion. Purta verighetă de aur pe inelar, dar asta nu părea să-l deranjeze pe Jean-Marie.

— *Enchanté*, i-am spus, folosind de data asta cuvântul aproape literalmente.

— Tocmai îi spuneam lui Nathalie că ideea ceainăriei a fost a mea iniţial, spuse Jean-Marie, neruşinatul bătător cu pumnul în piept. Nu e corect, Paul?

— O, da.

— Dar Paul a dus-o la... împlinire.

Se desfată cu ultimul cuvânt de parcă ar fi fost o felie de *foie gras.*

Jurnalista înclină capul şi îmi zâmbi.

— Nu trebuie să fie uşor pentru tine, un om de afaceri englez în Franţa? Avea un accent uşor snob când vorbea englezeşte, ca mulţi francezi care au învăţat de la generaţia de profesori care cred că toţi englezii poartă melon şi îşi regulează soţiile o dată pe an etc.

— Păi, nu, dar m-a ajutat Jean-Marie.

Fotograful a mai prins un instantaneu cu proprietarul recunoscător de ceainărie, care dă mâna cu politicianul binevoitor.

Jean-Marie mă trase într-o parte.

— Ai vorbit cu Benoît?

— Nu, încă nu.

— Ei, nu am timp să stau. O să vorbesc repede cu el.

Cu un ultim surâs către obiectiv, intră, iar mulţimea se dădu în laturi în mod firesc în faţa lui.

Astfel rămăsei singur cu jurnalista. Majoritatea întâlnirilor mele din trecut cu Jean-Marie avuseseră concluzii mult mai puţin plăcute, mi-am zis.

— Deci faceţi un reportaj despre el? am întrebat şi am gemut în sinea mea. Tocmai mi se explicase acest lucru cu aproximativ treizeci de secunde mai devreme. Adică numai despre el şi nu, ăă, toţi politicienii?

Din lac în puţ.

Îmi zâmbi călduros, ca semn că trece cu vederea că am călcat în propriul meu merde conversaţional.

— Se găsesc destule despre el să umple un portret televizat, nu credeţi? Sau o serie, dacă îl lăsaţi pe el să le scrie.

Râse cu poftă. O fi fost amanta lui, dar în niciun caz o admiratoare naivă.

— A amintit că putem filma în cafeneaua dumneavoastră, spuse ea. Ştiţi, dumneavoastră staţi de vorbă cu el şi spuneţi cum aţi creat împreună conceptul.

Am înţeles cum stă treaba. Jean-Marie, omul comunităţii, prietenul micului om de afaceri. Dar de ce nu? După cum a spus şi el, doar n-aveam de gând să gonesc camerele de filmat din ceainărie.

— Da, ar fi super.

— Aveţi o carte de vizită?

— Evident. Şi mai bine, luaţi un meniu de livrări la birou. Poate vă putem aduce prânzul într-o zi?

Încuviinţă din cap, iar ochii aceia mă sfredeliră din nou. Mă izbi că tot ceea ce spusesem ar fi putut fi interpretat ca un text de agăţat. Şi măcar de data asta unul bunicel.

„Oh, merde”, mi-am zis. Unde mi-era capul? Doar n-aveam de gând să mă dau şi la soţia, şi la noua amantă a lui Jean-Marie? Cu una dintre propriile mele cuceriri la doar câţiva paşi mai încolo, înăuntru în ceainărie.

Nu exista decât o explicaţie, o singură scuză – mesajele neclare ale Alexei mă preschimbaseră într-un dependent de clementine.

7

Înainte să apuc să-mi tom o ceaşca de ceai care să-mi liniştească nervii, am căzut într-o ambuscadă din partea lui Jean-Marie şi a soţiei sale, care se combinaseră să-mi împingă în cale un Benoît panicat.

— Benoît va veni să te vadă luni, mârâi în franceză Jean-Marie.

— *Mais Papa*... protestă Benoît.

— Va veni să îţi ceară o slujbă. Douăzeci de ore pe săptămână, cel puţin.

— Ce? Benoît păru să considere asta o încălcare a drepturilor sale umane.

— Pot include şi o sâmbătă întreagă, dacă e nevoie, ridică Jean-Marie un deget ameninţător sub nasul lui Benoît. Se vedea că e vorba de mai mult decât de o slujbă cu jumătate de normă. Casă şi masă, maşina şi casa de la ţară, poate chiar şi moştenirea. Artilerie grea părintească.

Se vedea limpede încotro se îndreaptă – Tati îl obligă pe fiu să muncească. Fiul se hotărăşte să-l calce pe nervi pe şef ca să se răzbune pe Tati. Dădaca de Paul West e nevoit să îl privească neputincios pe băieţelul protejat al lui Papa, care îşi descarcă răzvrătirea adolescentină întârziată drept în mijlocul unei ceainării englezeşti. Merci al dracului de beaucoup!

Jean-Marie îşi repuse zâmbetul de politician şi mărşălui spre ieşire. Madame dădu să-l urmeze, apoi se opri şi îşi aşeză mâna pe braţul meu.

— Te rog să te porţi frumos cu Benoît, mă imploră, cu o cută mică de îngrijorare între sprâncenele electrolizate. Îţi voi fi deosebit de recunoscătoare.

Nu m-ar fi mirat să-şi întindă mâna să mă strângă de boaşe în semn de recunoştinţă.

•

Încă mă mai clătinam sub efectele circului de familie al lui Jean-Marie când se apropie pe la spate Stéphanie şi îmi scuipa firimituri în ureche.

— Ce brânză n'est pas anglais, spuse fluturându-mi pe sub nas un sandviş pe jumătate mâncat.

— Păi atunci lasă-l dracului şi nu-l mânca, am răspuns, dându-i un răspuns anglais autentic de mestecat.

La cazan am dat de Jake, care făcea o încercare cu Katy.

— *Tu n'est pas lithuanienne*? o lungi el în accentul său de New York care se cunoştea instant.

— *Non*, chicoti Katy.

— Hm. Jake se mângâie pe bărbie şi se holbă la ea în căutare de indicii cu privire la originile ei. Belarusse?

— Jake, ticălosule! l-am întrerupt eu.

— A, bună, Paul.

M-am întors către Katy.

— Pariez că te-a întrebat şi dacă eşti letonă, nu?

— Da, dar... Katy părea uşor nedumerită.

— Cum îndrăzneşti să-mi întrebi angajatele dacă sunt letone? am lătrat către Jake.

— Ei, hai, Paul, n-am...

— Te-a întrebat de vreuna dintre celelalte foste republici sovietice? am întrebat poruncitor. Katy făcu un pasîn spate şi păru să se întrebe dacă e înţelept să mai lucreze într-o ceainărie atât de sensibilă din punctul de vedere al corectitudinii politice.

— Nu, spuse ea.

— Ei, urma să o facă. Ar fi fost „Ești georgiană?” „Ești sigură că nu ești o ucraineană dată dracului?” Întâi îmi fură costumul, apoi îmi vrea angajatele. E englezoaică, Jake, pentru numele lui Dumnezeu!

Kate o zbughi la subsol, murmurând ceva legat de terminarea plicurilor de ceai.

Am băut cu nesaţ din cea mai apropiată ceaşcă şi m-am calmat pe loc, ca de obicei. Sunt sigur că noi, britanicii, n-am mai avea nevoie de Prozac, Valium sau cannabis dacă am fi continuat să bem ceai în loc să trecem în masă la cafele duble cu lapte şi gheaţă. Legătura dintre sângele britanic şi ceaiul indian e genetică.

Încălzindu-mi căuşul palmei cu ceaşca, am contemplat încăperea plină de lume care molfăia şi pălăvrăgea mulţumită. Cunoşteam cam jumătate, dar restul erau străini, fie aduşi de ceilalţi, fie lume ieşită la cumpărături sâmbătă după-amiază, care intrase fără invitaţie cu speranţa de a-mi gusta prăjiturelele de ceai.

Fotograful zburătăcea de colo-colo, imortalizându-le feţele fericite, îndesate de prăjituri. Una peste alta, un început fantastic. Nici lui Benoîtnu-i va fi uşor să-mi pună beţe în roate, mai ales dacă îl exilam la subsol la decojit de mere.

— Scuze, Jake. Sunt puţin copleşit.

— Nicio problemă, frate. Dar, hei, să nu-mi spui că eşti supărat pentru costum, hm?

Am remarcat că arată surprinzător de lipsit de pete după o jumătate de oră bună în prezenţa sa.

— Nu, Jake, nu cred că am nevoie de el tocmai acum.

Mă izbi că lumea e împărţită în două feluri de oameni: cei care trebuie să-și bage cămașa în pantaloni și cei care nu. Cei care trebuie să-și pună costum și cravată în fiecare zi și cei care își pot exprima propria identitate. Asta, am hotărât, este ceea ce urma să fac eu o vreme.

— E bine să fii de partea celor cu poalele ieşite, am zis.

— Hî?

De data asta eu eram cel cu cugetările fără noimă. I-am explicat teoria mea cu băgatul cămăşii în pantaloni, iar Jake fu de acord cu mine, deşi probabil că nu era cu adevărat conştient de conceptul de a-ţi băga un articol vestimentar în altul. El le lăsa pur şi simplu să cadă unul peste altul.

— Da, tu ai găsit ce reşerşezi.

Ai fi zis că e invidios.

— În afară de partea cu femeile, l-am corectat.

Jake scoase un muget de râs care făcu ceștile să zdrăngăne.

— Da, tu eşti în merde-ul tău obişnuit în privinţa asta, frate. Dar nu la fel de rău ca mine. Adică eu eram pe cale să agăţ o Anglaise mai devreme, nu alta.

— *Draguer une Anglaise*? *Pourqoui pas une Française*?

Se apropiase Virginie şi ne etala un botic fermecător.

— O Française? Jake era şocat. În niciun caz. Nu aduc decât merde. Întreabă-l pe Paul.

Zău că urma să fie o achiziţie senzaţională pentru industria franceză de relaţii cu publicul!

8

Avusesem deseori fantezia de a sta de vorbă cu Alexa în timp ce suntem amândoi goi în pat.

Deşi, din motive evidente, în fantezia mea nu se întindea între noi Canalul Mânecii. Şi în niciun caz nu exista vreun ucrainean adormit cu nasul la subsuoara Alexei. Cu toate acestea, am raţionat eu, viaţa nu se potriveşte mereu cu fanteziile noastre, aşa că trebuia sa mă mulţumesc cu ce aveam.

— Bună, Paul, şopti ea. Aşa că am presupus evident că nu e singură.

Căscă. Foşni plapuma şi îmi puteam imagina exact ce se petrece în dormitorul ei londonez. Braţul fără telefon i se întinde de parcă ar vrea să atingă tavanul. Tipul de lângă ea simte mişcarea şi se apropie instinctiv de carnea caldă, în proces de trezire.

— Voiam doar să-ţi spun cum a fost la petrecere, am zis. Evident că trebuia să găsesc un motiv s-o sun. Acum eram foarte departe de punctul în care poţi să suni pur şi simplu să stai de vorbă.

— Da? Părea doar pe jumătate interesată, dar la urma urmei era încă pe jumătate adormită.

I-am povestit pe scurt şi am fost încântat să aud că numele lui Jean-Marie n-o trezeşte brusc. Ultima oară când îl întâlnise, farmecul lui o făcuse practic să leviteze.

— Însă fotografiile nu sunt foarte bune. Ar fi fost mult mai bine să le faci tu.

— Da?

— Ţi-ar fi plăcut să le faci?

Gemu. Era prea devreme duminică dimineaţă pentru gândire abstractă.

Şi era prea frustrant să îmi geamă în ureche o femeie dezbrăcată când nu puteam face nimic în privinţa asta.

Zic dezbrăcată, dar evident, din câte ştiam eu, ar fi putut fi înveşmântată din cap până în picioare în pijamale de castitate grosolane de lână. Da, mi-am zis, poate că ar fi mai bine să schimb imaginea din videotelefonul mintal cu una care să aducă mai degrabă cu o călugăriţă sau o mumie egipteană, în loc de trupul prelung, moale, parfumat pe care mi-l imaginam acum.

— Ţi-ar...? Vocea i se stinse. Am presupus că e prea de dimineaţă şi pentru gramatică engleză complexă.

— Dacă mi-ar fi plăcut să le faci tu? Da, evident. Ar fi trebuit să te rog. Dar nu te-am rugat.

— A...

Fundătură. Acum despre ce să vorbesc ca să n-o las să adoarmă la loc? Nu citisem ziarul şi nici nu ascultasem radioul, aşa că n-avea sens să facem schimb de glume pe seama ştirilor zilei. Nici măcar nu ştiam dacă nu cumva câştigase echipa noului său tătic vitreg.

— Hei, Doamne, Alexa.

Tocmai mă izbise o idee oribilă.

— Ce?

— Cuvântul franţuzesc *beau-père.* Are două sensuri, nu? Tată vitreg şi socru.

— Da. Aproape că se auzea cum i se încoardă defensiv muşchii. Şi?

— Nimic. Atât doar că, ştii, dacă i-l prezinţi pe Yuri prietenilor tăi, nu va trebui să explici care dintre ele e. Pentru că e ambele.

•

Asta e probabil cea mai ridicolă remarcă făcută vreodată de un bărbat gol unei femei goale, până şi atât de devreme duminică dimineaţă.

— Mersi, Paul, acum chiar mă bucur că m-ai trezit.

Altă fundătură.

Şi când dai de-o fundătură ai două alternative. Fie te întorci şi te duci acasă, fie încerci să faci o gaură în zid cu piciorul. Am optat pentru gaură.

— Alexa, vreau să-ţi pun o întrebare.

— Sper că nu de vocabular francez.

— Nu. Ascultă, Alexa. Era o întrebare atât de serioasă încât m-am oprit şi din scărpinatul boaşelor ca s-o pun. De ce ai aranjat să mă cuplez cu Virginie?

— Virginie?

— Da. Fata de la filmări.

Doar nu încerca să-şi amintească cine e.

— Cum adică am aranjat să te cuplezi?

— Păi i-ai spus să mă sune să ieşim împreună.

— Să ieşiţi împreună?

— Da, i-ai dat numărul meu.
— Nu i-am dat numărul tău.
— Nu?
— Nu. A, da. I l-am dat.
— A, păi bine atunci.
— Dar numai ca să i-l dea asistentei de regizor, ca să te recomande. Când m-am întors la locaţie, filmau şi nu lăsau pe nimeni să intre în curte. Aşa că i-am dat cartea ta de vizita lui Virginie şi m-am dus acasă.
Oh, merde, mi-am zis, deci nu avusese de fapt intenţia să mă cuplez cu Virginie.
— De ce nu te-ai întors la terasă? am întrebat, sperând să deviez conversaţia de la subiectul altor femei.
— M-am întors, dar nu mai erai acolo.
Linişte. Nu se prinsese de ce o întreb de Virginie, slavă Domnului. Şi nici nu mai vorbea în şoaptă. Poate ca era totuşi singură. Da. Pijamalele de castitate se dematerializară şi în ochii minţii mele era din nou goală.
— De ce? întreba Alexa.
— De ce ce?
— De ce mă întrebi dacă i-am dat numărul tău lui Virginie?
Dublu merde.
— Doar aşa. Apropo, a jucat ieri Newcas...
— Te-ai culcat cu ea.
— Ba nu.
Neagă întotdeauna tot, zic eu, cel puţin până nu ţi se flutura polaroidele pe sub nas. Până şi atunci poţi pretinde că au fost trucate digital.
— Eh, ai ieşit cu ea şi nu te-ai culcat cu ea? Nu te cred. E o fată foarte sexy. Şi i-a plăcut de tine.
— Te-ar deranja dacă m-aş fi culcat cu ea?
— Vrei să mă deranjeze? Hei, acum era mai trează decât mine. Nu era cinstit. În orice caz, sunt sigură că te-ai culcat cu ea. De asta ai scris în mail că ai fost alintat. Te-ai culcat cu ea. I-ai pus-o.
La dracu'. Uite polaroidul. Şi i-l trimisesem chiar eu Alexei. Quel nătărău!
— Uită de Virginie, am zis, dorindu-mi ca vocea mea chiar să aibă puterea să o facă să uite. Când te întorci la Paris? Expoziţia ta de fotografii e în curând, nu?
— Nu vreau să-mi vezi expoziţia.
Pronunţă cuvântul într-un mod anume. Ex-poziţie, spusese. Nu că s-ar fi hotărât că nu mai voia să-i văd fotografiile. Pur şi simplu nu voia să-i văd ex-poziţia, fosta ei poziţie, ce-o mai fi fost şi asta.

Îmi luă o secundă să îmi dau seama ce zice. Şi nici măcar atunci n-am înţeles de ce. Normal că voiam să-i văd fotografiile. Doar nu în fiecare zi îşi expune o prietenă, o fostă iubită, fotografiile. Şi doar urma să fiu şi eu într-una, nu? În cea pe care o făcuse în faţa magazinului Courrèges. În niciun caz nu aveam să o las să-şi ţină expoziţia fără sprijinul meu. O să aduc cu mine nişte prieteni, o să cumpăr o poză, o să încerc să contribui la succesul expoziţiei ei.

Dar, până să îmi formulez în minte toate astea, nu mai era pe fir. Închisese şi când am sunat-o iar am nimerit căsuţa vocală.

Bravo, Paul, mi-am zis. O dimineaţă productivă şi e numai zece şi jumătate.

— Pol? Eşti OK? Prin uşa dormitorului pătrunse vocea stridentă a colegei mele de apartament, Marie-Christine.

Părea îngrijorată, fără îndoială, pentru că auzise pe cineva la mine în camera urlând de parcă tocmai ar fi turnat diluant peste Mona Lisa.

— Meeeerde!

9

Francezii o să-ţi spună că „le client est roi”. Clientul e rege. Dar ştim cu toţii ce le-au făcut regilor lor. Capul ghilotinat al lui Ludovic al XVI-lea a ajuns să se dea de-a dura prin Place de la Concorde, în râsetele câtorva mii de francezi.

Iar soţia lui Ludovic, Maria Antoaneta, este urâtă şi astăzi în Franţa pentru că, atunci când gloata înfometată protesta că nu are destulă pâine, ea a propus să mănânce brioche, un soi de cozonac. Da, a fost executată pentru că a recomandat o îmbunătăţire.

De fapt, „le client est roi” e o frază la fel de goală ca My Tea Is Rich. Şi principala mea îngrijorare cu privire la perspectivele pe termen lung ale ceainăriei era că personalul începuse să trăiască după adevăratul credo al industriei de servicii franceze, şi anume „clientul e o pierdere de vreme”.

Această atitudine a dat naştere unor tehnici clasice de servire franţuzească proastă. Benoît o avea în sânge pe cea mai comună – nebăgatul în seamă al clientului. Dacă lustruia cazanul sau umplea bolurile de salată când intra vreun client, îi nega cu statornicie existenţa, dacă nu se apleca cumva peste tejghea să-l apuce de urechi.

Dacă erau mai puţin agresivi şi doar spuneau „nu vă supăraţi”, îi informa politicos că e foarte ocupat şi că seva îngriji de ei de îndată ce va termina sarcina vitală cu care se îndeletnicea.

A trebuit să-i explic că nu are niciun sens să reumple bolurile dacă îi goneşte pe toţi viitorii cumpărători de salată şi nu a recunoscut că s-ar putea să am oarecare dreptate decât după ce i-am făcut mai multe demonstraţii de întrerupere a activităţii de rutină şi de salutare a clientului.

Până şi după lecţia mea, Benoît şi tot restul personalului de la tejghea nu puteau să se abţină să nu cadă într-un alt obicei franţuzesc pe care păreau să-l fi prins de la cei trei muşchetari – „Toţi pentru unul şi unul pentru toţi".

Să zicem că un client revenea la tejghea după ce plătise şi îi spunea lui Yannick sau lui Jeanne că nu primise exact ce comandase – i se servise un sandviş cald cu caşcaval şi roşii când el de fapt ceruse un sandviş cald cu caşcaval şi armadillo.

Brusc, toată lumea din spatele tejghelei se oprea din ce făcea şi se alătura dezbaterii generale pe tema cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva şi, dacă era o distincţie suficient de clară pe meniu între „roşie" şi „armadillo", înainte să treacă la rememorarea nostalgică a prânzului, când cineva comandase un cartof în coajă cu somon şi primise un cartof în coajă cu plămân.

Între timp, ceilalţi clienţi de la coadă n-aveau decât să aştepte.

Toţi sârguincioșii mei lucrători – până şi prietenoasa Katy – abia aşteptau să se desfete cu rutina zilnică de a muştrului clienţii cu puţin înainte de prânz. La unsprezece şi cincizeci şi cinci de minute, nicio secundă mai târziu, savurau cu rândul plăcerea de a scula de la mese până la ultimul client care nu comandase decât o băutură şi ceva de ronţăit. Cumpără-ţi de mâncare sau cară-te, le spuneau,dispărând cu ceainice pe jumătate pline şi îndesându-le practic pe gât biscuiţii rămaşi.

A trebuit din nou să îi lămuresc. Nu, am zis eu,mesajul este: intenţionaţi să rămâneţi pe timpul prânzului? Dacă da, specialitatea zilei este tikka kebab cu armadillo – atenţie, armadillo, nu roşii. Şi apoi aşteptaţi să vedeţi dacă se simt să plece. Nu îi scoatem afară – cu multe scuze – decât atunci când avem nevoie efectiv de o masă pentru că cineva stă pierdut cu o tavă de prânz în mână şi nu are unde să se aşeze.

Dacă un client se mâţâie cum că într-o cafenea franţuzească autentică poţi rămâne cât vrei la o cafea, atunci trebuie să zâmbească, le-am spus, şi să-l întrebe dacă îndrăznise vreodată să comande de băut într-o cafenea franţuzească la o masă pusă pentru prânz. Eu încercasem odată să insist în felul acesta asupra drepturilor mele de client şi mi se spusese să mă car dracului la McDonald's.

Vedeţi voi, vrem ca toţi clienţii noştri să revină, le-am spus eu angajaţilor mei. Sună evident, dar e un mesaj care încă nu a pătruns prin tot sectorul de servicii franţuzesc.

•

Însă uneori nu era vina angajaţilor. Din când în când, trebuia să recunosc că le client era cam cretin.

Turistul avea vreo treizeci de ani şi era echipat cu toate cele necesare vorbitorului de engleză care vizitează Parisul pentru un weekend lung pe teritoriu străin ostil. Un hanorac rezistent la uragan, un ghid cu degetul inserat la capitolul despre cartierul acesta şi o permanentă expresie bănuitoare. Purta, de asemenea, o gigantica borsetă-paraşută cu un marsupiu pentru sticla de apa, din care se iţea un pai lung, ca sa şi-l poată introduce în gură sa sugă, în loc să fie nevoit să se oprească în spatele liniilor inamiceşi să scoată efectiv sticla, ceea ce l-ar putea lăsa descoperit în caz de ambuscadă. Tubul i se bălăngănea în faţa pieptului ca o antenă pe un sistem de localizare prin satelit. Ceea ce poate că şi era funcţia lui secundară.

Era în jur de unsprezece şi jumătate într-o vineri dimineaţă. Individul intră în ceainărie, aruncă o privire prudentă în jur şi păşi către Benoît, care stătea visător cu obrazul lipit de cazanul cald.

Benoît se îndrăgostise de cazan şi adora să îi manevreze robinetul sau pur şi simplu să îi lustruiască burta rotundă de inox. N-aveam nimic împotriva aceste infatuări nefireşti. Dimpotrivă – mă bucuram că manifestă şi el entuziasm pentru ceva. Mi se păruse întotdeauna un bleg incurabil.

— *Quelles sont les options végétariennes*? întrebă turistul. Avea un puternic accent englezesc, dar pronunţia îi era foarte clară. Aceasta era fără îndoială una dintre expresiile salvatoare de viaţă pe care le exersase înainte să traverseze Canalul Mânecii, alături de „appelez l'ambas- sadeur" şi „où est mon anorak?".

Benoît încetă preludiul cu cazanul şi îşi îndreptă atenţia asupra acestei noi provocări intelectuale. Nu mai fusese întrebat de opţiuni vegetariene. Fiind francez, nici nu-şi putea măcar imagina că poate exista aşa ceva. Dar se descurcă admirabil. Arătă către meniul de pe perete şi îi spuse tipului într-o franceză rară şi limpede că erau o grămadă de chestii pentru vegetarieni acolo – sandvişuri cu caşcaval, salate, cartofi copţi –, nu trebuia decât să aleagă.

Turistul cugeta un moment.

— *Mais pourquoi vous ne marquez pas les options végétariennes avec un signe végétarien*? întrebă.

— *Signe végétarien*?

— Oui. Individul mimă scrierea unui V verde.

— Ah. Benoît se aplecă şi îi mărturisi tipului că n-am îndrăzni să marcăm nimic drept vegetarian de frică să nu speriem clienţii francezi. Îmi întâlni privirea şi îmi făcu cu ochiul. Învăţa repede.

Turistul tot nu era convins.

— *Est-ce que vos pommes de terre sont végétariennes*?întrebă.

„Nu, mi-am zis, sunt cartofi carnivori. Ia încearcă să-ţi înfigi în ei furculiţa, că ţi-au şi înfulecat braţul.”

Evident că ştiam ce vrea să spună. Umpluturile sunt pentru vegetarieni? Dar, la urma urmei, o mâncare de fasole coaptă e tot o mâncare de fasole coaptă în orice limbă. Trebuie să fi ştiut că nu sunt ficaţi de broască în sos de sânge de cal.

La început, Benoît rămase interzis. I se virusase logicul creier francez confruntat cu întrebarea dacă o legumă e vegetariană. Din fericire însă, copiii francezi învaţă filosofie la şcoală până la vârsta de optsprezece ani, aşa că fu în stare să execute un salt spectaculos de gândire laterală.

— De ce nu serviţi un sandviş cald cu caşcaval şi roşii? sugeră.

— *Est-ce que le fromage est végétarien?* întrebă vegetarianul.

De data asta, Benoît era sa leşine de epuizare mintală.

Ştiam de ce. Brânză vegetariană? Francezii nu ar reuşi să-şi descurce în minte noţiunea asta nici dacă le-ai oferi zilnic pentru tot restul vieţii câte o piscină plină de şampanie.

M-am apropiat să îl prind pe Benoît în caz că leşină efectiv.

— Nu, e brânză franţuzească, am zis eu în engleză. Nu ştii niciodată dacă cheagul e animal sau vegetal. Dar, dacă aţi apucat să gustaţi brânza din Franţa, noi exact aşa ceva servim aici.

— Hm. Turistul rumegă toate acestea. Singurul semn de viaţă pe care îl dădea era o zvâcnire infimă a tubului din sticla de apă.

„Ce noroc, mi-am zis eu, că e devreme şi nu e coadă.” încă o jumătate de oră şi întreg personalul s-ar fi bulucit în jurul lui ca să rezolve problema în stilul lor „toţi pentru unul”.

Acesta fu momentul în care am înţeles chelnerii francezi.

Se grăbesc să servească la douăzeci de mese deodată şi sunt puşi în faţa unui tip ca acesta care se interesează de opţiunile vegetariene. Un chelner francez grăbit se va gândi în mod firesc: opţiunea vegetariană numărul unu – îndeasă-i capul în WC.

Fiindcă, pe lângă elementul de pierdere de vreme, mai intervine şi un fel de lipsă de politeţe. Un bucătar-şef petrece ani de zile la şcoala de gastronomie, luni de zile planificând un meniu, ore cumpărând şi gătind ingredientele, iar apoi vine o familie de turişti şi comandă trei omlete simple şi o farfurie cu spaghete. Cu ketchup. E ca şi când Michelangelo ar fi schiţat Capela Sixtină şi ar fi intrat agale Papa şi i-ar fi spus: „Ştii, cred că aş prefera un strat simplu de galben pal peste tot”.

— Uite, vorbiţi franceza foarte bine, i-am spus tipului, dar n-are sens să cunoşti limba dacă o foloseşti să spui lucruri pe care ei nu le înţeleg. Sincer, nu le pasă de vegetarianism. Consideră că eşti un filistin irecuperabil dacă nu ai orgasm când mănânci carne în sânge. Pentru ei, un vegetarian care vine în Franţa e ca unul care facelegământ de castitate şi apoi se duce sa trăiască într-un harem. După ei, vegetarianul e un bou. Calamburul e neintenţionat, fireşte.

Ştiam că picasem şi eu în capcana de a trata clientul ca pe un cretin, dar credeam sincer că individul trebuie să înţeleagă ţara pe care o vizitează, ca altfel îl păştea primejdia de a muri de foame de îndată ce îşi va fi epuizat proviziile de urgenţă din borsetă.

— Dar ar trebui să vă marcaţi opţiunile vegetariene din meniu, răspunse el.

— Nu pot. E împotriva legii franceze, i-am spus, recurgând la stereotip.

— Sunteţi sigur?

— Nu, aveţi dreptate, nu sunt sigur. Am să sun la poliţie să întreb dacă doriţi.

Spre surprinderea mea, individul nu ieşi bosumflat cu paşi apăsaţi, ci mârâi doar, se întoarse către Benoît şi comandă:

— *Un toastie avec fromage, s' il vous plaît*.

— *Comment*? Benoît încă nu se trezise complet din comă.

— *Un toastie avec fromage, s'il vous plaît.*

Ei, haide, mi-am zis eu, fii francez. Plânge-te că sunt nepoliticos, zbiară la mine până ieşi învingător din dispută, nu te da bătut.

Cine le-a zis francezilor „maimuţe supuse mâncătoare de brânza”? Noi, britanicii, suntem câini corgi supuşi, cu maniere blânde, cu atitudine blândă, mâncători de brânză vegetariană.

— Oui, Monsieur. Benoît deschise grilul şi introduse un sandviş.

— *Est-ce que vos jus de fruits sont organic*? întrebă turistul şi am simţit o pornire bruscă să mă duc să storc nişte portocale.

•

Dar eu eram cel care învăţase o lecţie.

Mi-am dat seama că ospătarii francezi sunt profesionişti şi prea mulţi dintre clienţi sunt nişte amatori ameţiţi.

Când un chelner profesionist are de-a face cu un client amator, se simte ca un jucător de tenis profesionist care nu-şi primeşte niciodată mingea servită înapoi. Evident că se poate mulţumi să tot marcheze punct după punct, dar care mai e distracţia? Pentru chelnerii buni jocul e distracţie, le place să aibă un adversar cu stil.

Servesc o cerere abruptă de comandă, clientul ripostează cu o alegere nimerita la ţanc din meniu, chelnerul o întâmpină la fileu şi trânteşte un voleu despre vin, pe care clientul nu-l poate returna decât sub forma unei rugăminţi să fie sfătuit. Chelnerul loveşte cu *le vin du mois* şi câştigă punctul. Urmează alte schimburi la fel de strânse despre desert şi cafea şi toată lumea face mişcare cât să-i cadă bine.

Dar daca muşteriul nici măcar nu înţelege conceptul servei? Ce e chestia asta rotunda şi săltăreaţă care e trimisa înspre mine, se întreabă jucătorul virgin de tenis, şi ce trebuie să fac eu cu ea? Nu e de mirare că uneori chelnerii se simt frustraţi şi încarcă nota de plată a amatorilor care îi fac să piardă vremea.

Ia stai, mi-am zis, ce se petrece? Daţi-mi o oglindă! Cred că mă metamorfozez într-un chelner francez.

5: Nu era nicio doamnă, era nevastă-ta!

1

Când te invită o femeie măritată la muzeu, presupui că e o invitaţie cu desăvârşire inocentă, nu?

Chiar şi dacă îţi dă adresa muzeului şi nu numele acestuia, ceea ce m-a izbit într-adevăr ca fiind uşor ciudat.

Şi mai ciudat, când am ieşit din staţia de metrou, am dat nas în nas cu un şir de domnişoare cu sânii goi, dintre care toate aveau cruci negre sau inimi roşii mari pe zona pubiană. Unele dintre domnişoare îşi înfipseseră mâna în spatele acestor cruci sau inimi, iar expresia de pe feţele lor sugera că sunt uimite să descopere că n-au chiloţi. Altele, cu gurile înţepenite în formă de „0”, îşi îndreptau către mine sânii nefiresc de mari de parcă aş fi fost ţinta dintr-un concurs de împroşcat cu lapte.

Erau fotografii, fireşte, deşi unele dintre ele erau aproape în mărime naturală. Şi erau primele de pe ceea ce părea a fi un lung bulevard tapetat cu fotografii similare.

„Ce fel de muzeu ar putea exista aici? Galeria naţională de vibratoare? Colecţia de implanturi de sâni (cunoscută şi sub numele de muzeul de istorie nenaturală)?”

Când m-am oprit surprins în faţa primului grup de fotografii, din prag ieşi un bărbat într-o jachetă strâmtă de piele care îmi spuse că aceste domnişoare sunt dansatoare şi că mă aşteaptă toate la subsol.

Am găsit că acest lucru e greu de crezut din două motive. Primul, o singură persoană ştia că voi veni astăzi în acest cartier – femeia măritată. Şi al doilea, prin mica uşă cu toc auriu se vedea o scară ponosită, care nu părea deloc să ducă într-un subsol destul de spaţios ca să poată încăpea acolo toate domnişoarele din fotografie. Dar când mi-am exprimat surprinderea că mă aşteaptă chiar toate acolo jos, bărbatul se înfurie şi îmi aruncă un epitet francez insultător care sugera, incorect, că sunt un vagin mic.

Nu ştiu de ce era atât de mânios că pierde un potenţial spectator. Pe partea cealaltă a Bulevardului Clichy, două mari autocare cu turişti îşi revărsau încărcătura de-a lungul magazinelor cu articole erotice şi cluburilor de striptease. Şi era clar că nu sunt primele autocare din ziua respectivă. De-a lungul străzii rătăceau încet grupuri de străini care

chicoteau şi făceau ochii mari, încercând să-şi imagineze ce se petrece în spatele acelor cruci şi inimi de pe domnişoare. Majoritatea se ţineau la distanţă de doi sau trei metri, dar unii aveau cu siguranţă să intre în cluburi.

În acest moment, zău că ar fi trebuit să mă întreb de ce fusesem invitat la întâlnire aici, dar n-am făcut-o. Nu m-am întrebat decât de ce sunt intercalate cluburile sexy cu restaurante de kebab. Poate că domnişoarele de la subsol aveau nevoie de gustări regulate bogate în proteine ca să îşi menţină viteza rotirii.

Am trecut pe lângă ofertele alternante de sex şi mâncare mediteraneană, până când am dat de numărul corect, şi numai atunci am început să pun sub semnul întrebării motivele femeii căsătorite care mă aştepta înăuntru.

Muzeul arăta exact ca un magazin de articole erotice, numai că obiectele din vitrină aveau mici etichete în maimulte limbi, care explicau ce sunt. Nu că o sculptură enorma de lemn a unui penis în erecţie ar avea nevoie de prea multe explicaţii.

Acesta era, anunţa cu mândrie o firmă cu neoane, Le Musée de l’Erotisme.

Dacă fotografiile cu femeile goale din vitrină ar fi fost mai modeme, probabil că n-aş fi îndrăznit să mă opresc să mă uit la ele atât de îndeaproape. Dar, hei, ăsta era muzeu, cultură. Aşa că, la fel ca turiştii, în loc să chicotesc sau să mă feresc, mi-am încruntat fruntea şi am cugetat asupra importanţei sociologice a acestor poze deocheate anume.

Deşi tuturor, inclusiv mie, ne veni greu să rămânem serioşi când ne căzu privirea asupra unui scaun expus în secţiunea centrală a vitrinei late. Dintr-un scaun obişnuit de sufragerie acoperit cu blană artificială de leopard fusese decupată o bucată din şezut. În această gaură fusese instalata un fel de roată de moară. Pe când se rotea, trimitea o serie de limbi de plastic care ieşeau prin gaură, ideea fiind probabil ca acolo să stea o femeie dezbrăcată şi să fie linsă din plin. Dar, după murdăria de pe limbi, mi-am zis că era mult mai probabil ca scaunul să îi dea, în loc de o doză de senzaţii tari, candidoză.

Şi aici trebuia eu să mă întâlnesc cu o femeie măritată. Ce însemnau toate astea?

Ei, dacă ar fi fost soţia lui Jean-Marie, aş fi presupus că e un fel de preludiu ironic şi aş fi fugit cât vedeam cu ochii.

Dar invitaţia sosise din partea lui Nathalie, reportera TV, care îmi spusese că pregăteşte o emisiune de călătorie despre locurile neobişnuite din Paris, inclusiv noua mea cafenea englezească şi acest muzeu. Nu prea vedeamlegătura dintre cele două, dar poate de asta nu sunt reporter.

Mă aşteptasem la un muzeu mai convenţional de neobişnuit. Există unele foarte neobişnuite la Paris. Muzeul Tutunului (Vai, tati, uite ce tumoare drăguţă!), Muzeul Parfumului (Hei, o sticlă de parfum! Uau, încă o sticlă de

parfum etc.), Muzeul Păpuşilor (Mami, de ce fotografiază nenea ala păpuşile Bărbie?).

Dar erotismul, mi-am zis, de ce nu? Ce ar putea fi mai parizian de atât? În afară poate de o arhivă cu merde de câine.

Lucrurile deveneau şi mai explicite în spatele uşilor glisante ale muzeului. Înainte măcar să fi plătit biletul piperat, zărisem o „bufniţă falică” (o pasăre de porţelan realistă, înaltă de cincisprezece centimetri, din craniul căreia creştea cu totul inexplicabil un penis uman) şi o fântână ce consta dintr-o femeie ghemuită, din a cărei gură şi sfârcuri ţâşnea apă, iar un jet puternic îi iriga colonul. Era clar de ce nu văzusem niciodată aşa ceva în magazinele franţuzeşti de design interior.

Cu toate acestea, sentimentul general era că toate acestea erau la un milion de kilometri depărtare de lumea sordidă a saloanelor de masaj şi a cluburilor de striptease. Un cuplu de tineri italieni se apleca să vadă mai îndeaproape dosul fântânii, un grup mic de fete japoneze (sau poate coreene – ar fi trebuit să-l întreb pe Jake să fiu sigur) fotografia cu telefonul nişte gravuri obscene.

Nici măcar nu mă simţisem stânjenit că sunt un bărbat singur până nu am zărit un pervers de primă clasă pe scările care duceau la etajul întâi. Treizeci de ani, şapcă de baseball, jachetă de blugi, niciun accesoriu turistic precum un rucsac sau un aparat de fotografiat, cu ochiiîndreptaţi nu asupra fotografiilor, ci asupra vizitatorilor, cu o expresie anticipativă de parcă s-ar fi aşteptat să-l acosteze brusc vreuna dintre femei ca să-l întrebe: hei, vrei să încerci chestia asta cu mine?

Da, în afară de şapca de baseball, de cei câţiva ani în plus şi de privirea anticipativă, arăta exact ca mine. Acum înţelegeam de ce venea lumea aici în grupuri sau perechi.

Era timpul s-o găsesc pe Nathalie, şi încă repede.

•

Am ajuns-o din urmă la etajul doi. Se holba concentrată la nişte penisuri de lemn nepaleze, care nu păreau să fi fost netezite bine cu şmirghel. Speram că sunt simboluri de fertilitate şi nu jucării sexuale. O mică partidă cu unul din ele şi ai avea nevoie de douăzeci şi patru de ore de microchirurgie pentru îndepărtarea aşchiilor.

Ne-am salutat cu o strângere de mână profesională şi am pornit prin muzeu împreună. Ceea ce nu era cu mult mai puţin stânjenitor decât să mă plimb singur. Într-un muzeu normal poţi să faci comentarii despre incredibila vechime a vreunui lucru sau să spui că aveai şi tu unul din ăsta când erai mic. Aici însă singurele comentarii potrivite ar fi fost ceva de genul „Ia uite unde-şi pune aia” sau „E clar de ce zâmbeşte tipul ăsta”. Şi, când nu

cunoşti foarte bine o femeie, e cam greu să faci remarce inteligente în faţa unor exponate ca o machetă de răşină a unui vagin de zece ori mai mare decât mărimea naturală.

Însă nimic din toate acestea nu păreau să o stânjenească pe Nathalie. Păşea cu hotărâre din sală în sală, chicotind în faţa explicaţiilor şi dictând observaţii în reportofon.

— *Très bizarre,* dictă ea. Picturile indiene zugrăvesc bărbaţi cu penisuri lungi şi subţiri. Bărbaţii japonezi sunttoţi desenaţi cu membre monstruoase complet disproporţionate faţă de trup. Să fie un complex de inferioritate?

— Ai făcut vreodată modelling? mă întrebă în engleză, aruncându-şi ochii asupra unui samurai care era dotat de ziceai că-i un elefant în kimono.

— Numai din plastilină.

— Nu, voiam să spun... A, scuze, am uitat, umor englezesc. Batjocura de sine, sunt sigură.

Ce-o mai fi însemnând şi asta.

Am trecut la o vitrină plină de urcioare de lut cu decoraţii obscene. Unul dintre ele avea un mâner format din doi care fac sex oral şi un cioc de forma unei scule în erecţie.

— A, precolumbiene, îi spuse un turist american soţiei sale. Probabil aztece.

Parcă se credea la Luvru.

— Nu e de mirare că a dispărut civilizaţia lor, răspunse soţia. Eu aş fi murit de sete mai degrabă decât să beau din chestia aia.

— Nu aşa se spune despre americance, îmi şopti Nathalie.

•

Între timp, mă întrebă cum de am ajuns să locuiesc la Paris şi să deschid o ceainărie.

I-am povestit ce probleme am avut la început, când m-am mutat în Franţa, în vreme ce stăteam în faţa unei colecţii de falusuri de jad indubitabil blege.

Pe când încercam să desluşim un desen modern suprarealist cu o femeie care părea să îşi înfigă capul în propriul anus, i-am spus că echipa franceza numită de Jean-Marie la ceainărie îşi petrecuse majoritatea timpului călcându-mă pe nervi.

Şi abia dacă mă distrase de la descrierea porcăriilor lui Nicolas o statuie tailandeză cu un bărbat cu robă şi penisuri în loc de mâini.

— Şi tu, personal, te simţi binevenit la Paris? Nathalie îşi împinse ochelarii pe creştetul capului ca să le lase cale libera ochilor săi hipnotici să îmi radiografieze creierul.

Am asigurat-o că, în afară de câteva eşecuri cu recepţionişti, chelneri, angajaţii de la permise de şedere, anumiţi vânzători, agenţi imobiliari, mai mulţi dintre foştii mei colegi şi întreaga populaţie de câini a oraşului, mă descurcasem foarte bine ca anglais la Paris.

— A, şi apropo de englezi la Paris, ia te uită!

Ne aplecarăm să examinăm o fotografie sub care scria „Camera Prinţului de Wales”. Aceasta era, din câte se dovedi, apartamentul permanent al viitorului Rege Eduard al VIII-lea într-un bordel parizian. Patul enorm şi madama care rânjea ţanţoşă dovedeau fără putinţă de îndoială că cel mai mare fiu al Reginei Victoria fusese mare şmecher, dar pe mine mă interesa mai degrabă extraordinara „canapea pentru doi” pe care, după eticheta de lângă fotografie, o proiectase prinţul însuşi pentru cămăruţa lui.

Baza era un divan tapisat cu creton, pe care se pare că stătea bărbatul în genunchi. Deasupra, pe picioare solide de lemn, la jumătatea bazei, se ridica un scaun decupat cu două braţe înalte. Probabil că aici stătea femeia cu picioarele desfăcute pe care o desfăta prinţul îngenuncheat, atârnat de braţele scaunului ca să aibă o poziţie mai bună.

Sau poate că el stătea în fund şi ea în genunchi. Nu mă interesa în mod deosebit. Nu-mi era clar decât că probabilnu meşterilor constructori de tronuri ai mamei sale le ceruse să asambleze piesa respectiva de mobilier.

— Nici nu m-aş fi gândit că voi, englezii, aveţi atâta imaginaţie. Nathalie, cu capul înclinat într-o parte, încerca să-şi dea seama cum se poate profita mai bine de canapea.

— Taică-său era neamţ, am recunoscut eu cu modestie.

— Şi tu stai într-un apartament ca ăla?

— Din păcate, nu. Nu mai era loc la bordel şi pentru mine.

— O, ce trist. Chiar aşa, unde locuieşti?

Când i-am zis, izbucni în râs.

— De ce reacţionează toată lumea aşa?

Deja începeam să am complexe serioase că stau în al Cincisprezecelea. OK, nu era cea mai la modă parte a oraşului, dar era chiar aşa o sursă de amuzament?

Nathalie mă lămuri. Când spui cuiva că locuieşti pe strada Eugène Gibez, îmi spuse ea, urechilor franceze le sună de parcă ai zice „rue Eugène, acolo mi-o pun” („j’y baise”). Din asta reieşea de ce fiecare taximetrist căruia îi dădeam adresa răspundea fără greş: „Norocosule!”

„La dracu’, mi-am zis, numai mie putea să mi se întâmple să ajung să locuiesc fix pe strada aia din cele 4.800 şi ceva de străzi din centrul Parisului.”

— Şi aşa şi e? Nathalie îşi trecu degetul pe o şa de bicicletă cu o tăietura roz sugestivă în piele.

— Ce să fie?

— Că ţi-o... pui acolo? Pauza de o nanosecundă înainte să pronunţe cuvântul-cheie ar fi trebuit să fie expusă şi ea drept exemplu de erotism cu adevărat erotic.

— Păi... M-am întrebat dacă să mint în legătură cu lipsa clară de acţiune carne-pe-carne la care asistase partea mea de apartament.

— Ai auzit de... Hôtel Gibez? Din nou făcu o pauză atât de sugestivă. Ochii i se afundară în ai mei şi am înţeles că nu era niciun hotel. Era o declaraţie de intenţie.

2

Mi-am dat seama că Nathalie mai făcuse aşa ceva. Mă ghidă cu iuţeală pe bulevardul principal şi în jos către un hotel situat pe un colţ de stradă aglomerat.

Părea un hotel parizian tipic pentru clientelă medie. Un bloc de apartamente din secolul al XIX-lea transformat în hotel, cu câte o tendă roşu-sângeriu deasupra fiecărei ferestre şi cu numele scris de-a lungul întregului parter. Hotel Réage scria, iar placa albastru închis de lângă uşa principală se lăuda cu trei stele.

M-am întrebat dacă rezervase o cameră şi dacă asta ar fi fost incredibil de excitant sau doar puţin cam de speriat.

Dar când trecurăm pragul, paşii ei îşi pierdură din hotărâre şi mă apuca de braţ.

— Cere tu, te rog. Urase partea asta, îmi şopti.

Holul era mititel, dar luxos. Jumătate era ocupat de o scară de lemn care ducea la camerele de sus. Era clar că lumea nu venea aici să piardă vremea la recepţie.

Decorul era de bordel clasic sau cum îmi imaginam eu că trebuie să arate un bordel clasic. Fotografia Prinţului de Wales era alb-negru, fireşte, dar culorile ar fi fost probabil exact cele din hotelul ăsta. Pereţi şi covor purpuriu-închis, cu toate lămpile, ramele de la oglinzi şi celelalte accesorii date cu un strat gros de bronz.

Recepţionistul din spatele tejghelei înghesuite nu semăna însă deloc cu o madamă, mi-am zis eu. Era un spaniol tânăr, îmbrăcat simplu într-o cămaşă albă şi cravată neagră.

Avea maniere la fel de discrete precum uniforma. Trebuie să fi ştiut ce avem de gând Nathalie şi cu mine, dar nu arătă.

Ne salută încet cu „Bonjour Madame, Monsieur”.

— Aveţi o cameră, am început eu, pentru...

Să zic „o noapte” m-am întrebat eu, sau aş exagera cu prefăcutul? Trebuie să fi văzut că n-avem la noi pijamalele.

— *Pourdeux*? completă cu mult tact recepţionistul.

— *Oui*. M-am întors să îmi împărtăşesc uşurarea cu Nathalie, dar ea era absorbită de nişte broşuri turistice de pe un stand rotativ de lângă ieşire.

În timp ce recepţionistul îmi debita cartea de credit, începu să îmi explice când se serveşte micul dejun şi cum se ajunge la restaurant, la care Nathalie îşi pierdu în sfârşit interesul faţă de broşuri şi îi spuse hotărâtă că n-o să servim micul dejun, *merci beaucoup*.

Tipul înţelese aluzia, ne întinse cheia şi peste zece secunde urcam la etajul întâi.

•

Să urci scările în spatele unei femei poate fi o experienţă foarte plăcută la Paris, unde în general tipele se îngrijesc foarte bine de contururile văzute din spate.

Metroul parizian nu e la adâncime atât de mare precum cel de la Londra, aşa că sunt mult mai puţine scări rulante şi mult mai multe scări obişnuite. Care mai sunt şi mult mai late. Cât timp îţi ia să urci de pe peron la nivelul străzii, ai deseori o adevărată selecţie de derrières de privit, iar într-osăptămâna de călătorit vei vedea o gamă largă şi minunata de dosuri de forme diferite, care te vor face să te bucuri că eşti om. Sunt sigur că pariziencele resimt tot atâta plăcere ca şi bărbaţii.

Dar toate acestea sunt fantezii fără urmări, care să mai varieze rutina transportului. E mult mai plăcut să urci scara dintr-un hotel parizian în mijlocul după-amiezii în spatele unui dos despre care ştii cu siguranţă că ai să-l vezi – şi ai să-l pipai – în toata splendoarea sa nudă.

Şi nu-mi ieşea din cap că e un dos mai în vârsta, deci, prin definiţie, mai experimentat. Şi primul dos căsătorit cu care aveam eu de-a face.

Cu tot cu muzeul, zău că devenea o după-amiază de adevărate descoperiri culturale.

Din moment ce Nathalie evident nu era novice în jocul ăsta de-a sexul la hotel, mă simţeam obligat să mă prefac şi eu că sunt un veteran trecut prin multe când am ajuns în cameră, aşa ca am rezistat tentaţiei de a aprinde televizorul ca să văd ce canale de cablu sau de satelit se prind.

Însă am tras cu ochiul în minibar în timp ce Nathalie era la WC. Dar ieşi de acolo mult mai repede decât mă aşteptasem şi mă prinse asupra faptului.

Vai, nu, ce neatrăgător, mi-am zis, până nu scoase un ţipăt de încântare copilăros declarând ca sunt un geniu.

— Şampanie, murmura, da, *très classé*.

Apoi mă invită să vin să o dezbrac, trecând la franceză şi zicându-mi „vous”, de parcă nu fuseserăm încă prezentaţi, când de fapt ne delectam cu cel mai intim salut pus la dispoziţie de Mama-Natură.

M-am întrebat de ce nu merit un „tu”. Dar, pus în faţa alternativei de a o descheia la bluză sau de a discuta gramatică franceză, m-am hotărât să rezerv întrebările de lingvistică pentru mai târziu.

Super lenjerie de corp, mi-am zis pe când se unduia să o dezbrace. Dacă purta aşa ceva în fiecare zi, soţul ei era un norocos. În afară de momentele când nevastă-sa se culca cu alţi bărbaţi, evident.

Şi şampania fu folosită într-un mod foarte inventiv. Nu curse mult lichid rece în pahare. Majoritatea fu turnat pe diverse zone sensibile ale trupurilor noastre, care bolborosiră efervescente până nu sorbirăm lichidul de pe ele.

Mă surprinse că are un corp excelent. Mă întrebasem deseori ce se întâmpla cu corpul unei femei între, să zicem, douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani. Iar răspunsul în cazul lui Nathalie era: nimic grav. Născuse doi copii, dar singurele indicii vizibile erau câteva cute pe sub sâni şi în jurul buricului. Iar burta era cu adevărat plată – încă o medalie de aur pentru sistemul medical francez, am tras eu concluzia, pentru că ajută femeile să se menţină în formă pentru sexul ăsta postnatal şi extra- conjugal.

Fiind o doamnă cu atâta experienţă, Nathalie ştia clar ce vrea şi cum să ajungă acolo, după cum zice cântecul. Dar, tot cum zice cântecul, voia şi să distrugă pe toată lumea care-i ieşea în cale. Ei, cel puţin timpanele lor.

De câteva ori am fost sigur că ţipetele ei aveau fie să spargă geamurile, fie să ajungă la punctul culminant, dar de fiecare dată se stingeau şi eu rămâneam să mă întreb dacă s-a terminat spectacolul.

Eram pe punctul de a sugera să ne mutăm la un hotel de lângă aeroport. Cu un Airbus care aterizează la fiecare minut, n-aveam să mai deranjăm pe nimeni.

— Nu vă faceţi probleme, mă linişti mai târziu, nu e vina dumneavoastră. Nu pot să ajung la orgasm dacă nu ţip.

Mie mi se păruse că sună exact ca nişte ţipete, dar n-am vrut să mă ciondănesc în legătură cu nivelul exact al decibelilor.

În orice caz, francezul din mine era pornit şi mă concentram acum la aspecte mai intelectuale. Nathalie îmi zicea iarăşi „vous”. Şi, fiindcă deveniserăm cu adevărat foarte apropiaţi în ultima jumătate de oră şi mai bine, m-am simţit îndreptăţit să o întreb de ce se formalizează.

Se roşi ca racul. Chiar că sunt obsedaţi de limbajul ăsta al lor, mi-am zis eu. Nu devenise câtuşi de puţin rozalie în obraji cât timp făcuserăm dragoste, iar acum era roşie ca o călugăriţă la un spectacol de nudişti pe salteaua elastică, numai pentru că îi cerusem să îmi explice utilizarea prenumelor.

— *C'est très sexy*, mărturisi ea.

— E sexy să spui „vous”?

Deci de asta e „lecţii de franceza” eufemismul pentru a te culca cu o prostituată. Poate că târfele îţi citesc pur şi simplu un capitol dintr-o carte de gramatică.

De fapt, era mai complicat. Nathalie îmi povesti că soţii şi amanţii din clasele superioare îşi spun deseori „vous” în viaţa de toate zilele, ceea ce, după părerea ei, oferă un fel de contrast tulburător între felul politicos în care îşi vorbesc de obicei şi vulgaritatea a ceea ce-şi fac unul altuia în pat. Cel mai bine, spunea ea, e să treci de la „vous” la „tu” exact în momentul culminant. Trecerea în sine aproape că era de ajuns să îi provoace orgasm. Ce păcat că nu-mi spusese dinainte!

— E ca şi cum te-ar viola cu brutalitate un muncitor într-o sală de bal elegantă, adăugă.

Pe mine nu mă excitase niciodată o asemenea idee, dar fiecare cu gusturile sale.

Din întâmplare, camera noastră semăna foarte mult cu o sală de bal. Decorată în acelaşi stil baroc ca şi holul, dar cu un candelabru uriaş de cristal deasupra capului şi draperii purpurii grele, care aproape că ascundeau de tot ferestrele până şi când erau strânse cu şnururile aurii. Ca într-o sală de bal, şi aici trebuia să fii în penumbră.

Singura notă discordanta, după mine, era fotografia în ramă aurită, care ne contempla de deasupra tăbliei patului – un portret alb-negru al unui bărbat care fuma cu un rânjet lasciv şi pe care l-am recunoscut ca fiind cântăreţul francez Serge Gainsbourg.

Nathalie mă văzu ca mă holbez încruntat în nările lui.

— Era un amant celebru, spuse ea. I-a spus odată în direct la televizor lui Whitney Houston că ar vrea să i-o tragă. Sunt sigură că i-a spus „vous”.

— Ca să nu fie prea nepoliticos, adică?

Niciodată n-am putut să înţeleg de ce beţivul ăsta pricăjit şi pocit e un sex simbol în Franţa. Dar, la urma urmei, nu sunt franţuzoaică.

— Toate camerele de aici sunt numite după amanţi francezi celebri, spuse Nathalie.

— Deci aţi mai fost aici? Cu soţul dumneavoastră, fireşte? Hohotul ei de râs îmi răspunse fără echivoc. De ce faceţi asta? Adică de ce-l înşelaţi? Ştiam

în timp ce vorbeam că suna ca o combinaţie de şcolar naiv şi preot. Şi ipocrit desăvârşit – tipul care tocmai a făcut sex cu ea se trezeşte mare moralist.

Se gândi la întrebare o vreme, mângâindu-mă între timp pe pulpă.

— Cu dumneavoastră cred că pur şi simplu îl înşel pe soţul meu ca să-mi dovedesc că mai sunt vie.

— A, nu e nicio îndoiala că sunteţi vie, am liniştit-o.

— Iar dumneavoastră pe cine înşelaţi? întrebă, zâmbindu-mi a tachinare. Mi-am dat seama că vrea să fie o glumă, dar brusc m-am afundat într-o baltă de melancolie. Vai, nu, spuse Nathalie, văzând ce faţă fac. Cineva vă înşală pe dumneavoastră.

Nu chiar aşa vedeam eu lucrurile cu Alexa, dar m-am pomenit că mă las pe spate şi dau totul la iveala. Cum ne cunoscuserăm când făcea pe chelneriţa pe timpul grevei chelnerilor, cum mă invitase să degust cele mai dezgustătoare brânzeturi şi mezeluri franţuzeşti, cum o făcusem lată când mă culcasem cu altcineva. Toată povestea.

Era o senzaţie ciudată să îmi deşert sufletul în legătură cu Alexa în faţa femeii cu care eram în pat. Dar era şi una complet naturală. La urma urmei, nu e loc mai bun unde să primeşti o îmbrăţişare încurajatoare în timp ce îţi depeni povestea lacrimogenă.

— Ce găsiţi la ea? întreba Nathalie.

La început nu ştiam ce să spun. Niciodată nu-mi pusesem întrebarea aşa.

Alexa era frumoasă, evident, dar nu aşa rafinată ca Florence, de pildă. Era şi sexy, deşi mult mai puţin pe faţă decât Virginie sau Nathalie.

Aveam amintiri vii cu curbura nasului ei, culoarea sfârcurilor, mirosul părului, cu gustul transpiraţiei ei. Dar nu le mai simţisem în ultima vreme. Abia dacă vorbisemcu ea şi de fiecare data când vorbiserăm de obicei sfârşeam printr-o ceartă.

Atunci ce găseam la ea?

— E ea, am răspuns fără vlagă.

Nathalie însă încuviinţă din cap de parcă aş fi exprimat o adâncă înţelepciune.

— Are ceva? acum vorbea în engleză.

— Da. Mă fascinează. Vrea să facă atâtea lucruri. Şi e foarte hotărâtă să le facă, dar cu toate acestea mă susţine şi pe mine în ce vreau eu să fac. Şi mi-ar plăcea să pot şi eu să o ajut. Poate că ar... nu găseam cuvântul cel mai bun.

— Merge? sugeră Nathalie.

— Da. Poate că ar merge între noi.

— Atunci trebuie să te hotărăşti ce vrei de fapt. Ca mine. Eu nu vreau să-l părăsesc pe soţul meu. Nu l-aş părăsi decât dacă m-aş îndrăgosti atât de tare de cineva încât n-aş mai suporta să mai rămân acasă nicio secundă. Poate că

de asta mă mulţumesc cu aceste mici *aventures*.Izbucni în râs. O, Doamne, Serge ne crede proşti!

M-am întors să mă uit la el şi era adevărat că rânjetul lui Monsieur Gainsbourg nu părea să exprime cel mai adânc respect faţă de discuţia noastră despre mecanismele interioare ale inimii omeneşti.

— Gura şi la treabă, părea să ne spună.

Deşi în cântecele pe care le-am ascultat eu versurile sunt puţin mai subtile. În afară de partea din „Je T'Aime, Moi Non Plus", în care descrie sexul anal drept „în sus şi în jos între rinichii tăi". Punctaj maxim la anatomie, dar romantism – zero puncte.

Nathalie interpretă literalmente rânjetul lui Serge.

— Ce vreau eu acum, spuse, trecând iar la franceză şi rostogolindu-se peste mine, e sa mai turnaţi nişte şampanie pe mine şi să mă faceţi să urlu.

— *Comme vous voulez, Madame*.

Se înfioră când îşi făcu efectul vechea magie vous-doo.

3

Faptul că avea o relaţie stabilă avea un efect minunat asupra lui Benoît. (Partenera sa fiind cazanul de ceai, fireşte. Presupun aici că îi împărtăşea sentimentele.) Se întărea pe zi ce trece şi ajunse să muncească o săptămâna completă de treizeci şi cinci de ore, cu statut de căpitan de echipă mieluşel în chip de urs.

Odată ce ajungeai să-l cunoşti, felul în care se mişca începea să sugereze o încredere în sine paşnică şi nu lene, cum interpretasem eu la început. Când turna o ceaşcă de ceai, aveai impresia că meditase profund la importanţa acestei ceşti de ceai anume, iar zâmbetul său relaxat pe când ţi-o întindea îţi spunea că ai făcut alegerea potrivită când ai comandat-o.

Ajunsese să înţeleagă corelaţia dintre clientul fericit şi zornăitul din casă. Şi în curând fu în stare chiar să servească un client în vreme ce toţi din jurul lui se îmbulzeau către altul de la coadă care ridicase o problemă de tipul armadillo/roşii.

Aşa că, atunci când mă sună Jean-Marie să se intereseze de starea lucrurilor, am fost foarte fericit să-i pot spune adevărul. L-am informat că a trebuit să dau afară un alt angajat – Fabrice, studentul la „poloneză". De fapt, n-avea deloc noţiunea timpului, dar mi-am zis că e mai bine să îi pun în cârcă lui Jean-Marie răspunderea moralăpentru concedierea lui. Daca avea habar ce-i aia răspundere morală, va fi un punct în favoarea mea.

Şi i-am spus lui Jean-Marie că mă surprinsese cât de bine se integrase Benoît. Se împăcase cu sarcinile plictisitoare de la bucătărie, se vindecase de proastele năravuri, iar acum părea să fie în elementul său. Mai mult, el era cel care se prinsese cum să îmi pună pagina de web on-line prin intermediul serviciului meu de e-mail, aşa că îi datoram recunoştinţa eternă.

Jean-Marie era încântat să audă toate acestea, deşi tot mai avea o notă de nerăbdare în voce pe când vorbea. Îl preocupa altceva.

— Pe Nathalie, reporteriţa TV, ai văzut-o? întrebă.

— Da. Pe toate părţile, aş fi vrut să adaug. Ne mai întâlniserăm o dată de când cu après-midi-ul de la hotel. Într-o duminică după-amiază venise la mine acasă pe Strada Acolo Mi-o Pun, se prefăcuse că e englezoaică în faţa colegilor mei de apartament încântaţi, iar apoi intrase la mine în dormitor să zbiere tot felul de chestii pe limba ei.

Petrecuse cea mai mare parte dintr-o oră cu o pernă îndesată în gură, dar asta nu înăbuşi destul de mult sunetul faţă de colegii mei de apartament, care îmi reamintiră mai târziu că aşa ceva nu are loc în *Pinteni*. Ce păcat, mi-am zis, că nu i-au oferit rolul lui Jennifer Aniston lui Nathalie. Ar fi mărit audienţa fără măcar să fi fost în aceeaşi încăpere în care se jucau scenele.

— Va face un reportaj despre My Tea Is Rich? îmi străpunse Jean-Marie reveria.

— Nu ştiu. Ceea ce era adevărat. Nu mai vorbiserăm despre asta de la muzeu. Poate că nu îmi voia decât trupul. Nu că m-ar fi deranjat să se folosească din când în când de el. De ce întrebi?

— Păi... mi-am dat seama că Jean-Marie cântăreşte care versiune a adevărului şi cât anume din ea să îmi spună. Trebuia să îmi filmeze portretul, dar ea, cum se spune, mi-a smuls placa?

— Ţi-a tras clapa?

— Da. Mi-a smuls clapa. A zis că lucrează la altceva.

— Păi eu n-am mai vorbit cu ea recent. Vrei să o întreb la ce lucrează acum?

Ideea de a o suna pe Nathalie şi de a ne întâlni poate pentru o alta şedinţă de ţipete era de-a dreptul plăcută. Nu mai păreau să mai existe femei la Paris – şi nici în alte capitale europene, dacă veni vorba – care să fie atât de pornite să se culce cu mine.

— Da, de ce nu? Bună idee, spuse Jean-Marie, în sensul că exact asta intenţionase de la bun început. Ştii, adaugă, cu vocea mai voioasă acum, dacă Benoît se simte bine, poate că o să cumpăr pentru el salonul de *thé.*

Am luat-o drept glumă.

•

I-am lăsat deci un mesaj lui Nathalie, iar ea a trecut pe la ceainărie a doua zi dis-de-dimineaţă.

Spre deosebire de Virginie, se pricepea foarte bine la ceea ce numesc francezii „mondanité”, adică să te conversezi firesc în public cu cineva cu care te-ai culcat de parcă nu te-ai fi culcat cu persoana respectivă. O deprindere socială esenţială în cercurile şic, din câte se pare.

Am stat de vorba la casă, iar urechile lui Benoît şi Kathy zbârnâiau de tare ce se străduiau să dea impresia că nu asculta. Nu cred că s-ar fi prins totuşi că avusesem întâlniri erotice cu Nathalie, pentru că aproape tot timpul vorbi despre Alexa.

Îmi arătă un aliniat în micul ghid săptămânal de evenimente pariziene, *Pariscope*.

— Ea e Alexa ta, nu?

Am citit anunţul de patru rânduri din secţiunea de expoziţii. O „exposition photo” într-un loc numit Espace Photo Beaubourg, descrisă cu o frază lungă, potrivit de pretenţioasă, pe care n-am prea înţeles-o. Ceva cu o călătorie înăuntrul bărbaţilor, văzuţi prin ochiul ascuns al femeii.

Ochiul ascuns al femeii? Mie îmi suna foarte dubios. Ar fi putut fi numele uneia dintre sculpturile neruşinate de la muzeul erotic. Mai ales combinat cu titlul expoziţiei Alexei, pe care îl înţelegeam mult prea bine: *Des hommes*, *rien que des hommes*. Bărbaţi şi numai bărbaţi.

Splendid. Deci Alexa crease o nouă versiune a cortului ăluia pe care brodase Tracy Emin numele tuturor tipilor cu care se culcase. Atât doar că aici voi putea să le admir şi fotografiile.

Ce noroc că Alexa îmi spusese că nu vrea să îi văd expoziţia.

— Ea e?

— Da, am zis.

— Vrei să vezi expoziţia?

— Nu prea.

— A, nu crezi că o să fie bine? Ai spus că va fi şi o poză cu tine. Mi-am zis că poate facem legătura cu povestea ceainăriei tale. Îmi va da încă o locaţie. Dar dacă tu crezi că nu va fi foarte bine...

Ce festă cruda îmi juca soarta. O reporteră TV era interesată de părerea mea despre singura expoziţie din tot Parisul la care nu voiam să mă duc. Şi, dacă exista cea mai mică şansă ca Nathalie să fie interesată să o dea pe Alexala televizor, atunci evident că trebuia dracului să mă asigur că Nathalie se duce la expoziţie.

— Nu, cred că o să fie foarte bine, am zis. Doar că eu cred că o să mi se facă rău de gelozie.

— A... Nathalie era să mă mângâie pe mână drept consolare. Dar se opri în ultimul moment şi se întoarse uşor cu spatele la trăgătorii cu urechea. Păi putem merge împreună mâine, măcar atunci vei fi acolo cu o amantă. Chiar dacă fotografia ei e acolo cu douăzeci dintre amanţii ei.

Părea să găsească această ironie extrem de amuzantă, spre deosebire de mine.

De-ar şti Alexa cât sufăr numai pentru ea...

4

Între timp, a trebuit să trec printr-o suferinţă de alt gen.

Fusese mult prea uşor să întemeiez o mică afacere la Paris. Îmi imaginasem că va trebui să petrec zile întregi târându-mă în genunchi dintr-un birou guvernamental în altul, implorând o serie de hârţogari sadici să îşi adauge ştampila pe formularul meu de cerere cu colţurile îndoite, până când voi ajunge la ultimul obstacol, unde mi se va spune că a pălit prea tare cerneala de pe prima ştampilă şi că trebuie să mă întorc la primul birou şi să o iau de la capăt.

Dar nu, tot ce a trebuit să fac a fost să mă duc la o clădire masivă cu dom, numită la Bourse du Commerce, şi să iau un formular. M-am întors la aceeaşi oră a doua zi cu formularul completat şi cu un cec pentru o sumă mai mică decât preţul unei sticluţe de Chanel No. 5 şi iată-mă presidentul propriei mele companii.

Singura parte a formularului pentru care îmi făceam oarecum griji era secţiunea unde trebuia să alegi exact ce fel de afacere întemeiezi. Erau diverse tipuri de companii cu răspundere limitată, cu diferite regimuri de impozitare şi feluri de a stoarce bani de pe urma ta dacă dădeai faliment, dar eu oricum nu intenţionam să dau faliment, aşa că am optat pentru o „micro-entreprise”, care suna destul de mică să nu atragă prea tare atenţia birocraţilor.

Ce greşeală!

Semnarea formularului ăla era cam ca şi când te-ai înţepa la deget cu un ac şi apoi ţi-ai afunda mâna în Amazon.

Prima piranha care mă încolţi fu un individ în vestă de lână şi cămaşă în carouri.

Era târziu, chiar înainte de ora închiderii, iar eu îmi odihneam picioarele, citind ziarul alături de o ceaşcă de Orange Pekoe. Nu prea l-am băgat în seamă la început, atât doar că nu mi-a venit să cred ce impecabil îşi coordonase culorile. Vestă de culoarea nisipului, cămaşă bej cu verde,

pantaloni kaki de stofă, pantofi de piele întoarsă maro-deschis. Până şi părul se asorta, un fel de combinaţie de castaniu împestriţat cu gri. Iată, mi-am zis eu, un tip al cărui sertar de şosete e gradat strict după spectru.

Am revenit la lectura paginilor despre fotbal. Nu înţelegeam de ce nu se face niciodată referire la noul tată vitreg al Alexei. Tipul cumpără unul dintre cele mai mari cluburi de fotbal din Anglia şi nimeni nu vorbeşte despre el? Trebuie să fie şi mai dubios decât bănuiam.

Dar îmi fu din nou atrasă atenţia de omul cu sertarul de şosete când mi-am dat seama că el şi cu Benoît se certau cu vocea ridicată în franceză, deşi Benoît nu era deloc genul care să ridice vocea.

— Trebuie să traduceţi tot, spunea tipul cu sertarul de şosete. Ceaşcă *de ceai*, de exemplu.

— Dar toţi francezii ştiu ce e o ceaşcă *de ceai*.

— De unde ştiţi? Poate că eu nu ştiu!

— Nu ştiţi ce e o ceaşcă *de ceai*?

— Nu.

— Ba da, aţi comandat una când aţi intrat.

— Poate că eram doar curios să ştiu ce e chestia aceea necunoscută de pe meniu.

Mi-am dat seama că trebuie să intervin. Era limpede ca Benoît are de-a face cu o minte mai drăcească decât îşi poate el imagina. Mintea birocratică franceză.

M-am prezentat şi am întrebat care e problema.

Tipul nu se prezentă. Pur şi simplu îmi trânti o întrebare.

— Ce e o cănă?

— Cănă?

— Da, cănă de ceai.

— A, cană, l-am corectat eu.

— Da, conă.

— Cană.

— Cună.

— Cană.

— Caaanâ.

— Oui, c’est ça, l-am felicitat. O *caaaană* e o şaşcă mare.

— Şaşcă?

— Ceaşcă.

Pufni triumfător.

— Vedeţi, nici măcar dumneavoastră nu ştiţi ce e o ceaşcă. De asta trebuie tradusă drept *tasse de thé*. Trebuie să traduceţi totul de pe meniu.

Se prezentă drept inspector de la Ministère de la Francophonie, departamentul guvernamental care încearcă să protejeze limba franceză în fața atacului cotropitorilor străini precum „le marketing”, „le walkman” și, din câte reieșea, „le cup of tea” – ceașca de ceai.

Își flutură legitimația în fața ochilor cât cepele ai lui Benoît și ai mei și ne informă că e ilegal să ai un meniucare nu dă traducerile în franceză pentru fiecare ingredient sau fel de mâncare străin.

— Cum, până și pentru sandwich? am întrebat. Am pronunțat cuvântul a la française, „san-duici”, deși francezii îl scriu ca în engleză.

— Nu, evident că nu.

— OK, deci dacă e un cuvânt englezesc care e folosit în franceză sau cunoscut de francezi, nu trebuie să îl traduc.

— Englezesc? Dar sandviș e franțuzesc. I se roșiră obrajii pentru o clipă, dar își dădură seama că îi tulbură aranjamentul cromatic și reveniră iute la nuanța lor obișnuită de verde-cenușiu.

— Ce? Sandviș e englezesc.

— Ho! Acesta nu era în niciun caz un hohot de râs. Era un strigat de indignare. Apelă la Benoît pentru sprijin, dar deja bietul băiat căsca gura la noi amuțit, mângâind cazanul de ceai în căutare de sprijin moral. E ca les frites – cartofii prăjiți –, continua inspectorul. Toată lumea știe că sunt franțuzești, în afară de englezi, care zic că ei i-au inventat. La fel și belgienii, dar pe ei nu-i bagă nimeni în seamă. Noi, francezii, mâncăm sandvișuri de mult mai multă vreme decât voi. Tradiționala baghetă e pâinea perfectă pentru sandviș.

În afară de această rescriere dementă a istoriei culinare, lăsase o breșă de atac de care am profitat.

— Nu-i adevărat. E cea mai proastă pâine din lume pentru sandviș. Nu-ți încape în gură. Am mimat încercarea imposibila de a mușca dintr-un sandviș-baghetă fără să-l strivești întâi până-l faci plat. Iar dacă-l strângi, am continuat, îți cad toate ingredientele din partea cealaltă a sandvișului pe pantaloni.

Își miji ochii către mine.

— Credeam că avem o conversație lingvistică, Monsieur, nu o critică a manierelor franceze de la masă.Când un francez ți se adresează cu „Monsieur” în mijlocul unei discuții, știi că l-ai jignit rău de tot.

— Nu criticam manierele franceze, l-am liniștit. Dar sandviș chiar că este un cuvânt englezesc.

— Ce prostie. Ce înseamnă? Ceva de-a face cu nisipul[5], fără îndoială?

---

[5] Sand (engl.), nisip.

— E numele celui care l-a inventat.

— Ah oui, Monsieur *Sandwich*, văr cu Monsieur *Fish and Chips*? Făcu o plecăciune de parcă ar fi mulţumit pentru aplauzele politicoase la riposta sa usturătoare. Până şi Benoît îi acordă o înclinare admirativă din cap.

Îmi dădeam seama că mă afund iute în nisipurile mişcătoare ale unei discuţii intelectuale care avea să mă tragă cu siguranţă la fund. La urma urmei, tipul ăsta era un cârcotaş de meserie. O dovedeau hainele şi legitimaţia.

Şi, după cum ştie toată lumea, odată ce te-ai lăsat prins de nisipuri mişcătoare, ultimul lucru pe care trebuie să-l faci e să te zbaţi şi să speri că te poţi târî afară.

Problema e că unii dintre noi au zbaterea în sânge.

— Ei, e un cuvânt englezesc, aşa că eu am să-l traduc pe meniul meu, i-am zis.

— Nu îl veţi traduce. E franţuzesc.

— E un cuvânt englezesc şi insist să mi se dea dreptul să-l traduc.

— Vă interzic să-l traduceţi.

Deja stăteam practic nas în nas.

— Îl voi traduce drept „mâncare englezească tradiţională cu două felii de pâine și, ăă, ceva între ele”. Mă trăda franceza pe la sfârşit, dar lovitura nimeri la ţintă.

— Ar fi o inducere în eroare grosolană. Legea interzice traducerile incorecte.

— Nu zău? Păi vom vedea ce are de zis *Bruxelles*-ul despre asta. Sau *Brussel* după cum îi zic rezidenţii flamanzi. *Bruxelles* nu-i decât o traducere proasta, *n'est-ce pas*?

Inspectorul ridică mănuşa şi mi-o azvârli în faţă.

— Voi reveni, iar dacă voi găsi o singura traducere greşită pe meniu, veţi fi obligaţi să le tipăriţi din nou pe toate, că, dacă nu, veţi plăti o amendă usturătoare.

Nimeni nu-mi aruncă mănuşa în faţă nepedepsit, chiar dacă numai faţa mi se mai vede din nisipul mişcător.

— Nu zău? am ripostat. Vom lua trenul împreuna până la Brussel să discutam cazul.

Când se închise uşa de sticla cu un zdrăngănit în urma lui, sunt sigur că amândoi aveam acelaşi sentiment de satisfacţie tipic francez de a fi scos din sărite pe cineva. Nu se rezolvase absolut nimic, dar ne certaserăm pe săturate şi amândoi încheiaserăm cearta cu certitudinea că avem dreptate. Eram la fel de extaziat ca un pudel care pleacă ţanţoş după un meci de schelălăit al naibii de bun.

— Crezi că vom avea o problemă? întreba Benoît.

— Nu, nu vom mai auzi niciodată de el, am zis și aproape ca am și crezut ce spun.

•

Ce nedrept, însă. Cât timp stătusem la Paris, văzusem zeci de meniuri traduse bineintenţionat, dar în ultimul hal de prost, şi nu-i trecea nimănui prin cap să dea amendă pentru ele.

Mâncasem în locuri unde ţi se oferea „omletă cu micoze", „cartofi săriţi" şi „carne ciopârţită".

OK, erau traduceri în engleză, dar să le ignori pe astea era discriminare. Iar francezii aveau voie să comită zilnic crimă lingvistica nepedepsiţi.

De exemplu, mă făcea întotdeauna să mă cutremur când auzeam un francez că zice „un sweet" în loc de „sweatshirt", tricou. Deşi de scris scriau „sweat"[6]. Era ca şi cum l-ar fi rescris pe Shakespeare: trandafirul, oricum i-ai spune, tot ar mirosi a transpiraţie.[7]

Şi nici sporturile nu le nimereau. În loc de „football", spuneau „le foot", în loc de „basketball", „le basket" şi în loc de „skate-boarding", „le skate". Era clar că habar n-au că de fapt cuvintele englezeşti au un sens al lor şi că motivul pentru care am combinat „skate" şi „board" sau „basket" şi „ball"[8] a fost să creăm un nou concept.

Favorita mea dintre toate abrevierile astea englezeşti monstruoase era una pe care o auzisem de la un bătrân agent imobiliar, care descrisese WC-ul drept „les water", cu pronunţia „uat-eer". Prescurtat de la „water closet", fireşte. Doream să văd „les uat-eer", întrebase. Am crezut că vrea să mă prezinte vecinilor, până nu mi-am dat seama că n-au cum să locuiască în găurica aceea din podea.

Nu, am hotărât, inspectorul lingvistic nu mă va mai deranja. Cu toate caraghioslâcurile astea şi cuvintele englezeşti îngrozitoare care se revarsă prin internet şi tehnologia telefoanelor mobile, avea mult prea mulţi cotropitori englezi pe meniu.

Asta dacă nu cumva mânca pe san-duici hărţuitul vorbitorilor de engleză.

5

Subestimasem importanţa expoziţiei Alexei.

[6] Sweet, dulce; sweat, transpirație.

[7] Parodie a versului *A rose by any other name would smell as sweet,* trandafirul, oricum i-ai spune, tot așa-și împarte mireasma dulce" *(Romeo și Julieta*, traducere de Virgil Teodorescu).

[8] *Skate*, platină, *board*, scândură; *basket*, coș, *ball*, minge.

Dar, la urma urmei, nu aveam cum să ghicesc ce important era fără să ştiu, de exemplu, că parizienii îi zic noii lor biblioteci naţionale „biscuitul de ciocolată”.

Pentru că aşa îi zic.

Oficial, biblioteca poartă numele fostului preşedinte François Mitterrand, dar parizienii îi spun „BN”, care este marca unui biscuit de ciocolata foarte căutat. Pe lângă abrevierea de la „bibliothèque nationale”.

Parizienii par să resimtă o aversiune similară şi faţă de pronunţarea numelor celorlalţi foşti preşedinţi, până şi al lui Charles de Gaulle, după care s-au numit tot soiul de locuri. Şi a nu-i pronunţa numele te zăpăceşte mult mai mult decât dacă pur şi simplu confunzi o bibliotecă cu un biscuit.

Asta pentru că Parisul are două feluri de locuri numite după General. Cel mai mare aeroport al oraşului este cunoscut peste tot în lume drept Paris Charles de Gaulle. Etichetele de pe bagaje au un CDG mare pe ele drept dovada. Dar parizienii îi zic aeroportului Roissy, adică numele orăşelului care a avut norocul să primească un aeroport drept vecin.

Între timp, la capătul Champs-Elysées, lângă Arcul de Triumf, este o măgăoaie de staţie de metrou şi de trenregional numită Charles de Gaulle Etoile, căreia parizienii îi zic Etoile, după intersecţia cu sens giratoriu din jurul Arcului.

Nu este, fireşte, deloc ieşit din comun ca un vizitator străin să dorească să se ducă într-unul din aceste două locuri. Aşa că este la fel de comun şi să auzi o discuţie între un turist handicapat lingvistic şi o vânzătoare de bilete de la metrou, care decurge cam aşa:

Turistul: Ă, bună ziua, adică bon-giău, eu, ă, vreau să merg, ă, Charles de Găul?

Vânzătoarea (vorbind cu rapiditate prin geamul securizat în vuietul staţiei de metrou aglomerate): Roissy ou Etoile?

Turistul: Hî? Ă, bon-giău, eu, ă, vreau să merg la Charles de Găul?

Vânzătoarea (cu exact aceeaşi viteză şi volum): Roissy ou Etoile?

Şi aşa mai departe.

Problema mea cu expoziţia Alexei era că exact aceeaşi confuzie are loc şi în legătură cu Centrul Pompidou.

Georges Pompidou a fost preşedintele care a preluat ştafeta de la de Gaulle la sfârşitul anilor şaizeci. Dar a murit în funcţie exact pe când în centrul Parisului se construia un nou muzeu de artă în formă de prăjitor de pâine întors pe dos. Aşa că oraşul a dat muzeului numele lui, iar noi, străinii, îl cunoaştem cu toţii după numele lui oficial, Centrul Pompidou. Parizienii însă îi zic Beaubourg, după numele cartierului medieval demolat ca să facă loc muzeului şi blocurilor hidoase din jurul lui.

Ceea ce explică oarecum de ce nu m-am prins imediat că expoziţia Alexei era într-unul din spaţiile mici rezervate expoziţiilor temporare din Centrul Pompidou. Ceea ce e o onoare imensă.

Nathalie a fost evident impresionată când a văzut numele Alexei alături de stelele din colecţia permanentă.

— E fiica unui artist celebru? Sau a directorului? Sau amanta lui?

Văzu că tresar şi se scuză. Partea cea mai rea era că nu glumea. Serios nu înţelegea cum poate cineva atât de tânăr sa aibă o expoziţie într-un asemenea templu al artei.

— Poate că e pur și simplu foarte talentată? am sugerat, dezamăgind-o pe Nathalie cu simplitatea ideii.

Eram drept sub structura de metal multicoloră, cât toate zilele, a muzeului. De la depărtare şi mai ales dacă ajungi acolo trecând prin cartierul medieval Marais, arată ca o cicatrice modernistă a vechiului oraş, dar de aproape e spectaculoasă.

Zău că a trebuit să ai boaşe ca să pui toate maţele clădirii aşa pe dinafară! Şi chei. Se vede efectiv unde se unesc grinzile în coturi gigante ca de roboţi, cu piuliţe imense care par mult prea uşor de deşurubat.

Deşi era după-amiază târziu, era o coadă de douăzeci sau treizeci de oameni care aşteptau să intre în clădire să vadă expoziţia principală de artă pop, care probabil va cauza defrişarea a jumătate din Suedia ca să fie destule postere Andy Warhol în magazinul muzeului.

Nathalie îşi arătă legitimaţia de presă şi ne băgarăm în faţă. A doua oară în tot atâtea luni, mi-am zis. E semn că ai intrat în sfera socială de sus a Parisului când nu mai trebuie să stai la coadă la expoziţii.

— Căutăm *des hommes, rien que des hommes,* îi spuse Nathalie tânărului paznic negru, desfătându-se cu jocul de cuvinte.

A trebuit să coborâm la subsol, iar scara purta toate cicatricele unei clădiri din anii şaptezeci prin care tropăiemilioane de vizitatori. Dar, chiar şi aşa, ideea că Alexa are o expoziţie aici era foarte impresionantă.

Tot nu-mi dădeam seama de ce nu vrusese să vin. Jumătate din lumea artistică a Parisului trebuie să fi venit la inaugurare. Nimeni n-ar fi remarcat un proprietar englez de cafenea. Asta dacă nu cumva se îmbăta cu vinul gratis şi nu încerca să sărute buricul artistei înainte să se prăbuşească în faţa unei fotografii alb-alb, delectând demnitarii cu un refren înecat în lacrimi, „Ăsta-s eu, pe bune”.

OK, poate că înţelegeam de ce nu m-a invitat.

Expoziţia era într-o cameră mare şi pătrată, cu pereţi albi, covor cenuşiu și aspru și vreo treizeci de portrete color de dimensiuni de atlas care te confruntau când intrai. Cel puţin jumătate dintre acestea erau cu tatăl

Alexei, singur sau cu unul dintre doi sau trei tipi care nu erau identificaţi decât cu numele mic. După posturile drăgăstoase, păreau să fie iubiţii tatălui ei.

Pozele acestea erau prim-planuri brutale. Erau grunjoase, deseori neclare, cu dâre de culoare unde se ridicase o mână sau unde o cămaşă deschisă la culoare absorbise lumina bliţului. În majoritatea, taică-său rânjea fie către obiectiv, fie către iubitul său, dar din când în când îl prinsese într-o microsecundă de melancolie care contrasta cu atmosfera generală de chef şi desfrânare.

Restul pozelor erau cu un tip care nu ştia că e fotografiat. În cele mai multe mergea pe o stradă pariziană holbându-se la nimic anume sau şedea pe o terasă aşteptând pe cineva, iar într-una îşi mijea ochii la obiectiv de parcă n-ar fi sigur de ce vede.

Şi fotografiile acestea erau granulate şi grunjoase, dar păreau să fi fost făcute de la distanţă, uneori printr-un geam sau printre maşini în mişcare. Şi nu prea erau desfrânate, cimai degrabă voioase. Un tip tânăr la Paris, privind oraşul, nerăbdător să vadă ce are de oferit.

Nathalie fu cea care exclamă:

— Ăsta eşti tu!

Să spun că am fost buimăcit ar fi nimica toată. Eram ca un luptător care tocmai s-a prăbuşit după ce a primit un cap în abdomen, apoi simte greutatea adversarului său de 20 de *stone*[9] aterizând pe el ca să-i stoarcă din plămâni până la ultimele molecule de aer.

Am dat roată încăperii, căscând gura la mine şi încercând să desluşesc gulaşul de emoţii ce-mi bolborosea furtunos în stomac.

Când făcuse toate pozele astea?

De ce nu-mi spusese?

De ce nu observasem?

Era acolo şi fotografia din faţa magazinului Courrèges, dar ironia făcea să fie cea în care mă vedeam cel mai prost. Nu se desluşea decât un nor de albeaţă cu un chip zâmbitor, în celelalte, eram ca spionat cu binoclul, ca să mi se cerceteze fiecare detaliu al feţei pe fundalul neclar.

Singura concluzie la care am ajuns a fost că, pe când eram împreună, venise dinainte la toate întâlnirile noastre şi mă fotografiase când soseam. Îmi aminteam că de multe ori întârzia câte cincisprezece minute. Acum înţelegeam că petrecuse sfertul de oră fotografiindu-mă cum aştept.

Era incredibil.

[9] 126 kg.

Nathalie petrecu vreo câteva minute bolborosind despre focalizare, diafragmă şi expunere, apoi se potoli şi mi se alătură în încercarea de a rezolva problema centrală din întreaga chestiune, adevăratul Centru Pompidou de întrebare, cu maţele pe dinafară şi mecanismul bine pitit.

Unde dracu' era Sacha, iubiţelul ucrainean?

— Două posibilităţi, spuse Nathalie, trăgându-mă în centrul încăperii ca să nu mă mai rotesc zăpăcit ca un vultur care are de ales dintre prea mulţi iepuri. Unu, aceştia sunt bărbaţii din viaţa ei, iar tu eşti unul dintre ei. Doi, aceştia au fost bărbaţii din viaţa ei, iar tu nu mai faci parte dintre ei.

Îşi ridică mâinile într-un gest de abandon, un mod franţuzesc de a indica ignoranţa în faţa misterelor vieţii.

— Merde.

Nu ştiu de ce mi-a ieşit în franceză, dar însuma cu mare exactitate ceea ce simţeam.

— Întreab-o, spuse Nathalie, arătând către uşă.

M-am întors, aşteptându-mă să o vad intrând pe Alexa, după ce tocmai m-a mai fotografiat o dată pe furiş.

Dar nu, Nathalie arata caietul de comentarii deschis pe o măsuţa pătrată.

•

— Nu pot pur şi simplu să scriu „Unde-i Sacha?”, nu? Stăteam aplecat deasupra mesei, cu pixul în mâna, într-o agonie şi mai mare decât de obicei când sunt nevoit să scriu ceva concis şi inteligent.

— Nu. Ar fi o cruzime, fu de acord Nathalie.

În spatele caietului de comentarii stătea o angajată între doua vârste, în tricou alb cu sigla Centrului Pompidou, care ne privea cum ne scremem să compunem ceva. Cu fiecare geamăt de frustrare scos de noi, i se înălţau sprâncenele milimetru cu milimetru, ca să coboare apoi cu aceeaşi viteză când îşi fixă privirea pe chipul meu şi o izbi cine sunt.

În final am scris: „Mulţumesc mult, Alexa” şi am semnat cu un sărut.

Angajata îmi zâmbea.

— *C'est vous*, *non*? întrebă.

— Da, am mărturisit, simţindu-mă ca un actor care e recunoscut a doua zi după debutul din telenovelă.

— Sunteţi unul dintre iubiţii tatălui ei, adaugă femeia, distrugând tot efectul.

— Nu, Madame, e iubitul meu. Nathalie îi zâmbi lasciv femeii şi ieşirăm teatral.

•

— Aşteaptă-mă aici, îmi porunci Nathalie. Trântindu-mi în braţe poşeta imensă de piele, traversă holul către o uşă decorată cu silueta din plastic a unei femei cu fustă largă, dar fără sâni sau picioare.

Am rămas în mijlocul coridorului larg, simţindu-mă ca un idiot pentru că mă simţeam ca un idiot că trebuie să ţin o poşetă.

„Evident că nimeni n-o sa creadă că e a mea”, mi-am zis. Şi, chiar dacă credeau, ce? Un bărbat are tot dreptul să poarte o poşetă pe gustul său.

În final, am găsit o metodă de a o ţine ca să indic că nu e a mea, fără să dezvălui că mă simt ca un caraghios pentru că trebuie să o ţin – cu braţele încrucişate şi palma ridicată cu breteaua poşetei pe mâna deschisă. O postură care spunea, vedeţi, aştept să vină proprietara de la toaletă să şi-o ia înapoi.

După ce am rezolvat această problema spinoasă, mi-am lăsat mintea să rătăcească printre grijile mai importante. Alexa, fotografiile, Sacha, eu. Era un puzzle cu prea multe piese.

•

— Paul?

Se schimbase şi nu se schimbase. Era mai palidă – la urma urmei, era la începutul lunii noiembrie şi vara rămăsese mult în urmă. Își purta haina ei de piele jerpelită,care o încătuşa ca armura unui gladiator roman. Dar acum haina părea un accesoriu. Nu un stil de formulă, de catalog – era stilul „eu, rockeriţa”. Un cercel în plus pe ici, o pată de fard roşu-auriu pe colo. Stilul Londra, sunt-cine-sunt-şi-du-te-n-mă-ta-dacă-nu-ţi-place. Anarhic de sexy.

— Alexa. Ce faci aici?

Da, erau un milion de întrebări inteligente pe care aş fi putut să i le pun, iar eu am ales-o pe cea de la coada listei.

— Ia ghici.

Făcu un gest din cap către expoziţie. Ai rămas acelaşi, părea să spună.

— Nu, adică... O, la dracu’, Alexa, ştii ce vreau să spun.

— Da, dar ce cauţi tu aici, Paul? Şi de unde ai poşeta aia? E foarte şic. Îţi vine bine.

Erau, de asemenea, un milion de alte întrebări pe care aş fi preferat să mi le pună.

— E, a, pentru mama, am improvizat, dorindu-mi să am pe cineva care să-mi scrie scenariul. Un cadou de Crăciun de la Paris.

— Cam devreme pentru cadouri de Crăciun.

— Da, întotdeauna îmi fac dinainte cumpărăturile de Crăciun. Găsesc că te scuteşte de panica din ajun.

De fapt ar fi trebuit să ridic poşeta înspre cameră, ca la teleshopping, şi să aştept să apară pe ecran preţul şi numărul de telefon.

— Şi i-ai luat şi o sticlă pe jumătate goală de Evian? întrebă Alexa. Nathalie îşi căra întotdeauna după ea proviziile de apă în caz că traversa din greşeală Mediterana şi se rătăcea prin Sahara.

— Nu, nu. E aici, acum. La toaletă. Am tras cu ochiul înspre uşa de la toaletă şi am închinat o rugăciune mută tuturor zeilor toaletelor publice ca Nathalie să nu iasă tocmai atunci, dezvăluind fie că sunt un mincinos fărăpereche, fie că maică-mea nu numai că e pariziancă, dar a şi născut la o vârstă miraculos de precoce.

— A, înţeleg.

Rugăciunea îmi fu ascultată, iar Alexa începea chiar să mă creadă. Deşi fireşte, în câteva minute, când se întorcea Nathalie, avea să înceteze cu totul să mă mai creadă.

La dracu', mi-am zis, de ce nu i-am spus pur şi simplu că am adus un reporter TV să-i vadă expoziţia? Iată-mă până la gât într-o mlaştină de minciuni când aş fi putut fi eroul cocoţat pe un castel de nisip de manevre eficiente. Sau cam aşa ceva.

Nu aveam decât o şansă.

— Aşteaptă aici, i-am spus Alexei şi am rupt-o la fugă către toaletă, evitând la un fir de păr să retez cu poşeta urechea unui iubitor de artă aflat în trecere.

Am dat buzna în toaleta femeilor şi am constatat că zeii nu numai că îmi ascultaseră primele rugăciuni, ci îmi şi pregătiseră împrejurările ca să îmi menţin la minimum umilinţa.

Mai multe femei îmi aruncară priviri şocate când am lăsat uşa să se trântească în urma mea, aşa că le-am urat repede „Bonjour, mesdames", un salut care dezarmează majoritatea conflictelor potenţiale din viaţa franceză.

Una dintre femei era Nathalie, frustrată de acea mare nedreptate care dovedeşte că zeii toaletelor publice sunt cu toţii bărbaţi, şi anume că nu sunt niciodată destule WC-uri pentru doamne. Era a treia la coadă la una dintre cele două cabine.

— Nathalie, îmi pare rău, trebuie să plec. I-am înfipt în braţe poşeta.

— Să pleci?

— Da. Afaceri. Jean-Marie. Tocmai m-a sunat. Foarte urgent. Scuze.

M-am cărat dracului de acolo până să nu-i treacă prin minte o ripostă.

•

Alt miracol – Alexa încă mă aştepta. Am ridicat mâinile de parcă ar fi fost magneţi care să o tragă în sus pe scări şi i-am spus că trebuie neapărat, neapărat să mergem şi să stăm de vorbă într-un loc mai liniştit. Acum.

— Dar voiam să mă duc la...

— Te rog, Alexa. De data asta rugăciunea îmi fu însoţită de gestul corespunzător cu palmele unite.

— Dar mama ta? Nu vrei s-o aştepţi?

— Mama? A, nu. Nu, e groaznic de constipată. O sa stea acolo ore întregi.

6

Cafeneaua Beaubourg e un loc elegant de unde ai o vedere excelentă asupra Centrului Pompidou. Are chelnerii cei mai cu nasul pe sus dintre toţi chelnerii care m-au tratat vreodată de sus de când sunt, dar sus la mezanin e semiobscuritate, iar scaunele Philippe Starck sunt atât de tari şi de metalice încât eşti proiectat practic peste masă în braţele persoanei care stă faţă în faţa cu tine. Aşa că, dacă intenţionezi să ai o discuţie cu fosta iubită pe tema că e absolut esenţial să terminaţi odată cu tâmpeniile şi să recunoaşteţi că sunteţi meniţi unul pentru celălalt, este un loc dintre cele mai potrivite.

Iar prioritatea mea *numéro un,* îmi tot spuneam, era simpla – să încerc măcar acum să nu mă abat de la adevăr.

— Mă sună mama când termină, i-am spus Alexei.

Da, am început cu stângul. Nu numai că iar minţeam cu neruşinare, dar oricum mi se părea că ar fi înţelept să abat conversaţia de la subiectul aşa-ziselor probleme digestive ale mamei mele.

— Dar dacă nu are semnal?

— Nu-i nimic, vedem ieşirea de aici.

— Cum arată? M-am întrebat dacă Alexa îşi bate joc de mine, dar avea pe faţă o expresie de îngrijorare autentică,iar asta mă făcea să vreau să sar peste masă şi să o sărut până o sufoc.

— E ca mine, dar cu sâni. Dar ascultă, Alexa, expoziţia ta... Avu efect. Când am amintit de fotografiile ei, Alexa îşi întoarse privirea de la fereastră. A fost fantastică. Şi nu doar pentru că eram şi eu în ea, am adăugat repede. Fotografiile sunt toate superbe. Şi la Beaubourg, pe deasupra. Probabil că eşti foarte mândră. Deşi cred că înţeleg de ce n-ai vrut să o văd.

— Serios?

Propoziţia aceasta scurtă declanşă ceva. Ne acoperi tăcerea ca o pătură de zăpadă. Nu aveam cuvinte, dar ne spuneam atât de multe. Aveam senzaţia că pe deasupra mesei zboară vorbe şi imagini ca nişte biţi pe linia de telefon. Amintiri, neînţelegeri, furie, dragoste şi, cel puţin în cazul meu, câţiva megabiţi de speranţă.

Nu cred că am privit vreodată în ochii cuiva atâta vreme fără să clipesc. Cel puţin nu de când mă holbam la posterul meu cu Kylie Minogue, întrebând-o dacă îi plac băieţeii englezi.

— Paul?

Mă strânse de gâtlej un pumn de nervi cât toate zilele. Dacă era pe punctul de a spune: îmi pare rău, băiete, dar m-am măritat ieri cu cum-îl-cheamă şi sunt însărcinată în trei luni?

Nu. N-avea verigheta. Ce frumos e un inelar fără inel!

Şi însărcinată? Nu. Ei, nu în trei luni, oricum. Era mult prea slabă.

— Şi ce voiai să-mi spui aşa urgent?

Parcă i se tăiase răsuflarea.

— Doar un singur lucru.

Numai că acum nu mai ştiam cum să formulez. Eram ca recrutul care trage cuiul din grenadă şi apoi uită cum se aruncă. Nu că aş fi vrut să azvârlu cu grenade în Alexa. Nici vorbă.

— Da?

Mi-am întins degetele cu un milimetru mai aproape de ale ei pe masă. Dacă zvâcneau câtuşi de puţin, n-aveam să mai spun nimic. Singura problemă era că mă uitam încă în ochii ei şi nu vedeam dacă şi le trăsese sau nu.

— E. Un rahat. Nu ştiu cum să-ncep.

— E un rahat?

— Nu, nu. Nu e deloc de rahat. De fapt, ba da, este. Tocmai asta e, Alexa. Fără tine, totul e de rahat.

Râse, dar mi s-a părut – am sperat – că văd o bobiţă mititică de lacrimă în colţul ochiului. Evident că putea fi o reacţie alergică la fumul de ţigară din încăpere. Dar şi ideea unei lacrimi fu de ajuns ca să îmi dea curajul să continuu.

— Da, Alexa. Asta e. Mi-am dat seama. M-am tot stresat să deschid ceainăria şi tot felul de chestii din astea, şi mi-a supt aproape toată energia în ultimele trei luni cel puţin, şi m-am certat cu noua mea prietenă din cauza asta, şi tot timpul ăsta mi-am dat seama că fără tine, dacă nu eşti şi tu pe-acolo, totul e... Mi-am fluturat mâinile pe deasupra mesei, încercând să exprim întreaga goliciune plină de aer a lucrurilor care îţi ocupa loc în viaţă, dar nu au neapărat şi consistenţa. Totul e...

— De rahat?

Lacrima nici nu crescuse, nici nu se retrăsese, dar acum zâmbea.

Şi eu la fel. Doamne, e mult mai uşor când pur şi simplu spui cuiva ce simţi, mi-am zis. De ce dracu' pierdematâta vreme fără să spunem? Ce mecanism de autoapărare ne face sa ne torturăm atât de mult?

— Ei, nu e chiar totul de rahat, evident, pentru că ceainăria merge, îmi place.

— Şi a fost bine şi să i-o pui lui Virginie, presupun?

— Da, poate la fel de bine ca şi cu ucrainenii înalţi şi blonzi. Nu ştiu. N-am încercat. Dar nu contează. N-are niciun sens. Pe tine te vreau. De tine am nevoie. Adică. Te iubesc.

Uau, ce-a mai durut cuvântul ăsta, dar mai bine că l-am scos decât să-l fi ţinut în mine.

Nouă, britanicilor, ne e mult mai greu decât francezilor. Ei au cuvântul „aimer”, care înseamnă a iubi, fireşte, dar înseamnă şi a-ţi plăcea. Aşa că poţi să-ţi permiţi să spui cuiva că-l iubeşti fără să rişti atât de mult sau să mergi atât de departe.

Mi se întâmplase şi mie. O femeie spune „je t’aime”, după care adaugă repede „bien” la coadă şi dintr-odată rămâne doar „je t’aime bien” – „îmi place mult de tine”.

Presupun că am putea şi noi să realizăm acelaşi efect de dezumflare în engleză, dacă am spune „I love you”, „te iubesc”, iar apoi am alipi „în that wig”, „cu peruca asta”, iar atunci cuvântul înseamnă „îmi placi”. Dar, de obicei, când folosim Cuvântul, chiar şi cu atâta stângăcie ca mine adineauri, chiar înseamnă ceva.

— Eşti sigur că nu te simţi doar flatat din cauza fotografiilor? întrebă Alexa.

— Nu. Ba da. Incredibil de flatat. De ce nu mi-ai spus că ai făcut atât de multe?

Ridică din umeri. Nu cu o ridicare din umeri pariziană, de indiferenţă care te scoate din sărite. Era un gest de neputinţă.

— Când făceam fotografiile, nu puteam să-ţi spun că te fotografiez pentru că ăsta era tot farmecul. Nu ştiai ce fac. Şi apoi, când mi-am zis ca pot să-ţi spun, pentru că nu mai era nimic între noi, atunci...

— Atunci te-am enervat cu telefoanele mele idioate, aşa că n-ai mai vrut să le vad. Ştiu, îmi pare rău.

— Nu, n-a fost asta. E atât de complicat. Am pe cineva acum.

Ştiu, am vrut sa spun, şi e un malac blond cu bani, şi ce-i cu asta? Malacii blonzi cu bani îşi revin de obicei mai repede după o despărţire decât alţii. E în însăşi firea malacimii blonde cu bani să nu rămână singuri multă vreme.

— Şi, oh! Îşi lipi degetele de sprâncene de parcă ar fi încercat să-şi cureţe sinusurile. O să sune groaznic, dar Yuri, tatăl lui Sacha, îmi va finanţa filmul.

S-ar putea spune că acesta a fost un moment de găleată-de-apă-cu-gheaţă-în-chiloţi. Nu numai că Sacha era un malac blond cu bani, era şi un pas înainte în carieră blond şi cu bani.

Deşi mie mi se părea că pierde din vedere un aspect esenţial.

Indiferent cât de important era pentru ea filmul ăsta, doar nu avea să rămână cu Sacha doar pentru că taică-său îi promisese că o finanţează? Ce-o să facă după terminarea filmului – o să-i spună că-l părăseşte dacă tati nu dă bani şi pentru continuare?

— Alexa, hai să ieşim la cină. Trebuie să mai vorbim. E important.

— Nu pot, mă aşteaptă Sacha în apartamentul tatei.

— Sună-l și spune-i că întârzii. Trebuie să ieși cu directorul Beaubourgului, orice. Te rog.

Inspiră adânc. Va trebui să dea unuia dintre noi un pumn în gură. Pe care-l va alege?

— OK. Băgă mâna în buzunarul hainei după telefon. Iar tu sun-o pe maică-ta şi cere-ţi scuze că ai plecat.

Un compromis cinstit, mi-am zis. Un pumn pentru el, o palmă pentru mine.

7

Prima dată când o sărutasem pe Alexa, avusese gust de fermier francez. Tocmai mâncase Reblochon, o brânză cleioasă, care emite o aromă ca un fel de amestec de ciorapi vechi și bălegar. Dar nu mi-a păsat – eu tocmai mâncasem andouille de Vire, un cârnat care pute şi mai înţepător.

De data asta, cu un an mai târziu, aveam amândoi gura ca un borcan gol de caviar, aşa că era clar că avansaserăm pe scara socială.

Stăteam pe Pont des Arts, un pod pietonal subţirel, bătut de vânt, de pe care ai vedere de-a lungul Senei înspre Nôtre Dame, care, de la depărtare, părea un animal cu coarne pitit în tufişuri, gata să se arunce asupra vreunuia dintre numeroasele *bateaux mouches* care se apropiau pe fluviu.

Mai înspre noi, aproape chiar sub pod, era o grădină în formă de săgeată pe prova de la île de la Cité. Aici îşi seducea Regele Hernie al IV-lea amanţii, îmi spuse Alexa.

— Presupun că nu erau chiar atâţia turişti şi vagabonzi pe atunci, am remarcat.

— Nu eşti deloc romantic, Paul, nu-i aşa?

— Nu, deloc, am zis, sărutând-o.

— Ştii, continuă ea, îmi place mult de Sacha, serios.

— Mă bucur. Şi eram sincer. Iată. Dovada. Bietul Sacha fusese degradat la divizia „îmi place”. Nu era în liga „iubesc”. Dar eu te iubesc, Alexa, şi vreau să fim împreună. Şi sunt destul de bătrân ca să ştiu ce vreau.

Prima dată când mi-am folosit vârsta drept argument în faţa unei femei. La dracu', mi-am zis, mă ajunge în sfârşit din urmă maturitatea? Sau bătrâneţea?

•

Mai devreme, la restaurantul rusesc la care mă dusese Alexa, intrasem în vârful picioarelor în potenţialul câmp minat al necuviinţei de a rămâne cu cineva doar pentru că taică-său are bani şi ieşisem aproape fără nicio zgârietură. Era o dilemă care o preocupase şi pe ea.

Însă ripostase cu o rachetă termică drept întrebare.

OK, întrebă, dacă lăsa totul baltă, se muta din casa lui Yuri de la Londra şi găsea altă finanţare pentru filmul ei? Se poate încrede că am să o aştept?

Luase un gât de vodcă rece ca gheaţa şi îşi suflă îngrijorarea către mine cu toate amănuntele-i degerătoare.

— Când am fost prima dată împreună, te-ai culcat cu alta, spuse.

— Eram inconştient.

— OK, despre asta am mai vorbit. Apoi te-ai culcat cu Virginie.

— Am crezut că e felul tău de-a-mi spune să te uit şi să-mi găsesc pe altcineva.

— O altă fată drept cadou de despărţire? Nu sunt atât de generoasă. Dar OK, am vorbit şi despre asta. Dar înţelegi ce vreau să spun? Încă nu vreau să plec de la Londra, încerc să organizez şi acolo expoziţia asta. Dacă te sun la Paris şi mă trezesc cu o femeie care a răspuns la telefonul care sună lângă pat?

— Nu, bineînţeles că nu. Aveam de gând să adaug că nu las niciodată pe altcineva să răspundă la telefonul meu, dar nu era momentul potrivit pentru o astfel de glumă. Aerul era încărcat de vodcă şi rachete termice. Ştiu ce vreau acum, Alexa, pe tine. Şi numai pe tine. Nu m-aş fi culcat niciodată cu Virginie sau cu celelalte dacă aş fi fost cu tine.

— Cu celelalte?

Hopa.

— Da, ştii, Florence, fosta mea prietena, cea cu care tocmai m-am certat.

N-avea rost să mai încurc lucrurile amintind de Nathalie. Oricum, vorbeam serios. Daca ar fi dat năvală cineva în restaurant şi mi-ar fi spus că am câştigat loteria Sex cu Oricine din Lume, aş fi ales-o pe Alexa, mersi mult. Dacă nu cumva ar fi fost şi un ditamai premiu în bani în caz că aş fi fost de acord să i-o trag unui star dintr-o emisiune reality-TV, caz în care mi-aş fi pus o duzină de prezervative şi aş fi donat banii în contul filmului Alexei. Dar numai dacă ar fi fost de acord şi Alexa.

— Lasă-le pe celelalte, i-am spus. Sau pe ceilalţi, ai tai. De asta mă duc la miezul nopţii cu bicicleta în mlaştinile de sare, de asta te sun cu întrebări

prosteşti duminică în zori, de asta mă dau peste cap peste scutere, de asta m-am dus la expoziţia ta, deşi mi-ai spus să nu mă duc, pentru că m-am hotărât ce vreau de fapt. Pe tine.

Asta îmi câştigase primul sărut cu caviar al serii. Şi de aceea eram înlănţuiţi pe Pont des Arts, privind luminile aurii de pe străzile Parisului cum sclipesc deasupra apelor întunecate ale Senei.

I-am şoptit la ureche:

— Hai la mine, acum, te rog.

Se încordă la mine în braţe. Apoi am simţit o suflare caldă pe gât când se relaxa.

— Da.

Am strâns-o atunci ca unul care tocmai a regăsit victima unei răpiri. Îmi fusese luată, iar acum se întorsese.

8

— Unde stai? întrebă când ne aruncarăm privirile peste stradă în căutarea luminii albe de pe acoperişul unui taxi liber.

— Promiţi să nu râzi?

— Da.

I-am spus. A râs.

Şi ea era cea care voia promisiuni din partea mea.

•

Din fericire, uşa apartamentului era nou-nouţă. Proprietăreasa comandase un cadru nou şi indestructibil de metal în jurul vechii uşi lăcuite, iar dacă te purtai cu blândeţe cu ea, se deschidea şi se închidea doar cu un fâşâit de aer şi un clinchet abia perceptibil.

Mai era problema traversării scândurilor holului de la intrare care scârţâiau, dar, când am băgat capul pe uşa deschisă de la intrare, dinspre sufragerie veneau râsete înăbuşite de pe DVD. Oricine-ar fi fost acasă în seara aceea, era absorbit de *Prietenii tăi*.

N-aveam niciun chef sa fac prezentările cu colegii mei de apartament.

Bună, ea e Alexa şi aş vrea să mă culc cu ea cât de repede, aşa că noapte bună.

Am sosit în faţa uşii camerei mele cu o criză de chicoteli, dar fără întrerupere. Am înăbuşit orice potenţial zdrăngănit al cheilor şi am dat uşa de perete să o las pe Alexa să intre.

Dar nu intră. Şi asta nu pentru că voia să fie trecută peste prag.

De îndată ce m-am strecurat pe lângă ea, am văzut de ce.

Acolo, mijindu-şi ochii către noi din pat, era o Nathalie pe jumătate adormită şi pe jumătate dezbrăcată.

•

Of, merde, merde şi encore merde.

Alexa se holba la mine şocată amarnic, ca o logodnică ce află că ţi-ai amânat petrecerea de logodnă ca să te duci cu maică-sa la o orgie cu schimb de parteneri.

— Alexa, ea e Nathalie. E soţia altcuiva. Nathalie, ea e Alexa. Cel puţin, mi-am zis, poate se mai poate salva ceva dacă respectam cu toţii nişte convenţii sociale.

— *Vous êtes Alexa*? Nathalie, femeia sofisticată, înţelese pe dată întreaga oroare a situaţiei. Îşi trase plapuma peste umeri, de parcă dacă acoperea o părticică de piele lucrurile deveneau mai cuviincioase.

— Şi în patul tău doarme soţia altcuiva? Alexa avea iarăşi o lacrimă în ochi, dar asta nu era însoţită de un zâmbet.

— Nu. Nu, nici vorbă. Nu e camera mea. Eu încă n-am cameră. Dorm în sufragerie. Dar m-am gândit să folosesc patul lui Matthieu. E colegul meu de apartament. E plecat. Nathalie e soţia lui.

Mie îmi suna al naibii de convingător.

Alexa însă nu era cu totul convinsă. Ei, adică nu era convinsă deloc.

— Paul. Termină cu tâmpeniile! se răţoi.

— Are dreptate, Paul, termină cu tâmpeniile. Asta veni din partea lui Nathalie, care dădea din cap matern în pat.

Femeile se aliaseră împotriva mea, dar am văzut că au dreptate. Acum mai mult ca niciodată era timpul să spun adevărul.

— OK, da, îmi pare rău, Alexa. Ea e Nathalie. M-am culcat cu ea de câteva ori, dar asta pe când credeam că nu te mai gândeşti la mine. E căsătorită, n-am invitat-o aici în seara asta, nu ştiu de ce e aici şi nu cred că o să mă mai culc cu ea. Aşa-i, Nathalie? Nathalie încuviinţă. Ăsta-i adevărul, Alexa, jur.

Poate chiar mi-ar fi ieşit, dacă Alexa nu ar fi coborât privirea o clipă pe când încerca să îşi dea seama de poziţia ei în acest dormitor à trois.

Arătă către obiectul întunecat de la piciorul noptierei.

Nici măcar nu avu nevoie să spună nimic. Scutură pur şi simplu din cap resemnată, se uită urât la mine timp de o secundă-două de parcă m-ar fi blestemat şi ieşi soldăţeşte.

Uşa grea de la intrare se trânti cutremurând tot cartierul.

•

Era poşeta, evident. Văzuse poşeta acolo, cu sticla de apă lângă ea. Cam ca o vedere laterală a Notre Dame, un monument ridicat în onoarea acestei

întregi generaţii de minciuni care se înălţaseră înaintea Alexei şi o convinseseră ca tot ce spusesem în seara aceea fusese vrăjeală.

Aş fi putut să explic. Aş fi putut măcar să spun „Stai să-ţi explic”. Dar nimeni care spune „Stai să-ţi explic” nu apuca să explice, nu?

— Ce faci, idiotule? Nathalie stătea cu braţele încrucişate cu severitate.

— Da, ştiu, am zis. De data asta chiar că am făcut-o lată.

— Nu, imbecilule. Du-te după ea. Fugi!

Normal. Cum de nu mi-a trecut prin cap?

6: Totul despre Ex

1

Grecii au nimerit-o. Sunt vremuri când zeii sunt de partea ta şi vremuri când stau în vârful muntelui şi fac pe ei de râs când se gândesc ce mizerii au provocat.

Zeii toaletelor mă atrăseseră în capcană. Mă lăsaseră să cred că pot să scap basma curată cu minciunile mele disperate, ca să aibă răgaz să ţintească cu găleata aburindă de merde înspre capul meu.

•

Când am ieşit pe uşa apartamentului, din lift cobora o bătrâna în impermeabil albastru. Era Madame Gilbert, vecina de pe palier. Chiar îmi ţinea uşa deschisă.

Am făcut un calcul mintal rapid. De obicei, preferam să merg pe scări, dar liftul era nou şi părea să urce şi să coboare destul de repede. Se auzeau pe scări paşii grei ai Alexei. Va fi liftul mai rapid? Faptul că mi se ţinea uşa deschisă părea un semn din partea zeilor.

Era. Urcă, îmi spuneau, şi te-am prins în plasă.

Am intrat, am apăsat pe butonul zero, m-am scufundat puţin şi m-am oprit.

Nu puteam să mă gândesc decât că e răzbunarea zeilor pentru că nu trec destul de des pe la ei.

Vecina părea să aibă o interpretare diferită a dezastrului care tocmai mă pălise.

— Non, non, non! Se puse să mă boscorodească prin geamul liftului că de ce nu aştept să se închidă uşa înainte să încep să dau cu pumnul în butoane. Aşa s-a blocat şi săptămâna trecută, iar vara asta, Madame Lagrange de la trei a petrecut o duminică întreaga închisă acolo pentru că depanatorii erau în concediu şi înainte de asta, cretinul mic de la doi a ciocănit atât de tare butoanele că...

Eu n-aveam în cap decât că paşii Alexei abia se mai auzeau.

Am mai împuns câteva butoane. Iar zero, unu, patru, cinci, numai să se mişte odată drăcovenia, dar n-am izbutit decât să o promovez pe vecină la un nou nivel de isterie.

— Non, non, non, non! răcni ea. O să-l distrugeţi o dată şi pentru totdeauna. Sunaţi la numărul de urgenţă, sunaţi la numărul de urgenţă scris pe uşă.

Telefonul. Fireşte. Era stins şi îmi luă două încercări să nimeresc pinul, dar în sfârşit sună.

— Hai, Alexa, te rog, mai dă-mi o şansă. Am implorat telefonul să îi comunice, dar se dădu bătut de îndată ce îi nimeri căsuţa vocală.

Am lăsat un mesaj care explica tot – geanta, faptul că Nathalie era reporter TV, de ce nu alergam după ea –, dar nu sunt sigur cât de bine se auzea. Vecina credea că vorbesc cu oamenii de la lifturi şi rugăminţile şi scuzele mele rămâneau în fundalul smiorcăitului ei cum că era deja a treia urgenţă pe luna asta şi că ea una era hotărâtă să „scape chiriaşii de pericolul ăsta”.

Alexa putea să creadă că o sun să-i spun că am fost aruncat în stradă pentru că am hărţuit sexual o franţuzoaică bătrână şi nebună – pentru a treia oară.

Colegii mei de apartament s-au distrat de minune. Le aminti de un episod din *Prietenii tăi* când „Has” voia să şi-o pună cu „Ha-Şel” şi în apartament era o fostă prietena de-a lui. Sau invers? Se certară puţin în legătură cu asta pe palier, în vreme ce eu stăteam ghemuit în liftul mititel şi încercam să nu ţip la ei că ăsta nu e un episod de rahat dintr-un serial de rahat, ci viaţa mea de rahat care se făcea din ce în ce mai de rahat.

Nathalie avu bunăvoinţa să vină să stea pe scări o vreme. Îmbrăcată complet, mă bucur să spun. Le zise celorlalţi să-şi ia tălpăşiţa şi să ne lase singuri. Se oferi chiar să se ducă până la Alexa acasă şi să-i explice. Dar am zis că nu, probabil că nu era o idee bună. Alexa era precis sătulă până peste cap de alte femei.

Deşi am sugerat că s-ar putea să-mi prindă bine la un moment dat o declaraţie semnată sub jurământ cum că nu planificasem prezenţa ei în patul meu.

Chiar aşa, ce căuta acolo?

Soţul ei, se pare, făcuse prostia de a o lăsa singură la Paris ca să ducă copiii la maică-sa. Aşa că Nathalie era liberă să se culce pe unde apuca. Îi convinsese pe colegii mei de apartament să o lase să intre, îmi spuse. Presupusese că sunt tot cu Jean-Marie şi că o să am nevoie să mă relaxez în stil mare după întâlnirea cu el, pentru că în prezent le stătea tuturor în gât. Îşi promova planul de a ajunge în vârful partidului săpându-l pe député celui de-al Optulea arrondissement şi stârnind tot felul de mizerii care să atragă atenţia în zonă ca să-l discrediteze pe cel înscăunat.

De asta, spuse Nathalie, amânase să facă un film despre Jean-Marie. Aduna informaţii despre el, încercând să îşi facă o imagine de ansamblu – adevărata poveste şinu o farsă televizată, care să nu facă decât să contribuie la campanie.

•

Sosiră doi ţipi simpatici şi grăbiţi în salopete argintii, care îmi mulţumiră prolix ca n-am urinat în lift.

— Niciodată să nu va urcaţi în lift când vă e foame, sete sau aveţi nevoie la toilettes, mă sfătuiră.

— Dar dacă fugi după prietena ta? am întrebat.

— Depinde dacă vrei s-o prinzi, îmi răspunse unul dintre ţipi.

Ei râseră, dar eu nu, pentru că îmi aminti cât de mult vrusesem s-o prind.

•

După o jumătate de ora, Nathalie şi cu mine ne holbam la mansarda cu ferestre mari unde probabil că dormea Alexa. Nu erau nicio lumină, niciun semn de viaţă, întreaga curte interioară de depozite transformate în apartamente era întunecată şi tăcută.

Nimeni nu îmi răspunse la cele cinci apăsări prelungi şi puternice la sonerie. Se auzea cum bâzâie deasupra ca o muscă gigant-prinsă într-un acvariu. Dacă era cineva acasă, fie ignora soneria, fie dădea pe-afară de somnifere.

— Poate că pot să mă caţăr pe burlan, am zis.

— Nu ştiu ce înseamnă să te caţeri, dar ai face o prostie să urci. Trebuie s-o laşi sa se odihnească şi să vii înapoi dimineaţă. Nathalie o pornise deja spre ieşire. Hai, spuse, să ne culcăm.

•

Şi ne-am culcat, dar numai ca să dormim. Am căzut amândoi de acord că va fi o noapte ca între prieteni, cu tricourile pe noi, şi nu ceva porcos.

Şi, deşi era greu să mă trezesc lângă o femeie frumoasă şi să mă conving că nu se punea problema să ne-otragem de dimineaţă, mi-am zis: ce bine ar fi dacă ai putea din când în când să te culci cu cineva doar aşa, să nu fii singur. Chiar dacă te culci cu cineva numai în sensul care implică ochii închişi şi sforăituri, te simţi bine să fie acolo cu tine.

•

Nici nu se crăpă bine de ziuă, că iarăşi sunam la uşa Alexei.

Şi tot nu se întâmplă nimic.

Am sunat la numărul ei de mobil – căsuţa vocală. Am sunat la numărul fix parizian şi se auzea cum ţârâie telefonul cu două etaje mai sus până ce interveni vocea Alexei.

„Bonjour”, zicea. Mă informă în franceză şi în engleză că va fi plecată în următoarele două săptămâni şi sugeră să o sun la Londra.

— A plecat, spuse Nathalie. Poate că a plecat imediat aseară. E foarte, foarte supărată pe tine, cred.

— Da. Crezi că o să reuşesc vreodată s-o calmez şi să-i explic?

— Nu ştiu. Probabil că e foarte – cum se spune? *Blessée*?

— Rănită, jignită.

— Da. Ai rănit-o. Trebuie să-i câştigi din nou încrederea. Ești bun diplomat?

„Nu, mi-am zis. Dacă aş fi fost diplomat, aş fi fost prins încercând să o ajut pe nevasta ambasadorului din cealaltă ţară să-şi scoată din sutien cercelul pierdut.”

2

Nathalie mă convinse să aştept câteva ore înainte să dau buzna la Gare du Nord în misiune diplomatică.

— Întâi trebuie să le spui angajaţilor tăi unde te duci şi să-i linişteşti, spuse ea. Apoi trebuie să iei cu tine nişte haine curate. Alexa te va crede foarte romantic dacă pleci pe loc, dar te va crede și un imbecil puturos.

Aşa că n-am ajuns la Londra decât după-amiază târziu, când cobora amurgul umed și cenușiu pe blocajul de autobuze cu etaj de la Notting Hill Gate.

Nu mai fusesem în oraş de luni de zile şi aproape că am leşinat de uluire când semaforul se făcu roşu, se aprinse omuleţul verde şi nu încercă nimeni să mă calce când am traversat.

Am trecut grijuliu pe trotuar, scanându-l instinctiv în căutare de merde de câine și m-am zăpăcit când laserele mele nu găsiră nimic. Nu era merde de câine pe stradă? Nu trecea niciun șofer pe roșu? Era oare un oraş aievea sau un parc de distracţie dezinfectat cu tema experienţă urbană?

Nathalie îi vrăjise pe cei de la Centrul Pompidou să îi dea adresa Alexei. Se dovedi a fi o ulicioară care nu părea să facă parte dintr-o capitală.

Era o fundătură lată, pietruită, lungă de vreo cincizeci de metri, mărginită pe ambele părţi de case scunde, cuaspect învechit. Unele erau de cărămidă netencuită, altele fuseseră văruite. O casă avea în faţă o măsuţă de tec, alta un cărucior. Practic, în faţa fiecărei uşi stăteau de veghe ghivece mari şi până şi lăzile individuale de gunoi păreau nelalocul lor, rurale, comparativ cu lăzile masive, pe roţi, pe care le au majoritatea londonezilor.

Nu înţelegeam de ce să vrea să locuiască un est-european ultrabogat într-o Boemie cu yucca şi nu într-un palat cu decoraţii de ghips din Kensington sau într-o mansardă ostentativă de pe malul Tamisei. Cu toate acestea, înainte măcar să mă uit la numerele caselor, am ghicit care era a lui Yuri – trebuia să fie cea cu Mercedesul sport argintiu parcat în faţă.

Ţi se părea că-i şi auzi pe ceilalţi rezidenţi cum se burzuluiesc de indignare în faţa aceste cicatrice de pe chipul comunităţii lor dezurbanizate. Pe lângă luminile de la ferestre, semnele cu „parcarea interzisă la orice oră" erau cele mai vizibile lucruri de pe toată strada.

Am trecut pe lângă casă, încercând să par riveran, şi am cercetat nonşalant, dar cu mare atenţie ferestrele din faţă.

Bucătăria combinată cu sufragerie părea goală. Holul din spatele uşii de la intrare cu geam era luminat puternic şi la fel de gol ca bucătăria. Cele două etaje de sus erau cufundate în întuneric, în afară de clipitul roşu al becului de la alarmă.

M-am întors la capătul ulicioarei şi m-am retras tactic. Era cazul să-mi pun mintea la treabă.

•

Precum şi gâtlejul.

Era o cârciumă la colţul străzii care venea de la staţia de metrou. De la fereastră se vedea dacă iese sau intră cineva pe alee.

Închinând o rugă de mulţumire zeilor programului de dimineaţa până seara al cârciumilor şi sperând că nu sunt în cârdăşie cu zeii prietenelor de negăsit sau ai taţilor vitregi agresivi, mi-am cumpărat o halbă spumoasă de culoarea chihlimbarului şi un pachet de chipsuri cu sare şi oţet şi m-am aşezat să cuget la cât de mult îmi deraiase viaţa în ultimele doar douăzeci şi patru de ore.

Iată-mă, când tocmai începuse să-mi meargă ceainăria pariziană, lăsând totul baltă ca să stau într-o cârciumă londoneză şi să spionez casa unui pirat de DVD-uri în caz că apărea fata pe care o pândeam.

Câte zile aveam să fac asta? De fapt ce aveam de gând?

Habar n-aveam.

Chiar şi dacă elaboram până la urmă un plan măreţ, n-aveam nicio garanţie că va funcţiona. Alexa s-ar putea să nu-mi dea ocazia să-mi pun la încercare diplomaţia de amator. Văzusem şi eu ce bine stăpânea acea expresie-cheie din viaţa englezească – „cară-te".

Era o nebunie.

Dar, în acelaşi timp, părea să fie cel mai înţelept lucru pe care îl făcusem vreodată.

3

Mă mir că nu i se zice Grădinile Suspendate ale Coventului sau vreun alt nume exotic.

Pe bune, Covent Garden semăna cu Lumea a Treia, cu toate ricşele cu biciclete care ţârâie din claxon, ţinându-se după clienţi. Nu, nici măcar Lumea a Treia, pentru că în zilele noastre majoritatea oraşelor din Asia au desfiinţat genul acesta de muncă sclavagistă.

La fel şi cu sărmanii care stau la colţ de stradă cu plăcile de reclamă. La Paris deseori vezi studente care împart fluturaşi de la restaurante, oferte de telefonie sau magazine universale. Uitasem că aici, în centrul Londrei, găseşti oameni-sandviş autentici sau tipi cu plăci în mână la colţul străzii – nu studenţi, ci vagabonzi cu barbă şi rucsac, care au evident nevoie de bani şi nu ca să-şi plătească factura de telefon sau să-şi cumpere o pereche nouă de bocanci de la Timberland. Ce mai slujbă, să-ţi îngheţe fundul o zi întreagă ca îngrijitor al unui anunţ pe care scrie „2 pizza la preţ de 1, 50 de metri pe stânga”.

Cât mai e până sa vedem lustragii şi dentişti stradali la Londra, m-am întrebat. Sau leproşi.

•

Amicul meu Chris propusese să ne vedem la un restaurant indian de lângă piaţa Covent Garden. Era încădevreme, aşa că am avut timp să prind o masă, să comand o bere şi să regret că fusesem de acord să mănânc aici.

Ştiam că o să fie naşpa de când am văzut decorul. Calitatea restaurantelor indiene pare deseori să fie invers proporţională cu costul amenajării.

Locul ăsta era un fel de combinaţie între Delhi şi Copenhaga – mese lungi, comune, tacâmuri minimaliste, postere de Bollywood şi candelabre care atârnau ca nişte scorpioni-roboţi giganţi pe deasupra capetelor, dar care nu prea dădeau cine ştie ce lumină. Muzica era de atmosferă, orientală, iar preţurile erau cu adevărat internaţionale prin faptul că erau atât de mari încât m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva sunt în rupii. Aperitivele costau cât o masă cu două feluri şi o carafă cu vin în cafeneaua din cartierul meu parizian.

Meniul însuşi era poezie pură – totul era marinat în ceva, fiert delicat în altceva, cu gustul picant temperat de nu ştiu mai ce, dar am intuit că totul va avea gust de testicule de taur reîncălzite în spermă cu aromă de masala.

Uitasem cât de mult din centrul Londrei e numai fiţe şi esenţă deloc.

— Paul! Bine ai revenit la civilizaţie!

Chris mă smulse din posomoreală. Era cel mai bun prieten al meu când lucram la Londra, dar pierduserăm legătura în ultimele câteva luni. Preţul vieţii nomade.

M-am ridicat să îi strâng mâna, dar el mă îmbrăţişă ca un urs şi mă bătu pe spate de parcă aş fi avut nevoie de consolare după ce mi-am pierdut ursuleţul de pluş. Şi încă noi, britanicii, mai avem tupeul să ne batem joc de francezi că se pupă, zău aşa.

— Arăţi bine, Chris. Şi aşa şi era – păr castaniu îngrijit pe mulţi bani, ten de trei şedinţe de cosmetică pesăptămână, un fel de Jake inversat, un tânăr papiţoi de birou cu butoni şi palton elegant, cu un rucsac de piele plat, care indica un om de afaceri prea activ să-şi monopolizeze una dintre mâini cu o servietă.

— Zău? Păi tu arăţi ca dracu', Paul, amice. Ce cauţi la Londra?

Îmi luă două beri şi o aşteptare seculară după aperitivele reprăjite să-i explic.

Odată ce se puse la curent, primul lucru pe care-l făcu Chris fu să mă jignească din nou.

— Doamne Sfinte, Paul, eşti ceea ce se numeşte în lumea afacerilor un dobitoc de primă mână. De ce nu o suni pur şi simplu să-i spui că vrei să-ţi dea ocazia să-i explici?

— Să-i spun că sunt la Londra?

— Nu, să nu faci asta. După cum mi-ai povestit, s-ar căra imediat cu tipul ăsta la Reikiavik.

— Reikiavik?

— Sau Minsk.

— Capitala Ucrainei e Kiev, tâmpitule, nu ştii deloc geografie?

Jake ar fi fost mândru de mine.

— Cum zici tu. Sun-o, spune-i că eşti tot la Paris – să nu cumva s-o panichezi – şi bagă-i o vrăjeală din alea de-ale tale.

— Nu, am terminat cu vrăjeala. Vreau să-i spun adevărul.

— Atunci eşti şi mai dobitoc decât am crezut, amice. Nu li se spune femeilor adevărul.

Apăru tânărul şi rafinatul chelner indian, care era îmbrăcat şi coafat de parcă abia aştepta să iasă la club, şi introduse o gaşcă de şase femei pe banca de lângă noi.Instinctiv, Chris şi cu mine am tras cu ochiul să vedem cu care dintre cele şase ne-am culca dacă ni s-ar oferi ocazia.

Fetele însă aveau alte idei.

— Bună, băieţi, trâmbiţă cea de lângă mine. Sunteţi mişto. Poate ne-o tragem mai târziu.

Toate şase scoaseră nişte chiuituri de râs.

— Atunci promitem să nu comandăm nimic cu usturoi, spuse Chris, hotărât să nu piardă în lupta pentru supremaţie sexuală.

— Cine-a zis că pe gura o să mă săruţi?

Ceea ce după mine suna ca un knockout.

Fetele, la fel ca şi Chris, păreau proaspăt ieşite de la birou. Erau în haine elegante de birou şi tocmai îşi descheiaseră un nasture sau trei ca să le permită sânilor şi buricului să se bucure de aer proaspăt.

Două dintre ele arătau chiar foarte bine, în felul lor uşor grăsun, cu prea mult machiaj, cu părul prea coafat. Şi toate, după un an de franţuzoaice zvelte, care circulă rar în găşti mai mari de două, îmi păreau ca nişte matahale. Şi cu voci pe măsură.

Sugrumară în faşă orice şansă să mai discutăm despre problemele mele, pentru că ciuleau urechea la fiecare cuvinţel care putea fi răsucit să se refere la sex şi ni-l azvârleau în faţă.

— Fotografii? Ce, aţi pozat nud? O să ne arătaţi şi nouă?

„Doamne, mi-am zis, suntem hărţuiţi sexual." Nu puteam să scoatem o vorbă fără să ni se reamintească de activitatea de sub centură. Mă bucuram că măcar sunt mai înalt decât ele. Dacă am fi fost două fete timide de care s-ar fi legat în halul ăsta o gaşcă de şase masculi dependenţi de Viagra, ar fi început să ni se facă frică.

Am încercat să răzbim vitejeşte cu teme mai generale, iar Chris îmi făcu rezumatul (noroc că nu i-am cerut efectiv să-mi facă nimic) a ceea ce făcuse el în ultimele câteva luni.

Angajatorii lui, o agenţie de turism de pe internet, dăduseră faliment, aşa că se mutase la o companie de telefonie. Asta fusese cumpărată de un fond de investiţii care dăduse afară pe toată lumea şi apoi reangajase un personal-schelet, inclusiv pe Chris. Apoi vânduse mai departe părţi-cheie din afacere, concediind din nou pe toată lumea. Chris îşi dăduse seama încotro se mişcă lucrurile, sărise în căruţa fondului de investiţii şi acum lichida voios prin ţară.

— E o muncă satisfăcătoare, nu?

— Hei, nu-ţi bate joc, spuse. Ştii, toate programele astea care se dau acum la televizor – găsesc un biet nenorocit care numără conuri de trafic prin Wolverhampton, îl mută împreună cu familia într-un sat din Dordogne şi apoi îşi râd în barbă când încearcă să înveţe franceză ca să... ştiu şi eu...

— Să deschidă o ceainărie englezească?

— Exact, da. Ei, toată lumea vrea să meargă la emisiunile astea. Jumătate din Regatul Unit vrea să îşi ia tălpăşiţa şi să trăiască cu burta la soare. Aşa că de ce să nu-i ajutăm? Reducem personalul, îi scăpăm de corvoada muncii, ei se mută în străinătate şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Acolo o să

mă car și eu într-o zi. Între timp, investitorii fraieri ne dau nouă, celorlalți, ocazia să facem bani căcălău.

— Sau să lucrați în centre de telefonie și să înghițiți antidepresive căcălău.

În mod normal, aș fi putut să propun să bem pentru cei care fac bani sau își iau tălpășița să trăiască cu burta la soare, dar analiza economică a lui Chris mă deprima. Încă și mai mult.

Pe lângă faptul că pe undeva în ce spusese se pitea o insultă adusă mie și ceainăriei mele, trebuia să-și mai și răcnească lecția de sociologie pe fundalul muzicii indo-daneze și al puicuțelor care cotcodăceau lângă noi.

Chris încercă să o agațe pe femeia de lângă el, care era, trebuie să recunosc, o fată cu rotunjimi ispititoare și un păr blond ca plăcinta cu brânză de care nu prea vezi la Paris. Spre uimirea mea, se dovedi a nu fi luptătoare în noroi sau zidăriță, după cum ai fi zis la cât de bine se descurca cu obscenitățile, ci analist de afaceri, la fel ca și Chris. Curând făceau schimb de secrete profesionale din acelea care se chicotesc la ureche.

Femeia de lângă mine, care ar fi arătat și ea super dacă n-ar fi ținut morțiș să zbiere ca un soldat și să-și etaleze kilogramele (sau livrele) în plus cu haine mult prea strâmte, preluă ștafeta și încercă să mă agațe, dar sunt mândru să spun că, deși înaintam promițător spre beție după cele câteva halbe de bere, am rezistat oricărei tentații de a mă interesa de amănuntele acestor săruturi fără usturoi, altundeva decât pe gură, despre care vorbiseră ele.

Am preferat să-i ofer vecinei mele și prietenelor ei care nu erau ocupate să se giugiulească cu Chris o scurtă prezentare a evenimentelor din seara precedentă care mă făcuseră să traversez Canalul Mânecii. Am enunțat limpede că sunt la Londra în misiune de amor.

— O. Doam. Ne. Ești. Un. Dul. Ce. Vecina mea bocea practic în aloo saag.

— Deci ai renunțat la tot numai pentru ea? Asta din partea celei mai frumușele fete – o altă blondă –, pentru care într-o altă seară m-aș fi oferit poate să renunț la tot.

— Nimeni n-a renunțat la nimic pentru mine, se jelui vecina mea. Keith al meu nici măcar la masturbat n-a renunțat.

Asta păru să șteargă impasul în care mă aflam din memoria colectivă a fetelor, care își uniră forțele să reverse ură femeiască otrăvitoare asupra sărmanului Keith, care, se pare, fusese prins uitându-se la un DVD cu lesbiene într-un weekend când credea că prietena lui e plecată, ceea ce i se poate întâmpla oricui.

Singurul lucru la care se pricepea chelnerul era să ne tot furnizeze băutură, pesemne ca să acopere gustul și consistența mâncării sau mai

degrabă lipsa ambelor. Aşa că nu fu deloc o surpriză să descopăr, într-un târziu, după un rămas-bun sfâşietor adresat mai multor bancnote de valoare mare, că purced în pas de paradă înspre Piccadilly, braţ-la-braţ cu două femei care, deşi eram acum în... — ce? noiembrie? decembrie? Groenlanda? — al naibii de frig, oricum, erau îmbrăcate ca într-o noapte cipriotă de august. Una avea un tricou cu umerii goi, cealaltă o bluză destul de subţire ca să i se vadă cusăturile din sutienul alb. Ambele ţineau câte o bere indiană în mâna liberă şi din când în când câte una îmi dădea să sug din ea ca din biberon, ceea ce părea să fie singura cale de a mă opri din râs sau strigat.

Nu ştiu de ce râdeam şi strigam, dar tot restul lumii părea să facă acelaşi lucru. Umpleam toată strada. Era probabil mai mult alcool decât sânge în trupurile care mărşăluiau în sus şi în jos pe trotuar.

Mişunau de colo-colo turme întregi cu aceeaşi lipsă de ţintă plină de hotărâre care îţi sare în ochi când te uiţi la un muşuroi de furnici. Iar la un colţ de stradă, doi soldaţi din două muşuroaie rivale încercau să îşi dea pumni în cap în vreme ce reginele şuierau la masculi să-i „dea împuţitului o palmă” şi să-i „tragă dracului una”.

Le-am făcut galerie vreo câteva minute, nepierzându-ne interesul decât când sosi o sirenă asurzitoare să spargă cheful.

Am remarcat că cele două regine furnici şi cu mine mergeam după nişte urme mici de picior gol pe trotuar. Deci aici femeile erau nu numai fără palton, ci şi fără pantofi? Sau poate după miezul nopţii toată lumea se despuia şi participa la o orgie cu sex şi box. M-am luat după tălpi, trăgându-le pe cele două tovarăşe după mine, dar le-am pierdut urma. Fata Vineri intrase se pare într-un club.

Chris încerca să-şi târască noua prietenă spre unul dintre cele câteva milioane de taxiuri care se adunaseră să evacueze victimele. Tipa fie nu voia să meargă cu el, fie nu ştia cum să îşi facă trupul să îl urmeze, pentru că se întinse cât era de lungă în şanţ, trăgându-l pe Chris după ea, şi se hotărâră să rămână unde erau, hlizindu-se la luminile de pe stradă.

— Dă-mi un pupic de rămas-bun, îmi răcni cineva la ureche, ceea ce sugera că poate că era planificat să plec cu Chris şi cu doamna sa.

Da, aveam ceva foarte important de făcut. O misiune. Nu-mi aminteam ce anume, dar ştiam sigur că exista şi nu are nicio legătură cu Piccadilly.

— Chris! De ce sunt aici?

— De ce suntem aici noi toţi, frate? Să ne facem mangă şi să ne distrăm puţin înainte să dăm colţul. Din locaţia sarelaxată din şanţul londonez, îmi dăduse un răspuns cu care nu i-ar fi fost ruşine nici unui existenţialist francez. Apoi borî în canal, înainte să-şi clătească gura cu sticla de bere pe care reuşise printr-un miracol nici să n-o verse, nici să n-o spargă în cădere.

4

Ochii înceţoşaţi mi se mijiră la scrisul de pe ecranul mic. Creierul îmi execută o tentativă temerară de a îmbunătăţi imaginea, dar eşuă. După o luptă supraomenească, trase până la urmă concluzia că, după părerea telefonului meu, era ora şapte. Ceea ce însemna că era fie şase, fie opt, pentru că e o diferenţă de o oră între Paris şi Londra. În ce parte? Nu, era prea devreme şi prea dureros să calculez aşa ceva.

Oricum, trebuia să mă concentrez la lucruri mai importante.

Ca, de exemplu, cum anume să mă sinucid?

Să-mi ţin pur şi simplu respiraţia părea cea mai uşoară opţiune. De fiecare dată când mi se mişcau coastele să lase aerul să intre sau să iasă, îmi aminteam că ficatul îmi fusese muiat în alcool pur, apoi i se dăduse foc. Rămăşiţele carbonizate trimiteau mesaje SOS care îmi răsunau în craniul gol, unde creierul deshidratat îmi zăcea ca un liliac mort.

Zăceam pe covor în poziţia „n-o să se înece dacă vomită” pe care mă antrenasem să o adopt după o băută. Covorul era încă alb şi remarcabil de uscat, ceea ce era încurajator.

Singura problema era că arhitectul care proiectase clădirea – şi, din câte se vedea, proiectase ceva la ea – uitase să includă fundaţia, aşa că totul se bâţâia ca dosul unui luptător de sumo.

Din fericire, copil fiind, mă dădusem foarte mult cu skateboardul, aşa că nu-mi era teama să mă ridic în picioare pe o suprafaţă care încerca să mi se tragă de sub picioare, şi am patinat, cu doar două sau trei răsturnări, înspre ceea ce semăna cu uşa. Era greu de zis, pentru că tot apartamentul era făcut să se plieze ca să nu ocupe cei trei milimetri cubi de spaţiu de locuit. Erau uşi pretutindeni.

Mi-am dat seama că sunt în apartamentul de două camere din Docklands pe care îl cumpărase cu atâta înţelepciune Chris când noi, ceilalţi, ziceam: cine vrea să stea într-o cutie de pantofi fiţoasă din East End? Iar acum ar fi putut să îl vândă şi să cumpere cu banii un întreg sat francez, pentru că o grămadă de lume voia să locuiască într-o cutie de pantofi fiţoasă atât de aproape de fluviul Tamisa.

Până la urmă, m-am regăsit într-o baie care era atât de a naibii de ergonomică încât a trebuit să deschid coşul de rufe murdare, cabina de duş şi WC-ul până să descopăr dulăpiorul cu medicamente. Acesta însă nu conţinea, din nefericire, un manual cu sugestii referitoare la un transplant de cap, ficat şi rinichi, dar măcar avea în ofertă tuburi de chestii efervescente care să-mi redea pofta de viaţă.

•

Ce duş splendid avea omul asta! Oprit, pornit, cu presiune, fără, fierbinte, cald, rece. Aproape că îmi doream să fie de faţă mama lui Florence să îi admire minunata simplitate. Deşi gândul la mama lui Florence nu-mi cădea bine nici treaz, aşa că am apăsat pe butonul rece pentru unşoc care s-o gonească din sistem până să nu apuce să facă ravagii ireparabile.

Înainte să ies din apartament am băgat capul în dormitor. Acolo era Chris, pe spate, încolăcit în plapumă, cu gura larg deschisă de parcă ar fi sperat să înghită vreun bec căzător. Lângă el zăcea trupul imens, de culoarea smântânii, al unei femei care nu avea nimic altceva pe ea în afară de un tatuaj chinezesc la baza coloanei.

O fracţiune de secundă l-am invidiat. Apoi m-am umplut de mândrie. Complicaţiile de a te mai trezi cu încă o femeie făceau să nu merite.

Din câte îmi aminteam (deşi nu-mi aminteam mare lucru), ne duseserăm la un club cu fetele de la restaurant, unde ne distraserăm de minune şi probabil că m-aş fi putut strecura în patul vreuneia dintre ele. Deşi nu prea ai cu ce să te lauzi când toată lumea e atât de beată, încât ar face sex și cu o ladă de gunoi.

Lăzi de gunoi, da. Acum mi-am amintit de adevărata mea misiune – să mă întorc la lăzile acelea de gunoi piticot din Notting Hill.

•

Nu mă prea simţeam în apele mele când am ieşit împleticindu-mă pe stradă la Notting Hill Gate. Metroul ăsta londonez te cam scutură. Şi e foarte cumsecade din partea lor că avertizează lumea să fie atenţi la spaţiu, dar de ce atât de tare? Vocea de pe bandă mă băgă în sperieţi într-atât de era să cad tocmai în spaţiul la care trebuia să fiu atent.

Era încă înainte de opt, ora Londrei. Oare de ce, m-am întrebat eu, la mahmureală, când corpul are cea mai mare nevoie de somnul de refacere, mă trezeşte la ora asta imposibilă?

Dar cel puţin asta însemna că sunt mai puţine şanse ca Alexa să fi ieşit deja. Nu trebuia decât să dau târcoale locului vreo câteva ore până să-i pot aţine calea şi să cerşesc iertare.

Însă, până la urmă, n-am avut deloc nevoie să aştept ore întregi. Abia avu vreme prima pastilă mentolată să îmi transforme limba într-un gheţar, când pe uşa lui Yuri ieşi un bărbat spătos.

După cum ştiu cei care studiază perspectiva, când obiectele ajung mai aproape, devin mai mari, aşa că, până ajunse drept în faţa mea, zdrahonul ăsta nu mai avea nevoie decât să-l dai de câteva ori cu pensula cu fard verde

ca să meargă la audiţie pentru rolul lui Incredible Hulk[10]. Ar fi avut totuşi nevoie de o perucă neagră şi de sprâncene false, pentru că avea capul spân. Era Humpty Hulk[11].

Eu staţionam cu totul nevinovat la intrarea în alee şi aş fi putut foarte bine să fiu inspector de yucca sub acoperire, dar tipul nici măcar nu mă întrebă. Întinse un braţ verde cât toate zilele (sau poate îmi imaginam doar culoarea?) şi, din ceea ce păru o singură mişcare, mă azvârli pe lângă Mercedesul argintiu drept în casă.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, stăteam la o masă de bucătărie de pin cu o cană de cafea în faţă.

Totul în afară de cană părea făcut din pin nelăcuit – masa, scaunele, dulapurile suspendate, un bufet imens. M-am întrebat dacă nu cumva ucrainenii sunt înrudiţi cu galezii. Va trebui să-l întreb pe Jake, asta dacă mai ieşeam viu de acolo.

— Tu nu strigi, OK? mă avertiză Humpty Hulk. Pe un ton mult mai moderat decât lucrătorii de la metrou, trebuia să recunosc. Tată lumi dormi. Vorbea de parca ar fi studiat la şcoala de dicţie engleză Arnold Schwarzenegger.

— Să nu strig? Am simţit că testiculele încearcă să mi se pitească în osul pubian. Suna de parcă după cafea în program urma ceva violenţă.

— Nu. Tu gura.

— OK. Deşi nu prea puteam promite. Nu prea sunt bun la a fi agresat.

— Tu vriei vărbit cu Aliexa, tu aştiepţi poati o oră.

— Alexa?

— Da. Tu vriei vărbit cu ia, nu?

— Da. De unde ştii?

Râse mârâit printre dinţii încleştaţi şi îmi făcu semn să-l urmez zvâcnind scurt din gâtul de mărimea unui trunchi de copac.

Într-un colţ al bucătăriei era un birou mic cu un computer. Hulk trezi la viaţă computerul, dădu clic cu o fineţe surprinzătoare pe nişte iconuri şi curând vizionam un film alb-negru cu o femeie care se urina. Era luată din spate, iar fata îşi sumesese fusta, îşi trăsese într-o parte chiloţii şi se ghemuise drept în faţa casei cuiva. Camera se apropie până ce-i arătă fundul de un alb orbitor. Imediat deasupra despărţiturii feselor avea un tatuaj chinezesc.

Filmul era fără sunet, dar când camera se îndepărtă, era clar că unul dintre cei doi bărbaţi care erau cu ea râde în hohote. Era îndoit de la mijloc

---

[10] Personaj de benzi desenate, cu pielea verde.

[11] Humpty Dumpty, personaj în formă de ou din *Alice în Ţara Minunilor*, de Lewis Carrol.

şi întregul trup i se zguduia atât de tare încât geanta îi alunecă de pe umăr şi i se încolăci în jurul gâtului.

Lângă el, cu faţa la cameră, era încă un tip pe care l-am recunoscut din expoziţia de fotografie a Alexei. Moi. Zbieram ceva ce nu se auzea, iar Hulk reproduse coloana sonoră.

— Aliexa, Aliexa, se tângui plângăcios, cu o urmă de amuzament pe faţa lipsită de expresie.

Apăsă pe bara de spaţiu şi filmul se opri.

— Ştim că vriei vărbit cu Aliexa. Tu vriei vărbit cu ia la ora tri diminiaţă.

— O, Doamne! Ce cretin. Deci asta considera eul meu beat diplomaţie? O, nu. Mă izbi un gând şi mai oribil decât cel de a fi cântat o serenada întregii alei în miez de noapte. N-am reuşit să vorbesc cu Alexa azi-noapte, nu?

— Nu. Voi toţi fugiţi când noi zicem să tierminaţi cu strigat.

— Slava Domnului.

— Deci vorbieşti cu ia azi, atunci nu mai trezeşti pe noi la tri, OK? Acum i se citeau pe faţă adevăratele sentimente faţă de serenada de zbierete, râsete şi jeturi de urină ale britanicilor beţi. Numai Aliexa a oprit pe noi, că altfel mergem şi spargem faţa ta.

Lăsând deoparte pentru o clipă cât de aproape fusesem să mi se spargă faţa, iată o veste bună.

— Deci ştie că am fost aici azi-noapte şi tot mai vrea să vorbească cu mine azi?

— Poatie.

— Ştie ca sunt aici acum?

— Nu. Ştie că ai fost aici la tri. Atiât. Văd că soseşti acu, hotărăsc să opresc pe tine să mai strigi. Aliexa, Aliexa... Râse din nou mârâit. Tu şezi, tu aştepţi, poatie ia vorbieşte cu tine, poatie nu.

— Încă mai doarme?

— Da. E obosită. A fost triază la...

— Trei dimineaţa, da. Îmi pare foarte rău.

Mă durea destul de tare capul acum şi nu voiam să-mi imaginez cât de mult m-ar fi durut dacă ar fi fost pocnit în mod repetat azi-noapte cu un capac de tablă de la lada de gunoi, fie el şi piticot.

•

Aşa că am stat la masă, am urmărit prezentatorii emisiunilor de dimineaţă cum dau din gură fericiţi, dar nu spun nimic, am văzut nişte secvenţe de fotbal pe ecran şi m-am întrebat din nou vag de ce nu e băgat în seamă Yuri la fel de mult ca şi ceilalţi preşedinţi străini de club şi am aşteptat.

Parcă zile întregi. Sau poate zeci de ani.

Pentru că atunci când intră, în sfârşit, Alexa în bucătărie, nu numai că avea părul vopsit cu henna şi lung până la umeri, ci îi îmbătrânise şi faţa treizeci de ani.

Mai mult, trecerea timpului o transformase într-o hipiotă cu robă violet, înconjurată de un iz abia simţit de tămâie, cu privirea pătrunzătoare a uneia care se machiază cu negru în colţul ochilor de la cincisprezece ani.

— Bonjour, Paul, zise ea nu fără bunătate.

Asta, până şi eu mi-am dat seama, nu era Alexa. Era maică-sa.

Dacă e adevărat că metoda cea mai bună de a vedea cum o să arate prietena ta peste douăzeci sau treizeci de ani e să te uiţi la maică-sa, atunci perspectivele pe termen lung ale Alexei nu erau rele deloc. Era încă zveltă, graţioasă şi nu vădea deloc vreun semn de a fi tânjit după tinereţea eternă în stilul lui Madame Jean-Marie.

Am fost de două ori impresionat, pentru că Yuri mă surprinse din nou. Nu numai că locuia într-o căsuţă discretă de pe o alee, dar trăia cu o femeie între două vârste autentică, şi nu cu o starletă porno îmbunătăţită pe cale chirurgicală.

— Bonjour, am răspuns şi m-am scuzat în cea mai bună franceză de care dispuneam de deranjul de noaptea trecută.

Dădu din cap, acceptând scuza fără să ierte de tot greșeala.

— *Belle maison*, am adăugat.

— Oui, e o stradă foarte liniştită, spuse, cu o săgeată ascuţită de ironie în ochi. Luă dintr-un dulap o ceaşcă fină de porţelan cu farfuriuţă şi îşi turnă nişte cafea.

— De ce vrei să o vezi pe Alexa? întrebă.

Îmi spuse „tu”. Oare pentru că făceam, chiar subconştient, parte din familie? Sau pentru că eram doar un tânăr idiot care nu merita un „vous”?

— *Je l'aime*.

Am avut grijă să nu adaug „bien” sau altceva superfluu.

— Ah. Asta o opri în timp ce îşi ducea la buze ceaşca de cafea. Rumegă ideea o vreme, apoi bău. *Tu l'aimes*?

— Oui.

— Serios? Mă privi fix în ochi. I-am întors privirea fără să clipesc.

— Oui.

— Ah. Atunci trebuie să-mi spui cine eşti.

Cine sunt? Bună întrebare. Nu ştiam cum să-i răspund pe scurt – la urma urmei, asta nu era o întrebare de genul „Care e capitala Ucrainei?” Aşa că i-am prezentat pe larg – cu mici îmbunătăţiri – momentele semnificative ale anului precedent, începând cu prima zi în care am întâlnit-o pe Alexa, trecând prin toate episoadele de sex inconştient şi neînţelegeri politice şi

terminând cu geanta, cu sărutul cu gust de caviar, cu accidentul cu femeia măritată în pat şi cu zeii răzbunătoriai lifturilor. Cu un mic epilog despre restaurantele indiene proaste şi prea multă bere pe un stomac gol, care s-a obişnuit cu mâncarea franţuzească bună. Nu strică să introduc nişte laude aduse ţării ei de baştină, mi-am zis.

Înainte să îşi dea verdictul, am fost întrerupţi de intrarea unui bărbat scund de cincizeci şi ceva de ani cu păr argintiu tuns scurt, un tricou cu Newcastle, trening Adidas şi un lanţ la încheietură gros cât un croissant franţuzesc. Îmi făcu semn din cap – cu răceală –, o sărută pe gât pe mama Alexei şi o zbughi din casă. Motorul Mercedesului porni de îndată ce se închise uşa de la intrare, iar maşina sport se îndepărtă.

Acesta, îmi explică mama Alexei, a fost Yuri, care a plecat la sală.

Nu înţelegeam.

— Tricoul lui. Scria pe el „Newcastle Allstars”. Ăştia cine sunt?

Echipa lui de fotbal, zise ea.

— Nu Newcastle United?

Nu, îmi spuse ea. Newcastle Allstars, o echipă de fotbal american dintr-un oraş pe care îl pronunţa „Nucastell onder Lim.” Adică Newcastle under Lyme, un orășel de lângă Stoke pe Trent. De unde reieșea de ce nu e interesata presa de Yuri.

Ea nu vedea de ce râd, spuse. Yuri era supărat pe mine că îl trezisem. Se abţinuse să-l trimită pe Viktor (Hulk) să-mi închidă gura pentru că Alexa spusese că e în parte vina ei că zbier în stradă.

Vina ei? Ce interesant. Însemna oare că era gata să mă ierte?

Mama Alexei păru să decidă că audierea preliminară se încheiase. Îşi termină cafeaua, se ridică şi spuse că o cheamă pe Alexa.

Speram că doar pe Alexa. Nu voiam să-l am pe Sacha juriu la proces.

5

Am avut iarăşi senzaţia unei călătorii în timp când după zece minute intră Alexa în bucătărie.

Acum arăta cu cinci ani mai tânără decât de obicei, ca o elevă premiantă care se pregăteşte să meargă la interviu la universitate. Avea părul proaspăt spălat şi pieptănat lins şi purta un costum negru cu pantaloni. Arăta superb, ca de obicei, dar părea să se fi îmbrăcat să îşi înăbuşe sexualitatea, să bruieze orice semnale erotice ar fi emanat. Și de obicei emana o grămadă.

Iarăşi aveam o problemă de etichetă. De data asta era una pur englezească. În dimineaţa de după beţie, se cuvenea să te pupi cu cei pe care îi treziseşi pe timpul nopţii?

— *Je peux te faire la bise*? am întrebat, adică dacă pot să o sărut pe obraz.

Se aplecă în faţă şi ne sărutarăm ceremonios, însă eu am făcut pasul îndrăzneţ de a o săruta pe obraz şi nu doar aerul. Nu îmi trase o palmă.

— Îmi pare atât de rău de noaptea trecuta. Eram beţi.

— Sper, spuse ea.

— Şi îmi pare rău şi de alaltăseară. M-am blocat în lift.

— Da, cred că am înţeles ceva din mesajul tău. Ce s-a întâmplat?

I-am spus cum am petrecut două ore muştruluit de vecina şi distribuit drept subiect de episod comic de către colegii de apartament.

M-am simţit uşurat când izbucni în râs.

I-am întins scrisoarea de la Nathalie, pe care o mai aveam în buzunar şi nu era decât puţin mototolită. Nu se sinchisi să o deschidă, ceea ce ar fi putut fi semn bun sau rău.

— Arăţi altfel, am zis. Superb. Nu ca de obicei nu... ştii tu. Dar ai interviu sau ce?

Da, spuse, o galerie era interesată să îi expună fotografiile şi nu prea ştia cum să se îmbrace. În Franţa, până şi la întâlnirile cu cei ca directorul Beaubourgului, artiştii trebuia să arate ca nişte nespălaţi – „artistici", nepreocupaţi de probleme burgheze ca înfăţişarea îngrijită. Dar în Anglia, zise ea, lumea părea mai formalistă. Ce părere aveam, era îmbrăcată cum trebuie? Era ca un interviu de angajare, nu?

— Ce galerie?

— Saatchi.

— Galeria Saatchi? Să mor eu, Alexa, e incredibil! E, adică, super de incredibil de super. Supradoza de alcool părea să-mi fi afectat lobul ăla care se ocupă cu alegerea vocabularului.

— E super? Asta-i tot ce ai de spus? întrebă ea.

— Tot? Adică ce să mai spun? Eşti o vedetă. O să fii celebră. E incredibil de super de incredibil...

Puse capăt acestui nou atac de otrăvire cu alcool izbucnind în plâns.

— Alexa. Ce-am făcut? N-am chiuit destul de tare? Ce pot să mai...?

La dracu', acum simţeam că îmi izvorăsc şi mie lacrimile de undeva. Şi nu era ca atunci când te uiţi la *Terminator 2* şi Amie zice că trebuie să facă baie în metalul topit sau la *Pur* şi *simplu dragoste* când tipul intra în restaurant şi o cere de nevastă în portugheză, pentru că habar n-aveam de ce ne smiorcăiam amândoi.

— Ce e în scrisoarea asta de fapt? întrebă Alexa.

I-am zis de declaraţia sub jurământ a lui Nathalie. Îmi aminteam aproape fiecare cuvinţel.

— Întotdeauna există o explicaţie, spuse Alexa. Cu tine de ce nu poate fi simplu, Paul? Ca şi cu Yuri. I-a spus mamei: hai la Londra, alege tu unde să stăm şi basta. Fără alte femei, fără genţi, fără nimic.

— Deci ea a ales casa?

Acum era mai clar ce e cu ghivecele şi cu lemnul natur.

Alexa izbucni în râs.

— A, da, mama a ales casa. Yuri spune că e mult prea mică. El vrea o casă mai mare, ca acelea de pe partea cealaltă a bulevardului mare.

— Ce, acolo, pe proprietatea regală? Dar sunt palate. Jumătate sunt ambasade. Mi-am dat seama că vorbeşte de conacele-gigant din parc din spatele Palatului Kensington, unde a locuit Prinţesa Diana. Erau mai multe camere de luat vederi pe terenul ăla decât vrăbii.

— Da, exact. Yuri vrea să cumpere fosta ambasadă a Rusiei – are loc de parcare pentru şase sau şapte maşini în faţă. Când am ţinut aici ziua lui Sacha, vecinii au chemat poliţia.

— Prea mult jazz ucrainean?

Ştiam mult prea bine ce efect are asupra sufletului.

— Nu, din cauza maşinilor. Poliţiştii au spus că nu pot face nimic pentru că e o stradă particulară, aşa că acum Yuri îşi parchează aici maşina tot timpul să le facă în ciudă vecinilor.Crede că sunt şovini, dar nu, pur şi simplu urăsc maşinile. Ca şi oraşul. Locuiesc în el, dar îşi doresc să nu existe.

— Da, dar acolo vrei şi tu să stai, Alexa? În fosta ambasadă a Rusiei, cu loc de parcare pentru şase sau şapte maşini?

— Deocamdată, Paul, vreau să stau la Londra. Şi vreau să lucrez. Ceea ce nu e simplu dacă tu tot apari şi dispari mereu din viaţa mea, iar apoi îmi strigi numele ca să mă urască toată strada.

— Dar, dacă n-ai fi dispărut din viaţa mea, n-ar mai trebui să strig.

— Dar n-am dispărut din viaţa ta.

— Nu?

Ce propoziţie scurtă, dar grozavă, mi-am zis. Nu era tocmai „Je t'aime", dar oricum era foarte departe de „cară-te".

Am auzit un zgomot pe scări. „O, nu, mi-am zis, iată-l pe tipul care e cu adevărat în viaţa ei şi frecvent şi în alte părţi de-ale ei." La care nu voiam să mă gândesc tocmai acum.

— E Sacha? am întrebat în şoaptă.

— Nu. Probabil că e Maman. Dădea semne că ar vrea să plângă din nou. Sacha îşi petrece majoritatea timpului la studio.

— A, am spus, încleştându-mi degetele pe marginea mesei ca să ascund şi cea mai mica tresărire de fericire.

Am încercat să afişez o expresie de părere de rău, dar era al dracului de greu când de fapt îmi venea să dănţuiesc prin bucătărie. „Ce cretin, mi-am zis. În loc să-şi petreacă nopţile cuibărindu-se cu Alexa, el preferă să butoneze maşinării cu bandă. Sau admiratoare. Sau ambele.” Atâta vreme cât pierdea ocazia să o butoneze pe Alexa, n-aveam nimic de obiectat.

— Vezi că viaţa mea nu e simplă. Şi e şi mai puţin simplă când tu vii la Londra în mijlocul nopţii şi mă zăpăceşti înainte de interviu.

Nu ştiu de unde vin ideile. Impulsuri chimice, nu? Ei, erau destule chimicale la mine în creier în dimineaţa respectivă şi am simţit un zvâcnet brusc în cap când amestecul toxic distilă o idee.

— Simplă? am zis, văzând brusc lucrurile cu o claritate mentolată. Vrei simplu? Poftim simplu. Am prins-o de mână în timp ce vorbeam. Ai interviu în dimineaţa asta şi arăţi extraordinar, apropo. Oricum, nu e un interviu, e o invitaţie. Vor să te cunoască. Îţi adoră fotografiile. Ştiu ca ai o expoziţie la Beaubourg. Asta-i foarte simplu.

Am prins-o de cealaltă mâna, am uitat ce voiam să spun şi apoi mi-am amintit tocmai la timp ca sa nu apuc sa arat ca un idiot.

— Mă întorc la Paris acum, ca să aranjez nişte chestii. Apoi mă mut la Londra, ca să fiu cu tine. Poftim, e destul de simplu, nu?

— Nu, gemu ea, trăgând apa de la toaletă peste ideea mea şi făcând lucrurile să fie şi mai puţin simple.

6

Niciodată nu mi-am pus problema că s-ar putea să rămân gravid. Ca bărbat, de obicei nu prea trebuie să te îngrijorezi în privinţa asta.

Dar se pare că guvernul francez îşi făcea multe griji, pentru că îmi trimiseseră o scrisoare în care mă informau că trebuie să plătesc asigurarea de maternitate pentru toţi angajaţii ceainăriei. În cazul meu şi al majorităţii covârşitoare a angajaţilor mei, era ca şi cum ai asigura o balenă pentru rănile provocate de tenisul de masă.

Cu toate acestea, aveam obligaţia de a plăti o mică avere în „cotisations”. Mie cuvântul îmi suna ca o formă de tratament medical.

Iar cererea pentru concediul de maternitate nu era singura scrisoare oficială pe care am primit-o. Mai erau şi alte organizaţii care cereau „cotisations” pentru diverse alte tipuri de planuri de asigurare socială,

fonduri de pensii și asigurare medicală complementară. Revenise toată lumea pe care o umplusem de bani astă-vară, cerând și mai mult.

Nu ştiu de ce, aparent cotizam la trei planuri de sănătate. Nu aveam nevoie decât de o săptămână de concediu pentru gripă şi puteam să mă pensionez cu profitul.

Apoi mai era o scrisoare drăguţă – şi încă una semnata personal –, care îmi amintea că trebuia să îmi traducmeniurile şi adăuga că şi numele ceainăriei era ilegal. Trebuia să apară pe undeva pe faţada localului „Mon thé est riche”.

Da, de parcă s-ar traduce „Pizza Napoli” pe faţada restaurantelor italiene, voiam să răspund. Nu era decât discriminare antienglezească. Am pus scrisoarea în teancul „sun la Bruxelles”.

Mai rău, era o scrisoare veche de o lună pe care n-o deschisesem şi care mă informa că era în planul consiliului să lărgească trotuarul pe strada noastră (bine) şi să creeze o parcare de motociclete şi scutere în faţa ceainăriei (rău). Foarte rău. Parcările astea de motociclete şi scutere funcţionau pe principiul merde-ului de câine. Odată ce venea şi parca acolo un scuter, toate vehiculele pe două roţi din vecinătate îşi ziceau că e OK să se bulucească şi să sufoce trotuarul. O fi spaţiu oficial pentru zece vehicule pe doua roţi, dar în curând vom avea cincizeci care să ne blocheze intrarea şi să gonească lumea de la coadă.

În scrisoare scria că am o lună să mă opun. Mai precis îmi rămăseseră vreo douăzeci de minute.

O, Doamne.

•

Încercam – și eșuam – să „îmi pun lucrurile în ordine” înainte să mă întorc la Londra.

Alexa îmi spuse să nu mă obosesc.

— Nu vreau răspunderea asta, îmi spusese. Nu mă poţi face răspunzătoare de închiderea afacerii tale. E prea mult.

— Întotdeauna sunt deplin răspunzător de acţiunile mele, am liniştit-o, indiferent cât de prosteşti ar fi. Ceea ce nu o prea linişti.

În orice caz, am zis, n-aveam să „închid afacerea”. Urma doar să o deleg o vreme. Simplu.

La fel de simplu ca să te urinezi într-o eprubetă de sus de pe o scară.

Dar, la urma urmei, după cum va recunoaşte oricine a încercat, secretul e să rămâi cocoţat şi să nu te opreşti din urinat până nu nimereşti eprubeta. Nu trebuia decât să mă ocup de hârţogăraie, smulgându-mi părul din cap, până reuşeam să separ chestiile cu adevărat ameninţătoare de cele pur şi simplu enervante.

Dar, dacă aveam de gând să plec din Paris pentru o vreme, atunci lucrul cel mai important de pus în ordine era Benoît, bona care urma să aibă grijă de ceainăria-prunc. Ştiam că e în stare să încălzească mâncarea de bebeluşi şi trebuia doar să mă asigur că nu e genul care să se panicheze şi să se pitească sub canapea dacă trebuie să schimbe un scutec. Ca de exemplu în cazul în care lumea ar începe să-şi lase motocicletele în mijlocul ceainăriei.

Se dovedi că auzise de planul parcării de scutere.

— Cum? l-am întrebat.

— Mi-a spus Papa. Ştii că e foarte implicat în politica arrondissementului.

Fireşte. Nathalie îmi spusese că Jean-Marie vrea să-i ia locul actualului parlamentar. Dar această amintire nu făcu decât să mai adauge un nivel de complicaţii durerilor mele de cap administrative. Era în stare Jean-Marie să îmi trântească o parcare de scutere în faţa ceainăriei? Şi, dacă da, de ce? Să mă forţeze să îi vând afacerea? Speram că nu.

La urma urmei, îl angajasem pe fiu-său. Mai mult decât atât, îl educam în ale vieţii. OK, şi ce dacă făcea confuzie între fierbătoarele de apă şi partenerii de sex, multe mamifere făceau chestii de genul ăsta. Să luămexemplul câinilor şi picioarelor de scaun. Văzusem până şi un filmuleţ de amator în care un hipopotam a încercat să i-o pună unui tractor.

Una peste alta, Jean-Marie nu avea de ce sa mă streseze cu manevre municipale.

Speram.

Era un lucru de care trebuia sa mă asigur pe deplin înainte să mă întorc la Alexa.

7

— Niciodată să n-ai încredere într-un filosof. Mai ales într-un existenţialist. Dacă pici într-o groapă, nu te va ajuta. Va râde doar şi va spune că aşa e viaţa.

Jean-Marie avea chef de vorbă şi mă purta suspect de departe de presupusa temă de discuţie.

— E adevărat, spuse. Ai auzit de Simone de Beauvoir? Soţia lui Sartre? În timpul, cum se zice, *obsèques*? Am ridicat din umeri neştiutor. Ceremonia când ai murit?

— Înmormântare.

— Da. În timpul înmormântării de la cimetière Montparnasse, a căzut cineva în, cum se spune, groapa unde se pune mortul?

— Mormânt.

— Da, a căzut cineva în mormânt şi şi-a rupt braţul. Şi mi-i şi imaginez pe ceilalţi existenţialişti cum s-au uitat la el, l-au lăsat acolo şi au spus: *Oui, oui, c'est la vie*.

Mă înghionti între coaste, invitându-mă să râd de gluma sa filosofică.

Trebuia să recunosc că e locul potrivit pentru astfel de anecdote. Stăteam cu două beri de la ora ceaiului în Café de Flore pe Saint-Germain des Prés, un bistro faimos de pe Malul Stâng, unde veneau să filosofeze Sartre şi prietenii săi fumători înrăiţi.

Pentru aşa un monument istoric, era un loc surprinzător de nepretenţios. Mic, luminat puternic, cu un decor discret art-deco şi scaune de piele artificială roşie. Mai era şi plin, în principal de parizieni prosperi. Am remarcat că era o proporţie mai mare decât de obicei de babalâci cu păr lung şi cărunt în cafeneaua asta, dintre care toţi stăteau de unul singur. Ultimul filosof, poate.

Însă pălăvrăgeala din jur era cea de toate zilele. Păreau să existe mult mai puţine dezbateri filosofice în cafenea în zilele noastre. Mai ales, am presupus eu, pentru că, să vii aici şi să discuţi că viaţa nu are de fapt valoare, ar trebui să fii bogat putred – o bere costa aproape de trei ori mai mult decât în toate celelalte locuri pe care le frecventam. Remarcasem de când intrasem. Erau cel puţin patru sau cinci chelneri, plus un şef de sală. Trebuia să le iei clienţilor şi cămaşa de pe ei ca să-ţi permiţi să le plăteşti tuturor salariul.

Jean-Marie propusese să ne întâlnim aici pentru că trebuia să aibă o întrevedere discretă cu un senator de îndată ce se sfârşea o dezbatere. Senatorii nu ştiu niciodată cu exactitate când se vor opri din vorbit, aşa că avea ceva timp de pierdut.

— E un joc, spuse el filosofic. Mă lasă să aştept, dar asta e politica. Avem atâta respect faţă de bătrânii politicieni. Nu e ca soixante-huit, aah...

Această referire la revoluţia studenţească din 1968 îl proiecta într-un alt tărâm oniric al filosofiei. Îşi aprinse şi o ţigară, ceea ce nu-l mai văzusem făcând niciodată. Nu prea puteam să mi-l imaginez îmbibându-şi costumele imaculate cu particule de fum.

— L-am văzut, să ştii.

— Pe cine?

— Pe Sartre. *En soixante-huit*.

— Ai fost pe baricade? N-am reuşit să-mi elimin din voce o notă de profundă neîncredere. Riscase Jean-Marie să-şi scofâlcească pantofii făcuţi de mână pentru cauza revoluţiei?

— A, toată lumea era pe baricade. Şi Sartre. Era un omuleţ foarte urât, dar înconjurat mereu de femei. Eu eram pe baricade pentru că toate fetele cele mai frumoase erau acolo. Evident, asta a fost înainte să lucrez pentru tata.

— N-ar fi fost de acord? Auzisem de tatăl lui Jean-Marie, măcelarul care îşi înfiinţase compania de cărnuri şi îşi tăiase drum cu barda până în vârful industriei.

— Ho! Jean-Marie se înecă cu fumul din plămâni. Nu, tata îi detesta pe intelectuali, spuse când îşi reveni, întreabă-i ce-au făcut în timpul războiului, spunea. Au vorbit. Au vorbit în cafeneaua lor, în timp ce alţi bărbaţi luptau în Résistance.

— Tatăl tău a fost în Rezistenţa?

— A, toţi francezii din generaţia lui au fost în Résistance, ironiză Jean-Marie. Mă mir că les Allemands au ocupat Franţa timp de atâţia ani, cu milioanele acelea de francezi care luptau împotriva lor.

— Dar tatăl tău chiar a fost în Rezistenţă?

— Nu ştiu. Nu se întrebau bărbaţii din generaţia lui ce au făcut de fapt în timpul războiului. El vindea carne de vită şi cal. Dar cui? Pff! Îşi stinse ţigara. Voi, englezii, sunteţi norocoşi. N-aţi fost ocupaţi. N-aţi avut ocazia să... cum se spune? *Trahir son pays*?

— Să-ţi trădezi ţara.

— Da, sunteţi norocoşi. Nu e un test fericit.

Dispoziţia i se preschimbase din existenţialistă în ofticată.

Până mai comandă el două beri, eu m-am uitat la un grup de americani între două vârste care tocmai intraseră şi se uitau în jur ca şi cum ar fi zis: ăsta e? Ce se face atâta reclamă la locul ăsta?

— Aşa, Jean-Marie, cum e cu parcarea de scutere?

— A, da. Hî! După ton părea la fel de împotriva ideii ca şi mine, ceea ce era o surpriză.

— Ce ştii despre asta?

— Cred că e, poate, un salopard cu influenţă în arrondissement care ştie că sunt propriétaire la salon. Oh, Paul, engleza mea e atât de rea de când pleci din companie! Plecai din companie?

— Am plecat. De când m-ai dat afară, aş fi putut zice. Deci eşti contra?

— O, da, fireşte! Flutură din mână să scape de idee ca şi cum ar fi gonit nişte motociclete ce roiau prin aer. Un magazin cu asta în faţă pierde multa valoare. E teribil.

— Crezi că o sa poţi să pui capăt?

— Ah... Îşi ridica braţele cu neutralitate, dar rânjetul de pe faţă sugera că rivalul nu era singurul de pe aici cu influenţă.

Am scos un oftat de uşurare, literalmente.

— Credeam că vrei să-mi forţezi mâna să vând, am zis.

— Vrei să vinzi? Suna mai degrabă ca o ofertă decât ca o întrebare.

— Nu. Ei, deocamdată nu. I-am explicat că plec în Anglia o vreme şi că vreau să îl las pe Benoît responsabil cât timp lipsesc.

Jean-Marie se holbă la mine cu gura deschisa, stârnindu-mi îndoieli serioase cu privire la idee. Ca şi cum aş fi fost pilot de avion şi tocmai aş fi anunţat că mă duc să fac pipi şi îmi las iepuraşul la comenzi.

— Paul, spuse în final, e... Dar nu-i venea cuvântul să termine propoziţia. Ridicol? O nebunie? Sinucidere? Benoît e... imatur? Incompetent? Incontinent? Ai... pierdut afacerea? Minţile? Orice speranţă ca Jean-Marie să mai termine vreodată o propoziţie?

Mă strânse de umăr şi mă pupă pe ambii obraji.

— Ştiam eu, spuse.

— Ce ştiai? Încă mă mai uitam în jur să văd dacă am avut martori la această dezmierdare neaşteptată.

— Eşti un... cum spui? Model? Da. Un model pentru el. S-a schimbat complet de când a lucrat... lucra?

— Lucrează.

— Ah? Lucrează cu tine. Şi-a găsit calea. *Trouvé son chemin.* Sunt foarte fericit. Nu, sunt îndatorat. Dădu din cap cu gravitate, expresia de fericire de pe chip încercând să facă loc seriozităţii declaraţiei. Nu poţi avea încredere într-un filosof, dar în mine poţi. Când eşti la Londra, voi avea grijă de el. Nu va, cum se spune...?

— N-o va da în bară?

— Da. N-o va da în bară.

Îşi întinse mâna şi pecetluirăm înţelegerea cu o strângere de mână.

Şi, deşi era politician, un mincinos care mi-o trăsese (metaforic) de câteva ori şi încercase să i-o tragă şi Alexei (literalmente) cu altă ocazie, am simţit că pot avea încredere în el. Probabil.

— Ştii, Benoît îmi spune chiar că e îndrăgostit, zise.

— Serios? Super.

Nu m-a lăsat inima să-i spun că e vorba de cazanul de ceai.

8

— Am biletul. Sosesc duminica viitoare, seara.

— Iau masa cu mama.

Nu sunasem s-o invit pe Alexa în oraş, dar răspunsul suna ca un fel de autoapărare.

— Uite, e în regulă, Alexa, am de gând să stau la Londra mai multă vreme, aşa ca o să putem să ne vedem altă dată. Nu-i nicio grabă. În niciun caz nu

voiam să creadă că o să-mi ridic cortul în aleea ei şi o să-i nenorocesc viaţa. Dacă va fi nevoie, o să mă duc la un hipnotizator şi o să-mi implantez în subconștient că e nerecomandabil să execut un iodler sub fereastra ei la trei dimineaţa.

— E ceva serios, spuse Alexa.

— Ştiu, dar numai aşa pot să-ţi dovedesc că eşti importantă pentru mine.

— Mai importanta decât ceainăria? Ai muncit din greu pentru ea.

— Ştiu. Şi cea mai bună decizie a fost să-i dau lui Benoît mai multă răspundere. O să aibă grijă de mersul lucrurilor cât timp sunt plecat. Așa că să nu crezi că din cauza ta arunc totul la gunoi, pentru că nu e aşa. Mă crezi?

— Da. Meditarăm amândoi la aceasta idee. Ştii... spuse ea.

— Ce să ştiu?

— Nu mai sunt cu Sacha.

— Oh...

Starea mea de spirit chiui de bucurie şi ţâşni în sus înspre cerul albastru de toamnă. Se legănă ca Tarzan prin copaci și se pupă cu fiecare maimuţa pe care o întâlni în cale. Ateriză ferm pe două picioare şi dădu golul câştigător în ultimul minut din finala Cupei Mondiale. Fu purtată pe braţe de adoratori pe străzile Londrei.

Însă gura nu îmi făcu decât „Oh”.

— Pari trist, spuse Alexa.

— Păi numai pentru că presupun că trebuie să fii... pentru că nu a mers relaţia.

Ei, ce ziceţi de răspunsul ăsta diplomatic?

— Crezi că ar trebui să mă împac cu el?

— Ce? La dracu’ cu diplomaţia. Nu, Alexa. Să fie clar. Îmi pare rău dacă ai suferit din cauza lui, dar delirez de fericire că te-ai certat cu el. E o veste super. Super de incredibil de super. Numai că sunt prea politicos să fac iupi.

Cel puţin cu voce tare.

Râse.

— Te-ai mutat? am întrebat, ţinând pumnii, şi picioarele, şi ochii, şi rinichii.

— Nu.

— O. De data asta starea mea de spirit era în ton cu gura.

— A plecat el, continuă. Locuieşte în apartamentul de deasupra studioului.

— Pot să spun „iupi”?

— Dacă vrei.

Am spus.

— Acum avem o şansă, nu? am zis. Cu toate astea?

— Da, spuse ea. *Ça nous donne une chance*.

Îmi vorbi de data asta în franceză.

Şi în franceză, „chance” are două sensuri – şansă şi noroc.

După asta, nu mai rămânea decât un singur obstacol în calea căpităniei lui Benoît la ceainărie şi încă din partea cuiva care chiar că ar fi trebuit să fie mai înţelegător.

Era în ziua dinaintea plecării mele la Londra.

Katy se ocupa cu o problemă comună în al Optulea arrondissement – refugiaţii Da Vinci.

Fanii *Codului lui Da Vinci* care mergeau în grupuri organizate erau OK, pentru că erau mânaţi din loc în loc de un ghid. Dar cei care încercau să meargă singuri pe urmele cărţii se rătăceau invariabil, pentru că topografia din carte e, să zicem, nu chiar de calitatea fotografiilor din satelit.

Dar şi pentru că unii turişti sunt puţin cam tâmpiţi.

— Luvărul e de căcat, declară un adolescent american înalt de doi metri care aştepta să îi toarne Katy o Cola mare. Depăşea greutatea recomandată cu mai multe tone, o impresie accentuată de o jachetă de schi gonflabilă care abia dacă era mai înfoiată decât obrajii.

— Nu spunem căcat, zise maică-sa din reflex. Era mult mai interesată de prăjituri şi, după mărimea părţii dorsale, ceea ce era tot ce vedeam din ea – ei, practic tot ce vedeam, punct –, prăjiturile erau unul dintre interesele sale majore din viaţă.

— Cum adică? întreba tatăl, care era miraculos de slab. E pe cura Atkins, poate, sau şi-a prins stomacul cu capse? Era drapat într-un impermeabil măsliniu, de parcă deghizat în detectiv particular i-ar fi mai uşor să urmărească pista Da Vinci.

— Adică, ştii, ai zice că ar fi pus, ştii, o reconstitu-I-re? Un mort pe JOS? Adică, de ce ne DU-cem? Adică, dă!

— E un muzeu de arta, fiule, spuse tatăl.

— Câte calorii au tartele astea cu fructe? întrebă mama. După aparenţe, credea că se comanda o tartă întreagă şi nu doar o felie.

— Pfu, răspunse Katy, care prinsese modalitatea franceză de a exprima ignoranţa, adică să pufăi derogator.

— Şi, adică, Mona Lisa nici măcar nu era a-CO-lo. Adică, CE?

Până şi eu am rămas nedumerit la faza asta. Ceea ce se poate afirma fără niciun dubiu despre Luvru e că e acolo Mona Lisa. E acolo, cum e şi Tom Cruise într-un film cu Tom Cruise.

— Ba-i acolo, spuse tatăl, foarte calm, de parcă fiu-său ar spune tâmpenii tot timpul şi n-ar avea nevoie decât să fie contrazis ca să se dezveţe. Era tabloul pe care îl fotografia toată lumea cu celularul.

— Ce, chestia aia, Jackondi? Puştiul se strâmbă de parcă i-ar fi cufundat Katy un vierme în băutură.

În momentul acesta se apropie Benoît de la casă. De fapt, era o mişcare de muşchetar „toţi pentru unul" cu care nu eram de acord, dar Katy vădea semnele de stres pe care le vezi deseori la oamenii normali care trebuie să servească idioţi, dintre care cel mai evident era tremurul sprâncenelor cauzat de creierul ce încearcă să evadeze rozând o gaură în partea frontala a craniului.

Cu câteva săptămâni înainte, Benoît ar fi suferit probabil la fel de mult în această situaţie, dar acum ştia cum să ia frâiele în mână.

— La Joconde e numele francez pentru Mona Lisa, spuse.

— Ce? Gagica aia mică şi cheală e EA? Adică, câh! Puştiul mimă că leşină de oroare.

— Păi, e foarte veche, ştii, răspunse Benoît imperturbabil.

— Nu spunem gagică. Ce e o *scone*? spuse mama.

— Și e atât de MI-că. Adică nici măcar nu e MA-re.

— Te referi la *scone* sau la Mona Lisa? întrebă Benoît.

Tatăl se retrase din dezbaterea artistică şi se concentra la umplutul tăvilor familiei şi la umplutul gurii băiatului cu altceva decât baliverne.

Mama şi fiul se aşezară, ocupând câte două scaune fiecare şi, în timp ce plătea, tatăl îi puse lui Benoît o întrebare menită să fie discretă.

— Nu pe aici e ambasada americană?

— Nu e departe, îi spuse Benoît.

— Nu, nu, nu!

Această exclamaţie de suferinţă şi disperare veni din partea lui Jake, care, precum deseori în după-amiezile de weekend, şedea cu o ceaşcă de cafea gratis, mâzgălind pe foi tipărite de pe site-ul lui.

Ţâşni de pe scaun şi se postă nas în nas cu turistul ca să îl muştruluiască. Încă îmi mai purta costumul, care se ţinea destul de bine având în vedere că fusese probabil târât prin Paris zi de zi timp de două luni.

— Aţi fost la Saint Lazare şi n-aţi găsit cheiul pentru Lille, nu? îl bruftului.

— Ce? întrebă turistul.

— Cheiul? La naiba. Peronul? Aţi fost la gara Saint Lazare şi n-aţi găsit peronul pentru Lille, *n'est-ce pas*?

— Nu, spuse turistul, buimăcit.

— Ei, o să-l găsiţi.

— Cum adică?

Din fericire, Jake era destul de abscons ca să îi ia celuilalt gândul de la faptul că îl scuipă în faţă cu furie literară.

— Voi, nenorociţii ăştia de turişti Da Vinci! Cartea aia e toată falsă! Nu se ia trenul de Lille de la Saint Lazare. Ci de la Gare du Nord! Şi nu ştiţi că l'ambassade americană e la numai câţiva metres de Louvre? Fuga cu maşina din carte ar dura jumătate de minut dacă ar fi exactă din punct de vedere geografic. N-aţi văzut clădirea mare cu steagul american la la Concorde? Aia e l'ambassade, frate! Nu e aici, pe Champs-Elysées!

— A, mersi pentru informaţie. Turistul încercă să scape de nebunul bălos şi să se ducă la masă, dar Jakenu terminase.

— O, da, e foarte bun la coduri Robert Langdon ăsta, dar nu-şi cunoaşte propriul steag!

Acum, Jake era un client (sau milog, cel puţin) fidel (foarte fidel) şi un prieten de-al meu, aşa că Benoît nu prea ştia cum să îl ia. A trebuit să-i arăt că până şi prietenii trebuie ţinuţi în frâu.

M-am apropiat şi m-am postat drept între Jake şi victima sa.

— Va rog să îl scuzaţi, i-am spus turistului. E scriitor şi e puţintel gelos pentru că nu se vinde la fel de bine ca Dan Brown.

— Nu... Jake încercă să mă corecteze, dar i-am închis gura cu o privire rugătoare.

— Şi e şi un fel de specialist în geografie, aşa că pune chestiile astea la inima, am adăugat, încercând să îl poftesc pe individ la masă, unde saliva de nerăbdare restul familiei.

— A, zău, scrieţi manuale de geografie? îl întreba imprudent turistul pe Jake.

— Nu, eu...

I-am tăiat-o din nou scurt lui Jake. Ultimul lucru pe care îl voiam era ca această biata familie de americani să acuze spasme abdominale acute după expunerea la una dintre poeziile explicite ale lui Jake despre geografia feminină intimă.

— Opera lui încă nu e gata de publicare, am spus şi l-am târât pe Jake înapoi la masă să îl mustru să nu mai sperie clienţii dacă voia să îşi păstreze înţelegerea cu băuturile gratis cât timp eram plecat.

I-am oferit până şi o cameră gratis.

— Dacă te dă afară femeia de nu ştiu ce naţionalitate cu care locuieşti acum, poţi să dormi la mine. O să-ţi las o cheie aici.

Am fost mirat să-l văd pe Jake roşind.

— Da, păi... merci, dar...

Am fost şi mai mirat să văd că rămăsese fără cuvinte. E adevărat că de obicei cuvintele îi izvorau într-un amestec bizar de limbi, dar de izvorât izvorau destul de fluent.

— Ce e, Jake? Să nu-mi spui că dormi în stradă în costumul meu?

— Nu, nu, au contraire, din cumîizice, din opus. Roşi iar.

— Ai aranjat să-mi dai costumul pe un apartament?

— Nu, nu. O să, ştii, o să luez unul.

— O să luezi?

— O să luez, ştii tu, o să închiriez. O să închiriez un apartament.

— Serios? Ăsta era un tip care locuise pe la alţii de când îl cunoşteam şi încă mulţi ani înainte de asta, din câte îmi spusese.

— Da. Cu... şi iar făcu pe stridia.

— Cu? Cu ce? Bani de droguri?

— Cu, oh merde. Cu Virginie.

Era să mor.

— Cum, micuţa Virginie?

— Da.

— Franţuzoaica Virginie?

Roşi şi mai şi, apoi ridică din umeri amplu, ca un adevărat existenţialist. Da, părea să spună, s-a petrecut absurdul, aşa e viaţa.

— Ei, păi ai ţinut secret, nu, Jake? O franţuzoaică?

— Da, dar ştii, Virginie e...

— O, ştiu că e. Foarte.

— Şi, adică, eu...

— Tu ce?

— Eu... merde. *Je l'aime.*Suna ca o declaraţie de înfrângere. După ce am rancontrat-o la petrecerea ta, am văzut-o iar. Apoi m-am trezit că scriu poezii despre ea *tout le temps*. Nu puteam să mă aretez să mă gândesc la ea. Şi vrea să se mute din garsonieră. Şi pot să luez un apartament acum că o să devin directeur de studii.

— Ce? Şi asta era secret. O să fii director de studii la şcoala ta de limbi străine?

— Da, păi, e ca *la guerre des tranchées*, ştii?

— Războiul de tranşee?

— Cum zici. Ştii, supravieţuitorii sunt promovaţi.

— Dar e super, Jake. Felicitări. Fac cinste cu tartă de fructe la toată lumea.

Turista îşi ridica privirea entuziasmată. Am fost tentat să spun că îi ajungeau cele trei felii pe care le avea deja pe farfurie, dar, din moment ce ea şi cu familia ei erau singurii clienţi, am inclus-o în invitaţie.

Oricum, Jake cu o slujba adevărată şi un apartament şi îndrăgostit de o franţuzoaică? Era o revoluţie la fel de mare precum cea din 1789.

Şi revoluţia nu se încheie aici.

Tocmai aşezam feliile de tartă de fructe pe farfurii şi le spuneam lui Benoît şi Katy ce sărbătorim, când am văzut cu coada ochiului că Benoît se îndepărtează de cazanul lui şi își pune mâna pe umărul lui Katy.

Katy nu o dădu jos şi nici nu îl întrebă ce face. Se aplecă şi o sărută.

Deci Benoît învăţase în sfârşit diferenţa dintre o femeie şi un fierbător? Resimţeam o bucurie aproape paternă.

Şi apoi, ca să pună capac la toate, se ivi o viziune din acelea care nu te mai părăsesc toată viaţa.

Te plimbi pe plajă, te uiţi în jos şi găseşti inelul pe care l-ai pierdut cu zece ani în urmă. Stai într-un bar în Casablanca şi intră iubirea vieţii tale.

Dar asta era şi mai şi.

M-am uitat pe geam ca să le dau lui Katy şi Benoît ocazia să mai împărtăşească un sărut tainic fără să se chiorască la ei şeful și am văzut un pudel mic cafeniu care făcea caca pe trotuarul din faţa. În mod normal, m-aş fi năpustit afara să-i dau un şut micului monstru de să zboare până în strada vecină, dar nu ştiu de ce aveam reacţiile împietrite. Am văzut cum femeia care ţinea câinele de lesă – o cucoană îmbătrânită, blond vopsit, în haină de blana şi tocuri – scoate o pungă de plastic cu Galeries Lafayette din buzunarul de la haină, se apleacă şi, folosindu-se de punga de plastic ca de un fel de mănuşă, adună grămăjoara de merde. Păşi cu încetinitorul, ca în viodeoclipuri, până la cel mai apropiat coş de gunoi şi aruncă punga.

O pariziancă simandicoasă care strânge caca?

Era precis un semn.

Oraşul nu mai avea nevoie de mine.

7: Poate pentru că nu sunt londonez

1

Sunt concepte pe care francezii nu le înţeleg.

Hârtia de scris liniată, de pildă. În Franţa, hârtia care nu e albă e cu pătrăţele. De parcă ar exista mereu vaga posibilitate să te opreşti din scris şi să te apuci să desenezi un mozaic.

Şi habar n-au ce e cu cănile de cafea de la birou. Dacă vrei o cafea într-o companie franţuzească, de obicei te duci la automat, care va avea probabil boabe adevărate de cafea, dar o va servi evident într-un pahar de plastic. Dacă ţi se dă cafea din altă parte decât de la automat într-un birou cu pretenţii, de obicei va fi într-o ceaşcă albă simplă de espresso.

Aşa că un francez care se angajează la o companie britanică nici nu bănuieşte că întreaga sa viaţă profesională de acum înainte va fi dominată de o cană groasă, cât pumnul, pe care scrie: „Sex? Mai bine un latte caramel!"

Asta îmi trecu prin cap când am intrat iar în birourile vechii mele companii, Waterloo Foods sau Waterloo TM, cum îi zicea acum. Aici lansasem lanţul de cafenele „franţuzeşti" Voulez-Vous Café Avec Moi, chiar înainte să mă recruteze Jean-Marie.

Şi primul lucru de care am dat cu ochii, după ce am trecut de detectoarele ca la aeroport din noua zonă derecepţie, a fost un tip care traversa un coridor cu un mănunchi de căni în mână. În drum spre bucătărie să facă ceai şi cafea. E o privelişte pe care n-o vezi niciodată în Franţa. Am zâmbit de parcă aş fi zărit un vechi prieten.

Nu că tipul cu cănile ar fi fost un vechi prieten. Nu l-am recunoscut.

N-am recunoscut nici coridorul. Culorile vechi şi fade fuseseră înlocuite de albastru mediteranean pentru pereţi şi roz coral pentru covoare. Păşeam printr-un iaurt de afine şi zmeură.

Totul era strălucire şi dinamism. Era până şi un poster lângă uşa bucătăriei care amintea personalului că e suficient să strângi din fese de cincizeci de ori în timp ce aştepţi să fiarbă ceainicul ca să arzi cincizeci de calorii.

Şi eu ardeam calorii răsucindu-mi în mână legitimaţia de intrare, care arăta ca un permis de acces în culisele unui concert rock. Toată lumea trebuia să poarte aşa ceva în prezent, se părea, deşi mie nu prea îmi venea să

mi-o atârn de gât. Încă eram în starea de spirit franceză „sunt prea tare ca să mă fac să arăt ca un cretin”.

— Trebuie să o pui pe tine, Paul, amice. Asta era Charlie, şeful meu, care ţâşni pe o uşă când am trecut eu.

Îl sunasem săptămâna trecuta, doar-doar mă va reangaja şi, spre marea mea surprindere, spusese că pot să încep când vreau.

Şi să termin când vreau.

Pentru că de fapt nimeni nu mai era angajat propriu-zis al companiei. Nu erau decât consultanţi, cu alţi consultanţi ca manageri, care raportau grupului de consultanţi care cumpăraseră compania acum câteva luni şi îi obligaseră pe toţi cei două sute de angajaţi să facă cerere de reangajare. Numai un mic procent trecuse de prag, iar personalul număra acum doar optzeci de persoane, majoritatea nou-veniţi.

Dacă ar fi încercat aşa ceva vreo companie din Franţa, ar fi apărut pe prima pagină a ziarelor, dar aici era o preluare ca toate celelalte.

Însă nu mă plângeam, pentru ca noul sistem era în favoarea mea. Aveam propria firmă, My Tea Is Rich, aşa că puteam deveni pe loc consultantul lui Charlie, fără niciun fel de tevatura administrativă. Avea, îmi spuse, o „problème” foarte anglo-franceză şi eu eram cel mai potrivit ca să o rezolve.

Aşa că, iată-mă, din nou la costum, din nou la Londra – Paul West, rezolvator internaţional.

•

Am dat mâna – nicio îmbrăţişare, slavă Domnului – şi Charlie mă conduse în noul meu birou.

Arăta foarte viril. Avea patruzeci şi cinci de ani, cu păr cărunt şi chelie, dar se tunsese foarte scurt, iar mânecile suflecate ale cămăşii în carouri alb-violet dezvăluiau nişte pumni butucănoşi şi păroşi. Arăta ca un jucător de rugby în civil, ceea ce, judecând după ceilalţi bărbaţi din birouri, părea să fie le *style du jour*.

În zilele astea directorii trebuia să arate mai virili decât soldaţii, mi-am zis. Mă simţeam de-a dreptul efeminat cu haina de la costum pe mine şi cu părul mai lung de un centimetru.

Nu era costumul „Jake”, apropo. La ăla renunţasem. Pe lângă orice altceva, nu voiam să tot dau de poezii obscene pe jumătate terminate prin buzunare. Aşa că dădusem o fugă până la magazinul Paul Smith de la Paris şi îmi cumpărasem doua costume gri care arătau la fel de convenţionale ca un Rolls-Royce până nu le deschideam şi nu scoteam la vedere căptuşeala psihedelică.

— La belle France s-a dovedit prea franceză, deci? mă tachina Charlie. Ca atât de mulţi britanici, adora să facămişto de francezi şi îşi petrecea majoritatea vacanţelor în Franţa.

— Da, chiar mi s-a făcut dor de londonezi.

— *Sacré bleu*, nenorocitule.

Uşile de la birouri erau acum toate din sticlă şi lăsau lumina naturală de pe stradă să lumineze coridorul. Însă erau încuiate cu digicoduri, aşa că te puteai uita înăuntru, dar nu puteai intra.

Charlie îmi spuse codul de la uşa mea, mă lăsă să-l tastez eu ca să-l învăţ şi intrarăm într-o încăpere luminoasă cu pereţi albi.

Trei dintre cele patru birouri aveau laptopuri, iar la laptopuri butonau trei persoane pe care nu le cunoşteam – un indian tânăr, o negresă şi o clonă a lui Charlie. Cu toţii, la fel ca şi Charlie, erau în costume cu pantaloni şi cămăşi albe cu model.

— Băieţi, el e Paul.

Am dat mâna cu Sanjeet, Marya şi Tom.

Sanjeet era cel mai spilcuit din gaşcă – îşi dăduse părul cu gel şi îşi făcuse chestia aia cu microbărbieritul perciunilor, care i se subţiau ca nişte lame de pumnal pe obraz. Marya era a doua la capitolul fiţe – avea pielea foarte neagră, ruj negru şi ascundea o uşoară tendinţă spre îngrăşare într-un costum-pantalon cu croială superbă, care îi accentua rotunjimile. Am remarcat că e singura care nu-şi băgase cămaşa în pantaloni. Tom era cu zece ani mai tânăr decât Charlie, dar la fel de chel şi de îndesat. Nasturele de jos de la cămaşa îi era descheiat, aşa că se vedea un smoc mititel de păr din jurul buricului deasupra curelei.

Ne-am prezentat cu toţii pe scurt, apoi ceilalţi se lăsară pe spate în faţa computerelor şi îşi continuară butonatul frenetic. Contrasta plăcut cu ziua traumatizantă în careintrasem în biroul meu francez şi dădusem piept cu cei patru oameni care urmau să îmi transforme viaţa într-un iad în următoarele nouă luni. Aici măcar vorbeam aceeaşi limbă.

Nu zău?

— Tom, băiete, poţi să-l ajuţi pe Paul cu tot rahatul de început? spuse Charlie. Trebuie să-i dau Bestiei o mică raportare.

— Sigur, spuse Tom. Ai vreo veste despre operaţionalul meu?

— Care e platforma în flăcări?

— Păi, le ţin picioarele deasupra focului cu datele, dar până acum n-am avut decât o lansare treptată şi e februarie.

— Uo, asta opreşte spectacolul.

Ce mă-sa spuneau? Parcă se vorbea engleză în compania asta!

2

— Cine-i Bestia? l-am întrebat pe Tom când ieşi Charlie.

— E ăla căruia îi spunem director executiv. Se pare că atunci când a preluat compania cineva i-a dat un interior care se termina cu 666 şi a făcut o criză. Însă nu arată totuşi ca diavolul.

— În afară de coarne şi coadă, interveni Marya fără să se întrerupă din tastat.

— De asta nu sunt telefoane? am întrebat. Până acum, aveam încă biroul gol, cu excepţia genţii de laptop. Singurele telefoane din încăpere erau mobile.

— Nu ţi-a spus Charlică? spuse Tom. Noi, consultanţii, primim doar onorariu. Îţi foloseşti propriul telefon. Depinde de tine cât cheltuieşti pe el.

— Bine.

Părea rezonabil într-un sens nebunesc de puritan. Telefoanele de la compania lui Jean-Marie îşi dedicaseră jumătate din timp planurilor de weekend, problemelor de familie, întâlnirilor amoroase şi până şi concursurilor telefonice cu tarif special. Ei, cel puţin al meu.

— Întâlnirea e la nouă. Ai făcut un raport-fulger? mă întreba Tom.

— Nu.

Nici n-aş fi putut, având în vedere că nu ştiam ce-i aia.

— A, OK. Tom se apucă din nou de ciocănit cu degetele-i butucănoase.

Şi cam asta a fost tot. Începusem.

— Ai venit pentru celebrul proiect cu broscarul, nu? mă întrebă Marya.

— Da. Nu-destul-de-celebrul proiect cu broscarul.

— I-ai dat deja vestea proastă?

— Nu.

•

Darea unei anume veşti proaste anglo-franceze era practic acea „problème” pentru care fusesem recrutat.

Când l-am sunat pe Charlie, spusese că firma tocmai era pe punctul de a-şi angaja un faimos bucătar-şef francez şi aveau nevoie de cineva care să păstreze legătura cu el.

— Ai trăit cu ei, ştii ce bandă imposibilă de ticăloşi sunt, îmi spuse, demonstrând că nu sunt singurul britanic care e de rahat la diplomaţie.

Se pare că bucătarul făcea nişte sandvişuri geniale şi Waterloo TM semnase un contract cu el ca să fie (viitoarea) vedetă care să adauge o notă de rafinament baghetelor cu brânză cu mucegai din localurile Voulez-Vous Café Avec Moi.

Singura probleme era numele individului.

— Trebuie să-l convingi să și-l schimbe, îmi spuse Charlie.

— De ce? Cum îl cheamă? am întrebat.

— E un nume breton tipic.

— Da?

— Numele mic e versiunea bretonă a lui Ian.

— Adică?

— Și numele de familie – păi, e un sat în Britania cu același nume.

— Care?

Dar n-a vrut să-mi spună la telefon. A preferat să-mi trimită un e-mail. Şi când am citit mesajul am înţeles de ce.

Pe bucătarul meu îl chema Yann Kerbolloc'h.

Da, pronunţat cu un accent britanic, suna ca un sfat legat de apărarea împotriva violatorilor.[12]

În franceză însă era perfect neutru. Yann Kerbolloc'h era la fel de lipsit de bănuieli în privinţa vreunei vulgarităţi cum ar fi fost un individ pe nume Peter Burns care ar fi vrut să fie luat în serios în Franţa. „Péter" înseamnă a trage un vânt, „burnes" sunt boaşe. Bine aţi venit în Franţa, Monsieur Băşină-Boaşe!

Şi, pentru că nimeni din firmă nu îndrăznise să-i spună lui Yann nimic de problemă, el trăia cu impresia că urma să tipărim postere-panou care să facă reclamă noilor „Sandvişuri Yann Kerbolloc'h". Prima mea sarcină era să-i explic de ce n-o să se întâmple asta.

Prin urmare, exista o probabilitate ridicată ca în viitorul foarte apropiat să parez nişte lovituri violente date cu o baghetă franţuzească, dar era un risc pe care eram dispus să mi-l asum, pentru că slujba însemna că mă pot întâlni cu Alexa de fiecare dată când vrea ea să verifice că sunt băiat cuminte.

Asta a fost înţelegerea cu ea. Venisem ca să îi dovedesc că sunt în stare să mă port frumos – să îi stau la dispoziţie când are nevoie de mine, să evit să încerc să îmi încolăcesc membrele în jurul altor femei şi, mai ales, să rezist nevoii imperioase de a executa triouri pentru voce şi urină la trei dimineaţa.

Nu eram sigur deocamdată dacă în înţelegere era inclus şi sexul. Dar în cel mai rău caz puteam apela la filmele alea cu lesbiene.

— Vrea cineva un ceai înainte de întâlnire? m-am oferit.

— Da. Hei, uitam ce era mai important, spuse Marya. Ce cană să-i dăm lui Paul, băieţi?

---

[12] „Trage-l de boașe".

— Păi eu mi-am adus cana mea veche de când am lucrat aici înainte. În timp ce îmi sortam lucrurile pe care voiam să le aduc de la Paris, am dat de vechea mea cană de la Waterloo Foods – alb simplu, cu portretul ușor decolorat al Ducelui de Wellington cu nasul coroiat îndreptat spre est, către Belgia. Mi-am scos-o din geantă și am primit un „oo” ironic din partea lui Tom.

Sanjeet se ridică să o admire.

— Clasică, spuse. Uite ce căcaturi ne dau nouă. Nişte porcării ieftine, frate. Ridică să-mi arate cana de lângă laptop. Avea aceleași culori albastru și roz ca decorul coridorului și era inscripţionată cu noul și elegantul logo „Waterloo”, cu un mic TM negru pe umăr. Dar părea ușoară și fragilă comparativ cu vechea mea cană grosolana Wellington.

— O să-ţi arate Sanjeet unde sunt cafeaua şi celelalte chestii, nu, Sanjeet? Marya îi aruncă o privire seducătoare lui Sanjeet, care se preschimbă instant dintr-un consultant PR plin de sine într-un şcolar ruşinos.

— Da, nesimţitul de Sanjeet şi-a făcut un ceai numai pentru el, nu? spuse Tom cu privirea înveninată de-adevăratelea.

— Numai fin'că n-am băut în prima rundă, frate, se apără Sanjeet.

— Şi? spuse Tom. N-ai voie să faci ceai numai pentru tine. Oricum, aţi uitat ceva, adăugă. Paul nu poate face ceai şi cafea.

— De ce nu? am întrebat. Când lucrasem aici înainte, să refuzi să ţi se facă un ceai era echivalent cu refuzul unei partide de sex oral. Era de-a dreptul nepoliticos.

— Am atins limita, nu? spuse Tom. Întotdeauna am zis că o să punem capac la clubul de cafea la douăzeci şi am ajuns la douăzeci. Îmi pare rău, Paul, n-are nicio legătură cu tine. Astăzi poţi fi musafir, dar de mâine eşti de unul singur.

— N-am avut limită când am lucrat aici înainte, am protestat eu.

— Da, păi, acum s-au schimbat toate, spuse Tom. Ştii cum se spune, lucrează pentru schimbare sau schimbă-ţi lucrul. Îmi pare rău, băiete.

Aşa că se părea că mă voi prezenta cu două cazuri la Curtea Europeană a Drepturilor Omului – întâi cererea mea de a traduce „sandviş” în franceză, iar acum protestul meu împotriva excluderii din clubul de cafea de la etajul doi al firmei Waterloo TM. Bruxelles-ul avea să fie mult prea ocupat ca să mai aibă timp să accepte noi state membre.

3

Şedinţa de informare pe departament începu târziu, ceea ce mă surprinse. Credeam că noi, britanicii, suntem punctuali. Dar nu, se pare că eram şi noi în stare să întârziem la întâlniri ca francezii.

Aşa că se făcuse nouă şi zece până ne aşezarăm cu toţii în jurul mesei ovale din biroul lui Charlie.

La fel ca încăperea unde tocmai îmi băgasem în priză laptopul, era foarte impersonală, o locuinţă temporară. Aveai impresia că Charlie ar fi putut să-şi împacheteze fotografia cu soţia şi copiii şi să elibereze biroul în câteva secunde.

Ceru şi primi rapoarte de două minute din partea lui Tom, Sanjeet şi Marya. Asta scriau ei când am venit eu.

Lucrau cu cei de la marketing pe proiecte similare – o idee de a vinde cafeaua cu propria marcă, un studiu care compara Voulez-Vous cu lanţurile americane şi, ceea ce părea cel mai important, un sondaj dacă Waterloo e cel mai bun nume pentru extinderea în Europa. Atârna în aer o altă schimbare de logo, cu toată cheltuiala imensă pe care o presupunea.

Au discutat problemele în aceeaşi păsărească pe care o auzisem mai înainte din partea lor.

— N-o să murim în şanţ din pricina asta, declara Charlie, sau: Se pare că ne-am apucat să fierbem oceanul.

Toată lumea avea voie să vorbească un timp limitat. Două minute de informare, o discuţie de maximum trei minute şi gata. Nimeni nu se îndepărta nici măcar o clipă de la program. Se vorbea calm şi optimist despre probleme uriaşe cu potenţiale cheltuieli excesive şi termene-limită încălcate cu neruşinare. Nimeni nu se enervă nici măcar pe departe atât de tare ca atunci când fusese vorba despre cine să facă ceaiul.

În final, Charlie se întoarse către mine. Eu eram primul nume de pe afiş.

Întâi am dezbătut cum să-l botezăm pe bucătar. Charlie mă rugă să-i las întâi pe ceilalţi să vină cu sugestii.

— Să începem cu nişte nume franceze celebre, spuse.

— Napoleon, sări Tom pe dată.

— Josephine? spuse Marya.

— Nu, unii vii, vă rog, spuse Charlie.

Sanjeet îşi deschise gura să vorbească.

— Şi fără fotbalişti, întrerupse Charlie. Nimeni nu ar cumpăra un sandviş făcut de un mijlocaş.

Urmă un minut întreg de tăcere pe timpul căruia toată lumea își dădu seama că nu cunoaște numele nici măcar unui singur mascul francez în afară de fotbaliști și de „tipul ăla, președintele”.

— Paul, salvează-ne, *s' il vous plaît*, mă imploră Charlie.

Am enumerat câteva vedete franceze. Fiecare fu întâmpinat cu frunți încrețite de ignoranță, inclusiv Gerard Depardieu – asta până când n-am repetat sub forma Gei-Rar Di-par-du.

Însă lui Charlie nu-i plăcu niciun nume.

— Ce ziceți de ceva cu mâncare? întrebă.

— Cum, ca Yann au gratin? propuse Tom.

— Sau Yann au vin? adăugă Marya.

— Yann Beaujolais Nouveau? Sanjeet se chinuia să rămână serios.

— Îmi pare rău, băieți, spuse Charlie, dar spuneți numai Kerbollocks[13].

— Ce-ar fi să ne uităm pe internet în cartea de telefon pariziană, am sugerat. O să vin cu niște idei mâine dimineață.

Charlie fu de acord. Îmi consumasem deja cele cinci minute de faimă și încă mai voia să vorbească despre cum să-l vindem pe bucătarul meu publicului britanic.

— Care sunt competențele sale de bază? întrebă.

— Gătitul? am îndrăznit. Vreau să spun, ce întrebare.

— Da, Paul, e bucătar. Altceva?

— E francez. Adică de asta l-ai angajat, nu? E francez și știe să gătească.

Charlie se strâmbă.

Tom îmi luă apărarea.

— Paul are dreptate. De ce să ne încurcăm în detalii?

— Da, dar Jamie Oliver e blond. Zeița aia de la televizor linge înghețată. Care e specialitatea omului nostru? întrebă Charlie.

— Știe să jongleze cu dovleceii, am spus.

— Serios?

De fapt inventasem asta, dar în fotografiile de reclamă care îmi fuseseră trimise Yann avea o pereche de dovlecei în mână de parcă s-ar fi pregătit să bată la tobe cu ele. Sau să jongleze.

— Dovlecei? Charlie pronunță cuvântul de parcă n-ar fi fost o legumă care să fie luată în serios. Avea evident nevoie să meargă și să petreacă vreo câteva săptămâni cu fosta mea soacră în Corrèze.

— Potențial de bancuri porcoase, spuse Tom aprobator. O să intre în ziarele de scandal. Mie-mi sună bine.

Charlie scutura din cap.

---

[13] „Bollocks” în lb. engl. înseamnă, pe lângă „testicule”, și „aiureli, prostii”.

Când ieşirăm de la şedinţă, mă prinse pe coridor.

— N-ai avut un raport-fulger în scris, spuse.

— Nu.

— Păi, am nevoie de el până diseară.

— Bine.

O să-i întreb pe ceilalţi cum se face.

— Şi de un plan de decizie.

— OK.

Ce-o fi şi asta.

— Cu repere interimare.

— Da.

Sincer să fiu, franceza era mai pe înţelesul meu.

— Şi nu uita, ca şi consultant, tu iei deciziile şi tu le rezolvi.

— Fireşte.

— Chestia aia cu dovleceii a fost amuzantă, dar să nu crezi că o să-ţi meargă tot timpul.

— Am înţeles.

— Bun. La noi nu e nimeni învinovăţit. Dar să n-o dai în bară.

Şi toate astea numai pentru că mă pretasem să îmi bag cămaşa în pantaloni.

4

Când m-am întors la reşedinţa mea în seara aceea, eram frânt.

Nu, nu locuiam în fosta ambasadă ruseasca. Dar era o reşedinţă adevărată – un bloc dărăpănat, văruit şi murdar numit Reşedinţa Boscombe, care fusese transformat din apartamente de familie într-o sută de garsoniere pentru londonezi imigranţi ca mine.

Apartamentele erau deasupra unui şir de magazine – Burger King, Starbucks, Kodak Express, un magazin de presă şi o agenţie de pariuri. Fiind în ghetoul francez, era şi un local cu clătite.

În stradă mirosea permanent a mâncare de fast-food. În clădire, a dezinfectant cu aromă de lămâie.

Dar garsoniera era doar atât de scumpă cât să-ţi amorţească minţile, nu cât să îţi golească contul din bancă şi avea o poziţie excelentă. Să le dăm francezilor ce-i al francezilor, am decis. Dacă trebuie să-ţi alegi loc de ghetou, South Kensington nu e un loc rău. Puţin mai jos de Harrods, într-unul din cele mai elegante cartiere ale oraşului.

Când ajunsesem acolo în weekend, primele lucruri franţuzeşti pe care le văzusem au fost consulatul şi şcoala, care se chema evident le Lycée Charles de Gaulle. Ambele erau exact vizavi de muzeul Victoria & Albert şicel de Istorie Naturală, o locaţie care era tocmai Franţa pe scurt, mi-am zis – stil şi ştiinţă.

Consulatul era tipic de provocator. Nu numai că arbora tricolorul, mai avea şi un steag european cât toate zilele care atârna în stradă. Eram sigur că mai mulţi taximetrişti londonezi ar fi în stare să facă un accident de furie la vederea lor.

Era o întreagă stradă de cafenele franţuzeşti, cu un magazin care vindea mâncăruri gătite şi o rotiserie, iar după colţ era o minunată patiserie franţuzească cu o vitrină ticsită cu gateaux. Una dintre ele mă făcea să salivez – un gaâteau pufos, cremos de ciocolată, cu un guler subţire ca napolitana de fulgi de ciocolată. Habar n-au cum să facă prăjituri cleioase, mi-am zis, dar la tarte şi gateaux sunt imbatabili. Era ca o inversare a ceainăriei mele. Patiseria le aducea londonezilor fulgi de ciocolată, în vreme ce ceainăria mea le ducea francezilor clei. Va trebui să-l sun pe Benoît să-l întreb cum se vinde cleiul.

Mai era ceva ce-mi amintea de ceainărie. South Kensington era presărat de restaurante franţuzeşti şi niciunul nu fusese obligat să-şi traducă meniul.

Localul cu clătite oferea o clătită cu „creme de marron”, definită drept „purée de marron glacé îndulcit” – ce dracu’ mai era şi asta? Eu locuisem în Franţa şi nici măcar eu nu ştiam.

Un altul avea „œuf de canard en meurette”, care părea să însemne „ou de raţă pe moarte”. Nu era o specialitate pe care s-o fi încercat eu vreodată.

Iar la coada meniului era „potage paysanne”, pe care ar fi trebuit să-l reclam la poliţie. Tocană de ţărăncuţă? Erau oare franţujii din Londra canibali?

Pe internet nu păruseră.

Descoperisem că la Londra trăieşte o comunitate voioasă de expaţi francezi care comunică pe chat. Împărtăşeau vestea bună că se deschideau aici magazine cu mâncare franţuzească congelată, aşa că o să aibă de unde să-şi cumpere de Crăciun *foie gras* congelat. Îşi spuneau ce baruri să frecventeze dacă voiau să-i întâlnească pe unii dintre faimoşii fotbalişti francezi de la Londra. Şi făceau reclamă la locuinţe de închiriat.

Îmi ajunsese cât locuisem împreună cu fanii francezi ai serialului *Prietenii tăi*, aşa că am optat pentru garsonieră, în „reşedinţa” asta care era proprietatea unei companii pariziene de management. Noua mea casă avea finisajele din materiale indestructibile, în culori închise, pe care nu se văd petele şi o „bucătărie” reprezentată de un frigider cu un cuptor cu

microunde deasupra. Avea tot atâta farmec cât un service de pe autostradă, dar avea un aer oarecum monastic, ceea ce era nimerit.

•

În seara aceea m-am aşezat cu un ratatouille la pachet (care nici el nu fusese tradus pe meniu) de la magazinul franţuzesc cu mâncăruri gătite şi am sunat-o pe Alexa.

Îmi trimise o poză pe e-mail cât timp vorbirăm. Era o altă poză color de-a mea saturată de lumină, făcută pe când părăseam casa lui Yuri în dimineaţa când mă răpise Hulk. Nu mi se vedea decât spatele. Aveam mâinile în buzunar, iar picioarele păreau să se pregătească să dea un şut unei pietre.

— Ce înseamnă? am întrebat. Că te-ai bucurat să mă vezi făcând calentoarsă?

Nu prea înţelese expresia. A trebuit să-i explic.

— Nu, spuse. Mi se părea că arăţi ca un bărbat care iese din clădire după ce a făcut sex.

— A. Şi e rău?

— Nu. M-a flatat.

— A. Perfect. Super. Deşi, dacă prin asta voia sa spună că viitoarele noastre contacte sexuale se vor limita la bruscarea mea de către un bodyguard ucrainean urmată de o cafea cu maică-sa, nu eram sigur cât de dornic sunt. Ce vrei să spui exact?

— Păi, vii la Londra, îmi găseşti casa şi după aceea araţi de parca ai fi... cum se spune... realizat ceva. Ca sexul.

— Am înţeles. Deşi ceea ce am realizat în principal a fost să te fac să plângi.

Râse.

— Chiar, de ce ai plâns, Alexa?

Râse iar.

— Într-o zi o să-ţi spun. Dar deocamdată mai bine să nu ştii.

A, deci avea de gând să facă pe *la femme mystérieuse*?Nu ştiam cât puteam rezista. Exista un pericol bine definit că mă voi integra la Londra şi că mă voi obişnui cu femeile pe jumătate dezbrăcate care prin mister înţeleg să răcnească „Ghici dacă am chiloţi pe mine!”

5

Nu locuiam în ghetoul francez decât de două sau trei zile când am fost avertizat că ar trebui să părăsesc ţara.

S-a întâmplat pe când încercam să scot nişte bani de la filiala locală a unei bănci londoneze. Bancomatul îşi dădu seama că am card străin şi, cu multă diplomaţie, începu să mi se adreseze în franceză.

Îmi ceru le „code personnel" şi mă întrebă „Combien voulez-vous?"

Totul merse de minune până nu ajunserăm la partea cu „Se numără banii", când aparatul îmi spuse „Vos espèces sont comptées", ceea ce era o traducere tragic de greşită. Practic înseamnă „Aveţi fonduri limitate".

Aşa că în fiecare zi aparatul ăsta le spunea locuitorilor expaţi din ghetou şi tuturor vizitatorilor francezi simandicoşi din zona aceasta elegantă a Londrei: „Sunteţi prea săraci să locuiţi aici".

Poate de asta tot insista francezii că Londra e scumpă. Pentru că de fiecare dată când încearcă să scoată nişte bani, banca britanică le spune: „Du-te acasă, sărăntoc francez ce eşti!"

Tipic – noi, britanicii, şi cu francezii ne străduim din greu să transmitem mesaje pozitive. Dar niciodată n-o nimerim şi rămânem cu ideea că ne urâm unii pe alţii.

În aceeaşi zi trebuia să mă întâlnesc cu Yann bucătarul.

Dacă n-ar fi fost problema asta cu numele, abia aş fi aşteptat. Simţeam un fel de afinitate faţă de el, pentru că eram amândoi, în felul nostru, expaţi francezi aici în Marea Britanie şi pentru că amândoi ne ocupam cu furnizarea de mâncare „străină" pentru mase. Dar am pornit pe picior greşit.

Întâi îşi băgă capul Charlie în birou.

— Paul, ţi-a venit raisonul d'être. Se obişnuise să folosească expresii franţuzeşti de fiecare dată când vorbea cu mine şi le greşea pe majoritatea. De exemplu, îmi ceruse raportul-fulger zicând: „Hai, odată, Paul, când o să donnez moi foc?"

— Poftim? am întrebat.

— Bucătarul e la recepţie, spuse. Au încercat să te sune. N-ai telefonul pornit?

— Ba da, evident.

Îi tastam un SMS Alexei, aşa că am ignorat apelul.

L-am găsit pe Yann mărşăluind pe coridor, citind numerele de pe birouri cu voce tare în franceză, mâniat că niciunul dintre ele nu era cel pe care îl căuta.

— Monsieur Kerbolloc'h, am strigat, pronunţând numele într-un fel cât de neenglezesc am putut. Bine aţi venit la Waterloo!

OK, nu prea suna diplomatic adresat unui francez, dar nici nu cred că s-a prins măcar de referirea istorică, pentru că scuipa foc şi pară din pricina primirii de la recepţie.

— Fata, ea e be-ata, spuse.

— Be-ata?

— Da, ea ride nonstop. A băut phre mut behre.

„La dracu'", mi-am zis. Iar acum îi xeroxează probabil cartea de identitate şi o trimite la toţi prietenii ei. Va trebui să dau un telefon să pun capăt la chestia asta.

— I spun ca ma enehrveza şi threbue sa îmi dea rhespect. Aşa e, nu?

— Da, am zis. Ar fi trebuit să vă trateze cu respect.

Deşi va trebui să înveţe că nu întreaga lume anglofonă funcţiona exact ca un videoclip de rap.

Ca să îl conciliez, m-am oferit să îi fac o cafea.

— Oh, nu pipi aşela în stil englezesc, gemu.

L-am liniştit că nu, nu e pipi, e espresso adevărat.

Îmi începusem propriul club secesionist de cafea, cumpărând un aparat de espresso cu capsule de o doză şi punând un afiş că oricine e binevenit să mi se alăture. Al meu urma să fie un club simplificat, am anunţat. Deşi eram proprietar de ceainărie, noul meu club va fi strict fără ceai, fără lapte, doar cu mici capsule de frişcă de genul celor servite în avion, şi fără obligaţia de a face câte o ceaşcă pentru fiecare. Puteai să o serveşti în propria cana (pe care să ţi-o speli singur) sau într-un pahar de hârtie reciclată.

Până acum racolasem zece membri şi trebuise deja să mă duc să mai cumpăr o cutie de doze de espresso.

Yann refuză până şi să ia în considerare înjosirea de a bea din pahar de hârtie.

— Ihr-tia e penthu şititul, nu penthu bautul, decretă.

Nu fu mai încântat nici de cana butucănoasă WaterlooTM pe care i-am găsit-o:

— Voi, englezii, voi beţ din bideul?

Dar măcar fu de acord să o folosească.

— E bine, nu? întreba în timp ce urmăream cum burniţează cafeaua. Eu zic cafe e pipi, eu zic voi beţ din bideul. Asta e umur englezesc. Voi insultaţ tot, nu?

Deci asta era explicaţia. Nu era un dobitoc arogant, încerca să pară englez.

Părea genul de individ care întotdeauna se străduieşte puţin prea tare. Avea păr lung, negru şi des, prins în coadă. Se îmbrăca nonşalant ca o vedetă de fotbal – un hanorac enorm, mai multe tricouri suprapuse, blugi de firmă, adidaşi serie limitată –, dar avea mai degrabă mers de matador, de parcă ar fi stat mereu cu ochii pe el un taur să vadă dacă dă semne de slăbiciune.

Însă arăta bine. Va arăta super la televizor cu părul legat şi cu un şorţ de bucătar pe trupul său zvelt. Promoul o să fie floare la ureche.

Numai să-i schimbăm odată numele.

•

Charlie îmi spusese să îl duc în biroul lui, ca să fim singuri când abordam spinoasa *problème.* Aşa că şedeam faţă în faţă la masa ovală, iar eu evitam cu desăvârşire subiectul.

I-am explicat în schimb că le era imposibil nonbritanicilor să imite umorul englezesc. Noi, britanicii, putem să ne insultăm unii pe alţii, dar, dacă încearcă altcineva să ne insulte, îl credem un străin cu nasul pe sus care habar n-are de nimic. Dacă voia să le facă pe plac britanicilor, să spună bancuri cu francezi.

— OK, spuse, fără să clipească. Părea că vrea într-adevăr să se impună aici. Renunţase să încerce să devină o celebritate în gastronomie în Franţa, îmi spuse, pentru că nu există de fapt aşa ceva.

— Bucatahrii în Frons, ei numai fac gătitul și phrimesc stelele lui Michelin.

Am dedus că vrea să spună că nu au timp să se fandosească prin faţa camerelor de luat vederi, explicându-le amatorilor cum se prăjeşte ceapa.

— Şi aşa ca nu ezista carţ de bucate ale celebrităţilor. Editur fransez, ei nu vor cartea mea. Şi televiziunile de gătit, e numai pentru satelit.

— Deci vreţi să aduceţi bucătăria franţuzească autentică în Marea Britanie? nu prea îmi venea să-i spun că exact asta încearcă să facă deja toate celebrităţile britanice în gastronomie.

— Da. Exact. Mincare adevarata fransez de Yann Kerbolloc'h.

— Da.

Iată momentul, nu? Nu trebuia să dau înapoi. Am luat un gât de cafea, mi-am clătit cu ea gingiile ca să-mi adun energia necesară și i-am spus-o verde în faţă.

Era de înţeles că fu năucit.

— Traje testiculul? întrebă.

— Da, a smulge biluţele, a răsuci de punguţa. Nu e vina dumneavoastră, totuşi. E ca un britanic pe nume Peter Burns...

Dar nu asculta. Era clar că îi rulează în faţa ochilor filmul vieţii sale, iar toate situaţiile incomprehensibile din ţările anglofone căpătau dintr-odată înţeles. Inclusiv, cel mai recent, scena de la recepţie.

— Mai înainte, la inthrahre... Arătă peste umăr către scări.

— O să vorbesc cu recepţionista, i-am promis. Acum am câteva propuneri pentru dumneavoastră.

I-am dat lista de nume pe care o elaborasem cu echipa de PR și în decurs de câteva secunde expresia de deznădejde i se preschimba într-o nouă hotărâre.

— Da, spuse, punând degetul aproape de capul listei. Asta e perfect. Mincare fransez autentic de Yann Lebreton. Perfect.

— Super.

— Ştiţi, unii zic ca nu sunt bhreton adevahrat penthru ca am pahr neghru? Ei spun bhreton au toţ pahr portocaliu, ca celţii. Dar eu sunt bhreton adevahrat. Acum sunt Le Breton. Da.

Ridică mâna să i-o lovesc în aer. Iar ne întorseserăm în videoclipul de rap. Am făcut totuşi efortul de a mă întinde peste masă să-i fac pe plac. *Le client est roi*, la urma urmei.

•

Ne-am dus în birou ca să-l prezint celorlalţi.

Sanjeet şi Marya stăteau la birou şi acceptară impasibili noul nume al lui Yann. Kerbolloc'h parcă nici n-ar fi existat.

— OK. Cine mi-a luat cana nouă? dădu buzna Tom în birou. Capul i se răsucea în căutare de pradă şi arătă înspre biroul meu. Paul! Nesimţitule!

L-am întrebat dacă face aluzie la faptul că i-am împrumutat din întâmplare cana lui oaspetelui şi clientului meu, Yann Lebreton.

— Da. Salut, Yann, *enchanté* să te cunosc. Ai terminat cu cana mea?

Yann scoase un hohot forţat de râs, apoi îl înăbuşi, întrebându-se ce dracu' se petrece. Era oare un exemplu de umor englezesc, părea să se întrebe. Dar nu, Tom era complet serios.

— De unde ştii că e a ta? am întrebat. Nu e decât o cană Waterloo nouă.

— Nu, uite, mânerul are cu totul altă formă. Mult mai plat. Şi aşa va arăta şi nasul tău dacă o mai transmiţi clienţilor tăi.

— Poftim, ia-o pe a mea, l-am rugat.

— Nu-mi trebuie cana ta jegoasă. Cine ştie ce microbi dezgustători ai adus cu tine din Franţa. Cei de faţă se exclud, fireşte, adăugă plin de tact.

— Păi atunci ia un pahar de hârtie.

— Ce? Pentru ceai? Nu mai eşti englez, Paul. Ai terminat? îi zâmbi lui Yann, se chiorî în cană şi, hotărând ca centimetrul rămas de cafea nu mai reprezenta o băutură propriu-zisă, îl scuti de deranjul de a o mai termina. Mai vrea cineva ceva? se oferi. Yann? Vrei să încerci nişte ceai englezesc adevărat? Acum, că îşi recăpătase cana, Tom era bunăvoinţa însăşi.

— Nu, mulsumesc, spuse Yann, încă uşor zăpăcit de complexitatea ceremoniei englezeşti de ceai.

— Oricum, trebuie să mergem jos, am zis. La studioul de design.

Yann era programat să se uite la nişte machete de poster şi să ne dea nişte semnături pe care să le scanăm.

— OK, să mergem, se ridica Yann, uşurat că are şansa să scape.

•

Studioul de design era locuința temporară a unei găști de tineri împătimiți de muzică cu Mac-uri. A fost o greșeală să-i îngrămădească pe toți laolaltă în aceeași încăpere. Se contopiseră într-un singur organism de fițe nemiloase.

Astăzi se legănau doi dintre ei pe ritmul asurzitor, trasându-și creațiile pe ecran cu creionul digital, iar Yann nu le crea o impresie bună cerându-le „va hog daţ muzic mai inșet".

Aveam de gând să aștept și să-i las pe ei să ia inițiativa, dar Yann se băgase deja în seamă, ceea ce aș fi dorit să nu facă.

Paula, artista grafician pe care veniserăm să o vedem, era o tipă din nordul Angliei, îmbrăcată mereu în blugi, care îmi spusese că după părerea ei toți cei din sud sunt „niște blegi fițoși". Acum îl măsură pe Yann din priviri deparcă ar fi numărat exact la câți kilometri mai la sud e Franța, înainte de a se ridica tacticos să reducă volumul muzicii la nivel de fundal.

Celălalt designer, Karl, un londonez din East End hipermodern cu tunsoare de star pop și o cămașă cu guler lat, se opri din lucru să evalueze intrusul.

Yann nu le luă în seamă sau nu le remarcă ostilitatea. Era aproape la fel de relaxat ca și ei, ceea ce era de apreciat.

— Merci, spuse și se duse să admire posterul uriaș cu el de pe peretele din spatele biroului Paulei. Stătea cu picioarele desfăcute deasupra unui logo Voulez-Vous în costum de bucătar, îngândurat, aflat evident în plin proces de creație și cu două tuburi albe în mână, unde urma să fie scanate creațiile sale cu baghetă.

— Vii să-ți semnezi autografele? Paula îi întinse creionul digital.

— Autografele? întreba Karl. Ești celebru?

— Sunt Yann Lebreton, bucatahrul, anunță Yann, invitându-l pe Karl să compare originalul cu posterul de pe perete.

— N-am auzit niciodată de tine. E numele tău adevărat? întrebă Karl cu cruzime. Am presupus că trebuie să fi auzit de problema cu Kerbolloc'h.

Yann se prinse și decise cu înțelepciune să nu reacționeze.

— Unde semn? ceru să i se arate, apucând creionul.

Paul îi deschise un fișier, iar el începu să își exerseze noile autografe.

— *Voilà*. Yann execută cinci sau șase semnături cârlionțate pe ecran și se îndreptă, satisfăcut de noul său autograf. Apoi rămase brusc nedumerit. De șe voi nu folosit foto cu dovleșel penthru postehrul? o întrebă pe Paula. Eu phrefeh așea foto.

— A, da. Nu, nu-i o idee bună.

— De șe nu?

— Avem nevoie de o fotografie cu baghetele, am zis eu. N-am putut să ne folosim de dovlecel.

— Oricum, nu mi se părea potrivită, spuse Paula.

— Pardon?

— Am văzut una dintre reţetele tale din dosarul de presă.

— Şi? Yann presimţi că urmează ceva neplăcut şi avu dreptate.

— Şi, păi, reţeta ta de dovlecei e la fel de apetisantă ca o grămadă de testicule.

— Testicule? Yann se uită urât la ea, în căutarea vreunui semn că face mişto de numele lui. Dar nu. Tipa făcea mişto de reţetă.

— Da, ştii, e de rahat, spuse Paula.

— Paula... am implorat-o, dar nu se lăsă oprită. Mi-am dat seama că acesta e marele neajuns al sistemului de consultanţi. Dacă nu aveai nevoie de următorul contract, îi puteai spune clientului că e de rahat şi că mâncarea lui seamănă cu nişte organe genitale.

— Ce? Yann înţelesese, dar nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Da, singurul mod de a găti dovlecelul e să-l prăjeşti în ulei de măsline. Tu îi serveşti cruzi, ce scârbos. Adică, spune şi tu, n-au niciun gust. Ar trebui să te limitezi la sandvişuri, frate. Aici nu mănâncă nimeni dovlecei cruzi.

Yann arăta ca un peşte de mare adâncime care a fost brusc pescuit de pe fundul oceanului de către un trailer. Îi pufăiau branhiile, corpul nu-i era în stare să se acomodeze cu lumea asta nouă în care fusese azvârlit. Un designer care îi dă sugestii despre gătit tocmai lui, un bucătar calificat cu diploma de la o şcoală franţuzească de gastronomie? În lumea lui nu se petreceau astfel de lucruri. Nu ştia, fireşte, că urmarea faptului că avem atâţia bucătari celebri este că noi, britanicii, suntem cu toţii experţi gastronomi în felul nostru.

— Dovleceii sunt foarte fragezi, nu? continuă Paula să filosofeze. Trebuie prăjiţi ca să aibă aromă. Aşa că singura problemă care rămâne este dacă să-i tai felii subţiri transversale sau felii groase în diagonală ca la chinky?

— Chinky? întrebă Yann.

— Da. Chinky. Restaurant de chinezoi, rimează cu minky.

— Minky?

La asta mi-e ruşine să spun că am râs şi eu. Să-l faci pe un francez să-l citeze pe Inspectorul Clouseau[14] e o cruzime, dar e superb.

Yann se năpusti asupra mea şi începu să peroreze. Era deja prea „mut”. Era un „part-nehr” important al companiei. Treaba mea era să „cultivez” parteneriatul şi nu să râd de el, aşa cum evident râdeau de el colegii mei de

[14] „Minky” în loc de „monkey”, maimuţă.

luni de zile. Colegii mei îl atacaseră pentru că le folosise ceaşca şi se legaseră până şi de reţetele lui. Dacă nu îi puteam apăra imaginea în interiorul companiei, cum aveam să o apăr în presă?

Cea mai mare parte din ceea ce spunea era perfect îndreptăţit. Deşi nu sunt sigur că în contractul meu era menţionat să mi se insereze un dovlecel acolo unde ameninţase el că mi-l inserează.

6

Alexa îmi ascultă necazurile cu părere de râu. Se şi distra, ceea ce nu mă deranja deloc, pentru că însemna că se scutură alături de mine, cu picioarele ei lungi şi răcoroase încolăcite în jurul alor mele, cu umărul ei parfumat frecându-se de faţa mea.

Da, eram în pat.

Petrecuserăm noaptea împreună.

Dar numai în sensul care presupune ochii închişi şi sforăituri pe care îl încercasem cu Nathalie după ce am fost blocat în lift. Era o partidă de somn în tricou şi chiloţi la mine acasă, iar eu îmi dovedisem argumentul.

Argumentul meu fiind că ar fi grozav dacă Alexa ar veni să doarmă la mine.

La început refuzase, dar i-am explicat că prin somn înţelegeam literalmente somn. Am zis că ne vom da seama cât de apropiaţi suntem de fapt. Să petrecem o noapte împreună, să vorbim, să ne îmbrăţişăm, să ne bucurăm unul de altul în intimitate. Dacă ne plăcea – şi eram sigur că o să ne placă –, atunci era dovada că există o speranţă.

Îmi luase mai mult de o săptămână de rugăminţi şi cine la lumina lumânării, dar până la urmă se lăsase bătută. Sau se hotărâse să îmi dea o şansă. Mă puse să jur că nu vor exista tentative şirete de a face schimb delichide corporale şi, după o seară la o cârciumă din Kensington plină de francezi, rămase la mine.

•

Întins aproape – dar nu prea aproape – de ea a doua zi dimineaţă, am rugat-o pe Alexa să-mi explice ideea filmului. Ideea pe care zicea că i-am dat-o la expoziţia Monet.

Suna interesant.

Tot ce scoate din minţi alte popoare la francezi poate fi explicat prin preferinţa pentru un anume stil de viaţă. Când trec pe roşu, nu dau pur şi simplu dovadă de indiferenţă desăvârşită faţă de pericolul de a omorî pe

cineva – îşi zic doar că viaţa e prea scurtă să o petreci aşteptând minute întregi până se hotărăşte o lampă ce culoare vrea să fie.

— Poate au întâlnire cu iubita, care îi aşteaptă într-un pat mare cu arcuri, spuse Alexa.

— Sunt cu totul de partea lor atunci, am zis, dar era prea prinsă de idee ca să o ia ca pe o aluzie.

— Şi preşedintele, de exemplu. A fost acuzat de corupţie. Pentru ce? Nu pentru că îi lasă pe prietenii lui să vândă droguri sau armament, ci deoarece cheltuieşte prea mult pe mâncare.

Suna foarte convingător, dar cum, am întrebat eu, o să facă din asta un film?

— Simplu, spuse. Îi urmăresc pe francezi în diferite locuri, făcând lucruri de zi cu zi și dau interpretarea adevărată a acelor acţiuni. Cum ar fi până şi vechea ta obsesie cu merde – filmez o doamnă bogată la Nisa care îşi lasă câinele să facă caca pe Promenade des Anglais. De ce face asta? E simplu – nu vrea să-l lase să facă caca în apartamentul ei şic pentru că asta i-ar strica stilul de viaţă,aşa că îl duce în locul cel mai apropiat, câinele face caca, iar ea se întoarce la stilul ei de viaţă.

N-am vrut să-i spun că doamnele şic, cel puţin la Paris, s-au apucat să strângă caca. Deşi, poate, mi-am zis, era o nouă parte a stilului de viaţă – strâng, deci exist.

•

I-am povestit Alexei despre şocul reacomodării la stilul de viaţă britanic și mai ales despre războiul cluburilor de cafea care mocnea la Waterloo TM.

Până acum, la două săptămâni de la sosire, convertisem şaisprezece membri din vechiul club de cafea şi aveam în total vreo treizeci şi ceva. Tom, care era şeful vechiului club, alterna între revoltă şi sinucidere. În primul rând, i se dăduse complet peste cap programul de cumpărare a laptelui. Rămâneau cutii întregi în frigider, depăşind nedesfăcute data de expirare. Iar când se termină detergentul de vase de la bucătărie, ceru să ştie exact de câte ori folosiserăm buretele şi detergentul lui ca să ştergem robinetul aparatului nostru de espresso.

Am cumpărat o sticlă de detergent de vase drept ramură de măslin, dar n-am putut să-l ajut cu problema laptelui, care avea foarte curând – după cum ştia şi el prea bine – să fie urmată de o problemă a cafelei. Pentru că toţi băutorii de cafea mi se alăturaseră, iar Tom rămăsese doar cu bisericuţa de băutori de ceai din clubul minoritar de cafea.

Am zis că nu văd de ce să nu coexistăm, dar Tom nu se putea obişnui cu gândul pierderii imperiului şi putea fi văzut deseori rătăcind pe coridoare, făcând în van reclamă ca să atragă noi membri.

— Trebuie să-l trimiţi la Paris să lucreze la ceainăria ta, spuse Alexa. Chicoti, scuturâdu-se alături de mine într-un fel care mă făcu să vreau să amân o vreme conversaţia şisă mă concentrez asupra unui stil de comunicare mai trupesc.

Însă am strâns din dinţi şi am trecut la cel mai puţin sexy subiect care îmi venea în minte – lupta mea de la distanţa cu autorităţile franceze.

Benoît îmi trimisese o listă de probleme de rezolvat.

De exemplu, ce trebuia să facă cu scrisoarea de la Ministère de la Francophonie prin care ne refuzau versiunea tradusă a meniului?

După toate protestele mele, până la urmă cedasem şi le trimisesem un meniu cu traduceri ale elementelor care reprezentau un atât de periculos potenţial de neînţelegere, cum ar fi salată de cartofi, frişcă şi ceaşcă de ceai. Însă laptopul meu era englezesc şi mi-ar fi luat trei ore pe cuvânt să găsesc toate accentele. Aşa că le omisesem. Argumentul meu: clienţii francezi nu sunt idioţi. Nu era nicio primejdie că vor citi „tasse de the" şi vor crede că primesc o ceaşcă din cuvântul englezesc pentru „le". La fel, dacă scriam „creme" în loc de „crème", oare ar fi părăsit parizienii ceainăria scuturând din cap nedumeriţi că nu ştiu ce e chestia asta lipsită de accente care se serveşte pe prăjituri?

Eu nu credeam.

Lingviştii de la Ministère (remarcaţi accentul) nu erau de acord şi cereau să fie retipărit.

— Încearcă să mă scoată din minţi, i-am spus Alexei.

— Nu, poţi tu să-i scoţi din minţi pe ei, spuse ea. Scrie toate traducerile cu – cum se spune – litere mari?

— Majuscule?

— Da. În franceză, când scrii majusculele nu eşti obligat să foloseşti accente. O să trebuiască să accepte şi o să te urască.

— Excelent.

Era exact genul de fată cu care să-mi petrec restul vieţii.

— Hai să petrecem Crăciunul împreună, am propus spontan. Dacă m-aş fi gândit înainte, probabil că n-aş fi îndrăznit niciodată să vorbesc.

— Seara de Ajun? Da, toată lumea spune că atmosfera în cârciumi e super în seara de Ajun.

— Nu, nu numai să ieşim să bem ceva. Mă refer la tot Crăciunul. O săptămână şi ceva. Ce zici?

— Nu cu mama şi cu Yuri?

— Nu, nu aici, nu la Londra, am zis. Hai să mergem undeva. În sudul Franţei, de exemplu.

— Hm.

Nu părea entuziasmată.

— O să fie cald.

— Poate fi şi foarte frig.

— Va trebui să călătoreşti prin Franţa să te documentezi pentru film, nu?

— Hm.

Era un „hm” mai pozitiv decât primul. Cu intonaţie crescătoare la sfârşit.

— Hai să ne documentăm împreună de Crăciun.

Doamne, era greu să nu o strâng în braţe şi să sugerez că aş dori să fac şi altfel de documentări.

— Hm.

Iar pe ton neutru.

— Ţi-aş putea finanţa filmul, să ştii.

De data asta înţepeni.

— Ce vrei să spui?

— Jean-Marie zice că vrea să-mi cumpere afacerea.

— Nu vrei s-o vinzi.

— Nu, dar, dacă aş vinde-o, ţi-aş putea finanţa filmul şi n-ai mai avea nevoie de banii lui Yuri.

— Ţi-am spus, nu pot să port răspunderea pentru că îţi distrugi viaţa.

Am simţit că se îndepărtează de mine în pat şi am strâns-o de talie cât am putut fără să fiu agresiv.

— N-aş distruge nimic. I-aş putea vinde lui Jean-Marie jumătate din afacere – inclusiv jumătate din datorii, apropo – şi să-l las pe Benoît să o conducă mai departe. Face treaba bună. Atunci aş putea să-mi investesc banii în filmul tău. Şi vreau să spun să-mi investesc, la propriu. Dacă faci o avere cu el, îmi dai banii înapoi cu dobândă.

— Nu cred că o să fac bani cu el. Nu e *Harry Potter*.

— Nu te subestima, Alexa. Eşti o vedetă acum. Beaubourg, Galeria Saatchi. Lumea o să vrea să-ţi vadă filmul. Eşti o investiţie bună.

— Deci nu mă vrei decât pentru că sunt o vedetă.

— Hei, nu uita că te ştiu de când erai chelneriţă cu jumătate de normă. Nu te-am remarcat decât pentru că tot scăpai farfuriile.

Îmi dădu un cot de protest. Dar mi s-a părut că e un cot drăgăstos.

— Oricum, zise ea, nu sunt singura vedetă. Şi tu eşti vedetă.

— Cum adică?

Tăcu puţin ca să îşi formuleze răspunsul.

— De asta am plâns.

— De care?

— Când ai zis că te bucuri că o să am o expoziţie la Saatchi. Te-ai bucurat pentru mine. Nu ţi-ai zis, da, acum vor fi celebre fotografiile cu faţa mea.

Sacha a zis: „A, vrei să-l faci celebru pe englez”. Nu s-a gândit la mine deloc. Tu te-ai gândit numai la mine şi asta m-a făcut să plâng. Mi-am zis, da, poate chiar mă iubeşte prostul ăsta de Paul.

Ştiu că promisesem că o să fie o noapte numai de somn. Dar sunt momente când un bărbat nu are cum să-şi ţină promisiunile. Şi când nici fata nu vrea ca el să şi le ţină.

7

Deşi ne împăcaserăm, planurile de Crăciun n-au avansat. Eu tot mai ţineam morţiş să plecăm, numai noi doi, dar Alexa nu voia să discute. Părea că deocamdată nu vrea decât să ne vedem la Londra, ea având unde să se refugieze în casa mamei ei din Notting Hill. Nu voia poate să rişte mai mult.

Mi se părea că totul merge foarte bine. Când eram împreună, eram relaxaţi şi rar pierdeam ocazia să petrecem seara – şi noaptea – împreună. Dar Alexa părea să aştepte să vadă când aveam să o dau iarăşi în bară.

•

Până la urmă petrecerea de Crăciun de la birou a pus uleiul paznic la oi şi a turnat lupul pe foc.

Ca şi clubul de cafea, planurile pentru petrecerea de Crăciun au declanşat un conflict mai mare decât contractele de milioane de lire. Să fie mese sau doar un bufet suedez? Karaoke sau numai dans? Să fie sau să nu fie voie să se fumeze? Un singur tir de băutură sau două? Cearta începuse cu mult înainte să mă realătur eu companiei, cu propuneri şi contrapropuneri care se iveau pe avizierele companiei, în e-mailuri şi în frecventele conversaţii din bucătărie sau de la magazinul de sandvişuri din zonă.

În final, se anunţă că, pentru ca lucrurile să mulţumească pe toată lumea, va fi bufet suedez, dar vorexista mese, karaoke urmat de dans, zone de fumători şi nefumători şi trei cisterne de băutură. Mai mult, meniul urma să fie „creat” de clientul meu vedetă, Yann Lebreton.

Ceea ce mie îmi suna excelent, în afară de vestea că, în loc de parteneri, va trebui să ne invitam clienţii, ca să se poată deduce totul ca protocol. Ceea ce însemna că voi merge la bal cu Yann.

Aşa că în ultima vineri de dinainte de Crăciun am venit cu toţii la lucru în haine de care să nu ne pară rău dacă le pătăm la petrecere. Am remarcat că multe dintre femei se îmbrăcaseră strategic. Pe deasupra vestimentaţie cvasiformală de birou, pe dedesubt echipament de vânătoare nocturnă. Bluze fără bretele pe sub sacouri, fuste scurte pitite sub birou până se deschidea sezonul de petrecere.

Întreaga zi se asemăna cu momentul dinaintea meciului de fotbal când se aliniază jucătorii şi arbitrul îşi pune fluierul în gură.

Începutul propriu-zis al petrecerii fu o dezamăgire; ne bulucirăm pe sub lanţurile de beteală din sala de protocol, până ne obişnuirăm cu şampania de la ora ceaiului, glumind în șoaptă despre ce va zice directorul, Bestia, în discurs.

Bestia însăşi nu semăna deloc cu diavolul. Era un american mic şi gras, care cu o barbă lipită ar fi arătat exact ca Moş Crăciun. Vorbi ca să se afle în treabă vreo zece minute despre gândirea din afara tiparelor şi despre rămasul în cursă şi, până să apucăm să terminăm cu aplauzele şi uralele, se cărase deja înapoi în SUA ca să ne lase să ne vedem de băut.

Ar fi fost probabil mişcat să vadă cu câtă râvnă îi punem în practică cuvintele. Fără întârziere, un mare procent dintre noi evadarăm din tipare şi începurăm o cursă de dans.

Tăvile încărcate de mâncare rece rămaseră în mare parte nebăgate în seamă; lumea se dezbrăcă de personalitatea de birou, răcni pe refrenul „I Will Survive", doborî recordurile mondiale de falsitate la karaoke şi se revărsă din sala de protocol să facă ravagii prin birouri.

L-am lăsat pe Yann să prezinte teoria gastronomică decolteului uneia dintre asistentele de marketing şi am invitat la plimbare prin clădire o sticlă de şampanie.

În bucătăria de la etajul nostru, doi tipi din clubul meu de espresso umpleau ceainicul lui Tom cu lapte vechi şi brânzit, ceea ce mi s-a părut oarecum o cruzime. Dar şi isteric de amuzant, cu toate acestea. Probabil pentru că sticla din mâna mea era a doua pe seara respectivă.

Într-unul din birouri, o femeie plângea cu suspine, rimelul îi curgea pe faţă şi pe bluza colegului care o consola şi care făcea aluzii defăimătoare la adresa bărbăţiei lui Sanjeet.

Pe scară, m-am alăturat unei lupte cu şampanie între doua găşti de auditori. Auditorii erau cel mai mare clan din companie. Totul se audita mereu. Acum, odată ce împroşcaseră şi ultima picătură de băutură cu bule din sticle, începură să auditeze conţinutul stingătoarelor îndreptându-le unii către alţii, la care m-am hotărât să-i las la treabă.

Pe când mă întorceam să-mi refac proviziile de alcool, am descoperit ca discuţia despre Sanjeet se extinsese pe coridor. Marya îi lua apărarea împotriva unui zvon pe care nu l-am prea înţeles – cum să fie virgin? Nimeni nu e virgin în Anglia după vârsta de doisprezece ani.

M-am hotărât să o sprijin pe Marya şi mi-am unit forţele cu câţiva care formaseră grupul „nu mai vorbiţi tâmpenii".

— Bollocks – Tâmpenii, recitarăm în cor, iar apoi începurăm să cântăm: „Ce mai tâmpenii”.

Eram în mijlocul unei tâmpenii când am remarcat că Yann se chiorăşte la mine din pragul unui birou. Părea să fie furios dintr-un oarecare motiv, ceea ce se confirmă când se apropie şi începu să îmi mârâie la ureche. Era numai pe jumătate coerent, însă. Am presupus că băuse.

În final, mi-am dat seama că vorbeşte despre numele lui şi îmi pică fisa.

— Oh, excusez-moi, Yann. L-am sărutat pe obraz ca să îi arăt cât de rău îmi pare şi am explicat situaţia cocântăreţilor mei de tâmpenii. Trebuia să înceteze să îmi mai insulte oaspetele.

— E complexat când vine vorba de tâmpeniile lui, le-am spus. Şi el a fost o tâmpenie.

Asta nu îl calmă deloc pe Yann. Dimpotrivă. Începu să încerce să mă sugrume şi am fost nevoit să scap din strânsoare şi să o zbughesc în căutare de şampanie ca să îmi răcoresc gâtlejul dureros.

După o scurtă incursiune la barul din sala de protocol – care acum era destinată protocoalelor de aruncat cu mâncare şi de pipăit funduri –, m-am regăsit în bucătărie. Tom îşi clătea ceainicul şi am rămas să îl compătimesc. Am propus că poate ar fi timpul să se alăture clubului meu de cafea şi am încercat să înviorez atmosfera glumind că oricum din ceainicul lui plin de lapte nu avea să mai iasă decât capuccino de acum înainte. În loc să râdă, mă atacă. Din fericire, ceainicul era de plastic şi sări înapoi de pe capul meu aproape fără să fi provocat durere. Dar mi-am zis că e mai înţelept să evit adâncirea conflictului dintre cele două facţiuni de băuturi calde şi am ţâşnit pe coridor în căutarea unei ascunzători.

În camera cu xeroxul l-am găsit pe Charlie, cu pantalonii în vine, demonstrând că nu citise e-mailul pe care îl primiserăm de la responsabilul cu protecţia muncii, prin care cerea angajaţilor „să nu se aşeze pe xeroxuri pentru a evita accidentele provocate de tăierea cu sticlă”. De fiecare dată de Crăciun, spunea mesajul, camerele de gardă britanice erau înţesate de angajaţi de la birouri care nu se ştie cum se treziseră cu cioburi de sticlă de la xeroxuri înfipte în fese.

Charlie nu cântărea puţin, dar xeroxul fusese evident construit să reziste la şocurile iubirii, aşa că în tavă curgeau imagini alb-negru cu testiculele şi fundul lui păros.

Se dădu jos de pe aparat şi, cu pantalonii şi chiloţii tot în jurul gleznelor, îmi oferi ocazia să îi răsfoiesc opera de artă. Eram sigur, mă întrebă, că nu doresc să îi văd „derrière-ul londonez”? Asta i se păru atât de amuzant încât începu să se înece, apoi să se sufoce şi nu se salvă de la asfixiere decât scoţând tava A3 şi borând în ea.

Până şi aşa, uşor (ei, tare!) beat cum eram, m-am întrebat ce se petrece. Oare trebuia să-mi zic, da, şeful meu e un tip de gaşcă, se îmbată şi el cu toată lumea. Ce-o să ne distrăm mâine când lumea o să găsească pe copii buline ciudat colorate în trei dimensiuni.

Ca să zicem aşa, nu mi-l puteam imagina pe Jean-Marie căutând să câştige respect astfel.

Deşi, ca să fim drepţi, Charlie mai drese oarecum lucrurile pentru că se folosi de unul din şerveţelele antibacteriene pe care cei de la protecţia muncii, prudenţi (şi pesimişti), le lăsaseră lângă xerox, ca să şteargă sticla pentru următorul şezător. Dacă ajungea totuşi cineva la urgenţă, măcar nu va avea microbi în zgârieturile de pe fund.

Am pornit-o din nou, mergând ţintă către zgomotul unei încăierări din afara sălii de protocol. Era vechea ceartă pe tema Sanjeet, care acum escaladase. Două, nu, trei femei – inclusiv în mod normal calma Marya – se izbeau de pereţi, smulgând afişele şi strivind plantele în încercarea de a se elibera din strânsoarea adversarelor şi de a servi nişte lovituri ca lumea. Sanjeet stătea în apropiere, cu înfăţişarea lui de şcolar timid, dar amestecată cu o mică doză de satisfacţie. Se băteau pentru el, îmi spuse cineva. Se culca cu două femei şi încercase să se despartă de una spunându-i că se convertise la creştinism şi voia să rămână cast până la căsătorie.

Deodată, Sanjeet fu împins la o parte de Yann, care ţâşni din sala de protocol. Mă zări şi îndreptă către mine un deget acuzator care sugera că doreşte să continuăm conversaţia de adineauri.

M-am uitat în jur în căutare de o cale de scăpare, dar, din fericire, francezul galant din Yann fu distras de priveliştea femeilor care mârâiau şi dădeau din mâini. Se băgă cu curaj între ele să le despartă.

După mai puţin de o secundă, zăcea pe podea cu o vânătaie care se umfla vizibil sub un ochi.

— *Toi*! răcni la mine.

M-am apropiat să-l ajut să se ridice, dar n-am făcut decât să mă ofer drept ţap ispăşitor.

— *C'est ta faute, ça*! mugi. Era numai vina mea.

De pe podea, în vreme ce-şi freca obrazul, începu să urle la mine în franceză pe deasupra larmei muzicii disco demodate şi înjurăturilor muiereşti. Cum avea să arate în campania lui de publicitate? O să rămână cu siguranţa cu o vânătaie. Cum să apară aşa la televizor? Bucătarul cu un ochi vânăt – un „œil au beurre noir”, după cum zic francezii, mot àmot „ochi cu unt negru”.

Eu am crezut că vrea să fie o glumă culinară – bucătar, unt – şi am râs, dar asta păru să îl scoată şi mai tare din minţi.

Nu era decât o singură cale pentru a-l calma, mi-am dat eu seama. Am întors cu gâtul în jos sticla de şampanie deasupra capului lui şi i-am înecat temperamentul focos în vin franţuzesc efervescent.

Până la urmă, a rămas Yann au vin.

8: În ce merde te bagă dragostea

1

Când m-am trezit, eram miraculos de nemahmur. Asta e frumuseţea şampaniei. Dacă nu bei nimic altceva, a doua zi dimineaţa ai capul limpede ca lacrima. Francezii au şi o expresie – *rester au champagne,* zic ei. Încă o idee de stil de viaţă pe care să o filmeze Alexa.

Oricum ar fi, mulţumită şampaniei, eram perfect treaz când am dat telefoane la ora opt în dimineaţa de Ajun.

I-am spus lui Charlie (care mâncase deja un mic dejun englezesc complet şi făcuse o tură cu bicicleta) că nu credeam că viitoarea celebritate în gastronomie şi cu mine vom putea să lucrăm constructiv împreuna după ce mă gonise pe toate coridoarele şi scările din clădire cu un vas de salată de dovlecei cruzi răzuiţi şi mă silise să mă ascund în subsol ca să scap de o moarte vegetală sigură.

Charlie fu de acord şi, dat fiind că eram consultant, nu trebuia decât să ne dez-semnăm contractul ca să fiu liber să mă concentrez asupra altor treburi, cum ar fi să îmi fac ordine în viaţă.

L-am găsit pe Jean-Marie acasă şi i-am oferit ocazia să cumpere 49 la sută din ceainărie. A fost încântat şi mi-a repetat că îl făcusem bărbat pe Benoît. Părea atât de satisfăcut încât mi-am zis că poate îi face fiului său până şi onoarea de a nu încerca să se culce cu Katy. Ce cadou grozav de Crăciun!

Apoi am sunat-o pe Alexa cu un cântec.

— Hai cu mine. Evident că n-am îndrăznit să cânt, ca nu cumva să o sperii de să n-o mai văd niciodată.

Încă nu ne făcuserăm niciun plan bătut în cuie pentru seara respectivă, pe lângă faptul de a cădea de acord că vom face ceva împreună. Acum i-am zis că ştiu exact ce vreau să fac.

Cină romantică la Paris, o cuşetă de două persoane în trenul de noapte către sud, Crăciunul printre lămâi. Făcusem deja toate rezervările. Nici nu-mi venea să cred că am găsit bilete la trenul de noapte. Părea să fiu din nou în graţiile zeilor.

Nu era decât o singura condiţie, am adăugat – după ce petreceam Crăciunul împreună, aveam să rămânem împreuna. Vom fi plecaţi o săptămână, după care vom căuta un apartament a deux.

— Îmi dai un uul-tii-ma-tom?

— Un ultimatum? Nu, normal că nu. Păi, da, de fapt da. Trebuie să terminăm cu prostiile astea, Alexa. Mă fac să-mi iau câmpii. Vreau să fii cu mine de Crăciun și mă ofer în schimb. Ceremonia de înmânare la panoul de plecări Eurostar, în Ajunul Crăciunului, la trenul de la ora trei după-amiază.

— Adică astăzi.

— Știu. N-ai alte planuri, nu?

— Nu, nu tocmai.

— Și ai pașaport valabil?

— N-am nevoie. E Uniunea Europeana, Paul. Numai voi, englezii, aveţi nevoie de paşaport. Noi, francezii, putem să călătorim cu cartea de identitate.

Dar eu n-avem chef de o dezbatere pe tema Tratatului de la Maastricht.

— Te rog să fii acolo, Alexa, am zis.

— E o decizie importantă.

— Da. Două decizii importante. Una de fiecare. Și eu am luat-o pe a mea. Vreau să fiu cu tine. E singurul lucru de care sunt cu adevărat sigur acum.

•

Așa că poftim. Suspans.

Îmi imaginam cu claritate desăvârșită ce bine ar fi să o văd venind înspre mine prin mulţimea de la gară, cu geanta pe umăr și zâmbetul pe chip. Ca atleţii care aleargă cursa de o sută de metri și se imaginează la finiş și încearcă să silească viitorul să se întâmple așa cum vor ei.

Dar eu nu sunt alergător olimpic și nu puteam să mă abţin să-mi închipui cum ar fi să nu vină și să rămân de unul singur cu două bilete de tren. Mesajul ar fi clar – n-aş mai avea o a doua ocazie.

Zău că nu știam care dintre cele două viziuni avea să se întâmple.

Dar, la urma urmei, mi-am zis, cadourile de Crăciun sunt surpriză, nu?

2

Clipeau luminile. Panoul de plecări își pierdea răbdarea.

Călătorii se înghesuiau către bariere, se scotoceau după pașapoarte prin buzunare, întindeau biletele ca bastoanele la cursa cu ştafete.

Stăteam la o parte strângând în mână cele două bilete, cercetând feţele tuturor întârziaţilor și asigurându-l pe tipul în palton albastru că voi trece de barieră de îndată ce apărea prietena mea.

Se vedea pe faţa lui că e convins că mi s-a tras clapa.

Trebuia să se înșele.

Dar telefonul ei era pe mesageria vocală. Acasă nu răspundea nimeni.

Am verificat din nou foaia pe care tipărisem e-mailul cu detaliile de călătorie pe care i le trimisesem. Totul părea foarte clar.

Deşi – să fim indulgenţi – poate că a crezut că check-in-ul e la trei, şi nu plecarea. Poate că, după părerea ei, nu-i nicio problemă să apară la trei fără cinci.

•

Era acum trei fără douăzeci, la zece minute după sfârşitul oficial al check-in-ului.

Individul de la barieră îmi mai oferi o ocazie, dar eu am scuturat din cap ca unul care renunţă la licitaţie şim-am dus la casa de bilete să schimb ora plecării pentru următorul tren, peste o oră. Mai avea vreme până la trei jumătate.

Am lăsat un mesaj în care îi spuneam ce am făcut, evitând cu grijă întrebarea: unde dracu' eşti?

Viziunea de groază se îndeplinea. Uneori, când cineva întârzie, am brusc convingerea înrădăcinată că nu va mai ajunge niciodată. Îi văd efectiv cum nu mai vin, dacă nu cumva asta e o contradicţie în termeni. Face parte din tendinţele mele masochiste, presupun.

Acum m-am împotrivit convingerii respective, m-am forţat să îmi imaginez cum urcă în goană scara rulantă de la metrou, sau venind agale, fără să aibă habar că a întârziat. Citise greşit e-mailul.

Nici măcar nu aveam să fiu supărat pe ea pentru că mă făcuse să aştept şi să am îndoieli.

•

M-am dus să mă aşez la o cafenea de unde se vedeau barierele de check-in şi am privit cum ticăie minutele pe ceasul mare cu cadran iluminat de deasupra panoului de plecări.

M-am silit să aştept câte cinci minute între apeluri, dar în curând era trei şi douăzeci şi cinci. Acum chiar că întârziase.

N-am încetat să îi formez numărul decât când am remarcat că îmi dispăruse telefonul de pe masă.

Veniseră mai devreme doi puşti cerşetori. Îmi şterpeliseră telefonul.

„La dracu'", mi-am zis. Dacă o femeie care culege merde de câine de pe un trotuar parizian poate fi un semn, tot un semn e şi dispariţia unui telefon.

Nu venea.

Şi credeam că ştiu de ce. Era vorba de încredere. Nu credea că poate avea încredere în mine. La urma urmei, ce făcusem noaptea trecută? Mă îmbătasem turtă şi încercasem să-mi înec clientul cu şampanie. Din câte ştia

ea, puteam să fi încercat să i-o trag cuiva pe xerox. Iar în dimineaţa asta dădusem cu piciorul contractului. Cum să te bazezi pe unul ca mine?

N-aveai cum, şi îi pierise curajul.

Nu venea.

Mai rămăsese un minut până la sfârşitul check-in-ului. M-am mai uitat o dată la scara rulanta, după care am lăsat biletul Alexei unui însoţitor şi am trecut.

3

Mă simţeam amorţit. Ca atunci când dai cu capul de colţul mesei sau (presupun) când îţi trage o femeie un pumn la o petrecere de birou. După o vreme, durerea în sine se potoleşte. Se instalează în fundal, iar tu rămâi, aşteptând să-ţi apară vânătaia.

Simţeam cum creşte în mine vânătaia, albastru-închis, la fel de mare ca buşitura din maşina tatălui lui Florence cu atâtea luni în urma. Nu puteam nicicum să o opresc.

Abia dacă am remarcat că se înserează sau că am intrat în tunelul care mă ducea înapoi în Franţa.

Cunoşteam bine metroul parizian, aşa că am ajuns de la Gare du Nord la Gare de Lyon pe pilot automat.

Rezervasem o masă la restaurantul Train Bleu, braseria mare din Gare de Lyon, unde cinează de un secol călătorii înainte să se urce în trenurile de noapte către sud.

— *Une persoane?* mă întrebă chelneriţa cu aspect de stewardesă.

— *Oui.* Mă simţeam de parcă aş trăda-o pe Alexa negându-i existenţa. Să fi spus ca aştept pe cineva? Sau că era vina ei idioată că nu era acolo? Vinovăţia şi ciuda îmi bolboroseau în stomac ca o masa nedigerabilă.

Chelneriţa luă un meniu şi o lista de băuturi şi mă însoţi la masă.

Ar fi fost locul perfect pentru un tête-à-tête din seara de Ajun. Era o braserie cu stil. Scaunul pe care stăteam era de lemn cioplit, ca o strană de biserică, atât că avea deasupra capului un suport de bagaje de alamă, unde mi-am azvârlit haina şi geanta singuratică. Tavanul era o versiune de călătorie magnifică a Capelei Sixtine, cu diverşi îngeri care plecau, se pare, în vacanţă, inclusiv o femeie goală, care îi permitea oricărui călător curios să i se chiorască între picioare. Era probabil în drum spre una dintre plajele pentru nudişti – de pe île de Ré, poate. Nu, nu e gara care trebuie. Pe pereţi erau picturi murale imense cu locurile unde puteai ajunge de la Gare de Lyon, inclusiv peisajul mediteranean pe care sperasem să mă plimb cu Alexa

a doua zi. În rest, fiecare centimetru pătrat de perete şi tavan era împopoţonat cu melci auriţi, candelabre şi ghirlande de Crăciun.

Meniul era la fel de nemilos de festiv. Am comandat şase stridii, un filet de sandre (peşte de râu) cu sos de capere şi o sticla de şampanie. Nu că aş fi avut ceva de sărbătorit. Mai degrabă intenţionam să mă îmbăt fără durere.

Am sorbit stridiile, amintindu-mi când mâncasem prima dată, acum mai mult de un an, acasă la Jean-Marie, şi mi se păruse că au gust de „mucozitaţi bronhice”. Acum am muşcat din carnea cenuşiu-verzuie şi mi-am dorit să fie şi Alexa cu mine ca să îi pot povesti de cina cu Jean- Marie.

Abia am reuşit să zâmbesc când cuplul de la masa vecină închină paharul şi îmi ură „joyeux Noël”.

Însă al meu n-avea să fie joyeux. Mi-am amintit iar de ce-mi spusese Alexa prima dată când ne-am despărţit – despre „joie” şi „tristesse” şi că nu credea că sunt în stare să mă bucur cu adevărat. Ei, acum ştiam că se înşală.Eram clar în stare să mă bucur cu adevărat. M-aş fi bucurat al naibii de tare dacă ar fi apărut la gară şi nu mi-ar fi dat papucii în seara de Ajun.

Cei doi de la masa vecină erau din Lyon, îmi spuseră. Aveau un salon de coafură la Paris şi se bucurau de o trataţie aici înainte să se urce pe TGV şi să petreacă Crăciunul cu familia tipului.

Eu unde mergeam, mă întrebară.

— Menton, le-am spus, pe graniţa cu Italia.

— Aveţi familie sau prieteni acolo?

— Prieteni. N-am vrut să le stric Crăciunul cu amintiri despre singuraticul englez care îşi duce deprimarea în sud pe timpul sezonului festiv.

4

Căile ferate franceze au mutat trenurile de noapte non-TGV din Gare de Lyon şi trenul meu pleca din Gare d’Austerlitz, la o scurtă plimbare cu taxiul.

Când am căutat numărul peronului pe panoul de plecări din clădirea mare şi înţesată a gării, m-a trecut brusc un fior iraţional de speranţă. Poate că a venit totuşi cu un tren mai târziu şi a venit direct aici de la Gare du Nord. Poate că e deja aici, printre toţi oamenii ăştia care se deplasează de colo-colo cu genţile pline de cadouri de Crăciun pentru familie.

Dar nu. Era timpul să nu mă mai mint.

I-am dat biletul Alexei însoţitorului de vagon şi m-am dus să mă întind în cuşeta mea singuratică.

Abia dacă era mai mică decât garsoniera mea, unde petrecuserăm noaptea împreuna atât de recent. Pereţii erau placaţi cu plastic laminat bej,

culoarea umerilor Alexei în septembrie. Erau două paturi, o oglindă care se deschidea, o chiuvetă rotundă mititică, până şi o ploscă de porţelan în caz ca erai prins pe nepregătite pe timpul nopţii.

„Ce ne-am mai fi distrat”, mi-am zis. Dormitorul asta ca de păpuşi, care zdrăngăne către sud prin noapte, noi doi profitând la maximum de vibraţiile şinelor şi nefolosind decât unul dintre paturi. Apoi, în dimineaţa de Crăciun,am fi tras draperia să vedem cum răsare soarele deasupra Mediteranei.

•

Când trenul porni cu o smucitură, o parte din creier asculta dacă nu cumva strigă cineva, „Opriţi trenul, vreau să mă urc!” sau dacă nu bate o femeie la uşile tuturor cuşetelor, întrebând dacă nu cumva e acolo un Paul West.

Dar nu, nu se auzeau decât roţile care ţăcăneau din ce în ce mai repede pe şine şi o voce spartă care enumera toate gările în care urma să ne oprim înainte să cobor.

Prima dintre acestea era tocmai la sud de Paris, un oraş care era la o distanţă puţin mai mare decât o suburbie. Peronul era întunecat, umed şi aproape părăsit. „Aici nu avea să coboare nimeni”, mi-am zis. Opream numai pentru cei care urcau.

Aşa că am fost mirat să văd un grup de cinci persoane care se îndepărtau de tren. Doi dintre ei aveau şepci cu cozoroc – angajaţi feroviari. Doi erau nişte tineri cu şepci de baseball. Iar una era o fată cu jachetă de piele, care se zbătea frenetic, ţinând strâns cu o mână un rucsac uriaş şi încercând să-l pocnească pe unul dintre angajaţii feroviari cu cealaltă.

5

Alexa?

Alexa.

— Alexa!

Am ţâşnit din scaun strigând-o pe nume. Am alergat pe coridor, m-am luptat să ies pe uşă şi m-am împleticit pe scări până pe peronul jos. Aerul rece, ceţos, mă plesni peste faţă.

— Alexa!

Am luat-o la fugă înspre ei. Mi-am dat seama că urma să arăt ca un cretin dacă nu era ea.

— Alexa!

Acum auzeam ce se petrecea. Fata încerca să explice ceva în franceză, angajaţii repetau „Oui, oui, c'est ça", cu zumzăitul cinic, incredul pe care îl folosesc francezii când nu vor să te asculte.

— Alexa!

Se întoarse către mine.

— Paul!

Se smulse cu un efort uriaş şi ne-am încleştat ca doi care cad cu aceeaşi paraşută.

— N-ai venit, i-am spus.

— De ce nu m-ai aşteptat? întrebă ea.

— Am crezut că te-ai răzgândit.

— Nu, nici vorbă. S-a oprit metroul în tunel, spuse. A fost o pană de curent. Şi n-am putut să sun până n-am ieşit – metroul din Londra e prea adânc. Se desfăcu din braţele mele şi mă privi în ochi. N-ai răspuns.

— Mi s-a furat telefonul, i-am spus.

— Am luat primul tren către Franţa şi un taxi de la Gare du Nord. Şi am alergat la tren în ultima clipă. Dar n-aveam bilet. *Les contrôleurs* au crezut că sunt cu băieţii ăştia doi. Au refuzat să te caute.

Mă strânse iar de-mi tăie respiraţia şi mi-am dat seama că trecuse exact prin acelaşi chin ca şi mine. Probabil că a crezut că îi ignor apelurile pentru că sunt supărat pe ea. Că nu mai cred că o să meargă. Ei, aici avea dreptate.

— *Je t' ai attrapé,* spuse. Mă prinsese. Se agăţă şi mai tare de mine.

Am îmbrăţişat-o strâns şi i-am inspirat adânc parfumul, ca şi cum aş fi vrut să mă asigur că nu e un miraj sau o halucinaţie.

— Când m-am urcat singur în tren, am crezut că te-am pierdut, i-am spus.

— Nu, cum ai putut să uiţi? Sunt franţuzoaică. Franţuzoaicele întârzie mereu.

•

Sunt momente, ca acesta, când pur şi simplu nu vrei să dai drumul cuiva. Dar ştiam amândoi că ne-ar fi cam greu să ne urcăm în tren îmbrăţişaţi.

Singura problemă fu că, atunci când ne-am revenit din starea de a nu ne veni să credem, am constatat că toţi controlorii dispăruseră, trenul ieşea din gară, iar noi rămăseserăm singuri în bezna peronului gol cu cei doi puşti în şepci de baseball care încă mai râdeau că aproape reuşiseră să călătorească gratis până în sud.

— Opriţi! am strigat cât de tare am putut, dar locomotiva nu părea să mă asculte.

Am alergat de-a lungul trenului câţiva paşi, până ne-am dat seama că n-aveam cum sa ne ţinem după el până la gara următoare. Mai ales cu bagajul Alexei în cârcă.

— Merde, gemu Alexa. Hei, dar geanta ta unde e?
— În tren.
— Și biletul?
— În tren.
— Dar ai măcar pașaportul la tine?
— Nu.
— Și cartea de credit?
— Nu.
— Atunci chiar că ești în merde, nu, Paul?

M-am uitat la ea cum stătea acolo cu jacheta ei jerpelită de piele, cu părul zburlit de curentul făcut de plecarea trenului, cu ochii măriți de îngrijorare din pricina mea.

— Nu, am zis. Pentru că te am pe tine.

EPILOG

Unsprezece jumătate în seara de Ajun, commissariat de la Police Naţionale, Jouay-sur-Seine.

•

— *Nom*? mă întrebă poliţistul din schimbul de noapte.

— Paul West.

— Pul...?

I l-am zis pe litere, iar el l-a tastat cu un deget în calculator.

— Ora şi data furtului? spuse, cu degetul pregătit.

— Pai nu sunt sigur că au fost deja furate.

— Hi?

— Le-am uitat în tren.

— Am zis că e mai bine să declarăm acum, în caz că le fură totuşi cineva, adăugă Alexa, încercând să limpezească neînţelegerea.

Dar poliţistul nu mai asculta. Se uita galeş la ecranul calculatorului de parcă tocmai ar fi aflat ce urmează să primească de Crăciun.

— Paul West? întrebă.

— Da.

— Conducătorul unui Renault Vel Satis? Proprietarul unei ceainării cu nume netradus?

Oh, merde!

MULŢUMIRI

Autorul doreşte să mulţumească tuturor celor care au contribuit în orice fel – intenţionat sau nu – la succesul întregii aventuri cu *Merde,* şi mai ales acelora care m-au ameninţat cu violenţa fizică dacă nu le mulţumesc.

Aceştia sunt, în niciun fel de ordine legată de violenţa: E, L, S, SL, K, K, M, C, LF, SW, AB, CW, EC, B, NH, NB, PF, DL, MTL, VC, BG, IA, AS, ER, LR, CD, JL&V, JR&V, JR&J, IM, BS, CW, LG, SR, G, M, P, C&P, Y, SM, MB, JR, JS, AZ, S, V, V, F, C, BP, JR, SC, AB, BE, EB, SF, L, N, DC, MD, AP, GC.

Dacă am omis pe cineva, sunt dezolat. Contactaţi-mă şi vă voi trimite un exemplar şi o scuză umilă.